

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

Jennifer McMahon

BİRİCİK KIZIM

Biz birbirimize bağlıyız.

Evinin kapısını kime açtığına dikkat et

Alison'ın hayatı her şeyiyle mükemmeldi. Yazdığı kitap büyük ses getirmişti, harika bir kocası ve taptığı iki kızı vardı. Çocukluk yaralarını sarmayı başarmıştı. Ta ki bir gün telefonu çalana ve geçmiş davetsiz bir misafir gibi kapısına dayanana kadar.

Küçüklüğünde ona şiddet uygulayan annesi Mavis'in sadece birkaç haftalık ömrü kalmıştı ve son günlerini kızı, damadı ve torunlarıyla geçirmek istiyordu. Büyük tereddütlerin ardından ailece onun bu arzusunu kabul etmişlerdi.

Ama Mavis'in yerleşmesiyle bir anda doğaüstü, korkutucu olaylar yaşanmaya başlayacaktı. Alison annesinin görüldüğü kişi olmadığı şüphesiyle travmatik geçmişini kazdıkça kendini deliliğin sınırında bulacaktı. Annesine mi dönüşüyordu yoksa evindeki şeytan gerçek miydi?

Çeviren:
Burak Sarı

www.indigokitap.com

indigo

f /indigokitap
/indigokitap
/indigokitap

BİRİCİK KIZIM

Orijinal Adı: My Darling Girl

Jennifer McMahon

Baskı: Şubat 2025

ISBN: 978-625-6149-94-6

Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2024, Jennifer McMahon

Bu kitabın yayın hakları Libris Telif Hakları Ajansı aracılığıyla

İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayın Yönetmeni: Ece Yücesoy

Çeviren: Burak Sarı

Editör: Elif Nihan Akbaş

Düzeltili: Ece Çavuşlu

Son Okuma: Ece Yücesoy

Kapak Tasarımı: Mert Gürbüz

Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Baskı: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Kat: 2

Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0 (212) 674 85 28

Sertifika No: 47939

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.

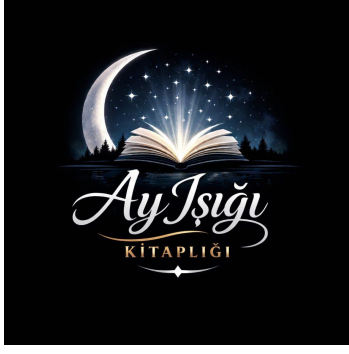
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1

İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul

Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84

www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

@ayisigikitap

Jennifer McMahon BİRİCİK KIZIM

Çeviren: Burak Sarı

İ N D İ G O K İ T A P

İşlerin ne kadar zor olabileceğini bilen
tüm annelere ve kızlarına

Otuz yedi yıl önce

“Minik timsahım?” diye fısıldadı annem odama girerken. Ağır yorganımın altına girip yanıma kıvrıldı. Artık sekiz yaşındaydım. Annemle beraber uyumak için fazla büyüktüm ama vücudu tenime değince hissettiğim ferahlıkla iç çekip kollarına iyice sokuldum.

Vücutlarımız kusursuz bir uyum içindeydi. Öylesine kusursuzdu ki onun nerede bitip benim nerede başladığımdan emin değildim.

“Uyuyor musun, tatlım?” diye sordu. “Yoksa uyuma taklidi mi yapıyorsun?”

Gözlerimi birazcık, komodinimdeki saatteki rakamları görmeme yetecek kadar açtım: 2.15.

Annem sık sık geç saatlere kadar stüdyosunda çalışırdı, hatta bazen sabaha kadar orada resim yaptığı olurdu. Ama arada sırada mola verirdi ve son eserini göstermek için sabahı bekleyemeyip odama gelir, beni uyandırırdu. Bazen de gecenin bir yarısı beni uyandırır ve beraber kurabiye yapmak ya da yirmi dört saat açık olan marketlerden birine gidip dondurmayla kök bira alarak ikisinden bir içecek yapmak isteyip istemediğimi sorardı.

Şimdi ise parmaklarını saçlarımın arasında, kemikleri belirgin omurgamın üzerinde gezdiriyordu. Annemin parmaklarının boyayla kaplı olduğunu bakmadan bile anlayabiliyordum. Tıpkı stüdyosundaki bezler gibi elleri de belli belirsiz terebentin kokuyordu. Yanıcı madde, geliyorum diyen kaza.

Başını yanıma koydu, yanaklarımız birbirine değiyordu. “Uyanıksın, biliyorum,” dedi ve hafif terebentin kokusundan farklı bir koku aldım. Nefesi buram buram cin kokuyordu: Bana hiç yaprak dökmeyen bir Noel ağacı ormanını anımsatan bir alkol kokusu.

Parmakları pijamamın arkasına şekiller ve kelimelere dönüşen harfler çizdi. Bu ara sıra oynadığımız bir oyundu. Ne yazdığımı tahmin edebilir misin oyunu.

Tanıdık harfleri hissettim.

S-E-N-İ-S-E-V-İ-Y-O-R-U-M

Gülümsedim ve ona tekrar sokuldum.

“Seviyorum,” dedi annem. Konuşurken dolanan dili, mideme bir ağrı saplanması neden oldu. “Sen benim mükemmel kızsın. Bu dünya için fazla mükemmelsin. Bazen düşünüyorum da...” Kelimeleri boğuk ve garipti. “Seni kurtarmalıydım diye düşünüyorum. Belki de doğduğunda boğmalıydım seni, ileride yaşanacakların acısını çekmemen için,” diye mırıldandı saçlarıma.

Kalbim öyle gürültülü, öyle sertçe atıyordu ki annemin nabzımın tehlike çanları gibi çalışını hissedebildiğine emindim.

Beni iyice kendine çekerek ciğerlerimdeki havayı söküp aldı. İstesem bile kaçamazdım.

Gerçekten de boğulduğumu, suyun dibine çekildiğimi, nefesimi tuttuğumu, ciğerlerimin hava almak için yalvardığını hayal ettim.

Yastığımın altına sokuşturduğum bıçak geldi aklıma: Sıradan bir bıçak değildi; büyülüydü çünkü ona büyü yapmış, dolunay ışığıyla doldurmuş, tuzlu su ve odun dumanıyla arındırmıştım. Bıçağıma Düşürücü ismini vermiştim çünkü onunla hakladığım tüm körü yaratıklar geldikleri karanlık ve gölgeli diyarı geri boy-luyordu.

O zamanlar büyüye inanıyordum. Her şeyin duyabileceğim ve yararlanabileceğim bir ruhu ve enerjisi olduğuna, taşların ve bitkilerin benimle konuşabildiğine, tepeden uçan kazların mektup taşıdığına ve yaşanacakların habercisi olduğuna inanırdım. İyiyle kötünün varlığına ve birbirlerine sarmaşık gibi dolanmış olduklarına da. Bazen hangisinin hangisi olduğunu ayırt etmek zordu.

Kendimi güvende tutabilmek için başka şeyler de yaptım. Yatağımın etrafını saran tuzdan bir halka, Frances Hala'nın altıncı doğum günümde hediye ettiği ve yastığımın altında bıçağın yanına koyduğum İncil. Resimli çocuk İncillerindendi. Nuh'un gemisi en sevdiğim sayfasıydı: O kocaman gemiye ikişer ikişer binmeye çalışan hayvanlar. Çizimlere aslanların keçileri yiyeceğinden, atların tavşanları çiğneyeceğinden emin, endişeyle bakardım. Peki ya küçük hayvanlar, kırkayaklar ve kurtçuklar neredeydi? Onlar nasıl kurtarılacaktı?

Kıpırdamadan durup annemin nefes alışını dinledim.

Nefes aldı, verdi. Aldı, verdi.

Eğer kımıldamadan durur ve uyuma taklidi yaparsam başımdan gidebilirdi. Ya da belki yanımda uyuyakalırdı.

Sabah olunca da kendime bunun sadece bir rüya olduğunu söylerdim. Odama geldiğini ve kulağıma böyle şeyler fısıldadığını hayal ettiğimi. Gündüz gözüyle kahvaltı masasında anneme bakarken tüm bu yaşananlar artık inandırıcı gelmezdi. Mutfak camından içeri dolan sabah güneşinin vurduğu annem gülümseyerek bana (kenarlarını tam da sevdiğim gibi kestiği) ekmeğime ahududu reçeli sürmesini ister miyim ya da abim Ben'e biraz daha fıstık ezmesi ister mi diye sorarken bunların gerçekten de yaşandığına inanmak imkânsız olurdu. Geceki ziyaretini sormaya kalkacak olursam bana şapşal deyip hikâyeler uydurduğumu söylerdi. Sonrasında da sırf tavuk döner için şehre giden trene

bindiğimiz ya da oturma odasını sirke çevirip zavallı kedimiz Lucky'yi ipin üzerinde yürüttüğümüz zamanki gibi maceralar önerirdi.

Ama şimdilik sadece kımıldamadan durmaya odaklanmıştım, gözlerimi sımsıkı kapalı tuttum.

Öldüğümü hayal ettim. Yerin dibine gömüldüğümü, ağzımın toprakla dolduğunu, ağaç köklerinin saçlarıma dolandığını. Belki de annem gerçekten beni daha bebekken boğmuştur, dedim kendi kendime. Mezarımın başında omuzlarında suçluluk ve kederin yüküyle oturduğunu, yerin iki metre altında çürümüş bir tabutun içindeki ölü bebeğiyle konuştuğunu hayal ettim.

“Seni tüm bunlardan kurtarmalıydım,” diye fısıldadı annem.

Yanağıma sıcak ve tuzlu bir gözyaşı damlasının düştüğünü hissettim.

Pijama üstümün arkasını açtı.

Kımıldama, dedim kendi kendime.

Ölüyüm, ölüyüm, ölüyüm.

Annem bir itirafta bulunur gibi yumuşacık bir sesle, “Benim bir sırrım var,” dedi. “Öğrenmek ister misin?”

Sırtıma sert ve sivri bir şeyin battığını hissettim.

Tırnak mıydı?

Pençe miydi?

Bir bıçağın ucu muydu?

Sivri ve parlak bir şeyin kaburgalarımın arasındaki yumuşak ete saplandığını ve kalbimi ikiye ayıracak kadar derinlere itildiğini hayal ettim.

Baskı ve acı artmıştı. Bir şekil çizdiğini hissettim: Bu sefer bir harf değildi. Bir halka, sonsuza dek dönen bir sarmal derime işleniyordu. Başı sonu olmayan bir şey.

Ağlamamak için dudaklarımı ısırdım ve gözlerim açıldı.

“Anne, dur lütfen,” diye ağladım.

Lütfen dur. Lütfen git buradan.

Onu işte o zaman gördüm: Pencereden gelen ayışığında annemin duvardaki gölgesi.

Fakat bu annem değildi.

Artık değildi.

Çıglıklarım bütün odada, bütün evde, bütün evrende yankılandı.

Yastığımın altına uzandım ve bıçağı kavradım.

BİR

Melek tuzla buz olmuştu.
Daha ne olduğunu anlayamadan ellerimden kayıp parçalanmıştı.

“Kahretsın,” diye söylendim.

Figürü asmaya çalıştığım oturma odasının köşesindeki merdivenin en tepesinde hafiften dengesiz duruyordum. Her yıl Noel vaktinde cam melek figürü gölgelerin arasında sallanır, biz *eggnog** içerek aşırı duygusal Noel filmleri izler ve sonrasında da sevinç çığlıklarıyla hediyeleri açarken tepemizden bizi seyrederdi; sıradışı, duygusuz ve pasif bir ajan.

Dürüst olmak gerekirse o figürden nefret ediyordum. Çirkin olduğunu düşünüyordum (gözleri böceklerinki gibi pörtlekti) ve bana ürkütücü geliyordu.

Ama kırmak istememiştim.

Mark üst kattan, “Ali? Tatlım? İyi misin?” diye seslendi.

“İyiyim,” diye cevap verdim, sonra merdivenden inip en büyük cam parçasını elime aldım: Meleğin kafası. Bebeksiz kocaman gözleri bana suçlarcasına bakıyordu: *Bana bunu nasıl yaparsın?*

Televizyondaki tatil klasikleri müzik kanalında Noel şarkıları çalıyordu. O sırada “Let It Snow! Let It Snow! Let It Snow!”

* Yumurta ve sürtten yapılan, genellikle Noel sezonunda tüketilen alkollü veya alkolsüz bir içecek. (ç.n.)

şarkısının aşırı tatlı bir versiyonu vardı. Mark ortamı havaya soktuğunu söyleyerek müziğin açık kalmasında ısrarcı olmuştu.

Kızlar okuldan döndüklerinde her şeyin kusursuz olmasını istiyordu: süs kutuları boşaltılmış, ağaç süslenmeye hazır, ev zencefilli kurabiye kokuyor, Noel müziği çalıyor. Zavallı köpeğe bile kırmızı bir Noel kurdelesini bağlamıştı.

Mark'ın yıl boyunca sabırsızlıkla beklediği gündü bugün: Dekorasyon günü. Hatta işyerinden aralığın ilk günü için gerçekten de bayrammış gibi izin almıştı. Kendimi toparlayıp günü mahvetmemeye çalıştım. Gerçekten.

“Gelenekler,” demişti Mark tekrar tekrar. Bunun kızlar için ne kadar önemli olduğunu, hayatları boyunca unutmayacakları anılar yarattığımızı, bunların kızlarımızın kendi çocuklarına ve onların da kendi çocuklarına aktaracakları gelenekler olduğunu anlatmıştı.

Altı yaşındaki labradorumuz Moxie oturma odasının köşesindeki yatağında, boynundaki büyük kırmızı kurdele yüzünden hüznle yatıyordu. Meleğin yere düşme sesini duyunca kafasını kaldırmış ancak her şeyin yolunda olduğunu görünce geri yatmıştı.

“Let It Snow!” yerini “A Holly Jolly Christmas” şarkısına bırakırken kendimi tutamayıp kumandayı aldım ve televizyonu kapadım.

Daha aralığın ilk günüydü. Sabrım taşmadan bu zorlama neşeye yirmi dört gün daha nasıl katlanabilirdim? Yirmi dört gün daha mızıkçı diye anılmaya, açık ya da üstü kapalı baskılara boyun eğmeden kızların Noel'ini mahvetmemek adına o neşeli görüntüyü korumaya?

Bu baskı sadece kocamdan gelmiyordu. Yan komşumuz olan en yakın arkadaşım Penny neredeyse ondan beterdi. Penny ve karısı Louise toprak ananın ağaca tapan pagan kulları oldukla-

rını söyleseler de bayram sevinci sözkonusu oldu mu Mark'tan farkları yoktu. Yılın bu vakti ikisi fazla samimi olurlardı. İkisini de seviyordum ancak ev halkını saran Noel neşesinin sönmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, bir sanatçı olarak yılda iki kez dolgun bir telif ücreti aldığım en başarılı projem, üç yıl önce yazdığım çocuk kitabı *Moxie Noel'i Kurtarıyor*'du. Köpeğimiz Moxie'den esinlenmiş evsiz bir siyah labradorun meşgul ve stresli bir aileye Noel'in gerçek anlamını gösterdiği sade ancak neşeli bir kitaptı. Çizimlerini gravürlerimle, sonradan yer yer elle renklendirdiğim basit siyah beyaz baskılarla yapmıştım. Ailem ve arkadaşlarım için sınırlı sayıda bastır-dığım kitap çok popüler olmuştu. İnsanlar çevreleriyle paylaştı. Kulaktan kulağa yayıldı. Sipariş yağdı. Daha fazla baskı yaptım ve bir bakmışım ki bir yayıncı bana mağazalarda ve galerilerde kartlarla baskılar satarak kazanmayı hayal bile edemeyeceğim yüklü bir meblağ teklif ediyor. Benden daha başarılı sanatçı arkadaşlarımın ısrarlarıyla kendime bir temsilci buldum ve iki kitaplık bir sözleşme imzaladım: *Moxie Noel'i Kurtarıyor* ve söz vermiş olduğum devam kitabı *Moxie Cadılar Bayramı'nı Kurtarıyor*. Böylece ailem ve arkadaşlarıma hediye olmasını planladığım mütevazı bir resimli kitap yüzünden, katlanamadığım bu bayrama sonsuza kadar bağlanıvermişim.

Çocukluğumda bayramlar benim için pek kutlama anlamına gelmezdi. Daha ziyade kökleri içimde çok derinlere inen bir anksiyete ve korkuyla dolmama sebep oluyorlardı. En azından sözleşmenin ikinci kitabı sevdiğim bir bayram hakkındaydı. Korkutucu her şeye hayran olan büyük kızımız Izzy de bu Cadılar Bayramı kitabı için heyecanlıydı. On altı yaşındaki gotik kızımı etkilemek pek de kolay değildi. Bu yüzden bu yolda atılan her adım kutlamaya değerdi. Şimdi ise tek yapmam gereken projeyi bitirebilmektir.

Boston Globe iki yıl önce hakkımda bir haber yapmak için gelmiş ve Moxie'yle stüdyomda, tabii ki Noel ağacının önünde birçok fotoğrafımı çekmişti. Mark muhabirler gelmeden önce ağacı süslemeyi bitirmek için çok uğraşmıştı. Haberi okuduğumda metnin evimizi *dans eden şekerlemeler, antik cam süsler ve evi orman kokusuyla donatan çam çelenklerle dolu büyüülü bir kış harikalar diyarı* olarak tarif ettiğini görünce utançtan yerin dibine girmiştım.

"Noel'i seviyor olmalısın," demişti muhabir.

Ben de dişlerimi iyice sıkıp kocaman bir gülümsemeyle, "Elbette seviyorum," diye yalan söylemişim.

Doğuştan yetenekli bir yalancıydım.

Mark her yıl hayatımızın farklı bir yönünü temsil edecek bir süs eşyası almak gibi saçma bir gelenek başlatmıştı. İlk yıl bir mezuniyet kepiydi. Her yıl değişiyordu: Izzy doğduğunda üzerinde "bebeğimizin ilk Noel'i" yazan bir biblo, çiftlik evini aldığımızda küçük bir ev, Olivia'ya hamile kaldığımda leylek, Moxie'yi sahiplendiğimizde siyah bir labrador. Sonsuza kadar büyüyecek gibi görünen koleksiyona eklenecek süs eşyası ve ıvır zıvır bulmak için elışı fuarlarında gezer, tatile çıktığımızda bile hep bir arayış içinde olurdu.

Artık tavan aramızın tamamı ve bodrum katının bir köşesi kutularca süs eşyasıyla doluydu. Mark bana büyük olanlardan bazılarını stüdyoya koyabilir miyiz diye sorduğunda ona izin vermemişim. Evin arka tarafındaki küçük ağıl bir baskı stüdyosundan ibaret değildi. Sadece bana ait olan tek yerdi. Penny, beni stüdyoda izinsiz ziyaret edebilen sayılı kişilerdendi. Çalışırken kimse tarafından rahatsız edilmemem evin kurallarından biriydi. Ağıl rasgele yerleştirilmiş masalar, kullandığım eski bir baskı makinesi, aletlerim, mürekkep tüpleri ve çizim malzemeleriyle doluydu. Duvarlar raptiyelenmiş eskizler ve baskılarla kaplıydı. Ağıl benim sığınağımdı. Noel süslerine geçit vermeyecektim.

“Ne oldu?” diye sordu Mark kırılmış meleğe bakarak. Ses tonu sanki zararsız, zavallı meleği yere atıp üzerinde tepinmişim gibi suçlayıcıydı. Bakışları elimdeki süs eşyasının kafasından yere, etrafa ezilmiş buz parçaları gibi dağılan cam kırıklarına yöneldi.

Hiçbir zaman Noel Kraliçesi olduğum yalanına kanmamıştı. Gerçekte olduğum kişiyi görüyordu ve bir şekilde beni buna rağmen seviyordu.

“Merdivenin tepesindeydim ve birden elimden kaydı.” Özür dilercesine omzumu silktim. “Üzgünüm, çok sakarım.”

Melek çocukluğundan kalmaydı. Anne ve babası öldüğünde süs eşyalarının hepsi (sanki daha fazlasına ihtiyacımız varmış gibi) Mark’a miras kalmıştı. Her yıl kutuları açıp bana ve kızlara her birinin hikâyesini anlatmaya bayılırdı.

“O melek ailemin Almanya’ya yaptıkları bir geziden kalmaydı,” diye hatırlattı. Gerçekten de ağlayacakmış gibi görünerek uzun ve kahverengi kirpiklerini kırıştırdı.

Genelde izin gününde giydiği rahat kıyafetler vardı üzerinde: Levi’s marka bir pantolon ve Dekorasyon Günü dolayısıyla kırmızı ve yeşil renklerde bir oduncu gömleği. Merdivenden sürekli inip çıktığı için yüzü biraz kızarmıştı. Neredeyse kırk beş yaşındaydı ve ben onu on dokuz yaşından beri tanıyordum, yani hayatımızın yarısından fazlasında. Bazen onda hâlâ Vermont Üniversitesi’ndeki ilk yılımda bir partide tanıştığım, ceketinin cepleri şiir kitaplarıyla dolu olan o sıska, iri gözlü çocuğun izlerini görüyordum.

“Üzgünüm,” dedim bir kez daha.

Gerçekten de üzgündüm. Mutlu çocukluğundan kalan bir anıyı yok ettiğim için. Şimdiden Noel’i berbat ettiğim için.

Yan odadaki telefonum çalmaya başladı. Mutfaktaki şarj altine takılıydı. “Gidip bir baksam iyi olur,” dedim, uzaklaşmak

için bir bahane bulabilmek içimi rahatlatmıştı. Telefonu açmak için koşturdum. Muhtemelen Penny bir şeyler ödünç almak için arıyordu.

Telefonumu elime alıp ekrana baktığımda keşke bu kadar acele etmeseydim diye düşündüm. Mark'ı kırık Alman meleği konusunda teselli etmek bundan bin kat iyiydi. Açmamayı aklımdan geçirdim ama tekrar arayacağını biliyordum, bu yüzden en iyisi açıp bunu atlatmaktı.

“Selam Paul,” dedim elimden geldiğince canlı bir sesle. “Nasılsın?”

“Selam Alison. Ben... iyiyim.” Ama sesi pek de iyi gelmiyordu. Yorgun geliyordu. “Sen nasılsın? Umarım Mark ve kızlar da iyilerdir.”

Paul on beş yılı aşkın süredir annemin asistanlığını yapıyor, iş ve özel hayatının her yönüyle ilgileniyordu. Seyahatleri, röportajları, galeri ve müze etkinliklerinin yanı sıra sanat eserlerinin satışlarıyla da hep o ilgileniyordu. Bana ve abime Noel'de ve doğum günlerimizde kesinlikle annemin el yazısı olmayan *Sizi seven anneniz* yazılı kartpostallar bile gönderiyordu. Annemin Woodstock'taki arazisinde bulunan ek binada yaşıyordu ve annem hangi şehirde ya da hangi sergide olursa olsun hep yanı başındaydı.

Paul olmasaydı annem kaybolur giderdi. Aynı şekilde Paul da annem olmasaydı kaybolur giderdi. Aslında annem onu yanına almadan önce Paul perişan durumdaydı. Yokluktan gelen ve genç yaşta içmeye başlayan Paul'ün katıldığı bir Adsız Alkolikler buluşmasında tanışmışlardı. Oraya gelmeden önce bir inşaat işçisi olarak yüzüncü işini de kaybetmişti. Annem tamamen yabancı birini evde ve stüdyoda ona yardımcı olmak üzere işe aldığını söylediğinde endişelenmiştim ancak o gülüp geçmiş ve aralarındaki bağı, Adsız Alkolikler kültürünü anlamadığımı söylemişti.

Nihayetinde Paul'ün lise ve ön lisans diplomalarını almasına yardım etmiş, tam zamanlı asistanı olabilmesi için işi öğretmişti. Konuşurken gözlerinizin içine bile bakamayan, yırtık bir Carhartt ceket giyen birinden annemin işini ve kişisel hayatını yöneten, özel dikim takım elbiseler giyen bir adama dönüşmesini izlemek keyifliydi. Annemden bir kahraman, bir kurtarıcı gibi bahsederdi. Hayatları bir olmuştu.

“Hepimiz iyiyiz,” dedim Paul'e, sonrasında söyleyeceklerinden korkarak. Zaman zaman zeytin dalı uzatmak için arar (bunun annemle hiçbir alakası olmadığından, tamamen Paul'ün fikri olduğundan emindim), bir parti veya etkinliğe davet eder, gelirse annemin çok mutlu olacağını söylerdi. Son zamanlarda hiçbirine gitmemiştim. Her seferinde tamamen geçerli bir bahane bulmayı başarmıştım: çocukların hasta olması, iş yoğunluğu, başkalarına verilmiş sözler. “Keşke gelebilsem,” derdim. “Lütfen anneme üzüntümü ilet.”

Eskiden giderdim. O zamanlar annemin beni gerçekten orada isteyebileceğine kendimi inandırırırdım. O zamanlar hâlâ normal bir anne kız ilişkimizin olabileceğini umardım.

Katıldığım en son etkinliği hatırladım. Beş yıl önce New York'taki bir galeri açılışı. Paul annemin çok mutlu olacağını söyleyerek gelmemde ısrarcı olmuştu. Ben de yeni bir elbise ve ayakkabılar alıp saçımı bile kestirmiştim. Şehre giden trene binip doğruca galeriye gitmiştim ve annem beni gördüğünde şaşkına dönmüştü. “Alison, burada ne işin var?” diye sormuştu. Bir açıklama telaşıyla beni Paul'ün davet ettiğini söylemiştim. “Pekâlâ,” demişti ve sinirli gözlerle odada Paul'ü aramıştı. “Eh, gelmişken şarap iç bari.” Sonra da söylediği etkileyici bir şeye gülen bir grup entel sanat âşığıyla konuşmak için beni bırakıp gitmişti.

Asık suratla üç kadeh şarap içip annemin kalabalığın arasında benden olabildiğince uzak durmaya çabalamasını seyretmiştim.

Tablolarını incelemiştim: Bazı yerlerine vücut parçaları yerleştirilmiş rahatsız edici manzara resimleri. Akciğeri olan bir ağaç, korkunç bir ağzı ve karnı olan bir göl, gözlerle kaplı bir dağ. Vermont'taki evimde giyinirken çok havalı gelen demode elbise-min içinde kendimi aptal hissetmiştim. Paul ortalıkta görünmüyordu ve sinirli mesajlarıma cevap vermemişti. İkisine de veda etmeden galeriden çıkıp gitmiştim.

“Alison, arama sebebim...” Biraz duraksadı. “Annen.”

Eh, annem olacaktı tabii. Tanrım. Bu sefer beni nereye davet edecekti? Gemi gezisine mi? Saratoga'da anne kız kaplıca gününe mi?

Paul, “Annen hasta,” dedi.

Annem hayatı boyunca bir gün bile hasta olmamıştı. Abim hep virüslerin bile ondan korktuğunu söylerdi.

Ben hiçbir zaman annemize olan nefretini saklama zahmetine girmemişim. Yıllar önce yaşananlar için annemizi affetmeyi reddediyordu. Babamızın intiharı konusunda bile onu suçluyordu.

Bir yetişkin olarak annemi abime karşı savunmuşum. Annemizin travmasının, alkolikliğinin ve böylesi bir trajediden sonra iki çocuğunu tek başına yetiştirmesinin onun bu davranışlarında etkili olduğunu söylemişim. Onun bizi kendince sevdiğine ve elinden geleni yaptığına inanıyordum.

“Ona ikinci bir şans vermelisin,” demiştim Ben'e. “Değişti artık. Alkolü bıraktı.”

Ben, annemizi affettiğim için aptalın teki olduğumu söylemişti. Gerçeği görmemi ve bahane uydurmayı bırakmamı: Annemiz manipülatif ve zalimdi, hak ettiği yer de cehennemin dibiydi.

“Nasıl bir hastalık?” diye sordum Paul'e. En son ne zaman konuştuğumuzu hatırlamak için zihnimdeki takvimi gözden

geçirdim. Mesajlaşmak hep daha kolayıma gelirdi. Hatırladığım son konuşmamız, temmuz ayındaki doğum günümde biraz sarhoş olup annemi aramamdı. Ona hangi günde olduğumuzu biliyor musun diye sormuştum. Gülüp elbette bildiğini söylemiş, sonra da bana yirmi dört saat süren doğumumu anlatmıştı.

Gözlerimi kırpıştırarak telefonu kulağıma bastırdım.

Temmuz.

Gerçekten de son konuşmamızın üzerinden o kadar geçmiş miydi?

“Kanser hastası,” dedi Paul. Duraksadı. “Pankreas kanseri.”

Oda ayaklarımın altından kayar gibi oldu. Kahvaltı masasındaki taburelerden birine oturdum. “Kulağa kötü geliyor,” dedim.

“Evet, kötü,” dedi. “Elimizdeki en kötü senaryo, Alison. Dördüncü evre. Doktorlar...” Paul’ün sesi kısıldı. “Bu aşamada son günlerini rahat geçirmesini sağlamak başka pek bir çaremizin olmadığını söylüyorlar. Her uzmana danıştık. Ülkenin en iyilerine. Hepsi aynı fikirde, kanser kemoterapinin çare olmaya-acağı kadar yayılmış.”

Yan odadan şarkıcı beni uyardı, *Uykunda seni izliyor, uyanık olduğunu biliyor...*

“Ne kadar vaktinin kaldığını söylediler mi?” Sesim zayıf ve silik çıkmıştı.

Paul derin bir nefes alıp verdi. Sesi titrek geliyordu. Ağlıyor muydu yoksa? “Çok değil. Birkaç hafta belki. En fazla bir veya iki ay. Durumu çok kötü, Alison.”

Duvarların üzerime geldiğini, kendimi küçücük hissetmeme neden olduklarını, bütün dünyanın dağıldığını hissettim.

“Nerede yatıyor?”

* “Santa Claus Is Comin’ to Town” isimli Noel şarkısının sözleri. (ed.n.)

“Columbia Presbiteryen Hastanesi. Yanındayım şu an.”

Kafamı toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldım.

Başımı kaldırdım, elinde birbirine dolaşmış Noel ışıklarıyla beni izleyen Mark’ı gördüm. Kötü görünüyor olmalıydım ki ışıkları kenara bırakıp bana doğru geldi ve endişeli bir ifadeyle dudaklarını kıpırdatarak, *Ne oldu?* diye sordu.

Oturma odasındaki petek çıtırdayıp tısladı. Olivia’nın yaptığı parlak ve neşeli çizimlerin, geçen yaz Olivia’yla Izzy’nin el ele tutuşup iskeleden göle atladıkları fotoğrafın asılı durduğu buzdolabına baktım. Ev, gümüş köknar ve Mark’ın yaptığı zencefilli kurabiye kokuyordu. Kötü hiçbir şeyin bana dokunamayacağı kadar sıcak ve güvenli geliyordu.

“Seni soruyor, Alison,” dedi Paul.

Gözlerimi kapadım. Birden beş yaşına, annemin elimi tutup beni anaokuluna götürdüğü günlere dönmüştüm. Ağlıyor ve beni orada bırakmaması, eve geri götürmesi için yalvarıyordum.

Anaokulundaki dersliğin önündeki koridorda dizlerinin üzerine çökmüştü. Gözlerimin içine bakarak, “Benden uzakta olmayacaksın. Gerçekten. Sen burada okulda arkadaş edinip eğitimi alacaksın ve ben de evde çizim yapacağım ama hep bir arada olacağız. Neden biliyor musun, minik timsahım?” demişti.

Gözyaşlarım yüzümden okulun ilk günü için özenerek giydiğim elbiseme damlarken başımı iki yana sallamıştım.

“Çünkü biz birbirimize bağlıyız,” diye cevap vermişti. “Kapa gözlerini. Hissedebiliyor musun? Benden sana doğru giden görünmez bir ip var. Bu yüzden hiç ayrı kalmayacağız.” Gözlerimdeki yaşları silmişti. “Hadi git bakalım. Ağlamak yok artık. Benim cesur izcim. Eğer üzülürsen ve beni özlersen gözlerini kapa ve ipi hatırla. Kimse onu koparamaz. Asla. İkimizden biri bile. Birbirimize bağlıyız.”

“Ne oldu?” diye sordu Mark fısıldayarak, yanıma gelip elini sırtıma koydu.

Telefonu sıkıca kulağıma dayayıp Paul’ün nefesini, arkadan gelen hastane seslerini dinledim.

“En kısa zamanda orada olacağımı söyle,” dedim.

Telefonu kapadım ve elime baktım. Kırılan meleğin kafasını, boynunda kalan sivri cam parçalarının avucumu keseceği kadar sıkıca tutuyordum hâlâ. Melek de avucumdan bana bakıyordu. Yüzü kanımdan dolayı yapış yapış, gözleri alaycıydı: *Şimdi ödeş-tik.*

İKİ

Burlington'dan New York'a günün son aktarmasız uçuşunu yakalayabilmek için küçük bir servet ödedim ve saat sekizi biraz geçe JFK Havalimanı'na indim. Sonrasında Washington Heights'a gitmek üzere omzumda bir günlük eşyalarım ile dolu çantamla taksiye atladım. Şehir bana kendimi küçücük ve tedirgin hissettirmişti. Binalar fazla yüksekti. Sokaklar ve kaldırımlar da kalabalık, gürültülüydü. Vermont'ta yaşamamın bir sebebi vardı. Reklam panolarının bulunmadığı, akşam sekizden sonra herkesin evlere dağıldığı bir şehirdi orası. Kendi düşüncelerimi duyabileceğim bir yere ihtiyacım vardı. Kafamın içi yeterince doluydu zaten, bir de çevreden gelen gürültüye ihtiyacım yoktu.

Hastaneye vardığımda Paul'e mesaj attım ve bana annemin bulunduğu birimin yolunu tarif etti. Koridoru takip edip hastane kokusunu –antiseptik, hastane yemeği ve keder (kederin kokusu varsa tabii)– içime çekerek asansöre bindim. Sanki farklı kuralları, iklimi, havası, görünüşü, sesi olan bambaşka bir dünyaya girmişim gibi hissediyordum. Hastanelerde hep böyle hissedirdim zaten. Asansör beyaz önlüklü insanlarla, ellerinde çiçek ve yemek olan ziyaretçilerle doluydu. Klostroforik olduğumu düşünmüyordum ancak burası bana çok fazla gelmişti. Daracık alan, bunca insan, asansörün sarsılışı, bayat kahve kokusu.

Asansörden indiğimde Paul beni koridorda bekliyordu. Bronzlaşmış cildi, yeni kesilmiş koyu renk saç, haki pantolonu ve özel dikime benzeyen açık mavi gömleğiyle GQ dergisinin kapağından fırlamış gibiydi. Bir gün bile yaşlanmamıştı sanki. Aslında hep böyleydi. Belki de sonsuza kadar otuz gösterecekti.

Sarıldığımızda kokusu bile muhteşemdi: pahalı tıraş kolonyası, temiz pamuk, sıcak deri.

“Durumu nasıl?” diye sordum.

Sessiz bir iç çekiş ve tatsız bir baş sallamayla cevapladı.

“Paul,” dedim tereddütle ama sormaya da ihtiyaç duyarak. “Annem gerçekten beni sordu mu yoksa sen miydin?”

Bundan emin olmadan içeri girip annemin yüzündeki hayal kırıklığını görme düşüncesine dayanamadım. Reddedilmeye hazır değildim. Şu an olmazdı. Burada olmazdı.

“Seni sordu. Hem de defalarca.” Bunu söylerken sanki kendi başına ona yetememek acı veriyormuş gibi görünüyordu.

Başımınla onayladım. “Biliyorsun... aramız pek de...” Nasıl devam edeceğimden emin olamadım. Gözüme dolan yaşları sil-dim.

“Alison,” dedi elimi tutarak. O da ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

Boğazımı temizledim. “Yapabilecekleri bir şey yok mu yani? Başka tedavi seçenekleri yok mu?”

Başını iki yana salladı. “Hemşirelerle ve doktoruyla konuşmalısın tabii ama gerçekten bir yol yok. Bu saatten sonra tek seçenek rahat etmesini sağlamak. Palyatif bakım diyorlar.”

Derin bir nefes aldım. Koridorun ilerisinde hemşirelerin bir odaya servis arabası taşıdıklarını gördüm. Makina seslerini, uğultuları, çağrı zillerini duydum. Tavandaki lambalar fazla parlak, fazla göz yorucuydu, zemin de çok parlak ve cilalıydı.

“Onu bakımevine göndermek istiyorlar,” dedi Paul.

Tüm bunlar çok mantıklıymış gibi başımı yukarı aşağı salladım.

Annemi kaybedecektim. Yıllarca kendime daha zamanımız olduğunu söyleyip durmuştum. Bir şekilde sorunları çözebileceğimizi, hep hasretini çektiğim anneme kavuşabileceğimi düşünmüştüm. Ama şimdi zamanımızın dolmak üzere olduğunu söylüyorlardı.

Göğsüm sıkıştı. Kendimi yavaş ve derin bir nefes almaya zorladım.

“Ama asıl mesele şu ki,” dedi Paul, “bakımevine gitmeyi reddediyor. Yalnız başına yabancıların arasında, bilmediği bir yerde ölmek istemediğini söylüyor.”

“Eve gidebilir mi peki? Orada bakım görse? Evlere gelen hemşireler falan yok mu?”

Para mesele değildi. Annem mali açıdan iyi durumdaydı. Hatta iyiden çok daha öteydi.

Paul bir dakikalığına sessiz kaldı. Bakışlarını yüzümden parıldayan cilalı zemine çevirdi. “O da bir seçenek tabii. Ama dediğim gibi, yabancıların arasında ölmek istemiyor.” Yine aynı acı çeken bakışlar. Bu sefer daha da kötüydü. Annemin onu bir yabancı olarak gördüğüne inanmıyordu herhalde.

“Peki o zaman ne istiyor?”

Uzun bir duraksama oldu. Daha fazla *bip* sesi, konuşma, bir doktorun ikinci hatta çağrıldığını duydum. Koridorun sonunda bir hasta zayıf, kısık bir sesle inledi.

“Kendin sorsan daha iyi olur,” dedi yüzüm yerine koridora bakarak. Başıyla işaret edip, “Hemen şurada,” dedi. “Dört yüz on ikinci oda. Ben kantine gidip sandviç falan bulmaya çalışacağım. Sana da bir şey almamı ister misin? Kahve belki?”

“Kahve şahane olur,” dedim. Uçakta iki bardak içmiştim ve şimdiden midem bulanıyordu. Gergindim ama sıcak bir kahve içme fikri iyi gelmişti. Beni kendime getirirdi. Paul arkasını dönüp asansörlere doğru ilerledi. Gidişini seyrettim ve sonra yavaş yavaş hastane kokusunu içime çekerek koridorda yürüdüm.

En sonunda 412'ye vardığımda kapının önünde durakladım ve ne gibi bir dramın içine düşeceğimi merak ederek içeriye bir göz attım.

Annemi, Frances Hala'nın nisan ayındaki cenazesinden beri görmemiştim. Şimdi ona bakıyordum da sadece birkaç önceki görüşmemizden beri yirmi yıl yaşlanmış gibiydi. Kemikleri sayılacak kadar zayıftı, solgundu, yüzünde makyajdan eser yoktu, saçı bile donuk ve zayıf görünüyordu. Rengi solmuş bir hastane kıyafeti vardı üzerinde. Vücudu bana yeni doğmuş bir kuşu anımsattı; küçük, zayıf ve kırılgan görünüyordu.

Yanına gidip onu kollarıma almak, yaklaşan fenalıklardan ve ölümün ta kendisinden korumak istedim. Annemin buna asla izin vermeyeceğini bildiğimden gözyaşlarımı sildim, zayıflığımdan ve kırılganlığımdan nefret ettim.

Ağlamak yok artık. Benim cesur izcim.

İşte o an bir zamanlar orada olduğunu söylediği, bizi birbirimize bağlayan o ipi hissettim.

≧ ≦

Bazen Ben'in annemizin asla çocuk yapmak istemediği teorisini düşünürdüm. Ama annem bir zamanlar daha farklı biriydi. Babamız hâlâ hayattayken.

Zaman zaman huysuz olurdu ve stüdyosunda saatlerce inzivaya çekilirdi. Ama asla zalim değildi, en azından alkol batağına düşene kadar.

Bir keresinde abimle ben o eski, siyah beyaz *Doktor Jekyll ve Bay Hyde* filmini izlemiştik ve o zamandan beri annemi o filmdeki karaktere benzetiyordum. Cin şişesini açıp bütün benliği değişene ve nihayet Kötü Anne'ye dönüşene kadar zehir içen İyi Anne vardı. Hiç doğmamış olmamızı dileyen, bize tokat atan, bizi azarlayan, bir keresinde Ben'in kolunu kırılana kadar büken Kötü Anne.

Kötü Anne'yle ilk tanışmam babam ölmeden hemen önceydi. Birinci sınıftayken bir gün öğleden sonra eve geldiğimde babam markete gitmişti. Annem etrafa cin kokusu saçarak ve sinirden yalpalayarak koridora çıkmıştı. Elleri ilk başta kan sandığım kırmızı boyayla kaplıydı. Kendine zarar mı vermişti? Veya korkunç bir şey mi yapmıştı?

"Sen," demişti. "Ne arıyorsun burada?" Sanki okul servisi beni her gün buraya bırakmıyormuş gibi.

"Ben... Ben az önce okuldan geldim."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Nasıl cevaplamalıydım ki bunu? *Bilmiyor musun? Ben senin minik timsahınım. Hatırladın mı?*

"Hiç kimse," demiştim yavaşça, kafam karışmıştı.

Bana gülüp üzerime doğru yürümüş, işaretparmağıyla göğsümün ortasına bastırmış ve ince tişörtüme kırmızı boya lekesi bulaştırmıştı. "Doğru cevap," demişti yılan gibi bir o yana bir bu yana salınarak. "Sen hiç kimsesin. Kaybol buradan. Gözüm görmesin."

Benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Daha önce babama sinirlenip bağırdığını duymuştum ama benimle veya abimle hiç böyle konuşmazdı. Böyle bir şey hiç yaşanmamıştı. Ağlamamak için dudaklarımı ısırarak sırtımda çantayla kaldırıma kadar koşup oturmuş ve babamın gelmesini beklemiştim.

Ağlayarak üzerine atladığımda babam, “Ne oldu?” diye sormuştu.

Beni kollarında sallayıp başımın tepesini öpmüştü. Yüzü sanki kokumu içine çekiyormuş gibi başıma gömülmüştü. “Sorun ne, yavrum?” diye sormuştu nazikçe. “Ne oldu?”

Ne diyeceğimi, annemin içinde başka bir insan olduğunu nasıl açıklayacağımı bilememiştim. O kadın artık annem değildi.

≥ ≤

412 numaralı odanın önünde, yatakta yatan anneme bakarak dikildim.

Varlığımı, bizi bağlayan o ipi hissetmiş gibi bana döndü.

“Sen,” dedi. Burada ne işim olduğunu sormasını bekleyerek nefesimi tuttum.

Sen kim olduğunu sanıyorsun?

Hiç kimse.

Ancak sonra gülümsemeye başladı, mumsu tenindeki dudakları soluk mordu. Küçük yüzünde çöküp gitmiş gözlerinin çevresi koyu halkalarla kaplıydı.

En son gördüğüm halinden o kadar farklı görünüyordu ki aynı kişi olup olmadığını sorguladım.

“Evet, benim,” dedim, odasına girip ağır adımlarla yatağına yaklaşıırken.

“Gelip gelmeyeceğinden emin değildim,” dedi. Uçuk mavi gözleri bana bakıyor, dikkatle inceliyordu.

“Elbette geldim.”

Sarılmalı mıydım? Elini mi tutmalıydım? Yanağından mı öpmeliydim?

Benden tam olarak ne beklendiğinden emin değildim. Orada elimde çantamla öylece dikildim. Odada antiseptik ve çürümüş meyveyi andıran bir koku vardı.

Sol koluna serum bağlanmıştı. Pijamasından yeşil ve kırmızı çizgilerle birtakım sayılar gösteren bir monitöre bağlı bir sürü kablo çıkıyordu.

“Gelmemek hakkındı,” dedi.

“Geldim ama,” diye karşı çıktım.

“Abin gelmezdi.” Haklı olduğunu biliyordum. Ben’in ülkenin diğer ucunda yaşaması boşuna değildi. Mark ve ben evlendiğimizde Doğu Yakası’na gelmişti ama Kaliforniya’da yaşamasının bir sebebi vardı. “Onu çağıracağımdan da değil gerçi.”

“Ben o değilim,” dedim.

“Elbette değilsin,” dedi. Hemen ardından, “Ben’i arayıp haber verdin mi? Alo, cadı ölmek üzere,” diye ekledi.

Boğazım düğümlendi. “Hayır,” dedim. “Haber verdiğim zaman da kesinlikle o şekilde söylemeyeceğim.”

Ben’i aramak aklımdan geçmişti ancak bunun için annemi görüp durumunun detaylarını öğrenene kadar beklemeye karar vermiştim.

Annem gözlerini kısarak bana baktı. Eskiden de yalan söyleyip söylemediğimi anlamak için böyle yapardı. Her seferinde de haklı çıkardı. *Ben seni senden daha iyi tanıyorum*, derdi.

“Evet, muhtemelen söylemezsin,” dedi. “Ben hakkımda kötü şeyler söyleyebilir ama sen asla söylemezsin. Sen hep uslu bir kızdın, değil mi minik izcim? Ne olursa olsun sonuna kadar sadık.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Hafifçe başımı sallayarak onayladım.

“Hiç anlayamadım, biliyor musun?” diye itiraf etti.

“Neyi?”

“Benimle iletişimini neden kesmediğini.”

“Çünkü sen benim annemsin ve seni seviyorum.” Kelimeler sahte geldi. Önceden çalışılmış.

Gülümsemekle yetindi ama zayıf bir tebessümdü. *Sana inanmıyorum* anlamına gelen bir tebessüm.

Annemiz alkolün etkisiyle berbat şeyler yapmış olabilirdi ama kesinlikle canavar değildi. Kimse yılın annesi ödülünü ona verecek olmasa da ben elinden geleni yaptığına inanıyordum. Bize çizim dersleri veren, şifon kek yapmayı öğreten, bizimle mutfakta dans eden, doğum günlerimizde hazine avı oynatan, minik maceralara çıkaran muhteşem bir sanatçıydı.

Bir keresinde okulu kırmamızı söylemiş ve bizi arabayla beş saat mesafedeki Cape Cod'a kızarmış karides yemeye götürmüştü. Alkol içmediği, sanatla ilgilendiği, maceralara atıldığı, ruh halinin iyi olduğu zamanlarından biriydi. Yoldayken en iyi arkadaşı Bobbi'yle hep gittikleri küçük bir deniz ürünleri restoranından bahsetmişti. "Bütün dünyada görüp görebileceğiniz en iyi kızarmış karides," diyerek bizi heyecanlandırmıştı. Artık orada olmadığından, kapanmış olabileceğinden korkuyordu ancak vardığımızda hâlâ annemin hatırladığı yerdeydi. "Burada sanki zaman durmuş gibi," demişti. "Bobbi'yle arabanın camından dışarı sarkmışız, hâlâ çocukmuşuz gibi." Elime uzanmıştı ancak aslında kimin eline uzandığından emin değildim: Bobbi'nin mi yoksa benim mi? Çok da önemli değildi. Önemli olan siparişi vermeye giderken elimi ne kadar sıkı tuttuğuydu.

"Sana bir şey getireyim mi?" diye sordum kelimeler boğazımda düğümlenerek. Tekerlekli masadaki su sürahisini, boş bardağı gördüm, bir an sahildeki o gün hep beraber içtiğimiz bardaklardan biri olduğunu sandım. Sanki zaman geriye sarmış ve tekrar küçük bir kız olmuşum gibi. "Su? Meyve suyu? Herhangi bir şey?"

Başını iki yana sallayıp gözlerini kapadı.

Paul'ün kahveleri alıp bir an önce gelmesini diledim. Burada olsaydı işim daha kolay olurdu.

Ya da yanımda herhangi biri olsaydı.

Mark benimle gelmeyi teklif etmişti ama ben tek başıma gelmekte ısrarcı olmuşum. Haberi verdiğimde beni kollarına alıp bir kocanın yapması gereken her şeyi yapmıştı. Bana sarılması iyi gelmişti. Gerçek ve sımsıkı bir sarılma. Çay ağacı sabunu ve baharatlı tıraş kolonyası kokmasını çok seviyordum.

Uyuşmuş, bomboş hissederek ona yaslanmışım. Otopilot-taki bir kadın.

“Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum,” demiştim.

Hep böyle demez miydin zaten?

Üniversitede ilk çıkmaya başladığımız zamanlarda bile onun *doğru kişi* olduğunu biliyordum çünkü onunla ayaklarım yere basardı, özgüvensizliğime rağmen uçuk kaçık fikirlerimi hayata geçirmeme destek olurdu. Öğrencilere özel bir galeride ilk sergimi açmama destek çıkmıştı ve sonrasında Prowincetown'da meşhur bir baskıcıda çok önemli bir staj elde etmiştim çünkü Mark oranın sahibine gidip bu işi ne kadar çok istediğimi göstermem için beni cesaretlendirmişti. Moxie kitabı bile Mark'ın yüreklen-dirmesi ve desteği olmadan var olmazdı. Kocam bana inanmış ve benim de kendime inanmama yardımcı olmuştu.

Bu öğleden sonra da çantamı hazırlamama yardım etmiş, uçak biletimi almış; yanıma diş fırçamı, uçakta okuyacağım kitabı, enerji verecek atıştırmalıklar ve ne olur ne olmaz diye ağrı kesici almamı hatırlatmıştı. Benimle gelmeyi birkaç sefer daha teklif ettiyse de ben evde kızlarla kalıp ağacı süslemesini ve sıradan bir gün geçirmesini söylemiştim. Kabul ettikten sonra ağacı budamak ve süslemek için benim New York'tan dönmemi bekleyeceğine söz vermişti. Buna gerek olmadığını söylediğimdeyse o işi ailecek yapmamızın önemli olduğunu söylemiş, kararıda ısrarcı olmuştu. Gelenekleri bozmamak gerekirmiş.

“Neden buradasın?” Annemin sözleri beni şimdiki zamana geri döndürdü. Gözleri tekrar açılmış beni seyrediyordu.

Başımın döndüğünü hissettim. Oda bulanıklaşmış, eşyalar birbirine karışmıştı. Neredeyse şeffaf görünüyordu. Evde yere düşürdüğüm melek kadar kırılgan, camdan bir kadın gibi.

Sargılı elime bakınca Mark’ın beni mutfağa götürüp elime su tutuşunu hatırladım. Sonrasında bir kâğıt havlu bastırıp, “Daha dikkatli olman gerek,” demişti. Kâğıt havluyu çektiğinde ise parlayan kırmızı kan lekeleri Rorschach testine benzemişti. Bir güve görüyordum. İğnesi olan bir güve. Tehlikeli ama etkileyici bir yabanarısı-güve karışımı.

Mark’ın sesini duyarken anneme gözlerimi kırpıştırarak baktım. *Daha dikkatli ol.*

Bir yanım geri adım atabilmek, odadan kaçıp gitmek, Paul’ün aramasını hiç görmemiş gibi yapmak istiyordu. Ama diğer yanım da orada olmak, annemin hâlâ onun için her şeyi yapacağını görmesini istiyordu. Çocukluk travmalarım için onu affettiğimi göstermek.

Sarhoş ve sinirli olduğu zamanlarda bana beş para etmediğimi söyleyişini hatırladım. Belki de o kadar da değersiz olmadığını kanıtlamak için buradaydım.

Annem değerli olduğumu kabul ederse, içimdeki değersizlik hissi bir kara delik gibi her şeyi içine çekmeyi bırakır mıydı? İşinde iyi herhangi bir terapist bunu böyle tarif ederdi.

Bir nefes aldım. “Paul aradı,” dedim sakince. Son zamanlarda annem de ben de sohbeti hep böyle gerçekçi tutardık. Beni büyüten kadınla sanki hep havadan sudan konuşuyormuşum gibi hissetmek garipti.

“Evet, tabii. Ama gelmek *zorunda* değildin.”

“Tabii ki gelmek zorundaydım. Hastalanmışsın. Paul beni sorduğunu söyledi.”

Annem bana gülümsedi. “Korkmuştum, biliyor musun? Gelmeyeceğinden korkmuştum.”

Dürüstlüğü beni hem şaşırttı hem de rahatsız etti. Annemin daha önce bir şeyden korktuğunu itiraf ettiğini hiç duymamıştım.

Yataktaki halini izledim. Aynı anda hem çok yaşlı hem de çok genç duruyordu. Onda kendimi gördüm. Kızlarımı gördüm. Babamın koyu renk saçlarını ve gözlerini almıştım ama kızlarım da ben de annemin vücut tipindeydik: dar omuzlu, uzun ve ince bir beden, sivri bir çene ve oval bir yüz.

Annemin gözleri yaşarınca göğsüm sıkıştı. Yine ona sarılma, onu tehlikelerden koruma isteği yükseliyordu içimde.

Kumaşı ince ve nasırlı parmaklarıyla düzeltmek için çarşafın kenarlarını eline aldı. “Aramızda çok şey yaşandı, Alison.”

Nabzım hızlanmaya başladı ve boğazımda oluştuğunu hissettiğim düğümü yuttum. Beni buraya niye çağırmıştı?

Yatağın demirlerinin üzerinden elini uzattı, ben de o eli avuçlarımın arasına aldım. Eli kırılgan ve soğuktu ama önceden kestiremediğim bir kuvvetle elimi sıktı. Tek bir dokunuşla yeniden çocukluğuma dönmüştüm. Annem beni maceralara götürüyordu: markete, müzeye, oyun parkına. Nereye gidersek gidelim elleri benimkileri sarınca kendimi güvende hissediyordum. Ait olduğum yerdeymişim gibi.

Biz birbirimize bağlıyız.

“Sana sormam gereken bir şey var,” dedi elimi daha da sıkarak. “Sormaya hakkım olmayan bir şey ama yine de soracağım. Cevap vermeni istemiyorum. Hemen değil. Sadece üzerine dü-

şüneceğine söz vermeni istiyorum. Bunu yapabilir misin, canım kızım?”

Aklım karışmıştı. Af mı dileyecekti? Bir şey mi isteyecekti? Ölmeden önce son arzusunu mu söyleyecekti?

“Elbette,” dedim. Kelimeler ağzımdan kendiliğinden dökülüyordu. “Ne istersen.”

ÜÇ

Dokuz yaşımdayken annem bana akla gelebilecek en zalim şakayı yapmıştı. Sık sık sırf tepkimi görebilmek için böyle sarsıcı şakalar yapardı: Yaşadığımız büyük gri evi kaybettiğimizi, artık arabada yaşamak zorunda olduğumuzu, abimle beni yaşlı Frances Hala'yla yaşamaya göndereceğini ve bu yüzden çantalarımı hazırlamam gerektiğini söylediği zamanki gibi şakalar. Kedimiz Lucky'yi otobanın kenarındaki bir çiftliğe terk edip gittiği gibi laflar.

Bu sefer abimin öldüğünü söylemişti.

Abim okula gitmiş ve eve geri dönmemişti ama sık sık yaptığı bir şeydi bu. Arada geceyi arkadaşlarının evinde geçirir, evden uzak durabilmek için elinden geleni yapardı. Annemle akşam yemeği yemiştik. Ben uyku vaktine kadar kitap okumak için odama çekilmiştim, annem de stüdyosuna gitmişti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde beni uyandırarak bir telefon aldığını ve korkunç haberleri olduğunu söylemişti. Yatağımın kenarında oturup başımı okşamıştı. Arkası dönüktü ve yüzü görünmüyordu. Gece yarısından hemen öncesiydi. Çalar saatimin karanlıkta parlayan akrep ve yelkovanını görebiliyor, mekanik bir kalp atışına benzeyen sesini duyabiliyordum.

“Bir kaza olmuş,” demişti. “Abin bisikletle eve gelirken bir araba kontrolünü kaybetmiş. Polisler olay yerinde öldüğünü söylediler.”

Nefesimin kesildiğini ve yenisini alamadığımı hissettiğimi hatırlıyorum. Odağımı kaybetmiştim.

Sonra da çığlık atmıştım.

Annem bana dönüp bir süre gülümseyerek izledikten sonra kahkaha atmaya başlamıştı. “Şaka yapıyorum,” demişti. “Hayırsız abin hayatta ve Ryan’ın evinde. Şu anda büyük ihtimalle abur cubur yiyip porno izliyorlardır.”

“Niye böyle bir şey yaptın ki?” diye sormuştum hıçkırığa hıçkırığa ağlarken. “Niye böyle bir şey dedin?”

Sadece gülmüştü. “Senin iyiliğin için yaptım. Sana ders vermek için.”

“Ne dersi?”

“Daha açıkgoz olmalısın. Her duyduğuna inanma, Alison.”

Sözlerine inanamayarak bakakalmıştım. Daha önce de çok kötü şeyler yapmış ve söylemişti, dalga geçmek için küçük yalanlar da uydurmuştu ama bu artık bambaşka bir seviyeydi.

Ben’e annemin bu şakasından hiç bahsetmemiştim. Bugün bile bilmiyordu.

Bir defasında Mark’a bahsetmiştim sadece. İlk çıkmaya başladığımız zamanlardı ve bir şişe şarap içip sırlarımızı paylaşıyorduk. Sanırım onu korkutabilmek için ne kadarını anlatmam gerektiğini test ediyordum. O kolay kolay korkmazdı. Tabii hepsi Mark annemle tanışmadan önce yaşanmıştı. Sırtımdaki yaralardan, bana taktığı isimlerden haberi vardı. Ama bu olay onu diğerlerinden daha çok rahatsız etmişti.

“Aman Tanrım,” dedi. “Annen bir canavarmış. Hastalıklı bir hareket bu. Kim dokuz yaşında bir çocuğa böyle bir şey yapar ki?”

En sonunda annemle tanıştığında saygılı bir tutum sergilemişti. Ama yıllar boyunca hiçbir zaman gerçek bir aile ilişkisi kurmaya çalışmadı. Kızlar annemin yanındayken de haklı olarak onları korumak için elinden geleni yaptı.

Şimdiyse annemin hasta yatağında benden istediği şeyi ona söylediğimde normalde soğukkanlı olan kocam neredeyse sandalyeden düşecekti.

“Buraya mı?” dedi. “Buraya mı gelmek istiyor? Bizimle kalmak için?”

Kahvaltı masasında oturmuş, New York’a yaptığım sarsıcı ziyaretimden konuşurken çaylarımızı yudumluyorduk. Evde olmak iyi gelmişti. 1893 yılında inşa edilmiş çiftlik evimize tadilat yaparken aslına sadık kalmaya gayret etmiştik: ahşap parkeler, şimdilerde üzerinde çam bir çelenk asılı olan tahta tırabzanlar, orijinal kapılar ve pencere pervazlarıyla kornişleri. Bunlar dışında çoğu yapıyı ve sistemi değiştirmiş, yer açmak için bazı duvarları yıkmıştık.

Evin en sevdiğim yeri geniş ahşap döşemeleriyle, derin sabun-taşı evyesiyle ve modern granit tezgâhıyla hep mutfak olmuştu. Biraz rahatlamak için huzur veren atmosferini içime çektim ve Mark’ın benim için yaptığı bitki çayını içtim.

Yorulmuştum. Ziyaret vakti bittikten sonra bile hastanede kalmış, sonrasında oteldeki yatağında bir o yana bir bu yana dönmüş, erkenden uçağa atladığım gibi eve gelmiştim. Mark’ı başımla onaylayıp evde dikkatlice kurduğum, gerçek şeylerle dolu yaşama baktım. Ama şimdi o güzelim çiftlik evimiz karton ve ucuz yapıştırıcıyla alelacele inşa edilmiş bir maket, üzerime yıkılmak üzere olan bir film seti gibi geliyordu.

Çiftlik evinde yaşadığımız dokuz yıl boyunca annem bir kere bile bizi ziyarete gelmemişti. Yıllar önce Burlington’daki dairemize geldiğinde Izzy daha bebektir. Çat kapı gelmiş, minik

Izabelle'i ilk defa görmüş, "makul bir çocuk" olduğunu söylemiş (bu Mark'ın kahkaha atmasına sebep olmuştu), sonrasında bir fincan kahve içip iğneleyici bir konuşma yapmıştı. *Ne kadar hoş bir daire, evi olduğundan büyük gösteren pencereler olması güzel. Belki de şu karartma perdelerini kaldırırsanız işe yarayabilir.* Sonra da çıkıp gitmişti.

Mark'la buna "vur kaç ziyaret" ismini vermiştik. Sonraki karşılaşmalarımız hiç birbirimizin evlerinde olmamıştı. Woodstock'a ziyarete gittiğimizde bizi otele yollardı, o gelince biz de onu. Çocukluğumun geçtiği eve dönmek, kızlarımın çocukluğumda korkunç şeyler yaşadığım odalarda dolaştığını görmek zorunda kalmadığım için minnettardım. O eski ve karanlık evin duvarlarının hâlâ orada yaşanan korkunç şeyleri unutmadığına emindim ve kızlarımın olanları hissedeceği, korkunç geçmişimin peşlerini bırakmayacağı fikrini aklımdan çıkaramıyordum.

Nadir de olsa annemin yaptığı kısa süreli ziyaretlerde yemeğe dışarı çıkmış, akçaagaç şurubu üretim merkezlerini gezmiş, galerilere ve mağazalara gitmiştik. Kızlarla hiç konuşmaz, onlara sadece temkinle bakardı. Zaman zaman kızlara hediye getirir ancak hiç doğru tutturamazdı. Hediyeler hep kızlardan ya yaşça büyük ya da küçük çocuklar için yapılmış olurdu. Üç yaşındayken Olivia'ya kırılğan bir cam kuğu vermişti; Izzy'ye on iki yaşındayken, bebeklerle oynama vakti çoktan geçmişken bir oyuncak bebek evi getirmişti. Sanki çocuklardan hiç anlamıyor gibiydi.

Mark kahvaltı masasının öbür ucundan kaşlarını çatarak bana baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Yapmıyorum."

"Aman Tanrım," diyerek yüzünü sıvazladı.

"Biliyorum. Böyle bir şey istemesi bile çok garip. Ama Paul'ün her şeyi hazırlayacağını söyledi: bakımevini, hemşireleri,

ihtiyacımız olan her şeyi. İlk sorduğunda hayır diyecektim ama cevap vermeden önce iyice düşünmemi, seninle de konuşmamı söyledi.”

“Bunların hepsini Paul değil de annen söyledi, öyle mi?”

Başımınla onayladım. “İlişkimizi düzeltmek için bir şans istediğini söyledi. Böyle aramız bozukken ölmek istemiyor.”

“Peki ya sen ne dedin?”

“Pek bir şey demedim. Şoka girmiştin.”

“Anlıyorum. Sanki yeterince anne travman yokmuş gibi,” dedi.

“Derin analiziniz için teşekkürler, Dr. O’Conner,” dedim acımasız bir kıkırdamayla.

Gülümsedi. Doktorasını edebiyat üzerine yapmıştı ama yine de ona *doktor* demek hoşuma gidiyordu.

Mark bir saat uzaklıktaki bir lisede edebiyat dersleri veriyordu. İşini çok seviyordu ama orada potansiyeli harcanıyordu. New England’daki prestijli bir üniversitede kısa bir süre görev yapmıştı ancak yönetimi sevmemiş, öğrencileri de ruhsuz bulmuştu. Farmstead Lisesi ona daha çok uyuyordu. Davranış problemleri olan ve akademik anlamda sorun yaşayan öğrencilere özel bir okuldu. Mark bir şekilde bu çocukların hepsine yazmayı sevdirmenin bir yolunu bulmuştu. Öğrencileriyle birlikteyken onu izlemeye, onların yanında nasıl da canlandığını görmeye bayılıyordum.

Mark yanıma yaklaşp omzumu ovdu. “Ne yapmak istiyorsun?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedim ona. “Bir yanım çılgılık atarak kaçmak, bir yanım da annemin burada olmasının aramızı düzeltmek için son bir şans olabileceğine inanmak istiyor. Gerçekten de gidecek başka yeri yok.” Ben kesinlikle onu evine almak istemezdi.

Mark bir of çekti. “Yanında Paul var ya.”

“O aileden değil,” dedim. “Maaşlı çalışanı sadece.”

Cevap verecek gibi oldu ama fikrini değiştirdi.

“Aileler böyle yapmaz mı zaten? Ya da en azından böyle yapmalı,” dedim. “Birbirleriyle ilgilenmez mi?” Kocam Conneticutlu, geniş ve birbirlerine sımsıkı bağlı İrlandalı Katolik bir ailede büyümüştü. Ailenin nasıl bir şey olduğunu bana o öğretiyordu. Evlilik ve aile hayatımız onun yönettiği ve benim ona uyum sağladığım güzel ama dikkatli bir dansı.

“Evet,” diye onayladı. “Öyle. Ama sizin aile durumunuz biraz... özgün.”

“Eğer *özgünden* kastın annemin berbat bir insan olmasıysa haklısın,” diye kabullendim. Omzumun üzerinden uzanıp sırtıma dokundum.

Sıcacık tutan yün kazağımın altında neyin saklı olduğunu biliyordu; Sahilde bile tişört giyerek özenle sakladığım karma-karışık yaralar ağı. Abim Ben’in sırtında da yine annemin işi olan benzer yaralar vardı. Abim de benim gibi yaralarını özenle saklardı. Bunun üzerine hiç konuşmamıştık. Belki de annemle birlikte yaşayabilmemizin yolu buydu: Her şey normalmiş gibi davranmak.

Izzy’ye hamile kaldığımda sürekli ağlamış, Mark’a anne olmaktan çok korktuğumu söylemişim; sanki hayatım boyunca ben de kafayı sıyırmayı bekliyormuşum gibi hissediyordum.

“Öyle bir şey olmayacak,” diye güvence vermişti Mark. “Sen annen değilsin.”

Ama buna dair kâbuslar görüyordum. Kızımın odasına gizlice gidip kulağına korkunç şeyler fısıldadığım, sırtına bir bıçağın ucuyla şekiller çizdiğim rüyalar. Kan ter içinde, korkuyla uyanırdım.

Kızlar sırtımı gördüğünde –görmelerini engellemek için çok çabalamıştım– çocukken birkaç kaza geçirdiğimi söylemiştim.

Doğuştan yetenekli bir yalancıydım.

Belki de sırtımdaki yaraların gerçekliği yüzündendi ama içimdeki endişenin karanlık bir çiçek gibi açtığını hissettim. “Bu kötü bir fikir, değil mi? Annemi hemen arayıp hayır demeliyim.”

Mark derin bir nefes alıp içinde tuttu. Sonrasında o kahve-rengi gözleriyle bana öyle aşkla, öyle anlayışla baktı ki bütün vücudumun rahatladığını hissettim. Bu adam beni herkesten iyi tanıyordu.

“Ali, sen bana annen hakkında bazıları düpedüz korkunç olan birçok anını anlattın. Ama hepsi öyle değildi, değil mi? Mutlu anıların da var. Hazine avları gibi. Bilmeceler gibi. Sanat dersleri gibi.”

“Onların hepsi babam ölmeden önceydi...”

“Biliyorum. Hatırladığın o iyi ve kibar insan, sanata âşık olmanı sağlayan kişi hâlâ oralarda bir yerlerdedir demek istiyorum.”

Karşı çıkmak istedim ama haklıydı. O kişinin izlerini hastane odasında görmemiş miydim?

“Eğer hayır derssen annenin aranızdaki sorunları çözmeden öleceğinden korkuyorum. Sana aranızda yaşanan her şeyi çözmek, huzura ermek için son bir şans verildi. Sonradan pişman olmanı istemiyorum.”

Bardağı hep dolu tarafından gören sevimli kocama baktım. Gerçekten mümkün müydü? Huzura ermek mümkün müydü?

“Bu senin Hallmark* filmlerinden biri değil, Mark. Bu kadın tam da Noel zamanında çıkagelip ailenin aslında ne anlama geldiğinin farkına varmayacak.”

* Noel zamanı klişe romantik komedi filmler yayınlamasıyla bilinen bir televizyon kanalı. (ç.n.)

Kahkaha attı. “Biliyorum. Ama yine de o senin annen, Ali. Son arzusu bu. Gitmeden önce işleri düzeltmek istiyor. Ona bu şansı vermemiz gerektiğini düşünmüyor musun?”

“Peki kızlar ne olacak?” diye sordum. “Neredeyse hiç tanımadıkları yaşlı ve hasta bir kadının evlerinde ölmesi onları nasıl etkileyecek? Dürüst olalım, o en sağlıklı halinde bile çok korkunç olabilen bir kadın.”

Mark bir süre çay fincanına bakarak düşündü. “Anneannelerini neredeyse hiç tanımadıkları doğru. Bu süreyi beraber geçirmeleri onlara güzel bir hediye olur. Bence biraz düşün, Ali. Benim ailem artık yok. Senin baban da sen daha küçükken öldü. Annen geriye kalan tek aile büyüğümüz. Onun burada olması sadece kızların onu yakından tanımalarını değil, aynı zamanda affedebilmek üzerine güzel bir örnek görmelerini de sağlar. Sevdiğimiz insanlara böyle davranmamız gerektiğini, ne olursa olsun onlarla ilgilenmemiz gerektiğini gösterir.”

“Ne olursa olsun,” diye tekrarladım. Sesim uzaklardan, sanki başkasına aitmiş gibi geliyordu.

Mark elimi tuttu. “Bunu başarabiliriz,” dedi. “Alt katta misafir odamız var. Biraz temizliğe ihtiyacı var ama mükemmel olacak.”

Başımınla onayladım. “Yardım edenler de olacak,” diye ekledim. “Paul’ün nasıl olduğunu biliyorsun. Birkaç gün içerisinde burayı birinci sınıf bir bakımevine çevirir.”

Mark bana uzun uzun baktı ve ardından gülümsedi. Endişeliydi ama en azından bu bir gülümsemeydi. “Bu elbette senin vereceğin bir karar.” Elimi sıkıca tuttu. “Ne olursa olsun yanındayım.”

Elini kaldırıp öptüm. “Sonsuza dek mi?” diye sordum.

“Sonsuza dek,” dedi, hemen ardından da kendi yazdığı evlilik yeminini ve hep kullandığı Emily Dickinson sözünü tekrarladı. *“Asla ölmez sevilenler, sevgi ölümsüzlüktür zira.”*

Yılanlarla dolu bir çukura dalarken bile peşimden gelebilen, elimden tutup gülümseyerek içimi rahatlatan, şiirlerden alıntılar yapan bir adamla evli olduğum için ne kadar şanslı olduğumu biliyordum.

“Tamam,” dedim ona sıkıca sarılarak. “Yapalım o zaman.”

O da bana sıkıca sarıldı. “Gerçekten de bunun doğru karar olduğunu düşünüyorum. Zor olacak ama bunu yapmamız gerektiğine inanıyorum. Hepimiz bu süreçten bir şeyler öğreneceğiz. En çok da sen. Sadece bana bir söz ver,” dedi.

“Ne istersen.”

“Durum ne kadar çılgınca ve zor bir hal alırsa alsın, benden bir şey saklamayacaksın. Biz bir ekibiz. Çok zorlanırsan bana söylemelisin. Sır saklamak yok.”

“Sır saklamak yok,” dedim parmaklarımı sanki küçük bir kızmışım gibi arkasında çapraz yaparak. Tam da annemin kızıydım, çoktan bozduğum için tutamayacağım sözler veriyordum.

DÖRT

Ön kapı sertçe açıldı, ardından tartışma sesleri duyuldu. Kızlar gelmişti.

Moxie kuyruğunu sallayarak onları karşılamak için koşup koklamaya başladı ancak kızlar kavgalarına onunla ilgilenemeyecek kadar dalmışlardı.

“Fareler aptal *değil!*” dedi Olivia pembe kedili çantasını ön kapının yanındaki banka atarken. Moxie’nin kafasını gönülsüzce okşadı ve kışlık montunu çıkarıp girişteki askılığa astı.

“Ben öyle bir şey demedim,” diye tersledi Izzy. Ağır çantasını kardeşininkinin yanına attı ve Doc Martens ayakkabılarını yere vura vura yemek odasına gitti. Moxie ve Olivia da peşinden takip etti.

“Dedin! Çocuksu ve aptal olduklarını söyledin ve kim fare olmak ister ki dedin. Daha az önce söyledin!” Sesi çok tiz ve ciyak ciyaktı. *Ağlamak üzereyim* sesi.

“Sıçanlar daha iyi dedim sadece.”

“Sadece dördüncü seviyedekiler sıçan olabiliyor,” diye hatırlattı Olivia yenik ve çaresiz bir sesle.

“Sıçan dansı daha iyi. Hem savaşta da dövüşebiliyorlar. Fareler sadece kenarda oturup izliyor.”

Izzy bir keresinde *Fındıkkıran* balesinde sıçan olmuştu. Yerel bir dans stüdyosu akçaağaç şekeri perisi, mandıra ineği,

oduncular, sıçanlar ve farelerle her kış Vermont temalı bir uyar-lama yapıyordu. Bunların hepsi öğretmeninin sınıfındaki en iyi dansçılardan biri olduğunu ve gerçek potansiyeli olduğunu söylemesine rağmen baleyi tamamen bırakmasından önceydi. Vücudu hâlâ bir dansçı gibi uzun, kıvrak, esnek ve güçlüydü. Çevresindekileri sıklıkla şaşkınlığa düşüren bir güç ve enerjiyle gerilmiş bir yay gibiydi. Diğer yanda ise Olivia babasını sakarlı-ğını almıştı. Haftada üç bale dersine rağmen (o kadar seviyordu ki bunu kendisi istemişti) en basit pliye ve rölöve hareketlerini yaparken bile yere düşüyordu. Pozisyonları takip etmekte zor-lanıyordu. Aynı anda ders almaya başladığı çocukların çoğu çoktan ikinci seviyeye geçmişti. Olivia hâlâ birinci seviyedeydi. Öğretmeni daha iyi hale geleceğini, o zarafetin öğrenebilecek bir şey olduğunu söylemiş, “Olivia’nın sadece kendi vücudundan memnun olması gerek,” demişti.

“Ama ben...” diye başladı Olivia.

“Kızlar, bu kadarı yeter,” dedim.

“Annem gelmiş!” Olivia bana doğru koşup üzerime sıçradı. Kollarımla onu yakalayıp burnumu saçlarına gömerek sıkıca sa-rıldım. Elmalı şampuan ve dışarıdaki kış havası gibi kokuyordu.

Mark akça ağaçtan yapılma ağır mutfak masasına bir kurabiye tabağı hazırlamıştı. Mum şeklindeki ampulleriyle sıcak bir parıl-tı yayan antik bir dövme demir avize masanın üzerine asılıydı.

“Zencefilli kurabiye!” diye haykırdı Olivia. Dikkati artık bende değildi. “Bugün Dekorasyon Günü mü olacak?”

Mark başıyla onayladı. “Tıpkı söz verdiğim gibi. Anneniz eve gelir gelmez olacak demiştim ve işte geldi.” Önlerinde eğildi ve Olivia kıkırdamaya başladı.

“Ağacı ve kurabiyeleri hazırlayacak mıyız?” diye sordu Olivia.

“Elbette, minik farem,” dedim.

“Aman ne güzel,” dedi Izzy koyu siyah bir göz kalemi çekilmiş gözlerini devirerek.

Büyük kızına gülümsememek için kendimi zor tuttum.

Baştan aşağı siyah giyinmişti: pantolonu, botları, tunik gibi uzun kazağı.

“Kaplama şekeri nerede?” diye sordu Olivia. “Tarçınlı küçük şekerlerden de var mı? Düğmeler ve gözler için iyi olanlardan?”

“Tabii ki var,” dedim.

“Kurabiyeleri birazdan süsleyeceğiz,” dedi Mark. “Şimdi aile buluşması vakti.”

“Ah, harika. Ne kadar da şanslıyız. Aynı gün hem Noel süslemesi hem de aile buluşması günü,” dedi Izzy en alaycı ses tonuyla. Saatine baktı. “Saat dört kırka kadar bitmiş olduğu sürece sorun yok. Theo’yla dışarı çıkacağım.”

Başımı iki yana salladım. “Bugün olmaz, Iz.”

Izzy somurtup kollarını göğsünde kavuşturdu. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Omuzlarımdaki ve boynumdaki ağırlığın arttığını hissettim.

“Bugün aile günü,” dedim.

“Sıçarım böyle işe,” diye patladı.

“Isabelle,” diye azarladı Mark. “Laflarına dikkat et.” Olivia’ya bir bakış attı.

“Sorun yok,” dedi Olivia. “Izzy her zaman *sıçarım* ve *başlarım* diyor.”

“Olivia!” dedi Mark. Büyük kızımıza öfkeyle baktı. “Küfrün neden yasak olduğunu şimdi anlıyor musun? Kardeşin ne diyor, baksana!”

Izzy umursamadı, gözleri bana kilitlenmişti. “Hâlâ Noah’yla beraber olsaydım görüşmemize izin verirdin. Beraber ağacı süslemek ve yemek yemek için buraya davet ederdin.”

Başımı sallayarak reddettim. “Mesele kiminle beraber olduğun değil. Mesele bugün ve bu gece ailecek beraber olabilmek.”

“Theo *da* aileden,” diye söylendi Izzy. “Sadece senin mükemmel Noel ailesi anlayışına uymuyor.”

“Hadi ama, Izzy,” dedim. “Sen de biliyorsun ki...”

“Söylediklerimin gerçek olduğunu biliyorum. *Moxie Noel’i Kurtarıyor*’da bir tane bile kuir birey yok değil mi? Sadece al yanaklı çocuklarıyla anneler ve babalar var.”

“Mantıksız davranıyorsun,” dedim.

“Sen de homofobiklik yapıyorsun!”

“Gerçekten mi?” dedim yüzümü ovuşturarak. Yorgunluktan gözlerim yanıyordu. “Oraya hiç girmeyelim, Izzy.” Bunun doğru olmadığını biliyordu. Tek amacı kavga çıkarmaktı.

“Homofobik ne?” diye sordu Olivia.

Kendimi toparlamak, birkaç saniye kazanmak için sesli bir nefes verdim. On altı yaşındaki inatçı kızımın didişmenin sırası değildi.

Izzy tıpkı benim o yaştaki halime benziyordu. Hiddetliydi, güçlü bir iradesi vardı ve bu aralar bütün dünyanın ona düşman olduğunu düşünüyor gibiydi. O hissi çok iyi hatırlıyordum. Ama yine de uzaklaştığını hissetmek acı veriyordu. Bir zamanlar onun en iyi arkadaşı ve müttefikiydim; şimdi ise nefret ettiği ve isyan ettiği sistemin bir parçasıyım. Son zamanlarda onun gözünde hiçbir şeyi doğru yapamıyor gibiydim. Bir günlüğüne evden uzak olduğumun farkına bile varmamıştı. Kardeşinin yaptığı gibi kollarıma atlamasını beklemiyordum tabii ama en azından bir, *Seyahatin nasıldı?* veya *Selam anne*, dese iyi olurdu.

İkisinin de anneannelerinin nasıl olduğunu sormadıkları da gözümünden kaçmamıştı.

“Bununla hiçbir alakası yok!” dedi Mark. Izzy’nin suçlamalarından bezmişti. Okuldaki çocuklarla baş etmekte mükemmeldi ama Izzy, Mark’ın zayıf noktalarını biliyordu. Bazen sabırlı ve yumuşak huylu babasını ne kadar çabuk çileden çıkarabileceğini görmek için oyun oynuyordu sanki.

Olivia kurabiye almak için uzandı ama Mark onun elini ittirerek, “Süsleyene kadar yemek yok,” dedi. Izzy onu sinirlendirmeyi başarmıştı.

Olivia ağlayacak gibi duruyordu. Bir kurabiye –zencefilli fare– alıp ona verdim. “Fareme bir fare,” dedim yüzümde bir gülümsemeyle.

Mark ağzını açacaktı ama ona ters bir bakış attım. Ağzını kapayıp başıyla onay verdi.

“Özür dilerim, Liv,” dedi.

“Bugün yine de baleye gidebilecek miyim?” diye sordu Olivia endişeyle. “Aile günü olsa da? Partiden sonraki gece sahnesini prova edeceğiz. Clara’nın uykuya daldığı ve farelerle sıçanların ortaya çıktığı sahneyi.”

“Elbette,” dedim. “Prova saat altıda. Aile buluşmamızı gerçekleştirmek, süsleme yapmak, sana erken bir akşam yemeği yedirmek ve seni stüdyoya götürmek için bolca vaktimiz var.”

“Moxie de buluşmada olmalı,” dedi Olivia ve aşağıya uzanıp Moxie’ye elindeki kırıntıları yalatarak başını okşadı. “O da ailenin bir parçası.”

“Kesinlikle,” diye onayladım.

“Ben odama gidiyorum,” dedi Izzy çantasını almak üzere hole dönerken.

“Izzy, bekle lütfen,” dedim. “Hadi oturup konuşalım. Önemli bir mesele.”

“Theo’yu görmem de önemli,” dedi.

“Biliyorum,” dedim. “İstersen süslemeye Theo da gelebilir. Akşam yemeğine, kurabiyelere ve *eggnog*’a da kalır.”

“Fa-la-la-la,” dedi Izzy.

Ona *elimden geleni yapıyorum* bakışı attım.

Bana gözünü dikti, kahverengi gözleri benimkilere o kadar benziyordu ki bazen korkutucu oluyordu.

“Yanımda o çok sevdiği vegan *eggnog*’dan bile var,” dedim.

Görünüşe göre bu barış yapmak için yeterli olmuştu. Izzy çantasını bırakıp masaya geçti, Mark’la ikimize baktı. “Ee, bu buluşmanın bir gündemi var mı?”

Hepimiz mutfak masasında yerimizi aldık. Mark elleriyle üçgen yaptı ama parmak uçlarını birbirine öyle bir bastırıyordu ki parmakları bükülmüştü. “İkinizle konuşmamız gereken önemli bir mesele var,” diye duyurdu.

“Ne oldu?” diye sordu Olivia kurabiye dolu ağzıyla.

“İğrenç,” dedi Izzy sandalyenin arka ayaklarının üzerinde durarak sallanırken. “Çiğne de yut önce, şapşal.”

“Bazı haberlerimiz var,” diye duyurdu Mark. Önce bana, sonra kızlara, sonra tekrar bana baktı. “Hem çok üzücü hem de çok mutlu edici haberler.”

“Ne oldu?” diye sordu kocaman gözlerle Olivia.

Izzy şüpheli ve rahatsız olmuş görünüyordu.

Mark beklenti içinde bana baktı, şüphesiz sözü almamı bekliyordu.

“Pekâlâ,” dedim boğazımı temizleyerek, “biliyorsunuz ki anneannenizi görmeye New York’a gittim. Çok hastaymış.”

“Anneanne Mavis mi?” dedi Olivia.

“Tabii ki o, aptal, başka anneannemiz mi var?” dedi Izzy.

“Ama ben onu neredeyse hiç hatırlamıyorum,” dedi Olivia. “Hiç tanımıyorum.”

Bakışlarımı ondan Mark'a çevirdim.

"Tanımak için fırsatınız olacak," dedi Mark.

"Gerçekten mi?" diye sordu Olivia.

Başımınla onayladım. "Buraya gelip bizimle kalacak. Harika değil mi?"

"*Buraya mı? Buraya mı gelecek?*" diye sordu Olivia.

"Evet," dedi Mark.

"Ama ben onu hiç sevmediğini sanıyordum," dedi Olivia zencefilli farenin başını kopararak.

Midem kasıldı. "Olur mu öyle şey? Tabii ki onu seviyorum. O benim annem," dedim.

Olivia bana somurttu. "O zaman onu niye hiç görmüyoruz?"

"Çok meşgul biri," dedim. "Ayrıca çok seyahat ediyor."

"Tam bir sürtük olduğu için görüşmediğimizi sanıyordum," dedi Izzy.

Mark bir kez daha sinirli bir yüz ifadesi ve yüksek bir sesle, "Laflarına dikkat et, Isabelle!" diyerek onu uyardı.

"Ama gerçek bu, değil mi? Sadece dört saatlik mesafede yaşamasına rağmen hiç görüşmememizin sebebi bu değil mi?" Izzy gözlerimin içine baktı. "Bizi uzak tutmaya çalışmıyor muydun?"

"Neyden uzak tutmaya çalışıyor?" diye sordu Olivia gözlerini kocaman açarak.

"Söylesene, anne," dedi Izzy bir kaşını kaldırarak. "Neyden uzak tutmaya çalışıyorsun?"

"Bize ne yapacak?" diye sordu Olivia endişeyle.

Kalbim beni uyarır gibi hızla çarpıyordu. Durum hiç iyiye gitmiyordu. Derin bir nefes alıp gülümsedim. "Hiçbir şey, minik farem," dedim. "Hiçbir şey yapmayacak. Anneanneniz ve ben... bazı konularda anlaşılamıyorduk diyelim. Ama şimdi hasta ve bize ihtiyacı var." Onun sözlerini kullanmadan önce Mark'a

baktım. “O da aileden ve birbirimizle ilgilenmemiz gerekiyor. Ne olursa olsun.”

“Ne kadar kalacak peki?” diye sordu Izzy şüpheyle.

“Çok hasta, bu yüzden bizimle uzun süre beraber olmayabilir,” diye açıkladım. “Ama elimize geçen her vakti iyi değerlendirmeye çalışacağız.” Gülümsedim.

“Bir saniye,” dedi Izzy. “Lafı açıklığa kavuşturalım. İkkinizin de çocukları sevmediğini söylediğiniz, hiç tanımadığımız ve ölmek üzere olan o kadın gelip burada bizimle mi yaşayacak?”

“Evet, doğru,” dedi Mark bakışlarıyla Izzy’yi ezerek.

“Şaka yapıyorsunuz, değil mi?” Izzy bakışlarını babasından bana çevirdi.

“Şaka yapmıyoruz,” dedim.

“Çocukları sevmiyor mu?” diye sordu Olivia.

“Elbette seviyor,” dedi Mark. “Siz onun torunlarısınız, yani sizi çok seviyor.”

“Pekâlâ.” Izzy rahatsız edici ve inanmamış bir kahkaha attı.

“Nerede uyuyacak?” diye sordu Olivia.

“Misafir odasında kalacak,” dedim detayları konuşma hevesiyle. “Onun için odayı toparlayacağız.”

“Reçelli ekmek seviyor mu?” diye sordu Olivia. “Çünkü ona reçelli ekmek yapabilirim. Aynı senin bana hasta olduğumda yaptığın gibi.”

“Eminim bu daha iyi hissetmesini sağlar,” dedi Mark.

“Nesi var?” diye sordu Izzy.

“Kanser,” dedim.

Olivia başıyla onayladı. “Sophie’nin köpeği Django kanserdi ve öldü. Çok hasta olduğu için ona uykuya dalıp bir daha uyanmamasını sağlayan özel bir ilaç vermişlerdi.” Bana doğru baktı. “İnsanlar için de öyle ilaçlar var mı?”

“Hayır,” dedim.

“Ötenazi bu ülkede yasak,” diye bilgilendirdi Izzy. “İsviçre’ye, Hollanda’ya ya da Kanada’ya gitmen lazım.”

“Ötena... O ne demek?” dedi Olivia.

“Arkadaşının küçük *cocker spaniel*’ine yaptıkları gibi insanları uykuya daldırmak.”

“O bir *dachshund*’du bi’ kere,” dedi Olivia.

“Her neyse.”

“Anneannenizi elimizden geldiğince rahat ettirmeye çalışacağız,” diye açıkladı Mark. “Yardıma gelecek hemşireler olacak. Özel bir hastane yatağı bile getirteceğiz.”

“Şu inip kalkabilenlerden mi?” diye sordu Olivia.

“Evet,” dedim.

Olivia kaşlarını çattı. “Noel ne olacak peki?”

“Her zaman olduğu gibi kutlayacağız,” dedi Mark.

“Noel Baba onun için de hediye bırakacak mı? Burada olduğunu bilebilir mi ki?”

“Yaşlılar Noel Baba’dan hediye almazlar, şapşal,” dedi Izzy.

“Belki hasta olanlar alıyordur,” diye karşı çıktı Olivia. “Almalılar bence. Almamalılar mı?”

“Eminim ki Noel Baba gerekirse onu bulur,” dedi Mark.

Olivia başını sallayarak onayladı.

Izzy gözlerini devirdi. Noel Baba hakkında alaycı bir yorum yapmadığı için veya sadece altı yaşında olan Olivia’nın yanında Noel Baba’nın gerçek olmadığını ima eden bir şey demediği için minnettardım. Küçük kızımın Noel’in büyüsüne olabildiğince uzun süre inanmasını istiyordum. Olivia, Noel’i en az Mark kadar seviyordu. Yılın bu zamanlarında neşelenmesini görmek içime Noel ruhu aşılamaya neredeyse yetiyordu.

Neredeyse.

Hepimiz bir an sessiz kaldık.

“Biliyorum, bu çok büyük bir haber,” diye devam etti Mark. “Size ağır gelebilir. Evimizde de işler bir süre farklı gelebilir. Anladığınızı düşünüyor musunuz?”

Kızlar başlarıyla onayladı.

“Sorunuz var mı?” diye sordu Mark.

Olivia sanki okuldaymış gibi elini kaldırdı.

“Söyle, Liv,” dedi Mark

“En son ne zaman görmüştüm ki onu?”

“Hımm...” Bir süre düşündüm. “Sanırım neredeyse iki yıl önceydi. Noel’den hemen önce ziyarete gitmiştik. O atlı vagonlara binmiştik, hatırlıyor musun?”

Olivia gülümsedi ve başıyla onayladı. “Anneanne Mavis sonrasında hepimize sıcak çikolata almıştı.”

“Evet, almıştı,” dedim, Mark ve benim sıcak çikolata istememizi umursamayıp ekstra kremalı bir bardağı Olivia’ya uzatmasını hatırlayarak.

“O zaman iyi biri olmalı, değil mi?” diye sordu Olivia. “Yani bize sıcak çikolata almışsa.”

“*Elbette* iyi biri,” dedi Mark.

“Ama Izzy dedi ki...”

“Ablanın ne dediğini boş ver,” dedi Mark, Izzy’ye sinirle bakarak.

Izzy somurtup kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Peki gerçekte nasıl biri?” diye sordu Olivia. “En sevdiği renk ne? Baleyi seviyor mu? En sevdiği Noel şarkısı ne?”

Ona bakarak gülümsedim. “Bunların hepsini geldiğinde ona sorabilirsin.”

“Ne zaman yani?” diye sordu Olivia.

“Birkaç gün içinde,” dedim. “Bazı hazırlıklar yapmamız gerekiyor. Ama yakında burada olacak.” Mutlu görünmeye çalışıyordum ancak huzursuzluğumun belli olduğunu hissettim. Izzy fark etmiş gibiydi, bir bana bir babasına bakıyordu. Mark elimi sıkıca tuttu ve beni rahatlatmak ister gibi gülümsedi.

Olivia her şeyden bihaber ayağa kalkıp odanın etrafında dönmeye başladı. “Ona fare dansımı gösterebilirim! Ve *Hoş Geldin Anneanne Mavis!* yazan bir pankart yapacağım.”

“Kulağa güzel geliyor,” dedim.

Mark elimi bırakıp ayağa kalktı ve Olivia’yı dönüşünün ortasında kucağına aldı. “Gel buraya, minik fare. Süslenecek kurabiyelerimiz ve budanacak bir ağacımız var. Tepeye yıldızı koymak için yardımına ihtiyacım var.” Olivia’yı oturma odasına taşıdı. Moxie kuyruk sallayarak arkalarından koştu.

Izzy hâlâ masada oturuyor, beni izliyordu. “İyi misin?” diye sordum.

“Sadece merak ediyorum.”

“Neyi merak ediyorsun?”

“Bize neyi söylemediğini.”

Tanrım, bu kız beni çok iyi tanıyordu.

Ayağa kalkıp başımı iki yana salladım ve umursamaz bir kahkaha attım. “Theo’ya mesaj at ve gelmek isteyip istemediğini öğren. Tavuk kızartacağım ama birçok vejetaryen yan yemeğimiz de olacak.”

“Siz ikiniz buraya gelecek misiniz yoksa bütün ağacı minik fare ve ben mi süsleyeceğiz?” diye seslendi Mark.

“Hemen geliyoruz!” dedim Izzy’nin sorgulayıcı bakışlarından kaçmaya can atarak. Arkamı dönüp, “Hadi,” dedim. “Babanla kardeşin bekliyor.”

BES

Elinde telefonum ve kocaman bir kadeh şarapla verandaya çıktım, oturma odasındaki televizyondan yükselen Noel müziklerinin üstüne kapıyı kapadım. Arazimizin doğusundaki dağlara bakan manzarayı hep sevmişimdir. Sola bakarsam çıplak ağaçların arasından Penny ve Lousie'nin evinin ışıklarını görebilirdim. Gün içinde bacadan çıkan dumanı izleyebilir, koyunlarının melemesini ve tavuklarının gıdıklamasını duyabilirdim. Annemle ilgili gelişmeleri anlatabilmek için bir an önce Penny'yi görmek istiyordum.

Çelenkle süslenmiş verandanın yanında Mark'ın büyükanesiyle büyükbabasından kalma Noel Babalı bir antik kapı tamponu vardı. Yıpranmış ve dökme demirden yapılmış bu kapı tamponu yüzü boyalı, çukurlu ve paslı gözlü bir Noel Baba'nın korkutucu bir versiyonuydu.

İs kokulu serin havayı içime çekip karanlığın içinde ayın ve yıldızların ışığıyla parlayan batıdaki dağları izledim. Daha kar yağmamıştı ama yakında yağacağını biliyordum. Sonuçta aralık ayında Vermont'taydık.

Olivia'yı dans stüdyosuna bırakmış ve diğer annelerle kibarca selamlaşmıştım. Mark, Olivia'yı çok geçmeden almayı planlıyordu ama Theo ve Izzy mutfakta onunlaydı, zencefilli

kurabiyeleri gözlerinde x işareti ve kanayan yaraları olan zombilere ve hortlaklara çeviriyorlardı. Mark itiraz edecek gibi olunca ona bir bakış atmıştım: *Süslemeye geldiklerine şükret.*

Uzaklaşırken Mark'ın, "Ne kadar güzel akan beyinler yapıyorsun, Theo. Çok yaratıcı," dediğini duyunca gülümsemiştim. "Teşekkürler, Bay O'Conner," demişti Theo.

Theo iyi bir kıza benziyordu. Onu pek tanıımıyordum, Izzy'yle daha birkaç aydır çıkıyorlardı ama Izzy ona deli oluyor gibiydi.

Ekim ayının başlarında Izzy ben akşam yemeğini hazırlarken yanıma gelip, "Noah'yla ayrıldım," demişti.

"Öyle mi?" demiştim. Susup kaçmasını istemiyorsam ona çok soru sormamam gerektiğini biliyordum.

"Başka biriyle görüşüyorum," demişti.

Epey şaşırmıştım ama başımı sallamakla yetinmiştim. Izzy ve Noah neredeyse iki yıldır çıkıyorlardı. Noah, Izzy'nin ilk gerçek erkek arkadaşıydı ve Mark da ben de onu seviyorduk. Beraber akşam yemeği yemiş, pikniğe gitmiş, hatta ailesiyle beraber kamp bile yapmıştık.

"İsmi Theo. Sinema kulübünden tanışıyoruz."

"Pekâlâ," demiştim. Izzy bana sanki sözüme devam etmemi bekliyormuş gibi bakıyordu. Benden onay mı bekliyordu yoksa kendini rahatsızlık verici sorulara mı hazırlıyordu emin değildim.

Basit bir cevapla yetinmiştim: "O zaman onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Onu gülümsetebilmişim.

"Seveceksin," demişti ve haklı da çıkmıştı.

Theo cana yakın ve kibar biriydi. Izzy'nin eve getirdiği çocuklardan bazıları Mark veya benimle göz teması bile kuramıştı ama Theo her zaman gülümser, selam verip nasıl olduğumuzu sorardı. Yemek davetimiz için teşekkür ederdi ve özellikle

vegan olan herhangi bir yemek olduğunda heyecanlanırdı. Badem sütlü *chai* içmeyi ve siyah fasulye burgeri yemeyi çok sevdiğini biliyordum, bu yüzden bunun gibi hem Izzy'ye hem de Theo'ya uzun süre yetecek küçük şeyleri hep el altında bulundururdum.

Verandadaki serinliğe karşı polarımın fermuarını çekip Mark'ın Noel koleksiyonunun yeni bir üyesi olan, huzursuzluk verecek kadar kocaman, içi doldurulmuş kardan adamın yanındaki banka oturdum.

Arkamda oturma odasının kocaman penceresinden verandaya ışık yansıyor. Mark'ın kızlardan birinin söylediği bir şeye güldüğünü duyabiliyordum.

Telefonumu çıkardım, kilidini açtım ve kardeşimin numarasını tuşladım.

İkinci çalışta açtı.

"Dünkü curcunadan sağlam çıkabildin mi?" diye sordu alaycı bir sesle.

"Aslında bugüne ertelemek zorunda kaldık," dedim soğuk kış havasını içime çekip kardan adama şüpheli bir bakış atarak. O aptal şeyin beni dinlediği, varlığının tek sebebi olan bu tatil hakkında kötü konuşmam için bana meydan okuduğu gibi saçma sapan bir his vardı içimde. Şarkıdaki Frosty'nin hayata döndüğü ve çocukların kardan adama şapka taktıkları sahne aklıma geldi. Büyülü falan değil, düpedüz korkutucu bir sahneydi. İçi doldurulmuş kardan adam dostumdan biraz uzaklaşıp şaraptan güç almaya çalıştım.

"Ah, anlıyorum," dedi kıkırdarak. "Yani küçük bir Noel düşmanlığı ittifakı için mi aradın? Bize özel bir mızıkçılık grubu?"

Kahkaha attım, beni gerçekten anlayan biriyle konuşurken vücudumun rahatladığını hissettim. Abim, Noel karşıtlığı

konusunda benden bile katıydı ve Moxie kitabının ardındaki ironiyi tamamen anlıyordu. Şimdi sesini duymak ona olan özlemimi katmerlemişti. Doğu Yakası'na nadiren gelirdi. Kuzeybatıya son gelişi neredeyse yirmi yıl önceki düğünüm içindi. Annemle abimin en son aynı ortamda bulunduğu zamanda o olmuştu. Bahaneler uydururdu, işten –kuzenimizin La Jolla'daki restoranını yönetiyordu– izin alamayacak kadar meşgul olduğunu söylerdi. Ben'in en sonunda memnun olduğu bir hayat kurabilmesine minnettardım. Ergenliğimde yatılı okula kaçmıştım. Abim de liseden sonra çocukluk evimizi terk etmiş, bir daha arkasına bile bakmamıştı. İki kere evlenmiş ancak ikisi de uzun sürmemişti. Normal, yerleşik bir hayatı andıran her türlü şeyden nefret ederek yıllarca Batı Yakası'nın her köşesinde türlü işler yapmıştı. Ama iki yıl önce kuzenimiz Duane onu sahibi olduğu lüks bir deniz ürünleri restoranının başına geçirmişti. Abim haftada altmış saate yakın çalışıyordu ancak işini sevdiğini söylüyordu. Duane yakın bir zamanda Ben'i restorana ortak yapmıştı ve en son beraber ikinci bir restoran açmayı planlıyorlardı.

Ben'le haftada bir konuşur, sık sık mesajlaşırdık. Ancak onu görmek istersem seyahat etmesi gereken ben olurum. La Jolla'ya şubat ziyaretlerinden, kayalık deniz kıyısındaki yürüyüşlerimizden, fok balıkları ve deniz aslanlarını izlemekten, harika deniz ürünleri yemekten şikâyetçi değildim. Ama şimdi, sık sık olduğu gibi, bize yakın olmasını diliyordum. Olanları telefonda değil de yüz yüze anlatmayı yeğlerdim.

Annemin abime haberi verip vermediğimi sormasını hatırladım.

Alo, cadı ölmek üzere.

Şarabımdan bir yudum alıp konuşmaya devam ettim. “Sana söylemem gereken şeyler var.”

Ben duraksadı. “Öyle mi? Tahmin edeyim bakalım. Sıradaki Moxie kitabını mı bitirdin?” Sesi gerçekten de heyecanlı geliyordu.

Utandım. Bitirmeye yaklaşmamıştım bile. Hatta işin aslı, henüz yazmaya başlamamıştım. Tek satır bile. Sadece birkaç karamadan ibaretti.

Ama bu da benim sırrımdı.

Biri kitapla ilgili bir şey sorduğunda –Mark, yayınevinden Sarah, iyi niyetli bir hayran– kitabın müthiş ilerlediğini söylüyordum. Bu yalanla yeterince yaşarsam belki de gerçek olup sayfalara dönüşeceğine kendimi inandırmıştım. Şimdiye kadar işe yaramamıştı.

“Hayır,” deyip duraksadım. “Annemiz hakkında.”

Sessiz kaldı. Şaraptan bir yudum alıp devam etim. “Hasta.”

Gülmeye başladı. “Yalan söyleme. O hayatında bir gün bile hasta olmamıştır.”

“Şu an hasta ama. Gerçekten hasta. Dün onu görmek için New York’a, hastaneye gittim. Pankreas kanseri var. Durumu kötü, Ben. Birkaç hafta ömrü kaldığını söylüyorlar.”

Sessizlik uzadıkça uzadı. Telefonu kapamış olabilir miydi?

“Ben?”

“Ne dememi istediğini bilmiyorum,” dedi ciddi bir ses tonuyla.

“Ben de bilmiyorum. Ben sadece...”

Geri kalanını ona anlatmak istemedim. Ne tepki vereceğini biliyordum. Tanıdık gelen tepelerden ve dağlardan güç almak için ciğerlerime derin bir nefes çekerken ayışığının altındaki manzaraya baktım. “Buraya gelmek istedi. Evimize. Bizim yanımızda ölebilmek için.”

Boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Yoksa kahkaha mıydı? “Umarım, *Hayatta olmaz*, demişsindir.”

İçimdeki o sıcacık rahatlama hissi birden kayboldu. Bankta dimdik oturdum, yaklaştığını hissettiğim sert çıkışa hazırlandım. “Aslında, Ben, olur dedik. Pazartesi günü burada olacak.” Sözlerim kesik kesik ve ahenksizdi.

Abimin hattın öbür ucunda dişini sıkıp nefes aldığını duyabiliyordum. Konuştuğunda sözleri bıçak kadar keskindi.

“Sen aklını mı kaçırdın?”

“Ben... hayır, ben...” İçime düşen şüpheyile kekelemeye başladım.

Hata mı yapıyordum.

Hayır, dedim kendi kendime. Hata değildi. Doğru olanı yapıyordum.

“Kararıma saygı duymana ihtiyacım var,” dedim Ben’e kendinden emin görünmeye çalışarak.

“*Kararına saygı duymak* mı? Şaka yapıyorsun, değil mi? Sana hatırlatmam mı gerekiyor?..”

“Hayır,” diye sözünü kestim. “Hatırlatmana gerek yok.”

Hiçbirinin hatırlatılması gerekmiyordu. Ben annemizle ilgili o korkunç anıları bir kutuya koyup kilitleyebilmişken abim inkâr içinde olduğumu ve geçmiş travmalarımızla baş etmenin en iyi yolunun onlar hakkında detaylarıyla konuşmak olduğunu düşünüyordu. Bazen beni arayıp, “Annem kolumu kırdığında beşinci sınıfta mıydım yoksa daha mı büyüktüm?” ya da “Annemizin elmalı turtaya fare zehri kattığı Şükran Günü’nü hatırlıyor musun?” gibi sorular sorardı. Kuvvetli bir hafızası da vardı. Dillere destan bir tuzak.

Bu konuşmaları, “Bilmiyorum, Ben. Hatırlamıyorum,” diyerek geçiştirirdim telaşla.

Ama madalyonun iki yüzü vardı, değil mi? Çünkü ben sahilde kızarmış karides, mutfaktaki dans partileri ve çizim

öğrenmek gibi güzel anıları hatırlattıkça abim çoğunu abarttığını iddia ederdi.

“Orada mısın Ali?” diye sordu hattın diğer ucundan.

Tartışmanın bir anlamı yoktu. Annemiz onun için bir canavardı ve hep de öyle kalacaktı.

“Rubin’in vazosu,” dedim.

“Ne?”

“Annemin bize negatif alanın ne olduğunu öğrettiği zamanı hatırlıyor musun? O illüstrasyonu göstermişti, Rubin’in vazosu. Bilirsin, bazı insanlar baktıklarında vazo görür, bazıları da iki tane yüz.”

“Hatırlıyorum ama konumuzla ne alakası var onu—”

“Sonra da bize resimde ne olduğunu sormuştu ve biz de farklı şeyler gördüğümüz için kavga etmiştik. Ama sonuçta ikimiz de haklıydık.”

“Hâlâ anlamıyorum.”

“Ben annemizin bir halini hatırlamayı seçiyorum sense diğer halini. Hangimiz haklı hangimiz hatalı?”

“Bu kadar inkâr güvenli değil,” dedi Ben. “Sadece senin için değil. O kadının evine girmesine izin verirsen kızların için de tehlike arz edecek.”

Çenemi sıktım. “Ben inkâr sürecinde değilim,” dedim. “Onun ne kadar korkunç biri olabileceğini unutmadım. Ama o uzun yıllar önceydi. Çok kötü haldeydi, Ben.”

“Onun adına bahane uydurmayı bırakmalısın.”

“Bahane uydurmuyorum. Hastanedeki halini görmek lazımdı. Değişmiş...”

Ben kin dolu bir kahkaha attı. “İnsanlar değişmez, Alison. Bu kadar kolay değil.”

“Artık kapatmam lazım, Ben.”

“Öyle kaçıp...”

“Sonra konuşuruz,” diye söz verip telefonu kapadım.

Yanımdaki pofuduk kardan adama baktım. “Son derece güzel bir konuşmaydı,” dedim ona. Kafası biraz yana kaymış, kömürden gözleriyle acımasızca dalga geçer gibi havuçtan burnunun üzerinden bana baktı.

@ayisigikita

ALTI

Ayağa kalktım, verandanın merdivenlerini inip bahçenin karşısındaki baskı stüdyosu olarak kullandığım küçük ek binaya yürüdüm. Kurabiye süslemeye dönmeden önce kafamı birkaç dakikalığına toparlamak istiyordum. Mark'ın bana anlayış göstereceğinden emindim.

Oraya ağıl diyorduk. Kırmızıya boyanmıştı ve önünde sürgülü bir kapı vardı. Önceki ev sahiplerinin atlar için kullandığı bir mekândı ve bazen yağmur yağdığında at boku kokusu alır gibi oluyordum. Döşemeleri yenilemiş, duvarlara yalıtım yaptırmıştık. Elektrik bağlatmış, pencere, soba ve baca taktırmıştık. Tavan penceresi bile vardı. İçeriye boş bir sayfa gibi parlak ve ferah göstereceğini diye duvarları beyaza boyamıştım.

Kapıyı arkamdan kapadım, ışıkları açtım ve vücudumun rahatladığını hissettim. Gecenin kalanında da orada kilitli kalabilmeyi diledim. Ama uzun süre kalamayacağımı biliyordum, zencefilli kurabiye adamlar beni çağırıyordu. O yüzden büyük çalışma masamın başındaki tekerlekli taburede oturup yakın zamanda yaptığım çizimlere ve baskılara bakarak şarabımı yudumladım. Hiçbiri Moxie veya Moxie'nin Cadılar Bayramı maceraları üzerine değildi. Hiçbiri üzerine çalışmam *gereken*, kontrat imzaladığım konu hakkında değildi.

Son zamanlarda ilgimi en çok çeken (belki de biraz takıntılı olduğum) şey böcekler, özellikle de balarılardı. Normalde bulunmayacakları yerlerde bulunan birtakım arı çizimleri yapmıştım: küvetlerde, çay bardaklarında, gözlüklerde, peluş ayıcıkların üzerinde. Her bir kılı, kanatların her hücrelerini gösteren detaylarıyla bu baskıların şimdiye kadarki en iyi işlerimden olduğunu düşünüyordum. Ama bunları eserlerimi sattığım galerilere ve mağazalara götürdüğümde kimsenin ilgisini çekmemişti. Arılar hiç tutmamış, Moxie tutmuştu. Müşterilerin ve mağaza sahiplerinin isteği buydu. Daha fazla Moxie.

“Siktiğimin Moxie’si,” diye mırıldandım şarabımdan kocaman bir yudum alarak.

Yorgundum ve alkol toleransı düşük biri olarak şimdiden çakırkeyif olmuştum.

Sık sık içmezdim. İçkinin aileleri nasıl mahvettiğini bildiğimden hayli dikkatli davranırdım. Ama kendime ara sıra bir kadeh şarabın zararı olmayacağını söylerdim. Uzun zaman önce de kendime kızların beni sarhoş görmelerine asla izin vermeyeceğime dair söz vermiştim. Beni öyle görürlerse içkiyi sonsuza dek bırakacağıma yemin etmiştim. Bir daha ağzıma bile sürmeyeceğime.

Stüdyoma göz gezdirdim. *Moxie Cadılar Bayramı’nı Kurtarıyor* için yaptığım birkaç karalama bir köşeye atılmış bekliyordu. Moxie Cadılar Bayramı’nı nasıl kurtaracaktı? Izzy aylardır fikirler sunuyordu. Şimdiye kadar onu böylesine hevesli görmemiştim. Önerilerinden bazıları hiç de fena değildi ama hiçbirisi tam olarak aklıma yatmamıştı. Çizimlerimden birini çıkarırken iç çektim. Sırıtan bir balkabağı lambasının yanında oturan Moxie.

“Tık, tık!” diye seslendi biri ve yerimden sıçradım. Penny sürgülü kapıyı açarak stüdyoya girdi. “Işıkları açık gördüm de

bir uğrayayım dedim.” Kalın telli saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı, her zamanki boya lekeli ve yıpranmış tulumunu giyiyordu. İşten eve döndüğünde hep giydiğini. Elini cebine sokup evde yetiştirdiği –şakasına elektrikli koyun ismini verdiği– ottan küçük bir poşet çıkardı. “İşine yarar diye düşündüm. Dekorasyon gününü atlattın,” dedi Penny. Bana gülümsedi ve iç ısıtan, ela gözleri benimkilerle buluştu.

“Hem de nasıl ihtiyacım var,” dedim ona sarılarak. Biraz ot ve sandal ağacı yağı kokuyordu.

Penny’yle çiftlik evine taşındığımız hafta tanışmıştım. Louise’le beraber kahveli kek ve bir şişe şarapla bize hoş geldiniz demeye uğramışlardı. Penny’yle konuşmaya başladığımda sanki yıllardır tanışıyormuşuz gibi hissetmiştim. Eski dostlar gibiydik. Odaları hangi renge boyamak gerektiği, renklerin hangi hisleri ve hatıraları canlandığı üzerine konuşmuştuk. İlk andan itibaren bir yanım, *İşte sonunda hep aradığın o en yakın arkadaşını buldun*, diye düşünmüştü.

Penny ve Louise evlerine hobi çiftliği ismini vermişlerdi. Yetiştirip yakın dostlarına sattıkları özenle işlenmiş marihuanaya ek olarak koyun ve tavuk beslerlerdi. Arı kovanları da vardı. Penny terapistti. Aynı zamanda da bir elyaf sanatçısıydı. Louise felç olmadan önce masaj terapistiymiş ancak sonra mesleğini bırakıp çiftlikle ilgilenmeye başlamış.

Ota alışmamın sebebi kesinlikle Penny olsa da arı takıntım için Louise’i suçluyordum. Bala aroma katmayı kendi başına öğrenmiş (en sevdiğim çeşidi habanero biberiydi) ve beni kovanları görmeye davet etmişti. Geçen ilkbahar, yaz ve sonbaharın başlarında sayısız saatimi onunla beraber arıları gözlemlemeye, onların fotoğraflarını çekmeye ve çizimlerini yapmaya ayırmıştım. Louise çok sabırlı davranmıştı. Bana beyaz bir arıcı kıyafeti giydirip tekrar tekrar kovanların yanına götürmüştü.

Penny'ye sıkıca sarılmayı bıraktığımda endişeyle beni izlediğini gördüm. Yemin ederim ki bu kadın beni benden iyi tanıyordu. "Dökül bakalım," dedi yanıma bir tabure çekerek. Yarı dolu şarap kadehime uzanıp bir yudum aldı.

Ben de anlattım. Bazı zamanlar Penny'ye karşı Mark'tan bile daha açık olabiliyordum çünkü o beni hiçbir zaman yargılamazdı. Aynı zamanda trajediye ve acıya da yabancı değildi. Yıllar önce, tanışmamızdan da önce, Penny ve Louise'in beş yaşındayken lösemiden ölen Daniel isminde bir çocukları varmış. Çoğu insan tek çocuklarının ölümünden sonra mahvolur giderdi ama Penny bunun hayatını iyi yönde etkilemesini sağlamıştı. Okula geri dönüp terapist olmuş, yas ve travma tedavisinde uzmanlaşmıştı.

Son iki günde olanları anlatmaya başladım ama sonra bütün hikâyeye kendiliğinden dökülüverdi dudaklarımdan. Penny bütün dikkatini bana vererek dinledi. En sonunda Ben'in hata ettiğimi söylemesiyle bitirdim.

"Yok artık," dedi Penny. "Tam bir duygu tsunamisi." Penny'nin en sevdiğim yönlerinden biri de buydu. "Peki bu sana kendini nasıl hissettirdi?" gibi belirsiz terapist saçmalıklarıyla cevap vermezdi karşısındakine.

"Hepsinin üstüne bir de süsleme günündeyiz!" dedim. "Aslında dün olması gerekiyordu ama Mark eve dönmemi bekledi. Bensiz süslemek istemedi."

Penny gülümsedi. "Eminim ağaç çok tatlı olmuştur."

Gözlerimi devirdim. "Evet, bütün ev kış harikalar diyarına döndü. Benim de şu an içeride zencefilli kurabiye adamlara yüz çiziyor olmam gerekiyordu."

"Hepsini mutlu etmek zorunda değilsin, değil mi?" Muzip bir ifadeyle bana baktı. "İçlerinden biri de varoluşsal kriz geçirsin, olmaz mı?"

Gülümsedim. “Izzy ve Theo içeride kurabiyeleri yaraları kanayan ve beyinleri akan zombilere çeviriyorlar.”

“Zavallı Mark.” Kahkaha attı. “Boşuna buraya sığınmamışsın.”

“Burası rahatça düşünebildiğim tek yer. Ama aslında Moxie üzerine çalışmam gerektiğinin farkındayım ve şimdi annemin bize taşınmasına izin vermişken yeni kitabı nasıl bitiririm bilmiyorum.”

Penny dönüp arı çizimlerine baktı. “Moxie konusunda hiç gelişme yok, ha?”

“Yok.” Penny bunu bilen tek kişiydi. “Sarah bir şeyler, üzerine çalıştığımı kanıtlayacak herhangi bir şey göndermem için yalvarıyor.”

Penny başıyla onayladı. “Bir çırpıda birkaç karalama yapamaz mısın? Onları bir süreliğine oyalamak için.”

İç çektim. “İçimden gelmiyor.”

“Biliyorum,” dedi elinde tuttuğu çizimi diğerlerinin yanına bırakarak. Sonra tekrar bana dönüp gülümsedi. “Senin kalbin arılarda.”

Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. “Ama arılar faturları ödemiyor.”

Penny bilgece başını salladı. “Moxie sana göre yağlı ekmek gibi. Arılar ise habanero balı.”

Gülmeye başladım. “Daha doğru anlatılamazdı.” Şarap kadehine uzanıp bir yudum içtim.

“Gitmem lazım,” dedi Penny koluma hafifçe vurup masadan kalkarak. “Seni süsleme günüyle baş başa bırakayım.” Muzip bir sırıtışla bana baktı.

İç çektim. Mark’ın içeride beni beklediğini biliyordum.

Penny’ye baktım. “Sence hata mı ediyorum? Annemin bizde kalmasına izin vererek.”

Penny o kadar uzun süre sessiz kaldı ki hiç cevap vermeyeceğini düşünmeye başladım.

“Bence zor olacak. Belki de şimdiye kadar yaptığın en zor şey.”

Ciğerlerimdeki bütün havanın çekildiğini hissettim.

“Annen de çok zorluklar çekti. Alkol bağımlılığı, babanın ölümü. Davranışlarına bahane olamaz elbette ama onları açıklayabilir. Ayrıca bizi şekillendirip tanımlayan şeyler böyle büyük zorluklardır,” dedi Penny.

Sandal ağacı ve marihuana kokulu bir kucaklamanın ardından yanağımı öpüp kapıdan çıktı. Kadehimi kafama diktikten sonra ışıkları kapayıp arıları karanlığa gömdüm.

YEDİ

“Ne kadar kaldı?” diye sordu Olivia burnunu yola bakan mutfak camına dayayıp.

“Bilmiyorum.”

“Dörtte demişlerdi, değil mi?”

“Evet.”

“Ee, saat kaç o zaman?” diye sordu.

Gülümsedim. “En son sormandan iki dakika sonrası.”

“Yani kaç?”

Kol saatimi gösterdim. “Dördü beş geçiyor.”

Olivia bale kıyafetlerini giymişti: pembe kilotlu çorap, leotard, pembe terlikler ve fırfırlı bir pembe tütü. Saat altıya kadar dersi yoktu ama okuldan eve döner dönmez bale kıyafetlerini giymekte ısrar etmiş, anneannesini bu kıyafetlerle karşılamak istemişti.

“Böylece bir dansçı olduğumu öğrenecek,” diye açıklamış ve saçını da bale topuzu yapmamı istemişti.

“Ne zaman burada olacak?” diye sordu Olivia yüzüncü kere.

İç çektim. Noel arifesinde Noel Baba’yı beklemek gibiydi.

Son birkaç günü telaşlı hazırlıklarla geçirmiştik: Misafir odası temizlenmiş, yatak taşınıp hastane yatağıyla değiştirilmişti. Tıbbi malzeme şirketi de ayrıca yatak sürgüsü, komodin, duş

taburesi, tekerlekli sandalye ve yürüteç göndermişti. Bir inşaat ustası gelip aşağı kattaki banyoya tutunma kolu ve çekilebilir duş başlığı kurmuştu. Günde defalarca kez Paul'le konuşmuş-tum. Sözüünü tutup annemin bugünlerde yediği şeyleri –kremalı çorbalar, dondurma, puding, zencefilli gazoz– bile eve gönder-miş, her şeyi o ayarlamıştı. Bana annem için yaptığı muhallebi-nin tarifini de göndermişti.

Tıbbi kayıtlarının tamamını mahallede iletişim kurduğu ba-kımevi ajansına göndermişti. Reçetelerini şehirdeki bir eczaneye aktarmıştı. Artık hazırdık. Ya da elimizden geldiği kadar hazır-dık.

Dürüst olmak gerekirse, tüm bu hazırlıklara odaklanmak kendimi kaybedip, *Ne yapıyorum ben?* diye sorgulamamam için iyi olmuştu. Listeler oluşturup yapılanların üzerlerini çizmek huzur vericiydi.

Bir gece önce Mark'la birlikte misafir odasındaydık. O güzel ve eski demir yatağı kiralık hastane yatağıyla değiştirmiştik. Ma-sada taze çiçekler vardı. Olivia'nın HOŞ GELDİN ANNEAN-NE MAVIS yazılı pankartı yatağın başına yapıştırılmıştı. Elbise dolabı ve şifoniyer boşaltılmış, annemin eşyalarıyla doldurulma-yı bekliyordu.

“Sanırım bunu gerçekten yapacağız, ha?” demişti Mark ko-lunu bana sararak.

“Evet,” demiştim gerçekliğin ağırlığı içime çökerken. Annem gerçekten de geliyordu. Onun hastalığının etkisiyle gün geçtikçe daha da çökeceğini görecektim, burada ölecekti.

“Tedirgin misin?” diye sormuştu Mark.

“Biraz,” demiş, ona iyice yaslanmışım. “Tamam, belki de birazdan fazla. Dehşet içindeyim,” diye itiraf edip ışığı kapamış-tım.

“Beki de kaybolmuşlardır,” dedi Olivia.

“Sanmıyorum, tatlım. Eminim şimdi burada olurlar.”

Izzy üst kattaki odasında kulaklıklarını takmış ödev yapıyordu. Mark hâlâ isteydi. Günün son dersi için yerine birini bulup okuldan erken çıkmayı teklif etmişti ancak ben buna gerek olmadığını söylemiştim. “Yapabilirim,” demiştim elimden geldiğince rahatlatıcı bir gülümsemeyle. “Ayrıca, Paul de yanımızda olacak. Bize bakıcılık yapabilir, birbirimizi öldürmemizi falan engelleyebilir.” Göz kırparak söylememe rağmen Mark bunu komik bulmamış gibiydi.

Olivia pencereden uzaklaştı, masalara ve sandalyelere dikkat ederek ahşap zeminin üzerinde üç kere etrafında döndü.

“Güzel döndün,” dedim.

“Dönmek değil bu, anne,” dedi dönmeyi bırakarak. “*Piqué* bunun ismi.” Pencereye geri koştu ve burnunu soğuk cama yapıştırdı.

“Kitap okumak veya başka bir şey yapmak ister misin?” diye önerdim. “İstersen Bayan Fletcher’ın gönderdiği matematik ödevini yapabilirsin.”

Kaşlarını çattı. “Hayır! O zaman geldiğinde onu fark edemeyebiliriz!”

Kıkırdadım. “Öyle bir şeyin olacağını pek sanmıyorum, minik farem.”

“Buraya geldiği gibi onu görmek istiyorum,” dedi Olivia en inatçı sesiyle. Kafasına bir şey koyduğu zaman asla vazgeçmeyen bir çocuktü. “O beni görmeden önce ben onu görmek istiyorum.”

“Neden?” diye sordum.

“Böylece onu sevip sevmeyeceğime karar verebilirim,” dedi Olivia.

Gülümsedim, arkada toplanmış yumuşak saçını okşadım. “Elbette seveceksin. Anneannen o senin.” Kelimeler ağzımdan çıkarken çenem kasıldı.

Olivia yüzünü camdan ayırmadı. Nefesi buğu yapıyordu. “Ama onu neredeyse hiç tanımıyorum.”

Gerildim. Bu benim suçumdu.

Gülümsemeye çalıştım. “Olsun, şimdi daha yakından tanımak için bir şansın olacak. Hem onun da seni tanımak için sabırsızlandığına eminim.”

Parmağıyla camdaki buğuda bir kalp çizip içinden bir ok geçirdi.

Yemek odasının sağındaki kapı ağacın olduğu, süslerin asıldığı oturma odasına açılıyordu. Eskisinden de şatafatlı yeni bir cam melek köşeden bizi izliyordu. Altın rengi detaylarla, pembe boyalı bir elbiseyle süslenmiş, altın kanatlı ve kocaman altın trompetli bir melek. O meleğin ölümüyle sonuçlanacak başka bir kazayı düşünmeden edemedim.

Hiç şüphe yoktu: Ben berbat bir insandım.

Olivia ilkinin yanına ikinci bir kalp çizdi. “İsmi ne? Anneannemin.”

“Mavis.” İsmi dilime sivri gelmişti.

“Onu biliyorum, anne,” dedi Olivia *o kadar da salak değilim* sesiyle. “Mavis, *sonrası* ne?”

“Mavis Eldeen Holland.”

Olivia bana kafası karışmış bir şekilde baktı. “Ama babamla evlenmeden önceki soyadın o değil. Ne deniyordu ona?”

“Bekârlık soyadım. Evet haklısın, değil. Bekârlık soyadım Russo.”

“Eğer o gerçek annense, niye soyadlarınız aynı değil?”

Kelimeleri beni hazırlıksız yakalamıştı: *Gerçek annem*. Sanki bir yerlerde başka gizli bir annem varmış gibi. Farklı bir anne. Daha iyi bir anne.

“O benim gerçek annem.” Olivia’ya gülümsedim. “Benim soyadım babamınkiyle aynı. Babamın adı David Russo’ydu.”

Bunca yıl sonra bile adını dillendirmek beni yaralamış, karnıma bir ağrı saplanmasına neden olmuştu. Öldüğünde sadece yedi yaşındaydım ancak ölümü beni, hepimizi, en çok da abim Ben’i bir daha toparlanamayacağımız kadar yıkmıştı. O gün eski ek binada yer alan stüdyosunda onu bulan Ben’di. Abim bahçeden koşarak eve geri dönmüş, yol boyunca öylesine isterik çığlıklar atmıştı ki evin önünde annem ve benimle karşılaştığında kelimeler ağzından bir türlü çıkamamıştı. Çığlıkları evi doldurmuş, kulaklarımı kapatmamı gerektirmişti. En sonunda annem onu tokatlamış ve ancak o zaman ağzından laf alabilmişti: “Ölmüş.”

Ben’in orada ne bulduğunu görmek için babamın stüdyosuna gitmeme izin vermemişlerdi. O eski ek binada babamın çalışmasını, en tepesine yetişebilmek için merdiven kullanmak zorunda kaldığı kocaman tuvallere renkli soyut resimler yapmasını sayısız kere izlemiştim. Çalışmasını izlemeyi, resimlerine verdiği isimleri duymayı severdim –*Üç At ve Bir Binici*, *Kaplanın Kaçışı*– ve umutsuzca orada olduğunu söylediği şeylerin, parlak boya sıçramalarında asla bulamadığımı gizli şeylerin izini arardım.

Ben ağlayıp sızlarken annem stüdyoya gitmiş, döndüğünde de bembeyaz bir suratla polisi aramıştı.

O gece polisler ve ambulans gelip gittikten, babamın cesedi götürüldükten sonra Ben, “Senin suçun!” diye bağırıyordu anne-me. Stüdyoya dönüp her şeyi dağıtmaya, tabloları devirmeye, boya tüplerini yere atmaya başlamış, “Onu sen öldürdün!” diye bağırıyordu.

Annem köşede öylece dikilip onu durdurmadan, tek bir kelime bile söylemeden izlemişti. Abim bağırdıkça annem gitgide küçülüyordu sanki. Öyle ki Ben nihayet sustuğunda annemin bir bebek boyutunda olacağından, belki de yok olup gideceğinden korkmuştum.

Anıların pençesinden kurtulmak için gözlerimi kırpıştırarak ana döndüm. “Baban ne iş yapıyordu?” diye sordu Olivia.

“O da bir ressamdı, aynı annem gibi.”

“Ünlü müydü?”

“Hayır.”

“Sende hiç resimlerinden var mı?”

“Ne yazık ki yok,” dedim.

Annem babamın ölümünden sonra stüdyosunu temizlemiş, resimlerinin her birini bahçede yaktığı bir ateşe atmıştı. İş lekeli ve kararlılıkla gaddarlaştırmış yüzünün ateş ışığındaki halini hatırlıyordum. Kar yağana kadar haftalarca bahçemizde daire şeklinde yanmış bir alan, bir yığın kömür ve küller durmuştu.

“Ama evlilerdi, değil mi? Annenle baban.” Olivia pencereden geri bir adım attı ve bir dönüş daha yaptı.

“Evet.” Sonra, “Güzel *piqué*, minik farem,” diye ekledim

Yeni öğrendiğim bale teriminden hiç etkilenmemiş gibi duruyordu. “O zaman anneannem niye Mavis Russo değil?”

“Öyleydi. Ama babam öldükten sonra tekrar eski soyadı olan Holland’ı kullanmaya başladı.”

Olivia dönmeyi bırakıp yüzünü buruşturarak bana baktı. “Neden?”

“Bilmiyorum, tatlım.” Şakaklarımı ovdum. Başım ağrımaya başlıyordu.

Olivia bir kez daha pencereden dışarıya baktı. Garaj yolunda hâlâ sadece Volvomuz vardı.

“Peki ona sebebini sorabilir miyim?”

“Gelir gelmez sorma olur mu? Kocasının ölümünü hatırlamak onu üzebilir.”

Bunu düşünerek kaşlarını çatı. “Babam onun ünlü bir sanatçı olduğunu söyledi.”

“Evet,” dedim.

“Çok meşgulmüş, o yüzden onunla hiç görüşmüyormuşuz.”

“Evet, doğru.”

“Sen de bu yüzden mi sanatçısın? O da sanatçı diye?”

Vücudumun kasıldığını hissettim. “Belki de,” dedim.

Doğrusu bu konuda hiç düşünmezdim. Kan bağı dışında anemle aramızdaki tek bağı.

“Belki Izzy de büyüünce sanatçı olur,” dedi Olivia beni anılardan çekerek. “Aynı sen ve anneannem gibi!”

Gülümsedim, Izzy’nin sanat girişimlerini düşündüm. Kırılmış oyuncak bebekleri mekanik parçalarla birleştirip toplama yapmıştı, fotoğrafçılığa merak salmıştı, kırık aynalar içeren karışık teknik kolajları vardı. Son zamanlarda kısa videolar yapıyordu. En son yaptığı serinin adı *Sinirimi Bozan Şeyler*’di: botlarında köpek dışkısı, aşırı dost canlısı kasiyerler, insanların cinsel yönelimi hakkında varsayımlarda bulunmaları ve hatta onları ilgilendirdiği yanlışlığına kapılmaları.

“Sen soyadını değiştirir miydin?” diye sordu Olivia. “Babam ölseydi?”

Soruyu duyunca birden irkildim. Mark’sız bir hayat düşünemiyordum. Başından beri bu hayata değmeyen bir sahtekâr olduğumu düşünüyordum. Şans eseri karşılaştığım bu hayatı hak ettiğime beni inandıran tek şey Mark’ın varlığıydı.

“Yani umuyorum ki çok uzun bir süre daha ölmeyecektir, ama hayır, kendime Alison O’Conner demeye devam ederdim.”

“Neden?”

“Çünkü ben buyum. Ayrıca sen ve ablan da O’Conner’sınız ve sizinle aynı soyadı taşımak istiyorum. Soyadımız bizi bağlar; bir aile olduğumuzu vurgular.”

Kaşlarını çattı. “Ama annenin soyadı seninle aynı değil. O dediğin şeyi istememiş mi? Seninle bağlı olmayı istememiş mi?”

Baş ağrım şiddetlendi. Çarpıntıyı hafifletmeye çalışarak şakaklarıma masaj yaptım. “O zaman ne düşünmüştü bilemem. Tek bildiğim, ben soyadımı değiştirmeyi tercih etmezdim.”

“Alison O’Conner olmanı seviyorum,” dedi Olivia.

“Ben de seviyorum,” dedim sanki ismim bir şapkaymış da güzel durup durmayacağını deniyormuşum gibi. Alışmış olduğum, beni yıllarca sıcak ve mutlu tutmuş bir şapka.

Hak ettiğim bir şapka mıydı peki?

Sert bir rüzgâr esse uçup gider miydi yoksa başımda kalır mıydı?

Biraz ağrı kesiciye ihtiyacım vardı. “Hemen döneceğim, minik farem,” deyip alt kattaki lavaboya gittim ve ilaç dolabından şişeyi aldım. Ağzıma üç hap atıp direkt çeşmeden su içtim. Doğrulup aynada kendime baktım, aynadan bana bakan yüz annemin yüzüydü. Çocukluğumdaki annem.

Benim gözlerim kahverengiydi, onunkiler ise buz mavisi ama yüzlerimizin şekli aynıydı. Aynı burun, aynı çene ve aynı alın. Kendimde annemden izler görmek bazen beni korkutur, gerçekten kimi gördüğümü düşündürürdü.

Orada dikilip gözlerimi kısarak, kenarlara odaklanarak yansımama baktım.

Sen kim olduğunu sanıyorsun?

Hiç kimse.

Doğru cevap. Sen hiç kimsesin.

Jennifer McMahon

Bir anlığına bir hareket görür gibi oldum, sanki aslında yokmuşum gibi.

Sanki gerçekten burada değilmişim gibi.

SEKİZ

Olivia pencereden uzaklaşıp üç *piruet* ve bir *plié* yaparken yemek odasına döndüm. Olivia çömelip parmak uçlarında yürüdü ve ellerini minik patiler gibi havada tutarak fare dansını çalıştı.

Ona odaklanmışken garajın önüne yanaşan arabayı görmemiştim ama dans ederken bile bir gözünü pencereden ayırmayan kızımın gözünden kaçmamıştı.

Olivia, “Geldi! Geldi!” diyerek pencereye koştu ve yüzünü cama dayadı.

Ellerim soğuk ve terliydi, vücudumda ne kadar kas varsa canımı yakacak kadar gerilmişti. Şakaklarım hâlâ sancıyordu.

Koş, diyordu vücudum. Koş ve saklan.

Ama bu saçma olurdu. Onu buraya ben davet etmiştim. Annemdi sonuçta.

Paniği yatıştırıp bir elimi Olivia’nın sırtına koydum. Heyecanla mırıldanıyordu.

“O Paul mu?” diye sordu Olivia, Paul büyük ve siyah SUV’nin sürücü kapısından inerken.

“Evet,” dedim. Uzun siyah bir palto giymiş, koyu camlı güneş gözlüğü takmıştı.

Yolcu tarafına gidip kapıyı açtı. Annemin arabadan inmesine yardımcı olurken nefesimi tuttum. Annem ağır hareket

ediyordu ve Paul annemin koluna girerek koltuktan kalkmasına yardım etmek zorunda kalmıştı. Biraz sallanarak ve Paul'e tutunarak garajın önünde dikildi. Paul annemi gülümsetecek bir şey söyledi ve annemin ona yaslanışını gördüğümde içimde kıskançlığın sancısını hissettim.

Yüzü kasvetliydi. Hep belirgin olan elmacıkkemikleri iyice ortaya çıkmıştı, taştan yontulmuş bir kadın izlenimi veriyordu. Özel dikim siyah bir kumaş pantolon, beyaz bir kazak, önü iliklenmemiş siyah bir palto giyyordu. Boynuna doladığı uzun ve beyaz atkısıyla uyumlu beyaz bir şapkası vardı. Tam anlamıyla zarıftı. Hastanede bir deri bir kemik vücudunu örten mavi-beyaz hastane elbiseli haline göre çok farklı görünüyordu.

Yine de küçücük ve kıyafetlerinin içinde çökmüş görünüyor, neredeyse mummyya benziyordu. Vücudu yaştan ve hastalıktan çökmüş olsa da gözleri hâlâ aynıydı. Buradan bile önce bahçede, sonrasında evde beni arayan soğuk bakışlarını hissedebiliyordum.

"Ah, çok minik duruyor," dedi Olivia. "Ne kadar da tatlı bir şapka! Süslü bir palto da giyyiyor! Şimdiden sevdim onu."

"Seveceğini biliyordum," dedim. "Hadi, gidip merhaba diyelim."

Kızımın elini kavradım, nefesimi tuttum ve ön kapıya doğru ilerledim.

"Buldun bizi!" dedim sanki ailemiz kaybolmuş da kendi özel adamızda karaya vurmuşuz, o da bir şekilde bizi bulmuş gibi.

"Alison," dedi Paul yanıma gelerek. Bana nazıkçe sarılıp yanağımdan öptü.

"Merhaba Alison," dedi annem. "Seni yeniden görmek güzel. Buraya geldiğin için mutluyum."

Paul nazıkçe annemi işaret etti. Annem sarılmak için kollarını açmayınca ben de herhangi bir hamle yapmadım. Onun ye-

rine zehirli bir yılanmış gibi mesafemi korumaya dikkat ederek yakınlaştım. El sıkışmak eminim yeterli olurdu. İlk defa karşılaşmışız gibi el sıkıştık.

Nasılsın? Tanıştığımıza çok memnun oldum. Hakkınızda çok şey duydum.

Annem elimi beklemediğim bir kuvvetle kendine çekip sımsıkı sıkarak beni şaşırttı. Kollarını bana doladı ve ben de ona karşılık verdim. Kat kat kıyafetin altındaki kemikli ve kambur vücudunu hissettim.

Bu kadar hassas, bu kadar kırılgan durması beni şaşırtmıştı.

Nihayetinde beni bırakıp solumdaki Olivia'ya baktı.

“Peki sen de kimsin?” diye sordu annem üzerine eğilerek.

Nefesimi tuttum.

Annem gülümseyerek devam etti, “Boston Balesi’nin bir üyesi mi?”

“Hayır, şapşal!” Olivia kıkırdamaya başladı.

Tuttuğum nefesi bıraktım.

“New York Şehir Balesi mi o zaman?”

“Torunum ben senin! İsmim Olivia. Altı yaşındayım. Ayrıca bir dansçıyım.” Olivia öne doğru eğilip selam verdi.

“Anlıyorum,” dedi annem. “Çok da tatlı bir dansçı.”

Olivia ışıldadı. “İstersen sana fare dansımı gösterebilirim.”

“Fare dansı mı?” Annem, Olivia'ya sırtarak baktı. “Daha önce fare dansı izleme şerefine nail olduğumu hiç hatırlamıyorum. Kulağa mükemmel geliyor.”

Derin bir nefes aldım ve bütün vücudumun rahatladığını hissettim. Belki de her şey iyi gidecekti. Doğru olanı yapmıştık. Bunu düşünmek bir şeydi ama şimdi gerçekten de burada olduğu için bunu hissetmek başka bir şeydi.

Olivia daha fazla teşvike gerek duymadan dans pozisyonunu aldı. “Böyle başlıyorsun,” dedi çömeliyor.

“Şimdi olmaz, minik farem,” dedim ona. “Hadi önce anneneni içeri alıp odasına yerleştirelim.”

“Evet,” Paul onayladı. “Uzun bir yolculuktu. Hem de Mavis ağrı kesici içmeyi reddetti. Vardığında uyku sersemi olmak istemedi.” Anneme endişeli bir ifadeyle baktı. “Eminim ki hap içmeye ve yatıp dinlenmeye hazırsındır, değil mi?”

Annem biraz ürkmüş gibiydi ama cevap vermedi.

Bakışlarımı annemden Paul’e çevirdim. “Tekerlekli sandalyeyi getireyim mi?”

“Gerek yok,” dedi annem. “O olmadan da hallederim.” Ayağını sürüyerek ileri bir adım attı. “Evinizin içini görmek için sabırsızlanıyorum. *Globe*’daki fotoğraflarda çok samimi duruyordu.”

“Sen onu gördün mü?” diye sordum.

“Elbette gördüm.” Bana göz kırptı ve köşe yazısından alıntı yapmaya başladı: “*Moxie Noel’i Kurtarıyor*’la Alison O’Conner şimdiden bir klasik yarattı. Kitabı ve büyümlü bir kış diyarına dönüştürdüğü eski çiftlik eviyle Noel’in kraliçesi olduğu tartışmasız bir gerçek.”

Utançla gülmeye başladım.

“Annen kariyerini çok yakından takip etti,” dedi Paul.

“Öyle görünüyor,” dedim. Şaşıp kalmıştım. Bana bundan hiç bahsetmemişti. Çocuklardan, Mark’tan, havadan sudan ve seyahatlerinden bahsederdik hep. Asla sanat dünyasındaki hayatından konuşmazdık, o da bana Moxie kitaplarını veya diğer sanat projelerimi hiç sormazdı. Bir keresinde imzaladığım yayımcılık anlaşmasından bahsetmiştim ama hiç etkilenmiş veya detayları öğrenmek istiyor gibi durmamıştı. Ben de bir daha bu konuyu açmamıştım.

Köşe yazısını okumuş olmasını, budanmış ağacımızın önünde Moxie’yle verdiğim fotoğrafı, fırından bir tepsi kurabiye çı-

karışımı ve püsküllü bir çelenkle süslenmiş ön kapıyı açışımı görmüş olduğunu düşününce bir garip hissetmiştim.

“Kaçırdığım pek bir şey yok, Alison,” dedi annem.

Koluma girdi, sımsıkı sardı ve birazcık sallandı. Dik durabilmesine yardım edebilmek için kolunu kavradım. Belli etmemek için elinden geleni yapsa da yürümek onun için kolay değildi. Kırk kilo ya var ya yoktu; bir zamanlar olduğu kadının küçücük bir parçasından ibaretti. Tekerlekli sandalyeyi getirmeli miydim acaba diye düşünmeden edemedim.

Bu kadının ilk adımlarımı atışımı izleyen, dengemi sağlamak için, beni dik tutmak için elimden tutan kadın olduğunu hatırlattım kendime.

“Ama nasıl olduysa küçük torunumun baş balerin olduğunu kaçırmışım.” Olivia’ya göz kırptı. “Şimdi benden başka ne sırlar sakladığınızı merak etmeye başladım.”

Olivia kıkırdadı. “Hiç sırrımız yok bizim.”

Bu kez de annem kıkırdamaya başladı. “Herkesin sırları vardır, canım benim.”

“Aileler birbirlerinden hiçbir şeyi saklamaz,” dedi Olivia, Mark ve benim sürekli söylediğimiz lafı tekrarlayarak. “Noel zamanı dışında. Bir de doğum günleri dışında!”

“Noel sırları en güzel sırlardır, değil mi Olivia?” dedi annem.

Olivia zevkten neredeyse ciyaklayacaktı. “Noel benim en sevdiğim bayram.”

“Benim de,” dedi annem.

Çenem kasıldı. Ne zamandan beri? Noel’i kutlayan hep babam olmuştu; onun ölümünden sonra bazı yıllar annem ağaç almaya bile tenezzül etmemişti. Noel diğer ailelerin kutladığı bir bayramdı bizim için. Mark’ın ailesi gibi birlikte olmaktan mutluluk duyan ailelerin kutladığı bir bayram.

Paul arabanın arkasına gidip bagajı açtı, tekerlekli büyük bir bavulla annemin el çantasını çıkardı.

“Bunu benim için içeriye götürebilir misin, Olivia?” diye sordu annemin çantasını uzatarak. Olivia hevesle başını sallayıp çantayı eline aldı ve eve doğru ilerlemeye başladı.

“Bu taraftan, anneanne! Senin için yaptığım pankartı görene kadar bekle.”

Annem kolumu bırakıp arkasından gider ve kızımın arama girerek onu görmemi engellerken bunun yeni bir başlangıç mı yoksa büyük bir hata mı olduğunu düşünmeden edemedim.

DOKUZ

Paul annemi yatağa yerleştirdi, Olivia ve ben bavulları açarken ağrı kesicisini verdi. Birkaç güzel elbise de vardı ancak çoğunlukla pijamalar, gecelikler, konforlu sabahlıklar ve iki çift terlik getirmişti. Birkaç tane gizem romanı, cep telefonu ve şarj aleti, bir çizim defteri ve çizim malzemeleri vardı.

Olivia büyük el çantasından çıkardığı nesneye bakarak, “Aa, minicik bir suluboya seti,” dedi.

“Boyama yapmayı seviyor musun, Olivia?” diye sordu annem.

“Seviyorum ama pek beceremiyorum.” Suratını astı. “Annem ve Izzy kadar iyi değilim.”

“Belki de sana öğretebilirim,” dedi annem. “Annen senin yaşındayken ona çizim dersi verirdim.”

Olivia’nın gözleri parladı. Elini tekrar çantaya attı ve birkaç pastel boya, renkli kalemler ve tahta bir kutu çıkardı. Kutuyu açıp içine baktı. “Çok tatlı!” dedi. Kutunun içine sıkıştırılmış şeyi çıkarıp ışığa doğru tuttuğunda aklımdan geçen ilk düşünce, *Yok artık. Gerçekten de o taşı getirmedi, değil mi?* oldu.

Elbette getirmişti. Elbette ölüm döşeginde bile yanında olsun diye o taşı benim evime getirmişti. O taşla çok karmaşık bir mazileri, kopmaz bir bağları vardı.

Üzerinde iğneye benzer siyah turmalin çizgiler olan şeffaf bir kuvars taşıydı. Sivriydi ve hemen hemen bir kalp boyutunda ve şeklindeydi. Çizgi filmlerdeki sevgililer günü kalbi gibi değil de, yumruğa benzeyen, gerçek insan kalbi gibi.

Annemi o taştan ayrı düşünmek imkânsızdı; ikisi ayrılmaz bir bütündü. Küçüklüğümde o taş beni büyülerdi ama aynı zamanda cansız bir nesneye duyulabileceğini bile bilmediğim bir intikam hırsıyla o taştan nefret ederdim.

Belki bilinçli belki de bilinçsiz olarak o taşı annemin zalimliğiyle bağdaştırmıştım. Taş, annemin alkol kullanmaya başladığı dönemde birdenbire ortaya çıkmıştı.

Fakat ben annemin dikkatini çekemezken o taşın onu kendisine bağlamasını kıskanıyor da olabilirdim. Taş gelince bizi, yani ailesini bir kenara atmış, baş belası olarak görmeye başlamıştı; bizi yok saymadığı zamanlarda bile en fazla nefretinin hedefi olmuştuk. Taşı yatak odasında baş köşesinde tutuyordu, sevgi gösterisi yapıyordu, hatta sanki canlıymış gibi, mükemmel bir güzelliği varmış gibi onunla sevgi ve takdirle konuşuyordu. Ama ben sadece bir karın ağrısından ibarettim, işe yaramaz çirkin ördek yavrusuydum. O muhteşem taşla nasıl kıyaslanabilirdim ki?

Küçükken o taş ve üzerindeki o siyah çizgilere bakar, onların aslında annemin içinde gizli karanlığın küçük parçaları olduğunu düşünürdüm.

Onu yatak odasındaki komodinin üzerinde, parfüm şişeleri ve mücevher kutularının, krem kavanozunun, kullandığı bej yüz pudrasının, mürdüm rengi rujunun yanındaki tahta bir standta tutardı. Annemle en yakın arkadaşı Bobbi'nin inanılmaz genç ve mutlu göründükleri çerçeveli fotoğrafın önünde duruyordu.

Taşa yaklaşmam yasaktı. (Hatıra annemin yatak odası tamamen yasak bölgeydi.) Annem turmalin kuvars taşın fazlasıyla değerli olduğunu söylerdi hep. Çocukların pis parmaklarının taşı

herhangi bir anlamda bozmasını ya da yemek kırıntıları dolu sırt çantalarının dibine koyup başkalarına hava atmalarını istemiyordu. Bir defasında anneme taşı okula götürüp götürmeyeceğimi sormak gibi bir hata yapmışım ve kindar bir kahkaha atıp bu kadar aptal olabildiğim için beni odama göndermişti.

Ama ben bazen sırf o taşa dokunabilmek, parmaklarımı pürüzlü yüzeyinde gezdirebilmek için gizlice annemin odasına girerdim. Taşın geçmişini, nereden geldiğini ve annem için neden bu kadar kutsal olduğunu düşünürdüm.

Taş bir zamanlar Bobbi'ye aitti, ona dair merak uyandıran ilk nokta buydu.

İkincisi ve daha önemlisi ise bu taş annemi ünlü etmişti.

Taşın kendisi değil de annemin o taşı çizdiği tablo. Annemin kariyerinin esrarengiz yükselişini başlatan o tablo.

Bobbi'yi resmettiği tablo.

Bobbi Vanderhoof çocukluğundan beri annemin en yakın arkadaşıydı. Beraber büyümüşler, liseyi beraber okumuşlar, Vassar'daki üniversiteye beraber gitmişlerdi. Üniversiteden sonra aylarca seyahat etmişlerdi ve dünya turundan döndüklerinde taş Bobbi'deydi. Nereden geldiğini, onun eline nasıl geçtiğini hiç öğrenememiştim. Tek bildiğim, geldiklerinde taşın Bobbi'de olduğuydu. Sonra da annemin o zamanlar aile evinin tavan arasında bulunan stüdyosuna gidip resim için poz vermişti.

Derken Bobbi şans getirsin diye taşı da yanına alarak Kaliforniya'ya gitmişti. Birkaç reklam filminde yer aldıktan sonra bir pembe dizide küçük bir rol bulmuştu. Gene adında bir yapımcıyla evlenmiş ve Carter adında bir çocukları olmuştu. Nihayetinde küçük bir New England kasabasındaki cadı ailesini konu alan *Wishville* isimli bir dizide rol almıştı. Bir anne ve Cadılar Kraliçesi olan Tamsen'ı oynamıştı. Bu karakterle kariyerini değiştirecek rolü

bulmasına yetecek kadar dikkat çekebilmişti: Medyum bir dedektifin hikâyesini anlatan uzun metrajlı bir filmde başrolü kapmıştı. Ama çekimler başlamadan hayatını kaybetmişti.

Bobbi öldüğünde altı yaşındaydım. Bu yüzden onu hayal meyal hatırlıyordum. Annemle onu televizyonda izlediğimize dair görüntüler vardı zihnimde. Video kasetlerden *Wishville*'in bazı kesitlerini o kadar çok izlemiştik ki diyalogları ezberlemiştik. Bizi ziyarete geldiğinde de sanki onu sadece diziden biliyormuşum, sanki annemin çocukluk arkadaşı değil de gerçekten de Tamsen isimindeki bir cadıymış gibi hissediyordum. Gerçek ve kurgu birbirine karışmıştı. Şundan emindim: Bobbi ziyarete geldiğinde annem mutlu olurdu. Babam da mutlu olurdu. Üçü içerek, muhabbet ederek, kahkahalar atarak geç saatlere kadar otururlardı. Arka bahçede oturup sürahiler dolusu cin tonik kokteyli yaparlar, kart oynarlar, bir keresinde annemi sandalyesinden düşürecek kadar güldüren hikâyeler anlatırlardı. Bobbi ve Gene ayrı yaşamaya başlamış, sonra da boşanmışlardı. Bu yüzden ziyaretlerinde Gene hiç yanında olmazdı. Bobbi çoğu zaman tek başına, bazen de oğluyla gelirdi. Annemle babamı Kaliforniya'ya taşınmaya ikna etmeye çalışırdı. Tanıdıkları sayesinde sinema endüstrisinde onlara iş bulabileceğinin sözünü vermişti. Stilist veya dekoratör olabilirlerdi.

“Sen Hollywood’a aitsin,” derdi ellerini annemin koluna sararak. Babam da güler, başını iki yana sallayıp Woodstock'un onlar için daha uygun olduğunu söylerdi.

Alkolle arası pek iyi olmayan babam, annem ve Bobbi'den çok daha önce sızardı. İki kadınsa şafak sökene kadar fısıldayarak konuşmaya, cinin son damlalarını içmeye ve sigara tütürmeye devam ederdi (annem sadece Bobbi ziyarete geldiğinde sigara içerdi).

Bobbi'nin oğlu Carter, abimle benden büyükrü. Açık sarı

saçlı, gözlerinin çevresinde hiç uyumamış gibi mor halkalar olan sırık gibi bir çocuktur. Bizimle hep yapmamız gereken şeyler konusunda iddiaya girerdi. Hep cepleri tehlikeli şeylerle dolu gelirdi: sigaralar, maytaplar, kelebek bıçaklar. Kaliforniya'daki hayatı hakkında çılgınca hikâyeler anlatırdı: partiler, ünlüler, sevgilileri. "Hiç bir kızı öptün mü, Benji?" diye sormuştu bir keresinde, üçüncü veya dördüncü sınıfta olan abime. Ben sadece omzunu silkmekle yetinince Carter gülmüş ve alaycı bir tavırla eğer bir gün Kaliforniya'ya gelirse ona birini bulacağına ve şansı yaver giderse son aşamaya kadar ilerleyebileceklerine söz vermişti.

Carter babasının bir dağ evi olduğunu, orada her hafta sonu parti düzenlendiğini söylemiş ve partiye gelen, havuzunda yüzen, babasının mutfağında kokain çeken ünlülerin isimlerini sıralamıştı. Söylediği isimlerin hiçbirini bilmiyordum ama abim biliyordu (ya da biliyor gibi yapıyordu) ve "Yok artık!" diyordu tekrar tekrar.

"Tabii, oğlum," derdi Carter sırtarak ve sonrasında onu arkadaşça kafakola alıp yumruğunu başına sürterdi.

Bobbi ve annem haftada en az bir ama genelde çok daha fazla sayıda telefon görüşmesi yaparlardı. Bazen gizlice dinlemeye çalışırdım ancak annem hep odasındaki antika sayvanlı yatağında konuşurdu. Bazen konuşmaları çok gürültülü, bol kahkahalı ve şamatalı geçerdi. Bazen kulağımı kapısına dayar, annemin sessizce, hatta fısıldayarak arkadaşıyla konuşmasına kulak verirdim. Bazen ağladığını duyar gibi olduğumdan emindim.

Sonra kaza yaşanmıştı. Annemin haberi alışını hatırlıyordum (ya da hatırladığımı sanıyordum). Bobbi'nin feci bir trafik kazası geçirdiğinden bahsettiklerini. Annemin tekrar tekrar, "Aman Tanrım," deyişini ve havaalanına gidip ilk uçakla Los Angeles'a uçuşunu hatırlıyordum. Bir gün sonra Bobbi hayatını kaybederken annem yanı başındaydı. Orada bir hafta kalıp Bob-

bi'nin ailesine eşyaları düzenlemede ve cenazeyi planlamada yardımcı olmuştu. New York'a döndüğünde ise yanında bir kutu fotoğraf ve turmalin kuvars vardı: Bobbi'nin şans taşı.

Taş annemin şifoniyerinde yerini almıştı ve bazen onunla konuştuğunu duyardım. Ağlayarak konuşurdu. Bazen onunla tartışır, sanki Bobbi onun içine hapsolmuş, şişedeki bir cinmiş de toz bulutuyla dışarı çıkacakmış gibi Bobbi'yi geri vermesi için yalvarırdı.

Annemin eski Bobbi tablosu çocukluğum boyunca stüdyosunda asılı durmuştu ama annem Bobbi'nin ölümünden sonra onu oturma odamızın duvarına, televizyonun hemen yanına taşıdı. Bobbi'nin Cadı Kraliçe Tamsen rolünü oynadığı bölümler televizyonda sürekli gösterilirdi, Bobbi'nin üniversiteden yeni mezun, hayata atılmaya hazır genç hali oturma odasının duvarından bizi izlerdi ve kalbinin yerine taş vardı.

Resim kocaman bir tuvale çizilmişti: Boyutları altmışa yüz yirmi santimdi. Resimde Bobbi'nin kalbinin olması gereken yerde bir kutu vardı, mavi bir kot pantolon ve göğsündeki çukuru göstermek için önü açılmış beyaz bir gömlek giyyordu. Kalbin yerinde kalp şeklinde bir taş vardı. Şeffaf ve siyah çizgili. Pırıl pırıl parlıyor gibiydi ve Bobbi'nin kendisi de parlıyordu. Göğsünden bir ışık halesi yayılıyordu. Gözleri nereye gidersem gideyim, ne yaparsam yapayım beni izliyor, takip ediyor gibiydi.

Bobbi'nin cenazesinden sonra Kaliforniya'dan döndüğünde annem resmin bir fotoğrafını çekmiş, Bobbi'nin ajansı ile ve cenazede tanıştığı Bobbi'nin *Wishville*'den oyuncu arkadaşlarıyla paylaşmıştı. Resmin bir kopyası *Wishville* hayranları için bir haber bülteninde paylaşılmıştı. Bobbi'nin hayranları resme bayılmıştı. Annem baskılarını yaptırmıştı. Tişörtler bastırmıştı. Orijinal tabloyu satın almak ve diğer eserlerini galerilerde sergi-

lemek isteyenlerden teklifler yağmıştı.

Yıllar boyunca annem bu taşı içeren birçok resim yapmıştı. Birkaç tanesinde Bobbi taşı elinde tutuyor veya oturuyordu, bazılarında sadece taş vardı ve en rahatsız edicisi şuydu: Annem ve Bobbi göğüsleri ortada yan yana oturuyor, taş aralarında arterlerine ve damarlarına bağlı duruyor, ikisini de hayatta tutan bir kalbi paylaşıyorlardı.

Olivia taşı havaya kaldırdı, parmaklarını üzerinde gezdirdi ve ben de annemin onu azarlamasını bekleyerek kendimi hazırladım. Araya girmeye, kızımı korumaya hazırdım.

Ama annem gülümsedi.

“Çok tatlı,” dedi Olivia.

“Evet öyle, değil mi?” dedi annem.

“Nereye konmasını istersin?” diye sordu Olivia.

“Hemen buraya, komodinin üzerine. Böylece onu hep görebilirim.”

Olivia taşı lambanın yanına, içinde taze çiçekler olan vazonun önüne koydu. Pencereden sızan gün ışığı vurduğunda parlıyor, sanki nabız gibi atıyordu.

“Nereden geldi?” diye sordu Olivia.

“En iyi arkadaşıma aitti. Taşı yakınımnda tutmak bana arkadaşım buradaymış, yakınımdaymış hissi veriyor. Senin en iyi arkadaşın var mı, Olivia?”

“Var! İsmi Sophie. Benimle dans ediyor. Doğrusu ediyordu. O ikinci seviyeye geçti, o yüzden aynı sınıfta değiliz ama beraber provalarımız var. O ikinci seviyedeki en iyi dansçı. *Fındıkkıran*’da çok fazla rolü var! Clara’nın küçük kardeşi Fritz’i oynuyor. Oğlan kıyafetleri giymek zorunda ama iyi bir rol olduğu için umursamıyor. Ayrıca iyi bir asker, kar tanesi ve çay dansçısı.”

“Peki ya sen? Sen ne oynuyorsun?”

“Ben mi?” Olivia omuz silkip boynunu eğdi. “Ben sadece bir fareyim.”

“Bence tek bir role odaklanmak iyi bir şey. Böylece en iyi fare olmak için çok çalışabilirsin.”

Olivia başıyla onayladı.

“Küçük bir kızken bale yapmıştım.”

“Gerçekten mi?”

Olivia’nın gözleri kocaman oldu.

“Öyle mi?” diyerek araya girdim. “Hiç bilmiyordum.”

“Ben de bilmiyordum,” dedi Paul. “Niyeyse gözümde hiç canlandıramıyorum.”

Ben de canlandıramıyordum. Annemin bir kız grubunun içinde olması, öğretmeninin yönlendirmelerini takip etmesi, hatalarının düzeltilmesi absürt geliyordu.

“Tabii ki yaptım,” dedi annem. “Çok çalışma gerektiren bir işti. Ama gerektiği kadar pratik yapmadığım için pek de iyi değildim. Ama sen” —Olivia’ya baktı— bakıyorum da pratik yapma işini çok ciddiye alıyorsun.”

“Alıyorum!” dedi Olivia.

“Bir şeyde iyi olmanın tek yolu budur. Tekrar tekrar pratik yapmak.”

Anneannesinin tavsiyesini dinleyen Olivia odada etrafında döndü.

Annem alkışladı.

Olivia annemin yatağının ucuna oturup *Fındıkkıran*, dans dersleri ve öğretmeni Bayan Perez hakkındaki her şeyi anlattı.

“Beraber üzerinden geçmemiz gereken bazı evraklar var,” dedi Paul bana, annemle kızım bale üzerinden bağ kurarken. “Konuşmak için yemek odasına geçelim mi?”

Onayladım, Olivia'yı annemle yalnız bırakma kaygımı bastırmaya çalıştım ama bir problem çıkmayacağından emindim. Sadece birkaç adım uzaktaydım, Paul buradaydı ve annem küçük kızımdan çok etkilenmiş gibi görünüyordu.

Paul'ün deri çantasından bazı dosyaları çıkarıp masaya koyduğu yemek odasına gittik. Olivia'nın misafir odasından yankılanan o şen şakrak sesini dinleyip durdum.

"Biraz kahve veya çay ister misin?" diye sordum huzursuzluğumu belli etmemeye ve normal davranmaya çalışarak.

"Almayayım, teşekkürler," dedi. Annemin ilaçlarının ve dozlarının yazılı olduğu bir liste çıkardı. Takip etmemi kolaylaştırmak için ilaçların ne zaman verileceğini gösteren farklı renklere ayrılmış bir tablo yapmıştı. Bir başka dosyadaysa sabah ilk iş Kingdom Bakımevi'nden gelecek olan hemşireye vermem gereken belgeler ve annemin tıbbi kayıtları vardı. "Ben bunların hepsini e-postayla göndermiştim ama yedeği olmasında fayda var," dedi. Başımla onaylarken Paul'ün organizasyon becerisini bir kez daha takdir ettim. Verdiği dosyalarda minik etiketler bile vardı.

Üçüncü dosya, annemin hayatta tutabilmek için entübasyon veya kalp masajı gibi kahramanca yöntemlerin uygulanmasını kabul etmediğini belirten vasiyeti gibi hukuki belgeleri içeriyordu. Her şeyi gösterebilmek için sayfaların üzerinden hızlıca geçti. Hepsini anlıyormuş gibi başımı salladım ama kafam karman çorman olmuştu. Mark'ın burada olmasını diledim. Dikkatli olmakta ve detayları hatırlamakta iyiydi. Paul gözlerimdeki kaybolmuş ifadeyi fark etmiş olmalıydı. Dosyayı kapayıp elini omzuma koydu. "Biliyorum çok fazla geliyor ama ihtiyaç duyacağın her şey elinin altında. Ben de bir telefon uzağındayım."

Misafir odasında Olivia annemin dediği bir şeye gülmeye başladı.

“Bu kadar komik olan neymiş gidip bir bakalım mı?” diye sordu ve ben de annemin ölmek üzere olduğunu ve ölene dek ondan benim sorumlu olacağımı kanıtlayan evrak yığınının uzaklaşmak için onayladım. Ayrıca Olivia’yı annemle yalnız bırakmanın verdiği endişe de pek dinmemişti.

Olivia beşinci seviyede olup bale ayakkabısı kazanan kızları sayıyordu. “Bayan Perez biri hazır olduğunda seçip söylüyor. Söylediğine göre eğer çok erken başlarsak ayağımızı ve vücudumuzu sakatlayabilirmişiz. Bir gün benim de bale ayakkabılarım olacak. Ölçü aldirmek için Boston’a veya New York’a kadar gitmek gerekiyor. Beşinci seviyedeki kızlar hep öyle yapıyor.”

Annem başıyla onayladı ama kafasını yastıklara dayamıştı. Bitkin düştüğünü ve ağrıkesicilerin etki etmeye başladığını görebiliyordum.

Paul tedirgin duruyordu. Misafir odasında birkaç tur atıp eşyaları düzenledi ve sonrasında üçüncü kez arabaya gidip her şeyin içeri getirildiğinden emin oldu. Kahve veya yemek teklifimi tekrar reddetti. “En azından biraz otur,” dedim. Misafir odasının köşesindeki bir sandalyeye oturdu ve küçük bir çocuk gibi sallanmaya başladı.

“Artık gitme vaktin gelmedi mi, Paul?” dedi annem.

“Evet,” dedi Paul dikilerek. “Yol uzun.”

Ben mi hayal görüyordum yoksa öğleden beri annemle göz temasından kaçınmış mıydı?

Ona kızgın mıydı? Annem onunla olmak yerine burada benimle olmayı tercih ettiği için mi kızmıştı?

Yoksa başka bir mesele mi vardı?

Şimdiyse sanki annem onu başından savıyormuş, kovuyormuş gibiydi.

“Bu kadar erken mi?” dedim. “Kalamayacağından emin misin? Akşam yemeğine kal. Hem Mark’a da bir selam vermiş olursun. Birazdan gelir.”

Paul başını iki yana salladı ve yakında düzenlenecek bir sergi için evdeki resimlerin paketlenmesi gibi yapması gereken çok şey olduğunu söyledi. Annem doğrulup emirler yağdırmaya başladı: “*Şunu sakın unutma*”, “*Cheri’ye söyle...*” Paul söylenenlerin hepsini dikkatle telefonuna not aldı.

Sonra bana döndü. “Sergi maziyi anlatacak. Annenin sanatında gelişimi üzerine. Eski dönem resimlerini, çizimlerini ve notlarını içerecek.”

“Stüdyomdaki o büyük siyah dosya dolabının diplerine sıkıştırdığım eskiz defterlerini unutma,” dedi.

“Bu iş bende, Mavis,” diye söz verdi Paul. “Hepsinin nerede olduğunu biliyorum. Eskiz defterleri, dergiler.” Eve gidip o siyah ve ağır ön kapıyı açışını, koridora adım atışını hayal ettim. Koyu kırmızı halı hâlâ duruyor muydu? Ev hâlâ limonlu mobilya cilası mı kokuyordu? Annem hâlâ perdeleri kapalı tutup içeri tek bir ışık huzmesinin bile girmesine izin vermiyor muydu? Bunları düşünmek, Paul’ün evi benden daha iyi bildiğini, onun oraya ait olduğunu ve annemin tüm eşyalarının yerini bildiğini fark etmek boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

“Sen hiçbir şey için endişelenme,” dedi Paul anneme. “Hafta sonu yine geleceğim. Evden ihtiyaç duyduğun bir şey olursa araya da mesaj at, yanıma alırım.”

Yatağa doğru eğildi, anneme nazikçe sarılıp kulağına bir şey fısıldadı. Annem de ona fısıldayarak karşılık verdi. Paul sanki kelimeler vücudunu yakmış gibi aniden geri çekildi. Doğruldu ve sonrasında Olivia’yla benim odada olduğumuzu hatırlamış gibi toparlandı. Zoraki bir gülümsemeyle bize doğru döndü. “Seninle tanışmak güzeldi, Olivia. Görüşürüz, Alison.”

“Seni geçireyim,” dedim.

Bahçeye geldiğimizde, “Keşke acele etmeseydin. Biraz daha kalamaz mısın?” dedim. İşte yine olmuştu. Saklayamadığım o çaresizliğin belirtisi. Annemle yalnız kalmaya hazır olup olmadığımdan emin değildim. Daha erkendi. Paul’ün biraz daha kalmasına ihtiyacım vardı. Onu çok iyi tanıyordu. Annem acı çektiğinde, yorgun veya susuz olduğunda fark ediyordu; ihtiyacı olan her şeyi biliyor, daha söylemesine fırsat kalmadan hallediyordu.

“Özür dilerim, gerçekten kalamam.” Kararlı görünüyordu. Ama başka bir mesele vardı. Sarsılmış, hatta korkmuş gibiydi.

Annemin hastalığı Paul’ü kötü mü etkiliyordu? Yoksa sebep annemin isteklerini artırması mıydı? Ya da anlayamadığım başka bir şey mi vardı?

Yüzümdeki endişe ve kaygıyı, yakasından tutup beni burada annemle böyle bırakıp gitmemesini talep etme isteğiyle savaştığımı fark etmiş olmalıydı. Anlayışlı bir bakışla omzuma dokundu.

“İyi olacaksın,” diye söz verdi ve siyah arabasının sürücü koltuğuna otururken bana bir *başarabilirsin* gülüşü attı. “Eğer bir ihtiyacın olursa istediğin zaman ara. Hafta sonu tekrar geleceğim.”

Arabanın kapısını kapatıp elini salladı ama daha çok asker selamı verir gibiydi.

Bir iki saat sonra yemeğimizi bitirmiştik. Annem aç değildi ama tepside getirdiğim çorbadan biraz içmeyi başarabilmişti.

Mutfakta bulaşık yıkarken birinin arkadan beni tuttuğunu hissedip korkuyla sıçradım.

“Özür dilerim,” dedi Mark kollarını etrafıma sarıp arkamdan fısıldayarak. “Korkutmak istememiştim.”

“Biraz diken üstündeyim sanırım,” dedim. “Olivia’yla ikiniz çoktan dans provasına gittiniz sanıyordum.”

“Birkaç dakikaya yola çıkacağız. Olivia hırkasını almak için yukarı çıktı.”

Mark’ın kolları genelde beni rahatlatırdı ama sanki şimdi fazla sıkıydı. Sıkıştırılmayı, kapalı kalmayı ve hareket edememeyi sevmiyordum. Kollarını ittirip onu kendimden uzaklaştırma isteğini bastırmaya çalıştım.

“Olivia annenle epey ilgili,” dedi.

“Hıhı.” İkisini yalnız bırakmaktan nasıl da çekindiğimi hatırladım. Ama bir problem olmamıştı. Çok iyi geçiniyorlardı. Annem Olivia’ya çok cana yakın, nazik ve şefkatli davranıyordu.

“Belki de ilaçlarından dolayıdır ama çok... iyi biri gibi duruyor. Hatta eğlenceli. Şimdiye kadar bu yanını gördüğümü hiç sanmıyorum.” Başımın arkasını öptü. “Her şey iyi gidecek. Doğru olanı yaptık.”

Vücudumu ve zihnimi rahatlatmaya, Mark’ın haklı olduğuna kendimi inandırmaya çalıştım. Ama o bir şeylerin ters gittiği hissini üzerimden atamıyordum. Farkına varamadığım bir şeyin var olduğu hissini.

“Baba?” Olivia koridordan seslendi. “Hadî! Geç kalacağız!”

“Geç kalmayız,” dedi ve beni öncekinden de sıkı sarıp sonunda bıraktı.

Izzy, Theolardaydı. Akşam yemeğinden önce annemin yanına gidip selam vermiş ve kibar davranmıştı ama evden bir an önce çıkmak için sabırsızlanıyor gibiydi.

Şimdi evde annemle baş başa kalmıştık. Mutfaktaki işimi bitirip onu kontrol etmek için misafir odasına doğru ilerledim.

Su altına dalmak üzere olan bir dalgıç gibi derin bir nefes alıp odasına girdim.

“Benden başka bir isteğin var mı?” diye sordum yatağının yanındaki masayı toplamaya giderken. Masanın tam ortasında duran taşa dikkat ederek çay ve su bardaklarını aldım. Taş buzlu parmaklarıyla beni uzak tutmak için soğuk hava yayıyor gibiydi. Ama hayal gördüğümünden emindim. Sonuçta sadece bir taştı. Çocukken çok fazla güç ve anlam yüklediğim aptal bir taş.

“Sana teşekkür etmek istiyorum, Alison. Biliyorum kolay değil,” dedi annem anlaşılması zor bir sesle. Gün artık ona ağır gelmeye başlamıştı ve acısı dayanılmazdı. Ricasına uyarak akşam yemeğinden hemen sonra ekstra bir doz morfin vermiştim. Gözkapakları ağırlaşmış, gözleri kısılmıştı. Tekrar yastığa gömülmüştü. Yüzü solgun ve bir deri bir kemikti. “Beni burada ağırladığın için.”

Ona gülümsedim. “Lafı bile olmaz. Burada olduğun için çok mutluyum. Her şey mükemmel olacak.” Sanki ezberden bir büyü okuyormuşum da sesli söyleyince gerçekleşecekmiş gibi kendimi zorlayarak konuşmuştum.

Belli belirsiz gülümsedi, gözlerini kapadı.

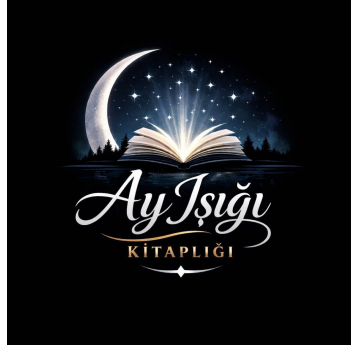
Kapıya doğru yürümeye başladım. Moxie dışarıda beni bekliyor, dikkatle izliyordu. Odaya girmekte tereddüt ediyor gibiydi. Normalde evde yeni birilerinin olmasını severdi ama köpekler kanserin kokusunu alabiliyor denmez miydi zaten? Belki de annemin zayıflığı ve hastalığı normalde dertsiz tasasız olan köpeğimi rahatsız ediyordu.

Annem gözlerini açtı, kafasını kaldırdı. Hareketlerinde bir yanlışlık vardı. Görünmez iplerle yönetiliyor gibi sarsaktı. “İstedığın kadar avut kendini,” dedi dalgacı ve acımasız bir sesle. “İkimiz de gerçeği biliyoruz, değil mi?”

Donup kaldım. Çenem o kadar kasılmıştı ki öyle kalacağından korktum. “Hangi gerçek?”

Arkamda Moxie tedirginlikle inledi.

Annem yorgun ve yavan bir gülüş attı, sonra cevap vermeden gözlerini kapayıp uykuya daldı.

@ayisigikitap

Herkes bana taşı soruyor. İnsanlar durmadan soruyor ama hikâyesini senden başka kimseye anlatmadım.

Taşı hikâyesi aslında Bobbi'nin hikâyesi.

O gün beraberdik ama taşı asıl bulan Bobbi'ydi. Hayalet aramaya gitmiş ve bu güzel taşla dönmüştü.

Meksika'ya gitmek aslında planımızda yoktu. Bir hafta önce eve dönmüş olmamız gerekiyordu ama ikimiz de gezinin sona ermesini, hayatın sorumluluklarına ve gerçeklerine dönmeyi istemiyorduk. Sonsuza kadar seyahat etmek istiyordum; yalnızca Bobbi yanı başımdayken gerçekten yuvamda hissediyordum kendimi.

Bu yüzden Yukatan Yarımadası'na gitmeyi teklif ettiğinde – kumsala yatabileceğimiz, Acapulco Gold ve tekila içebileceğimiz bir yer– kabul etmiştim. 1972 yılıydı ve o zamanlar herkes az biraz ot içiyordu, Vassar'da okuyan kızlar bile.

Yukatan'daki küçük bir sahil barında genç bir adamla tanıştık: Miguel. Yanlış hatırlamıyorsam eli yüzü düzgündü. İspanyolcam berbattı. (Hâlâ öyle.) O yüzden Bobbi ve Miguel'in konuşmalarından sadece birkaç kelime anlayabilmiştim ama Bobbi, Miguel'le konuştuklarını bana da çevirmeye çalışıyordu.

Miguel ona oradan çok da uzak olmayan bir obruktan bahsediyordu. Kireçtaşından derin bir su birikintisi. Mağara gibi ama mağara da değil diye açıklamıştı Miguel. Bobbi'nin detayları anlamakta zorlandığımı anlayabiliyordum; Miguel'e söylediklerini sürekli tekrar ettiriyordu.

“Mal,” dedi Miguel birkaç kere. Bu kelimeyi anlamakta hiç zorluk çekmemiştim. Kötü demekti.

Bobbi'nin insanlarla konuşmasını izlemeye bayılıyordum. Tanıdığım en etkileyici insandı; her okul tiyatrosunda başrol olmuştu. Ama onda bundan daha fazlası da vardı: İnsanların şaşkınlıktan donup ona bakakalmalarına sebep olan doğal bir karizma taşıyordu. Herkes onun etrafında olmak, ışıltısının tadını çıkarmak isterdi.

Erkekler ona ilk görüşte âşık olur ve yabancılar tanışmaya çalışıp bir şeyler anlatırlardı. Bu gezide bile yerel halk ona en iyi sahiller, hiçbir gezi rehberinde olmayan küçük restoranlar ve kafeler, güvenli ve konforlu olmalarına rağmen saçma derecede ucuz olan konaklama yerleri hakkında ipuçları vermişti. Bir de elbette lanetli yerler.

Tanrım, Bobbi korkunç hayalet hikâyelerine deli olurdu. Londra Kulesi'ne, oradaki işkence aletlerine bayılmıştı. Kelepçelere, işkence sehпасına, leşçinin kızı denen o korkunç şeye.

Bobbi beni perili kalelere, Karindeşen Jack'in kurbanlarını takip ettiği sokaklara, Paris'te duvarlarında milyonlarca insanların kemiklerinin nizami olarak sıralandığı yeraltı mezarlarına peşinden sürüklemişti.

Her neyse, Bobbi Miguel'le konuşurken yüzünde beni yakında lanetli mağaraya sürükleyeceğinin işaretlerini veren o ifade vardı.

Miguel obruk hakkında karmaşık bir söylentiden bahsetmişti. 1900'lü yıllarda Avrupalı aşırı zengin bir adam varmış. Köyde obruğun yakınında kocaman bir malikâne inşa ettirmeye gelmiş. İnsanlara inşaatta çalışmaları için tonla para vermiş. Ama kafayı sıyırmış. Kendi kendine konuşmaya, tartışmaya başlamış.

"Loco," dedi Miguel. Bu kelimeyi de anlamıştım.

Söylentilere göre bir gece bu Avrupalı zengin kafasının içindeki seslerle tartışmaktan o kadar bıkmış ki bir şişe tekila içmiş, ceplerini ağır taşlarla doldurmuş ve kendisini obruğun içine atıp dibe batmış.

Miguel oraya gidip yeterince dibe dalarsak, kafamızı yeterince derine sokarsak onun bizimle konuştuğunu duyabileceğimize yemin etti. Sadece ölülerin bilebileceği şeyler söylemiş.

Bobbi ve ben Miguel'le biraz daha tekila ve ot içtik —gerçekleri duyacak kadar büyüdüün ama bu kısmı sana anlattığımı sakın annene söyleme— ve sonrasında Miguel eline bir peçete alıp obruğa giden yolu tarif eden bir kroki çizdi.

Bir saat sonra oteldeki resepsiyonistin bizim için bulduğu el feneriyle orman yolunda Bobbi'yi takip ediyordum. Yakalanmaktan, Meksika'da hapse düşmekten korkuyordum. Dediğim gibi İspanyolcam kötüydü ama NO TRESPASAR'ın ve her tarafta olan tabelaların ne anlama geldiğini biliyordum. Ayrıca yılanlardan, örümceklerden ve akreplerden de korkuyordum. Gözlerimi Bobbi'nin ödünç aldığı el fenerinin ışığından ayırmıyor, geri dönelim diye ona yalvarıyordum.

Tekila ve ottan başım dönüyordu. İçinde başka bir şey olduğuna emindim, normalde böyle olmazdı. Yumuşamış ve evrenle iç içe hissetmiyordum; etrafımdaki her şey birleşmek istemeyen sivri uçları olan yapboz parçaları misali düzensiz geliyordu.

Pardon. Nerede kalmıştım? Doğru, Bobbi'yi takip ediyordum. Kusura bakma, yorgunum. Ama anlatacak pek bir şey kalmadı. Artık anlatmayı da bırakamam. En iyi kısmı geldi.

Üzerinde geçişin yasak olduğunu belirten bir sürü tabelanın bulunduğu bir tel örgüye gelmiştik. Biri tel örgüde tek bir kişinin geçebileceği büyüklükte bir delik açmıştı. Bobbi haritayı kontrol etti, Miguel'in tarif ettiği yerin tam burası olduğunu söyledi. Karşı çıktım, "Şaka yapıyor olmalısın, orada ne çeşit korkunç yaratıklar olabileceğini düşünabiliyor musun?" dedim. Ayrıca paslı tellerden tetanos kapacağımıza da emindim... bunun sonunun iyi bitmeyeceğini biliyordum. Bobbi delikten sürünerek geçti. Tabii ben de arkasından gittim.

Taşlarla döşeli patikayı takip ettik, bir süre sonra iki kayanın arasına doğru inen taş merdivenlere denk geldik. Aradan sıyrılıp geçtik. Merdivenler kaygan ve orantısızdı. Bobbi dikkatli olmamı söyleyerek elimi tuttu. Aşağı doğru yürüdükçe nemli kireç taşı duvarlar etrafımızda yükseliyordu. Biz ilerledikçe sıcaklık azalıyordu. Dünyanın merkezine yürüyormuşuz gibi hissettim. Nihayetinde merdivenin sonuna vardık. Orada karanlık, tamamen durgun bir su birikintisi vardı. Bobbi üzerine ışık tuttuğunda kocaman, karanlık bir ayna gibi bize geri yansıdı.

Bobbi el fenerini bana verip soyunmaya başladı.

“Gerçekten de oraya girmeyeceksin, değil mi?” dedim. Keçileri kaçırdığını düşündüm. Yaşanan her şey, orada olmamız bile resmen delilikti.

Ne dedi, biliyor musun? “Elbette gireceğim. Ölü adamın bana ne gibi sırlar vereceğini merak ediyorum.”

Sırtını bana dönerek birkaç saniye suyun başında dikildi, vücudu mermer kadar solgundu. Taştan yonulmuş bir tanrıça gibi öyle mükemmel görünüyordu ki.

Hiç su sıçratmadan, zarıfçe suya daldı.

El fenerimin ışığıyla suyun yüzeyini izleyerek bekledim. Obruk çok da büyük değildi, belki üç metre genişlikteydi.

Kabarcıklar çıkıyordu. Ama Bobbi hâlâ suyun altındaydı.

Kalbim göğsümde öylesine çarpıyordu ki kireçtaşı duvarlardan sesinin yankılandığına yemin edebilirdim.

Bobbi'ye seslendim.

Suyun altında uzun süre kalmıştı.

Fazla uzun.

Ayakkabılarımı çıkardım, el fenerini yere koydum. Pek iyi bir yüzücü değilim ve karanlık su beni korkutuyordu ama Bobbi oradaydı. Benim Bobbi'm.

Tam ben dalmak üzereyken Bobbi nefes nefese yüzeye çıktı.

"Feneri buraya tut," dedi. "Bir şey buldum."

Ne düşündüm biliyor musun?

Bobbi'nin uzun zaman önce ölmüş deli adamın kemiklerini bulduğunu düşündüm. Suyun altından elinde kafatasını tutarak çıktığını düşündüm. Çok net görebiliyordum, gözyuvalarından yaş gibi kara su akıyordu.

El fenerini almak için eğildim ve suyun içinde dikilerek elinde bir taş parçası tutan Bobbi'ye ışık tuttum. Ama kireç taşına benze-miyordu. Bu taşın üzerinden siyah, madeni çizgiler vardı ve şeffaftı.

Bobbi taşa baktı, beklemediği bir şeymiş gibi, şaşırmış gibi taşı elinde döndürdü. Bir şey söylemeye başladı.

"Efendim?" dedim.

"Boş ver," dedi. Suyun kenarına yüzdü ve taşı elinden bırakma-dan dışarıya çıktı.

"Ee, ölü adam seninle konuştu mu?" diye sordum.

Bobbi cevap vermedi. Sanki çözmeye çalıştığı bir bulmacaymış gibi taşa baktı durdu.

"Çok güzel, değil mi?" dedi.

"Evet öyle," dedim. Sonrasında acele edip giyinmesini söyledim. Burası beni ürkütüyordu. Dışarı çıkmak için sabırsızlanıyordum.

Ama haklıydı. Güzel bir taş, değil mi?

Sana bir sır vereyim mi?

Bazen taşa baktığımda gencecik, üniversiteden yeni mezun Bobbi'yi o suyun içinde bu taşı tutarken görebiliyorum. Yüzündeki o ifadeyi. O hayret ifadesini.

Bazen düşünüyorum da... Neyse önemli değil.

Bana bir iyilik yapabilir misin?

Taşı bana biraz yakınlaştı.

Yakınında olmayı seviyorum.

ON

Moxie hırıldıyordu.

Gözlerimi açtım. Yelesi kabarmıştı, yatağımızın ucundaydı.

Rüyamda Woodstock'taki eski evimizi, annemin evini görüyordum. Tekrar çocukluğuma dönmüş, loş odalarda bir hayalet gibi dolaşıyordum. Hiçbir şey hatırladığım yerde değildi. Olması gereken yerlerde kapılar vardı ve yatak odamı bulamıyordum. Saklanacak bir yer arıyordum. Beni bulamayacağı bir yer arıyordum.

Sen kim oluşunu sanıyorsun? diyordu beni odadan odaya kovalarken.

Ama annem değildi. Hiç alakası yoktu.

Yürümek yerine havada süzülüyordu ve sesi Dört Temmuz'da patlatılan havai fişekler gibiydi, sinek vızıltısını andırıyordu.

Altın yaldızlı işlemeleri olan berbat bir pembe elbise giyyordu.

Oturma odamızdaki yeni cam meleğin giydiği elbisenin aynısıydı.

Ama o bir melek değildi.

Elbise parlak ve sertleşmiş bir kabuğa dönüşmüştü.

Karnı gerilmişti ve bombeliydi, bana doğru yürürken yere ve duvarlara sürtünen altı tane bacağı vardı.

Benimle konuşuyordu ama artık ne dediğini anlayamıyordum. Monoton bir vızıltı gibiydi sesi.

Gözlerimi açıp saate baktım: 03.03.

Doğruldu ve derin bir nefes alarak kendime güvende olduğumu söyledim. Bir yetişkindim ve yanımda hafifçe horlayan kocamla yatak odamda güvendeydim.

Moxie hâlâ yatağımızın ucunda, *Gerçekten güvende olabileceğini mi sandın?* dermiş gibi derinden hırıliyordu ve tetikteydi.

Mark'ı uyandırmaya çalıştım. "Moxie bir şeyler duyuyor."

"Dışarıdaki geyikler olmalı," dedi Mark yatakta dönerken. "Şşş, Moxie. Aferin kızıma." Mark yatakta doğruldu, güven vermek ister gibi köpeğimizi okşayıp geri yattı ve kafasını üstüne bir yastık koydu.

Moxie yataktan fırlayıp hırlamaya devam ederek yatak odasından çıktı. Dışarıda ne olduğundan korkarmış gibi tereddütlü adımlar atıyordu.

Pembe elbiseli devasa böcek-kadın-melek yaratığı.

Alt katta bir vızıltı mı duymuştum? Yoksa Moxie'nin hırlaması mıydı?

Yerler, evin tamamı monoton bir vızıltıyla titriyor gibiydi.

"Mark?" dedim kocamı tekrar uyandırmaya çalışarak.

"Geyiktir sadece," diye mırıldandı. "O köpeğin geyikle olan meselesini biliyorsun."

Ama bahçede geyik olunca Moxie havlar ve camdan dışarı atlardı.

Bu başkaydı.

Bu şey *evin içindeydi*.

"Mark?" dedim.

"Köpekler... 'insanlardan daha iyiler çünkü biliyorlar ama söylemiyorlar,'" diye mırıldandı.

Yine Emily Dickinson'dan bir alıntı.

Dickinson'ın Carlo adında bir *Newfoundland*'i varmış. Mark uykusunda bile Dickinson hakkında ilginç gerçekler paylaşır ve ondan alıntılar yapardı. Peki şairin köpeği de böyle hırıldayarak gece onu uyandırıyor muydu?

“Mark, geyik olduğunu sanmıyorum. Evin içinde bir şey duyuyor.”

Cevap gelmedi. Sadece biraz daha hafif bir horlama duyuldu.

Kocamı seviyordum ama gece çöktü mü hiçbir işe yaramıyordu. Kızlar bebekken bile ağladıklarında uyanan, gece yarısı altlarını değiştiren ve onları besleyen hep ben olmuştum. Kâbuslarını yatıştırmak, ateşlerini ölçmek ve yataklarının altında canavar aramak için uyanan bendim. Mark'ı uyandırıp bir işe yarayabilecek kadar uyanık olmasını dilemek yerine hepsini kendi başıma yapmak hep daha kolay olmuştu.

Bu sefer de kalkıp Moxie'nin peşinden koridora gittim. Halılı koridorda yavaş yavaş, dikkatlice ilerlemişti. Bu hiç Moxie'nin yapacağı bir hareket değildi. Tanıdığım en rahat köpeklerden biriydi. Neredeyse hiç tepki vermezdi, kendi bölgesini sahiplenmek gibi dertleri yoktu. Korktuğunu da hiç görmemiştim.

Peşinden gittim ve Olivia'nın odasının kapısını açmak için durdum. Evimizdeki diğer eski kapılar gibi bu kapı da zor açılıyordu ve açılırken biraz gıcırdadı. Olivia her gece yatağına doldurmamız için ısrar ettiği peluş hayvanlarla orada uyuyordu, uğurböcekli gece lambası loş bir ışık yayıyordu.

Kapısını yavaşça kapadım ve hemen yandaki kapıyı açtım, Izzy'nin kulağında kulaklıklarla uyuyakaldığını gördüm. Mark'ın bol Vermont Üniversitesi tişörtünün içinde, makyajsız yüzüyle çok rahat, çok genç duruyordu. Fazla savunmasız. Her yer kıyafetler ve kitaplarla doluydu. Zemine yayılmış parlak

kutulu enerji içecekleriyle odası darmadağınikti. Masası sanat çalışmaları için kullandığı malzemelerle doluydu: eski makine parçaları, oyuncak bebek parçaları, kesilmiş dergiler, kırık ayna parçaları. Masasında *I Ching*'in bir kopyası ve tarot kartları gözüme ilişti. Kızım ne zamandır fallâ ilgileniyordu?

Anneleriyle hayatlarını paylaşan çocuklar olduğunu biliyordum. Ot denediklerini söyleyen, partilerde kimin kimle takıldığını itiraf eden, ergenlik hayatlarındaki kalp kırıklarını ve anlaşmazlıklarını anlatan çocuklar. Izzy de bir zamanlar onlardandı. Daha geçen yıla kadar okuldan eve gelince Noah'nın yaptığı komik bir şeyi ya da Chloe'nin artık Ella ile konuşmadığını ya da Sasha'nın okul tuvaletinde sigara içerken yakalandığını anlatırdı. Artık aynı insanlarla takılmıyordu. Yeni çocuklarla, film kulübündeki çocuklarla, LGBTQ Dayanışması'ndaki çocuklarla arkadaş olmuş, ondan sonra da kapalı bir kutuya dönüşmüştü. Sır saklar olmuştu. Aynı benim onun yaşında olduğum gibi; hâlâ olduğum gibi.

Bir metre önümde köpek basamakların en tepesine oturmuştu. Öylesine derin hırıliyordu ki sesi duvarlardan yankılanıyor gibiydi.

“Şşş, Moxie. Yok bir şey,” dedim ama sesim hiç inandırıcı değildi. Sırtı yerde, kafası aşağıda, dişleri dışarıda merdivenden inmeye başladı. Şaşkın ve sevecen labradorumu hiç bu kadar kızgın gördüğümü hatırlamıyordum.

Aşağıdan kesinlikle bir tıslama geliyordu.

Yanıp sönen ışıklar.

Tırabzana tutunarak donup kaldım. Moxie'yi takip etmek hiç içimden gelmiyordu. Orada beni neyin beklediğini görmek istemiyordum.

Yutkundum, Moxie'yi merdivenden aşağı oturma odasına doğru takip ederken ayaklarımı adım atmaya zorladım.

Televizyon açıktı, ekranda sinyal yoktu, bütün oda televizyonun uğultulu beyaz ışığıyla aydınlanmıştı.

Annem koltuğa gömülmüş, elinde kumandayla transa geçmiş gibi televizyona bakıyordu.

“Anne?” dedim. “Ne yapıyorsun?”

Üzerinde beyaz geceliği vardı. Ayakları çıplaktı, solgundu ve zeminin üzerinde mermere benziyordu.

Şaşırmış gibi bana baktı. “Alison?”

“Evet?”

“Ne işin var burada?”

Odaya göz gezdirdim. Işıkları yakılmamış ağaç köşede duruyor, yeni melek hafifçe salınırken soğuk bakışlarla bizi izliyordu. Dışarıda ayışığı yeni yağan karı aydınlatıyordu. Verandadaki sırtı bize dönük olan kardan adamın şeklini görebiliyordum.

Moxie’nin davranışları tamamen değişti. Korkarak esnedi ve köşedeki yatağına gidip bir top şeklini alarak gözlerini bizden ayırmadan yattı.

“Benim evim burası,” dedim ve anneme doğru bir adım daha attım.

“Gerçekten sen misin?” diye sordu.

“Elbette benim.”

Bu ilaçlarının etkisi miydi? Yoksa hastalığından mı kaynaklanıyordu? Belki de sebebi günün stresi ve yorgunluğuydu. Sabah hemşireyle bu konuyu konuşmayı aklımın bir köşesine yazdım. Eğer bu gece gezmeleri ve kafa karışıklığı hep olacaksa, hemşirenin hazır olması gerekecekti.

Annem bana gülümsedi. “Sen olduğuna sevindim, minik timsahım Ali. Bazen insanlar dedikleri kişi olmuyorlar. Farklı yüzler takınıyorlar.”

Boğazım kurumuştı, kalbim göğsümü çekiç gibi dövüyordu. “Kim onlar, anne?”

“Hatırlamıyor musun?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

Annem elindeki kumandaya baktı.

“Birini aramaya çalışıyorum,” dedi tuşlara basarak. “Ama bir türlü başaramadım.”

O kadar küçük, kayıp ve acınası duruyordu ki onu böyle görmek kalbimi sızlatmıştı.

“Televizyon kumandası o, anne,” diye açıkladım kısık ve rahatlatıcı bir sesle.

Kumandayı telefon gibi kulağına götürdü. “Bir türlü başaramıyorum.” Kumandayı sallayıp dururken aşırı öfkeliydi ve sonrasında işaretparmağıyla tuşlara vurdu.

“Kimi aramaya çalışıyorsun?”

“Bobbi,” dedi annem. “Bobbi’yle konuşmam lazım.”

Harika. Bir ölüyle telefonda konuşmak. Gecenin üçünde tam da uğraşmam gereken şey buydu.

“Ne yapmam gerektiğini sormam lazım. Durdurmanın bir yolu var mıymış öğrenmem lazım.”

“Neyi durduracaksın, anne?”

Kumandayı sıkıca tutup tuşlara basmaya devam etti. “Bilmiyormuş gibi davranma, Ali. Böyle davranmanın ikimize de bir faydası yok.”

Yanına yaklaştım, annemin elinden nazikçe kumandayı aldım ve kapatma tuşuna bastım. Ekrandaki karıncalı görüntü kapandı ve oda karanlığa gömüldü.

“Hadi yatağa dönelim.”

Kibarca kolundan tutup ayağa kalkmasına yardımcı oldum. O kadar zayıftı ki eski halinden eser yoktu.

“Neredeyiz biz?” diye sordu etrafa panikle bakarak.

“Benim evimdeyiz,” dedim onu tekrar oturma odasından mutfığa, oradan da mutfığın öbür ucundaki misafir odasına götürürken.

“Burada olmamalıyız,” dedi annem. Gölgelemin içini tarayarak etrafına bakındı.

“Elbette olmalıyız. Benim yaşadığım yer burası. Ben, Mark ve kızlar. Sen de bizimle burada kalıyorsun. Hatırlamıyor musun? Bu öğlen Paul getirdi seni.”

“Güvenli değil,” dedi telaşlı gözlerle. Paul’ün bana bıraktığı ilaç listesi aklıma geldi. Yönergeler, telaşlanırsa bir Ativan verilebileceğini söylüyordu. Şu an verilebilir gibiydi. Bir Ativan, hemen geliyor.

Misafir odasının kapısına geldik ve ona yolu gösterdim. Annemin yatağa dönmesine yardım ettim ve birkaç saat önce Olivia’yı sardığım gibi sarıp sarmaladım.

“Elbette güvenli. Burada güvendesin. Sana iyi bakacağız.” Onu elimden geldiğince rahatlatmaya çalıştım. Bu benim kâbusları ve hezeyanları uzaklaştırmak için kullandığım anne sesimdi.

Gülmeye başladı. Çatırdayan, kuru yaprakların birbirlerine sürtünmesine benzeyen bir gülüştü. “Güvende olmayan sensin, Alison. Tehlikede olan sensin.” Kalbim göğüs kafesimde donup kaldı.

Annem bana doğru baktı, kemikli ve pençeye benzeyen eliyle benimkini tuttu. “Tehlikede olan hep sendin.”

ON BİR

“İyi misin, minik farem?” diye sordum başımı Olivia’nın odasından içeri uzatırken. Kahvaltıya üç kere çağırdığım halde gelmemişti. Genelde mutfağa ilk gelen o olur, karmaşık bir kahvaltı menüsü isterdi: altı muz dilimli ve üç çilekli mısır gevreği, ekmeğin iki tarafında da zencefilli şeker olan zencefilli tost.

Ama hâlâ yatağındaydı, pembe-beyaz çarşafının altına bir yumru gibi gömülmüştü, peluş hayvanlarıyla etrafına barikat kurmuştu.

Örtülerin altında kıvrandı ama konuşmadı.

“Olivia?” diye seslendim yumruya bakarak. Birden içime saçma sapan bir korku doldu. Orada yatanın aslında kızım olmadığı korkusu.

“Ne oldu, Liv?”

Yumru hareketsiz duruyordu.

Olivia olmaz. Olivia olmaz. Olivia olmaz.

Beynimi susturdum. Halsiz ve bitkin hissediyordum. Anne-mi oturma odasında bulduktan sonra tekrar uyuyamamıştım. Sözleri aklımı kurcalayıp durmuştu.

Tehlikede olan sensin.

Hep sendin.

Olivia'nın odasına girdim ve yatağının yanında durdum. Battaniyenin hafiften yükselip indiğini görebiliyordum. Olivia'nın nefeslerini.

Ama ya o değilse?

Kendim toparladım, saçmaladığımı ve annemin gece yürüyüşlerinin beni korkuttuğunu söyledim kendi kendime. Burada, evimde bulunması bile çocukluğumu ve yetişkinliğimi darma-dağın etmiş, beni diken üstünde yaşamaya mecbur bırakmıştı. Dünyanın ayarı kaçmıştı. Korkutucuydu.

Normalde kolay kolay korkan biri değildim.

Korku filmlerine kafayı takmıştım, filmler yüreğimi biraz hoplatır ama nadiren koltuğumdan sıçratırdı. Korku filmlerinin hep iyileştirici bir etkisi olduğunu düşünmüştümdür: Sinemaya gider, kocaman ekranda dehşet, kan ve ölümü izler, korkularıyla yüzleşip zarar görmemenin verdiği adrenalinle oradan ayrılırsın. Korku kitapları okumak ve korku filmleri izlemek gerçek hayatta hissetmediğim bir cesaretle dolmamı sağlardı. Mark gerilim ve korku filmlerinden nefret ederdi. Destansı tarih filmlerini ve mutluluk verici romantik filmleri tercih ederdi. Bir de Hallmark Yılbaşı filmlerine bayılırdı bayılmasına ancak ahmakça ve basmakalıp olduklarını kabul ederdi. "Ama rahatlık ve memnuniyet veren şey tam da bu," diye açıklardı. "Neyle karşılaşacağını tam olarak biliyorsun; çiftin filmin sonunda beraber olacaklarını biliyorsun, şirketin kurtulacağını biliyorsun, Noel'in gerçek anlamını öğreneceklerini biliyorsun." Bu konuda onunla hep alay ederdim: saçma sapan bayram isimli kasabalar, sahte kar, tahmin edilebilir aşk hikâyeleri, kurabiyeler, sıcak çikolata, hep sendeleyip yere düşen veya birbirlerine çarpan sakar karakterler ve Noel Baba'nın mutlaka bir yerde belirmesi. Tam bir saçmalık.

Olivia ağır yorganın altında hareket etti, yavru köpek gibi sızlandı.

“Tık-tık,” dedim, içimden üçe kadar saydım ve sonrasında nefesimi tutup küçük kızımı kıvrılmış, en sevdiği peluş hayvan olan Büyük Köpek’e sarılmış halde görebilmek için örtüleri kaldırdım.

Elbette oradaki Olivia’ydı. Tuttuğum nefesi telaşla bıraktım.

Büyük Köpek bebekliğinden beri onunlaydı. Bir zamanlar beyazdı ama şimdi grileşmiş, tüyleri dolaşmış, kocaman plastik kahverengi gözleri çizilmiş ve donuklaşmıştı. Olivia favori pijamasının içinde, minik balerinlerin arasında beti benzi atmış ve korkmuş görünüyordu.

Hayvanlardan bazılarını kenara çekip Olivia’nın yanına oturdum, elimi alnına koydum. “İyi hissediyor musun?” Bale kursundan bazı çocuklar gribe yakalanmıştı. Şu an en son ihtiyacımız olan şey Olivia’nın da hastalanmasıydı. Neyse ki alnı soğuktu.

“Kötü bir rüya gördüm,” dedi Olivia. Büyük Köpek’i karnına doğru sıkıca çekti.

Ben de, diyecektim neredeyse. Ben de.

Ama benim işim kâbusları savmaktı. Kendiminkileri anlatmak değildi.

Saçını okşadım. “Anlatmak ister misin, minik fare?”

Çenesi biraz titredi. “Sanmıştım ki... Beni takip ettiğini sandım. Yatağın altında, belki de dolabın içinde saklandığını düşündüm. O yüzden yataktan çıkmak istemedim. Burada kalıp saklanırsam beni yakalayamayacağını düşündüm.”

Vücudumdaki tüm kaslar gerildi.

Annemin dün gece dediklerini düşündüm: *Sen olduğuna sevindim. Bazen insanlar dedikleri kişi olmuyorlar. Farklı yüzler takınıyorlar.*

Annem bu sabah olanların hiçbirini hatırlamıyor gibiydi. Sabah ilk iş ona kahve götürdüğümde, gülümseyip günaydın

demiş ve iyi uyuduğunu söylemişti. Oturma odasına gitmesine gerek olmaması için odasına televizyon almamızı ister mi diye sorduğumdaysa televizyon izlemek istemediği cevabını vermişti. “Ama dün televizyon izliyordun,” diye hatırlatmışım ona.

“İzlemediğime son derece eminim,” demişti. “Bütün gece burada uyudum.”

“Oturma odasıındaydın,” diye diretmişim. “Televizyon açıktı.”

Başını iki yana sallamış ve bana sanki aklımı kaybetmişim gibi bakmıştı. “Ben televizyon izlemeyi sevmem bile, Alison. Televizyon işi gücü olmayan insanlar içindir.”

Kızımın odasında otururken ses tonumu sakın tutmaya çalışarak, “Kimdi o? Neyden korkuyorsun, Liv?” diye sordum.

Olivia yüzünü buruşturdu, kısık bir sesle konuşmaya çalıştı ve yalnız olduğumuzdan emin olmak için odaya göz gezdirdi. “Fareler Kralı,” diye fısıldadı. “Rüyamda Clara’ydım ve çok güzel bir mavi elbise giyiyordum. Gerçek bir balerin gibi bale ayakkabıları giyiyordum, anne, onlarla parmak uçlarımda dans edebiliyordum. Uçuyor gibiydim!” Sersemlemiş bir ifadesi vardı ve yüzü karanlık bir hal aldı. “Ama o oradaydı. Gölgelerden, sahnenin ucundaki kanatlardan beni izliyordu. Sonra beni yakalayabilmek için sahneye çıktı. Etrafımda dönerek, sıçrayarak kaçmaya çalıştım ama bana gittikçe yaklaşıyordu. Hem de dans ede ede.” Konuştukça sesi tizleşmeye, daha tedirgin bir hal almaya başladı.

Başını okşadım. “Sadece bir rüyaydı, minik farem. Burada Fareler Kralı ya da herhangi bir fare yok.”

“Emin misin?” Endişeyle etrafa bakındı.

“Elbette eminim.”

“Kontrol edebilir misin?”

Dizlerimin üstüne çöküp yatağın altına baktım. “Burada hiçbir şey yok,” dedim. “Birkaç toz tavşanını saymazsak.”

Yalandan yaptığım hapşırık –*happp-şuuu!*– Olivia’yı gülümsetti.

Dolabının kapağını açtım, pembe ve mor giysiler denizini gördüm. Her şey parlak ve ıslık ıslık, neşe saçıyordu. Hiçbir şeytani Fareler Kralı burada saklanmaya cesaret edemezdi.

“Her şey yolunda,” dedim. Pencereye gidip içeri güneş girmesi için pembe perdeleri ve güneşlikleri açtığımda oda aydınlandı.

“Moxie de gelip kontrol edebilir mi?”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Niye, bana güvenmiyor musun?”

“Ondan değil...”

“Niye o zaman?”

“O bizim göremediğimiz şeyleri görebiliyor.”

Dün gece Mark’ın mırıldandığı Dickinson sözü aklıma geldi: *Köpekler insanlardan daha iyiler çünkü biliyorlar ama söylemiyorlar.*

“Pekâlâ,” dedim titrek bir sesle. “Hadi Moxie’yi getirelim de bir baksın.” Kapıya gittim ve köpeği çağırdım. Koşa koşa, kuyruğunu sallayarak ve belki kurabiye yiyebileceğini düşünerek geldi.

“Aferin sana,” dedim ve siyah yumuşak kafasını okşadım. Odayı kokladı ve bana baktı, şüphesiz ödül olmadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Olivia’nın yatağının ayaklarına vurdum ve Moxie çağırıldığı için sevinçle hemen atladı. “Gördün mü?” dedim. “Her şeyin yolunda olduğunu söylüyor sana. Şimdi bence ikiniz aşağıya koşup kahvaltı yapın. Moxie de daha yemedi.”

“Zavallı Moxie,” dedi ve köpeğin kulaklarının arkasını okşadı.

“Bu sabah programın gerisindeyiz,” dedim. “Moxie’nin midesi kazınıyor olmalı.”

“Zencefilli pankek yiyebilir miyim?” diye sordu Olivia. “Kremşantili istiyorum.”

“Bu sabah onun için vaktimiz var mı emin değilim,” dedim saatimi kontrol ederek. “Okul servisini kaçırmayı istemiyorum.”

Yüzünü asarak abartılı bir ifade takındı.

“Şuna ne dersin? Bu sabah mısır gevreği ye, akşam da kahvaltı yaparız. Zencefilli pankek yaparım.”

“Meyve salatası da. Pastırma?”

Başımla onayladım. “Onlar da olacak.” Nevresimi tamamen kaldırdım ve elini tuttum. “Hadi gel, minik fare. Biraz hızlı hazırlan. Ben aşağıya inip mısır gevreği alayım ve sana öğle yemeğini hazırlayayım.”

“Mısır gevreğimi anneannemin odasında onunla birlikte yiyebilir miyim?” diye sordu yüzü daha da parlayarak.

Gülümsedim. “Eminim bunu çok ister.”

Olivia somurttu.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Galiba o da rüyamdaydı. Anneannem.”

“Öyle mi?”

“Ama o anneannem değildi. Hiç sanmıyorum. Hiç iyi olmayan biriydi.”

Ona doğru uzanırken ellerim titredi. Saçlarını okşadım. “İşte saçma bir kâbus olduğunu buradan anlayabilirsin. Çünkü gerçek anneannen alt katta seni bekliyor ve o çok, çok iyi biri, değil mi?”

Olivia gülümsedi ve başıyla onayladı.

Boğazımdaki sert yumruyu yuttum.

Olivia rekor sürede hazırlandı ve akçağaç tırabzanlarına bayram çelenkleri asılmış, kırmızı fiyonklar bağlanmış eski tahta merdivenlerden hızla indi. Moxie yanındaydı, tırnakları geniş merdiven basamaklarında, oturma odasında ve mutfağın köşesindeki mama kabına gitmek için geçtiği yemek odasında tıkrdayarak ses çıkardı. Kap, birkaç bitki ve salatalık malzeme yetiştirdiğimiz ama şimdi ince bir kar tabakasıyla kaplı bahçeye açılan arka kapının yanında duruyordu. Bahçenin yanında şimdi dalları kuru olan armut ağacı duruyordu. Yazın toplanan, dondurulan, reçel ve turta yapılan meyveleri kavanozlardaydı. Olivia kahvaltı masasından gevrek kâsesini aldı. Izzy de içerideydi, kendi gevrek kâsesi ve bir bardak kahvesiyle kulaklıklarını takmış son ses müzik dinleyerek telefonuna bakıyordu.

“Hey, sen, acelen ne?” dedi Izzy kulaklıklarını çıkarırken. “Nereye gidiyorsun?”

“Anneannemle yemek yiyeceğim! Gelmek ister misin?”

Izzy başını iki yana salladı ve kamburunu çıkararak kendi kâsesine eğildi. “Hayır, ben burada iyiyim.” Tekrar taktığı kulaklıklarından gelen ses artık sinirli bir çığlığa dönüşmüştü.

Mutfakta Olivia’nın öğle yemeğini hazırlıyordum. Izzy öğle yemeğini her gün dışarıdan alır, kafeteryadaki salataları evde yapılanlara tercih ederdi. Mark çoktan işe gitmişti. Her sabah okula zamanında varabilmek için altı buçukta kapıdan çıkardı. Bazen, yapması gereken hazırlıklar uzun süreceksen ya da erken bir toplantısı varsa altıdan önce çıktığı da olurdu.

Olivia kâsesini taşıyarak misafir odasına koştu.

“Dikkat et,” diye seslendim Olivia sendeleyerek üzerine ve yere süt sıçratınca.

Pek de ağırbaşlı bir çocuk değildi.

Gidip yere dökülen sütü sildim.

Annemin, “Günaydın Olivia,” dediğini duydum. “En sevdiğim balerinim nasıl?”

“Kötü bir rüya gördüm.”

“Öyleyse gel yanıma da anlat. Ben de sana kötü rüyaları uzak tutmanın sırrını anlatırım.”

Dün geceyi, annemin uyarısını düşündüm. *Tehlikede olan sensin.* Şimdi gündüz gözüyle, sabah rutinimizin sıradanlığıyla yaşananlar nasıl da kötü bir rüya gibi geliyordu. Yine de Olivia’nın onunla orada yalnız olduğunu düşünmek boğazımda bir düğüm bıraktı.

Beraber bir problem yaşamazlar, dedim kendi kendime. Kötü hiçbir şey olmayacaktı.

Bizim istediğimiz de buydu, değil mi? Kızlar için anneanneleriyle bağ kurabilme şansı.

Olivia’nın öğle yemeğini hazırlamak için mutfığa döndüm. Her sabah aynı şeyi isterdi: böğürtlen reçelli, fıstık ezmeli sandviç, elma sosu, balık kraker ve meyve suyu. Bir şeyi değiştirecek olursam, mesela elma sosunu havuçla değiştirirsem ya da böğürtlen reçeli yerine üzüm reçeli yahut pürüzsüz yerine parçacıklı fıstık ezmesi koyarsam yemezdi.

Mutfaktaki radyoda Vermont Halk Radyosu çalıyordu. Arkada insanların konuşmasını, gün için hazırlanırken dünya hakkında bilmem gereken her şeyi anlatmalarını seviyordum. Konu hava durumuydu, yaklaşan soğuk hava kütlesi ve gece kar yağma ihtimali konuşuluyordu.

“Çok garip,” dedi Izzy. Kulaklıkları tekrar çıkmış, müziği durmuştu.

“Nedir garip olan?” diye sordum fıstık ezmeli sandviçi hazırlarken ona bakarak. Hava durumundan mı bahsediyordu? Aralık ayında kar yağması neredeyse hiç garip değildi çünkü. Doğrusu

dışarıda taze bir kar örtüsü vardı: Gece iki üç santimetre yağmıştı. Kışın başlangıcında taze kar hep büyüleyici gelirdi. Mart nisan gibiye uyanıp dışarıda kar görünce hepimiz söylenirdik.

Izzy misafir odasına doğru bakıyordu. "Onu burada ağırlamak. O... sonuçta bir yabancı. Ama burada, evimizde kalıyor."

"Yabancı değil. O senin anneannen," dedim sesimi alçak ve neşeli tutmaya çalışarak.

Izzy kahvesinden bir yudum aldı. Kahve içmeye daha bu yıl başlamıştı ama o kadar çok krema ve şekerle içiyordu ki daha çok kahveli dondurma gibiydi.

"Aşırı tuhaf biri," dedi Izzy.

Kullandığım bıçağı bıraktım. "Izzy!"

"E, doğru ama."

"Hiç de doğru değil." Ağzımdan çıkan kelimeler Ben'le tartışmalarımızda anneme arka çıktığım zamanlarda olduğu gibi fazla savunmacıydı. "Buraya geldiğinden beri son derece nazik davrandı. Kız kardeşin de onu seviyor."

Izzy kahve bardağını masaya koydu ve abartılı bir siyah makyaj yaptığı kocaman kahverengi gözleriyle bana baktı. "Tuhaf olan da o," dedi. "Sanki... sanki fazla çabalıyor. Hep en doğru şeyleri söylüyor ve yapıyor. Ama görünüşte... bilmiyorum... sahte duruyor. Sanırım çocuklardan nefret eden huysuz ihtiyar halini daha çok seviyorum."

Tartışmak için ağzımı açtım ama bir şey diyemedim. Bunun kısmen de bir yanımin Izzy'nin haklı olduğuna inanmasından kaynaklandığını fark ettim. Bana da annem hepimiz için bir şov yapıyormuş, Olivia ve Mark da tamamen inanmışlar gibi geliyordu. Ama ben de inanmamış mıydım? Hastanede bize gelmek istediğini söylediğinde? Aslında istemeye hakkı olmadığını söylediğinde? Ama en çok istediği şeyin ölmeden önce aramızı

düzeltemek olduğunu söylediğinde? Bir yanımın hep duymayı istediği şey tam da bu değil miydi?

Hepimizi manipüle mi ediyordu?

Ama ölüm döşeginde olan ve onu evlerine aldıkları için kızının ailesine minnettarlığını göstermek adına elinden geleni yapan yaşlı bir kadın hakkında bunları düşünmek bile korkunçtu. Dün gece ne kadar acınası görüldüğünü, haline nasıl da üzül-düğümü hatırladım.

“Biliyorum hiç kolay değil,” dedim en sonunda. “Bizim için de onun için de hiç kolay değil. Hastalıkla mücadele ediyor, üstelik de yepyeni bir evde. Elinden gelenin en iyisini yapıyor. Hepimizin yapması gereken de bu.”

Izzy başını iki yana salladı ve umursamazca güldü. “Her neyse, anne.”

Kulaklıklarını yeniden taktı, telefonuna baktı ve parmakları hızla mesaj yazmaya veya *snap* atmaya ya da yaptığı her neyse ona başladı. Theo’ya beni şikâyet ettiği su götürmezdi. Neredeyse kelimeleri görebiliyordum:

Annem yalancının teki.

Kulaklıklarını tutup çektim.

“Ne var?” diye sordu sinirle.

“Anneannen çabalıyor,” dedim. “Belki fazla çabalıyor ve belli de oluyor ama en azından çabalıyor. Ben de çabalıyorum. Hepimiz çabalıyoruz. Senin de bunu denemene ihtiyacım var.”

“Haklısın,” dedi gözlerini kısarak. “Peki ne yapmamı istiyorsun, anne?”

“Bilmiyorum, İz. Sadece biraz çaba göster. Anneannen buradayken biraz daha hevesli ol.”

“Daha hevesli ol. Anlaşıldı,” dedi ilgisizce. Kulaklıklarını geri taktı.

Arkamı döndüm, Olivia'nın öğle yemeğini hazırlamayı bitirdim, saatimi kontrol ettim. "Servisin gelmesine beş dakika var," dedim.

Izzy taburesinden kalktı. "İster inan ister inanma, saatin farkındayım, anne."

Onu umursamadan peşimde Moxie'yle misafir odasına gittim. Köpek odanın girişinde durup izledi.

Olivia yataktaydı, ona bir şeyler fısıldayan annemin yanındaydı.

"Olivia, servis vakti geldi," dedim *burada her şey yolunda* gülümsememle. "Hadi gel de eşyalarını al, montunu giy. Ablan bekliyor."

Olivia, "Tamam, anne," diyerek yataktan indi. Derken durdu, arkasına döndü ve annemi yanağından öptü. "Ben yine gelirim."

"Tabii önce ben gelmezsem," dedi annem.

Olivia güldü.

Annem ne zamandır böylesine hazırcevaptı?

"Hadi, Liv," dedim elinden tutarak. "Gidip eşyalarını toparlayalım."

Olivia'yı oturma odasına götürdüm, beslenme çantasını sırt çantasına koymasına yardım ettim.

"Hadi gidelim, uyuşuk!" dedi Izzy.

"Ben uyuşuk değilim!" Olivia ayağını yere vurdu. Izzy'ye bir bakış attım. Olivia'ya yavaşsın demek veya acele etmesini söylemek sadece daha da yavaşlamasına sebep oluyordu.

"Her neyse. Ben çıkıyorum. Servisi kaçırmak istemiyorum."

"Ben de kaçırmak istemiyorum!" diye isyan etti Olivia, birden paniğe kapılmıştı. Ceketini almak için koştu ama şapkasının hâlâ dolapta olduğunu fark ederek ceketini geri bıraktı.

“Kimse servisi kaçırmayacak,” dedim ve Izzy ön kapıya gidip siyah botlarıyla taze karda ayak izleri bırakarak kaldırıma yürürken Olivia’nın ceketini giymesine yardım ettim. “İyi günler, Iz,” diye seslendim arkasından. Cevap vermedi. Onun yerine cevapladım: “Teşekkür ederim! Sana da iyi günler, anne!”

Olivia’nın panda şapkasını alıp başına geçirdim, şapkanın kulaklarını aşağı çektim. “Hey, Liv?”

“Efendim?”

“Ben geldiğimde anneannen sana ne anlatıyordu? Hani fısıldaşıyordunuz ya?”

Olivia sırttı. “Sana söyleyemem, anne,” dedi eldivenlerini giyip çantasını takarken.

Tüylerim diken diken olmuş, her saç telim hazır ola geçmiş bir asker gibi dikilmişti. Çenem kasılmıştı ama kendimi gülümsemeye zorladım. “Öyle mi? Niyeymiş o?”

“Çünkü bu bir sır,” dedi kıkırdayarak. Sonra da ablasının peşinden gitmek üzere kapıya koştu.

@ayisigikitap

ON İKİ

Boynundan sarkan ipteki bakımevi isim kartı olmasaydı kapımıza gelen kadının Paul'ün anlaştığı hemşire olduğunu asla tahmin edemezdim. Teresa solmuş tozlukları, kalın çoraplarının üzerine giydiği Birkenstock terlikleri ve Grateful Dead tişörtüyle karşımda dikiliyordu. Gri, kıvrıkcık ve acayip saç kürekkemiklerinin arasından sarkan gevşek bir örgüyle bağlanmıştı. Yıpranmış bir deri çanta taşıyor, üzerinde ametist kristali olan gümüş bir zincir takıyordu.

Kapıyı açıp elini sıktığımda ilk tepkim, *Hasiktir, annem senden nefret edecek*, olmuştu.

Moxie gelip kadını selamladı.

“Sen ne kadar güzelsin öyle,” dedi Teresa, Moxie'nin kulaklarını güzelce kaşıyarak. Moxie de onun elini yalayarak karşılık verdi.

“Bu Moxie,” dedim. “Eğer dikkatli olmazsan seni öpücüklere boğar.”

“Çok daha kötüsü de olabilirdi,” dedi Teresa.

Tabii, insanlara yeryüzünden ölümler diyarına kadar çobanlık eden bu kadın muhakkak daha kötülerini de görmüştü, değil mi?

“İçeri gel, annem hemen şuradaki odada.”

Zavallı hemşireye annemin odasına kadar eşlik ettim ve kendimi yaklaştırmakta olan eleştirel yorumlara hazırladım.

Teresa çantasını yere bıraktı, yatağın yanına yürüdü ve annemin elini tuttu.

Dudaklarımı ısırđım. Bu iyi niyetli kadının kesinlikle hiç şansı yoktu. Annem öyle temas seven biri değildi.

“Seninle tanıştığıma sevindim, Mavis,” dedi hemşire, sesi rahatlatıcı ve içtendi. “Ben Kingdom Bakımevi’nden Teresa. Senin baş hemşiren olacağım. Başkaları da gelecek ama en çok ben ilgileneceğim seninle. Beraber çok zaman geçireceğiz.” Anneme bakarken bütün odayı ısıtacak bir gülümseme takındı. “Sana ve kızına telefon numaramı vereceğim. Gece olsun sabah olsun, her an müsaitim. Eğer bir sorun ya da ihtiyacın olursa beni ara. Ben yardımcı olamasam bile söz veriyorum yardımcı olacak birini bulurum.”

Annem gülümsedi, hemşirenin elini okşadı. “Azize Teresa,” dedi. “Tişörtünü sevdim.”

Bunca zamandır tuttuğumu fark etmediğim nefesi verdim.

“Teşekkür ederim,” dedi Teresa.

“Bir zamanlar Grateful Dead’e bayılırdım,” dedi annem.

Ona baktım, bu kiralık hastane yatağındaki kişinin kim olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerimi üzerine odakladım. “Ne? Seviyor muydun gerçekten?”. Şaşırdığımı saklamam mümkün değildi.

Annem başıyla onaylayarak sııttı. “Elbette. Bobbi ve ben konserlerine giderdik.”

Bir kahkaha attım. “Şaka yapıyorsun!” Hiç gözümde canlanmamıştı: Annemin *Deadhead*’lerle “Fire on the Mountain” şarkısı eşliğinde ot dumanı bulutu arasında kıvrılarak dans etmesi.

“Hayır, canım,” dedi annem. Artık bunun hastalığın ve

ilaçların etkisi olduğundan iyice *emin* olmuştum. Annem bana hayatı boyunca hiç *canım* dememişti. Bir ara hemşireyi etkilemek için böyle davrandığından şüphe ederek bakışlarımı ondan Teresa'ya çevirdim. Kızının evinde etrafı sevgiyle kuşatılmış olarak huzur içinde ölen şefkatli ve düşünceli bir anne rolü oynuyordu.

Annem devam etti. "Üniversitede New England'ın her yerinde peşlerindeydik, daha doğrusu Doğu Kıyısı'nın her yerinde. Bobbi büyük bir hayrandı ve sadece müziklerine de değil, o deneyimin tamamına hayrandı. Gerçekten çok büyük bir olaydı. Arenaların çevresinde kurulan kamplar, renkli tişört denizi, goblenler, battaniyeler, otoparklardaki ve parklardaki çadırlar. Konserlerinde takı satardık."

Bunu daha önce nasıl duymamıştım? "Gerçekten mi?" dedim.

Annemin 1972'de Vassar'dan mezun olduğunu ve tam da hippie dönemlerinde yaşadığını biliyordum ama hiç bu akıma dahil olduğunu hayal etmemiştim. Klasik rock fanı olduğunu, radyoda çalan şarkılara eşlik ettiğini biliyordum. Ama bir şekilde hayatının bu kısmını kaçırmıştım.

Başıyla onayladı. "Tele sarılmış kristaller ve boncuklar. Bobbi'nin eski Ford steysin arabasının arkasında kamp yapar, sonraki konsere yetecek kadar yiyecek ve benzin parası kazanırdık."

Başımı inanamıyormuş gibi iki yana salladım, hâlâ bunların hiçbirini kafamda canlandıramıyordum.

Annem ve ben doğmadan önceki hayatı hakkında başka neleri bilmiyordum?

Teresa gülümsedi. "O zaman yollarımızın kesişmiş olması son derece mümkün. Ben de birçok konsere gitmiştim."

“Belki sana kristal kolye satmışımdır,” dedi annem.

“Belki satmışsındır,” dedi Teresa yüzünde bir gülümsemeyle kolyesine dokunarak.

“Güzel bir ametistmiş,” dedi annem. Başını çevirdi, komodinadaki kuvars taşına baktı. “Grateful Dead dinlemeyeli yıllar oldu,” dedi özlem dolu bir sesle.

“Daha sonra istersen birkaç şarkısını açabilirim,” diye önerdim.

Annem gülümsedi. “‘Box of Rain’. Hep en sevdiklerimden biri olmuştur.”

“Benim de,” dedi Teresa. Çantasını açıp birkaç evrak çıkardı. “Pekâlâ, bugün müziğe ve dansa başlamadan önce pek de eğlenmeli olmayan şeyleri aradan çıkaracağız. Evrakları halledeceğiz, sonrasında tüm ilaçlarının üstünden geçip nasıl bir yol izleyeceğimizi konuşacağız.”

“İzleyeceğimiz yol,” dedi annem karanlık bir gülümsemeyle, “benim ölümüme doğru gidiyor.”

Nefesim kesildi. Gerçeği bilmiyor ya da kabullenmiyor değildim: Ölecekti ve bu eninde sonunda gerçekleşecekti. Ama hiç adil gelmiyordu. Daha çok zaman istiyordum. Annemin söz verdiği gibi problemlerimizi çözmek için. Birbirimizi tekrar tanımaya çalışmak için. Grateful Dead konserleri hakkındaki konuşma onun hakkında bilmediğim şeyleri öğrenmeyi ne kadar özlediğimi fark ettirmişti.

Gerçek ise kötü anıları unutturacak güzel anılar duymak istememdi. Annem öldükten sonra onu bir zamanlar Grateful Dead şarkılarında dans etmiş ve konserlerinde kristal kolyeler satmış, bana boyamayı ve çizmeyi öğreten harika bir sanatçı olarak hatırlamak istiyor, bu sanat sevgisinin ondan bana, benden kızıma geçtiğini anlatmak istiyordum.

Terasa başını yukarı aşağı salladı, tekrar annemin elini tuttu, Annemin de Teresa'nın elini tutmasına şaşırdım. "Hepimiz bir gün aynı sona yürüyeceğiz, değil mi?" dedi hemşire. "Ama istediğin gibi sevdiklerin yanında olmana ve olabildiğince rahat bir yolculuk yapmana yardımcı olmak için buradayız. Her ihtiyacının karşılandığından emin olacağız."

"Sanki gemi seyahati planlıyoruz," dedi annem. Bu lafında tanıdığım annemin bir parçası vardı. Gülümsemem, hatta sesli gülmem gerekiyordu. Annem de benimle beraber güldü.

Evrak işlerini halledip ilaçları sınıflandırdık. Teresa, Paul'ün bıraktığından daha da detaylı, ilaçları takip etmeme yardımcı olacak bir tablo yaptı. Annem her on iki saatte bir uzun etkili morfin kullanacaktı ama ihtiyaç duyarsa her dört saatte bir ekstra doz kısa etkili morfin de kullanabilecekti. Acı seviyesine göre en az ve en çok kullanma dozu vardı. Bir kenarında gülümseyen yeşil bir yüz olan (sıfır acı/acısız için), diğer tarafında gözü yaşlı kızgın bir yüz (on için) olan saçma bir acı ölçüm tablosunun üzerinden geçtik. Anksiyete için Ativan'ı da vardı. Teresa bunun yaygın kullanılan bir ilaç olduğunu, anksiyetenin bu sürecinin tamamen doğal bir parçası olduğunu söyledi. Diğer ilaçların yan etkileri için başka ilaçlar da vardı –laksatifler, bulantı ilaçları– ve hepsinin ne zaman, ne kadar kullanılacağını ve işe yaramazlarsa ne yapılacağını anlatan reçeteleri bulunuyordu.

Annem Teresa'nın ziyaretinin sonunda bitkin ve rahatsız görünüyordu. Teresa acısını sıfırdan ona kadar değerlendirmesini istemişti –"İkinizin de pratik yapmaya ihtiyacı var," dedi– ve annem yedi dediğinde kısa süreli morfin verdi. Annem çok geçmeden uykuya dalmıştı.

"Bu kadar çok morfin vermek doğru mu?" diye sordum Teresa'yı geçirirken.

“Onu acıdan olabildiğince uzak tutmak bizim görevimiz. Son haftalarını yaşayan bir hastanın uyuşturucu ilaç bağımlısı olmasından korkuyor muyum? Hayır. Acı çektiğini görüyorsan gereken dozu ver. Kaydetmeyi unutma. İhtiyaç duyduğu kısa süreli doza bağlı olarak uzun süreli dozu artırabiliriz. Ancak şişede yazan maksimum dozdan fazlasını sakın bana sormadan verme. Fazla doz nefes almasını zorlaştırabilir, hatta kalbini durdurabilir.”

Başımınla onayladım.

“Dün gece annem gecenin üçünde etrafta dolanıyordu. Sanki... kafayı sıyırmış gibi duruyordu. Nerede olduğunu ya da buraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu. Sence ilacın etkisi olabilir mi?”

Teresa kaşlarını çatı. “Olabilir. Hastalığından dolayı da olabilir. Büyük ihtimalle ikisinin birleşimi. Ama onun durumunda uyanık olup gezinmesi tehlikeli, özellikle de aşına olmadığı bir yerde. O çok hassas ve dengesiz. İsteyeceğimiz en son şey düşüp belini kırması. Son günlerini hastane yerine burada, ailesiyle geçirmesini istiyoruz.” Durdu, düşündü. “Geceleri yatağının yanındaki korkulukları kesinlikle yukarı kaldır. Bir de yatmadan önce aldığı Ativan dozunu artıralım. Bu gece bir yerine iki ver, işe yarayıp yaramayacağına bakalım. Gece ikiniz de ayakta olursanız daha fazla morfin ver. Saat biri geçmişse Ativan da verebilirsin.”

“Tamam.”

“Bebek telsizinin olma ihtimali var mı?”

“Hımm... Belki bodrumda vardır. Kontrol edebilirim.”

“İşe yarayabilir. Odasına koyarsın ve böylece yataktan kalkarsa duyabilirsin. Ayrıca uyanırsa ve bir ihtiyacı olursa tek yapması gereken sana seslenmek olur.”

Başımınla onayladım. “Eski telsizi bulamazsam yeni bir tane alırım.”

“Alabileceğimiz yatak alarmları da var ama bu yolu izlemek istediğimizi sanmıyorum. Daha değil. Onu telaşlandırıp korkutmak istemeyiz.”

“Hayır,” dedim. “Kesinlikle istemeyiz.”

“Onu güvende tutmak için elimizden geleni yapmamız gerekiyor.” Başımla onaylarken tekrar dün geceyi düşündüm.

Güvende olmayan sensin, Alison. Tehlikede olan sensin.

Teresa gitmiş, annem ilaçlardan dolayı sızıp kalmıştı. Ben de evin içinde hayalet gibi dolaşıyordum. Gergin ve yorgun hissediyordum. Moxie beni takip ediyor, gergin görünüyor, enerjimden besleniyordu.

Telefonumu alıp Penny’yi aradım.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Beklediğimden iyi ama...”

“Ne oldu?”

“Annem dün gece beni biraz korkuttu.”

“Öyle mi?”

“Uyanıktı, geziyordu ve biraz... kafası karışık görünüyordu. Bana tehlikede olduğumu söyledi.”

“Evet, ben de olsam korkardım sanırım. Sence bu gece gezmeleri devam edecek mi?”

“Umarım etmez. İlaçlarının dozunu artıracamız ve işe yarayacak mı göreceğiz. Gün içinde iyi gibi duruyor. Hatta epey iyi. Eğlenceli ve ilgi çekici biri. Mark ve Olivia ona bayılıyorlar.”

Penny sesimdeki tereddüdü duyabiliyordu. “Ama?” dedi.

“Ama içimdeki sıkıntıyı atamıyorum. Ne zaman Olivia’yı onunla yalnız bıraksam kötü bir şey olmasını bekliyorum. Korkutucu bir şey yapmasını veya söylemesini.”

“Peki yaptı mı?”

“Hayır. Aslında Liv’e gayet iyi davranıyor.”

“Ali, senin için çok zor olacak. Büyük bir alışma süreci. Kendine çok yüklenme, olur mu? Direksiyonun kontrolünü kaybetmemeye çalış.”

Güldüm. “Denerim.”

“Ana odaklanmaya çalış. Nefes almayı hatırla. Kendine zaman ayırmayı unutma. Her şeyin iyi olacağına inan. Hepiniz bundan bir çıkış yolunu bulacaksınız.”

Penny’ye teşekkür ederek enerjimi ev işlerine ayırmak üzere telefonu kapadım.

Kahvaltı bulaşıklarını yıkadım.

Çamaşır sepetindeki kirlileri makineye attım. Mutfağın yanında yer alan ve bir zamanlar kiler olan çamaşır odasını süpürdüm. Buradaki orijinal derin porselen lavaboyu ve bazı rafları olduğu gibi bırakmıştık. Temizlik malzemelerimizin hepsini burada saklıyorduk ve sağ duvarda Mark’la beraber geçen yaz bahçedeki ağaçtan toplayıp kavanozladığımız armutlar, birkaç şişe şarap, fazlasıyla konserve yiyecek ve elektrikler gittiğinde kullandığımız malzemeler –şişe su, mumlar, el fenerleri, radyo, ekstra piller ve küçük bir kamp ısıtıcısı– vardı. Bunların burada olduğunu, hazırlıklı olduğumuz bildiğimden kafam rahat uyuyordum.

Mark öğlen kontrol etmek için mesaj attı ve her şeyin iyi olduğunu, annemle hemşire Teresa’nın iyi anlaştığını söyledim. Annemin gizli bir Grateful Dead hayranı olduğunu da yazdım.

Birkaç tane gözünden-yaşlar-gelen-gülme emojisi gönderdi.

Bodruma indim, yıllardır şöyle bir gözden geçirmek istediğimiz bir kutu bebek eşyası buldum ve Olivia için kullandığımız bebek telsizlerini çıkardım. Bebek battaniyesi, hastaneden eve

dönerken taktığı küçük şapka, fil şeklindeki bir çingirak ve at-maya kıyamadığım birkaç minik elbisenin altında saklıydı.

Bunları görünce birden nostaljik hislerle doldum, hayatın çok hızlı geçtiğini hissettim. O minnacık tulumu giyen bebek ne ara altı yaşına gelmişti? Bebek halinin kokusunu içime çekme umuduyla kıyafetleri ve battaniyeyi yüzüme sürdüm ama sadece bodrumun küf kokusunu alabildim.

Mark ve ben ikinci bir çocuk yapmayı planlamamıştık. Izzy ilk ve tek çocuğumuz olacaktı. Üzerine konuştuğumuz ve an-laştığımız bir şeydi bu. İlk hamileliğim süresince ve Isabelle'in bebekliğinde o kadar stresliydim ki aynı şeyi tekrar yapabilece-ğimden emin değildim. Izzy zor bir bebektir. Asabiydi, huysuzdu ve sanki sadece hareket halindeyken sakinleşebiliyordu. Çocuk yere konmayı sevmiyordu. Mark ve ben o uykuya dalana kadar onu kucağımızda dans ettirip zıplatırdık. Ayrıca Mark böylesine kalabalık bir dünyada tek çocuk yapmanın ahlaken daha doğru olduğunu düşünüyordu.

Oliva'ya hamile kaldığımda otuz yedi yaşındaydım. Izzy dör-düncü sınıftaydı. Doğum kontrol hapı kullanıyordum. Hamile kalmamam gerekiyordu. Mark da ben de hiç beklemiyorduk bunu. Eczaneden alıp yaptığım testi ona gösterdiğimi hatırlıyordum. Beraber artı işaretime bakakalışımızı.

Mark bana sarılıp her şeyin çok güzel olacağını söylerken ağlamıştım. "Yapabiliriz," demişti. "Bu bebeğe bakabiliriz. Ama istemezsen..."

O artı işaretini gördüğüm andan itibaren aklımda hiçbir şüp-he kalmamıştı. Doğurmayı istediğimi biliyordum. Evet, korkuyordum. Her açıdan sınırlarımı zorlayabileceğini, çok yaşlı olduğumu hissediyordum. Ama kesinlikle doğurmak istiyordum. Hem de deliler gibi. Bunları Mark'a anlatmış, onun da bunu istediğinden emin olup olmadığını sormuştum. Tereddüt bile

etmeden onaylamıştı. Beni, yüzümü, karnımı öperken ve bir susam tanesi kadar olan bebekle konuşurken ikimiz de ağlamıştık. Markete gidip kutlama için turşu ve dondurma almıştı (gerçekten iğrenç bir kombinasyon) ve Izzy'yi yatağına yatırdıktan sonra sabaha kadar oturup hayatımıza girecek bu yeni çocuğun nasıl biri olabileceğini konuşmuştuk.

“Bizim minik kazamız,” diye takılırdım ona ve Mark beni düzeltirdi.

“Kaza diye bir şey yoktur,” derdi. “Özünde yoktur. Her şeyin bir sebebi vardır.”

Bir süre sonra endişelerim başlamıştı. “Ama ben otuz yedi yaşındayım. Riskleri var. Ya da bir şeyler yolunda değilse? Ya paramız yetmezse? Ya...”

“İnançlı adımlar atacağız,” demişti kollarını bana dolayıp beni öperek. “Adımlarımızı her zamanki gibi beraber, yan yana atacağız. Sonsuza dek.”

Telsizi üst kata, mutfığa çıkardım ve yeni piller taktım. Çalışıyor gibiydi.

Olivia'nın odasına gidip yatağını topladım ve üzerini yerde duran peluş hayvanlarla doldurdum. Bir tiyatro sahnesi kurmak için bir kitap ve birkaç oyuncak aldım: Büyük Köpek, *Labrador retriever*'lerle ilgili bir kitap okuyordu; Kokarca Samuel Kirpi Hedgie'yle Go Fish oynuyordu, hep yaramazlık peşinde koşan Tavşan Trixie de karyoladan aşağı sarkıyordu. Olivia hayvan koleksiyonunun o okuldayken neler yaptıklarını görmeye bayılırdı.

Sonrasında bir ayı tuzağı veya tuzak teli olabileceği korkusuyla dikkatli adımlarla Izzy'nin odasına gittim. Belki de izinsiz girdiğimi, burnumu soktuğumu, gizlice bir şeyler aradığımı kanıtlayacak bir şeyler yakalamaya hazır gizli bir kamera vardı

içeride, kimbilir. Ne arayacaktım ki? Uyuşturucu? Kaynağı belirsiz para? Büyük kızımın hayatı ve sakladığı sırlar hakkında ipucu verecek minik bir şey?

Özel hayatını böyle ihlal etmek çok yanlış gelmişti.

Duraksadım, bir adım gerileyip kendime bunun doğru olmadığını söyledim. Mark onaylamazdı. Ailemiz, birbirimizin özel alanlarına saygı duymaya çok önem verirdi.

“Gençlerin özgürlüğe ihtiyaçları var,” derdi Mark hep. “Izzy’nin kendi kararlarını almasına, kendi hatalarını yapmasına izin vermeliyiz.”

Normal veya sıradan olduğunu düşündüğü her şeye isyan etme eğiliminde olan, bazen sırf isyan etmiş olmak için isyan eden Izzy son derece çalışkan bir öğrenciydi. Neyle uğraşırsa uğraşsın mükemmel bir iş çıkarırdı. Ki yıllar boyunca birçok farklı şeyle uğraşmıştı: bale, çim hokeyi, jimnastik, satranç kulübü, drama kulübü ve bugünlerdeyse lise film kulübü ve sanat projeleri.

“Olağanüstü yetenekli,” demişti öğretmeni Bayan Paresky, en son okul toplantısında Izzy’nin lisenin arkasındaki dereden topladığı çöplerle yaptığı kolajları ve küçük heykelleri gösterirken. Heykellerin her birinde kırmızı led ışıklı gözleri olan canavarlar saklıydı. *Bu çevre kirliliğini temsil eden bir sembol,* diye açıklamıştı Izzy.

Çöpten yapılmış kolajlardan biri şimdi yatağının üzerindeki duvarda asılıydı: Sıradışı bir mandalaya dönüştürülmüş eski bir bisikletti ve jantları kurdeleyle, çikolata ambalajlarıyla, iple ve saçla dokunmuştu. Jantların ardından parlayan kırmızı gözlerle karanlık bir yüz etrafı gözetliyordu: Terk edilmiş, atılmış şeylerin canavarı. Kızımın çöpe hayat vermesi, duvardan sinsi bir yaratık beni izliyormuş gibi hissettirmeyi başarması beni ürkütüyordu.

Tekerlek canavarına arkamı döndüm ve Izzy'nin her zamanki gibi dağınık olan odasına göz attım. Yerde hangisinin temiz hangisinin kirli olduğunu ayırt etmenin imkânsız olduğu kıyafetler vardı. Masası bilgisayarıyla, kitaplarıyla, çizimleriyle, kolajı için kullandığı garip malzemelerle –kesilmiş dergiler ve gazeteler, kırık saat parçaları, mavi alakarga tüyleri, ceviz kabukları ve cıvatarlarla– doluydu. Lehim demiri ve silikon tabancası vardı. Dün gece gördüğüm *I Ching ya da Değişimler Kitabı* ve tarot kartları da oradaydı.

İlerleyip komodine göz attım: bir kahve fincanı, boş bir enerji içeceği kutusu, şarj kablosu ve kulaklık. Dolabın kapağını açtım. Daha fazla şarj aleti, kalemler, tek bir küpe, bir çengelli iğne, el kremi, eski bir siyah göz kaleminin kapağı, birkaç tane AA pil. Şaşırtıcı veya zararlı bir şey yoktu. Ot, elektronik sigara veya garip haplar yoktu. Dolabın kapağını kapadım, hareketsizce durup dinledim.

Uzaktan bir vızıltı sesi gelmişti.

Dün geceki rüyam geldi aklıma. Annemin beni kovalaması, bir böcek-melek olması. Arkamda olduğunu, beni izlediğini, titreyen dokunaçlarıyla bana uzandığını, acayip kanatlarının açıldığını hissettiğime yemin edebilirdim.

Yutkundum. Ağzımda teneke tadı vardı. Arkamı döndüm.

Hiçbir şey yoktu.

Elbette hiçbir şey yoktu.

Annem –kâbuslarımdaki böcek-melek hali değil de gerçek annem– alt katta uyuyordu. Kızlar da okuldaydı. Mark isteydi. Moxie oturma odasındaki yatağında kıvrılmış yatıyordu.

Annem burada henüz yirmi dört saat geçirmişti ve ben şimdiden aklıma kaçırmaya başlamıştım.

İyi değildi bu. Hiç iyi değildi.

Kendime gelmem lazımdı. Belki de kafamı toparlamak için biraz kestirmem gerekiyordu. Penny'nin tavsiyesini düşünüp derin bir nefes aldım.

Sonra hareketsiz kalıp tekrar dinledim.

Sessizliğin içinde bir şey vardı. Buraya ait olmayan bir şey. Eski radyatörlerden ya da alt kattaki buzdolabından gelen ses değil. Evin olağan gıcırtiları değil.

Bu küçük bir vızıltıydı. Parmak uçlarının cama değmesi gibi küçücük bir vurma sesi.

Tak, tak, tak.

Izzy'nin penceresine asılı karartma perdelerinin arkasından geliyordu. Bu kız gün ışığını hiç sevmiyordu.

Stresli adımlarla ilerledim.

Parmaklarım karanlık perdelerin üzerinde gezinerek bir kenarından yakaladı.

Görmek istemiyorum, görmek istemiyorum, görmek istemiyorum, diye çığlıklar atıyordu kafamın içindeki bir ses.

Aynı ses bir kez daha duyuldu, bu sefer daha gürültülüydü.

Vızıltı. Yumuşacık bir *tak, tak, tak.*

Dışarıda bir şey cama vuruyor, içeri girmek istiyordu.

Vücudum kaskatı kesildi, perdeyi çekip açtım. Kış güneşi bir saniyelğine görüşümü kararttı, gözlerimi neredeyse kapanacak kadar kısma sebep oldu. Derken onu gördüm.

Pencerenin çift camına umutsuzca çarpıp duran büyük bir sinek vardı.

Hayır.

Tek bir sinek değil.

Aşağı baktım ve orada düzinelercesi olduğunu gördüm. Kalın, şişman sinekler aşağıda, bir köşede yığın olmuş, cama vuruyor, dışarı çıkmaya çalışıyorlardı. Bir bütün halinde hareket

eden ve insan eli şekline benzeyen grotesk bir yığın oluşturmuşlar, cama vuruyor, patırtı yapıyorlardı.

Korkarak pencerenin kilidini kaldırıp camı açtım, soğuk havayı içeri aldım. Sinekler düzen değiştirdi, birbirlerinin üzerinden kıvranarak elin parmakları uzanıyormuş gibi bir şekil aldılar. Izzy'nin masasından bir video ekipmanı kataloğu alıp korkunç minik davetsiz misafirleri kovmak için kullandım. Katalogla hepsini savurdum, köşeye kıştırdım, havaya uçmaya kalkanlara vurdum. Yavaşlardı, hatta dışarı kışkışlanırken uykulularmış gibi sarhoşça uçuyorlardı. Birkaç tanesi odada kaldı, cızırtı yaparak uçtu, duvarlara ve tavana çarptı. Dışarı atamadıklarına vurdum, pek de küçük olmayan vücutları dürülmüş, cilalı katalogda rahatsız edici izler bıraktı. Her birinden kurtulduğumdan emin olunca pencereyi tekrar kapadım ve nefes almaya çalıştım.

Duvarlardan sinek leşlerini temizleyip kataloğu çöpe attım. Dışarıda kalan yiyecek var mı diye odaya bakınarak sineklerin orada olmasını açıklayacak bir sebep aradım: çürüyen bir elma çöpü, yiyecek kırıntıları. Kahve fincanı ve birkaç boş enerji içeceği kutusu dışında bir şey yoktu. Kahve fincanını ve boş kutuları alıp odadan çıktım. Tenim kaşınıyor, gözlerim gölgelerde hareket arıyor, kulaklarım gözden kaçırmış olabileceğim minik davetsiz misafirlerin vızıltısını ve tıkırtısını duymayı bekliyordu.

ON ÜÇ

“**B**en de seni bekliyordum,” dedi annem.
Neredeyse üç saattir uyuyordu.

Yastıklara sırtını dayamış, saçları her yana dağılmıştı. Yüzü beyaz yastık kılıflarının içinde solgun ve hastalıklı bir sarıya dönmüştü. Gözlerinin etrafındaki siyah halkalar bir çukuru andırıyordu. Çökmeye devam ediyor, zaman geçtikçe daha da iskelete dönüşüyordu.

“Nerede olduğunu bilmiyordum,” derken sesi markette annesinin yanından ayrılıp da yolunu kaybetmiş telaş içindeki küçük bir kız gibiydi. “Uyandığımda yatağımda demir parmaklıklar vardı ve indiremedim.” Parmaklıklara uzanıp sarstı.

“Özür dilerim,” dedim. “Parmaklık değil onlar, yataktan düşmemen için korkuluk. Keşke seslenseydin. Mutfaktaydım, seni duyardım. Tavuklu ramen yapıyordum,” dedim yüzümde bir gülümsemeyle. “Paul en sevdiğin yemeklerden biri olduğunu söyledi.”

Elimde bebek telsizi, bluetooth hoparlör ve iPadimle odasına adım attım.

“Bunlar da ne?” diye sordu annem kaşlarını çatarak.

“Telsiz, evin neresinde olursam olayım bana seslenirsen duyabilmem için. Ya da stüdyoma gitmişsem.” Bataryayla çalışan minik telsizi gösterdim.

“Yani artık uyandığında nerede olduğunu düşünmek yok. Birinin gelip gelmeyeceğini düşünmek yok.” Bana suçlayıcı bakışlar attı. “Hapisteymişim gibi.”

Kendimi berbat hissettim.

“Özür dilerim,” dedim tekrar. “Telsizi kurduktan sonra tek yapman gereken bana seslenmek. Hemen gelirim,” diye söz verdim. “Evin her yerinden seni duyabileceğim.”

“Peki o ne?” diye sordu kurmakta olduğum bluetooth hoparlöre şüpheli bakışlar atarak.

“Küçük bir sürpriz,” dedim.

iPad’imden bir çalma listesi ayarladım.

“Sadece bekle,” dedim. “Bayılacaksın.”

“Box of Rain” çalmaya başladı. Anneme gülümsedim.

“Bu saçmalık da ne?” diye tısladı annem. Soğuk ve gümüş rengi bir yılanı andıran gözleri kısılmıştı.

“Senin istediğin şarkı,” dedim kekeleyerek. “Grateful Dead şarkısı. Hatırlamıyor musun...”

“Kapa şunu!” diye emir verdi. “Hemen!”

“Ama sen...”

“Böyle şarkılar dinlemem ben! Sadece gürültü. Saçma gürültülerden ibaret.” Konuşurken ağzından tükürükler saçıyordu. Birden oturma pozisyonuna geçti, elleriyle yatağın yanındaki korkulukları kavradı ve ya kaçacakmış ya da üzerime yürüyecekmiş gibi aşağıya indirmek için sarstı.

Sabahki o geçmişe hasret çeken Deadhead’e ne olmuştu? Bana *canım* diyen o Deadhead?

İlacın etkisi miydi bu? Ya da acının?

Bu şarkıyı istediğini gerçekten de tamamen unutmuş muydu?

Müziği kapadım. “Tamam,” dedim sesimi sakın ve neşeli tutmak için elimden geleni yaparak. “Özür dilerim. Düşünmüştüm ki...”

“Düşünmedin. Sen asla düşünmezsin,” dedi.

Sözleri kalbime saplanan, çocukluğumda birkaç içkiden sonra dönüştüğü hali hatırlatan kancalar gibiydi.

O hasta, dedim kendi kendime. Yalnız uyandı ve korktu.

Derin bir nefes aldım, ortamı sakinleştirmeye kararlıydım. “Dinlemeyi tercih ettiğin bir şey var mı?”

Bana sırtıtarak baktı. Ama çarpık, şeytani bir sırtıttı. Küçük-lüğümünden hatırladığım bir gülümseme. Yüzündeki tüm kasları geren, küçük sarı dişlerini gösteren sabit ve anlamsız bir sırtıtış.

Sırtımdaki yaralar sızladı.

Kaçmak istedim. Buradan çekip gitmek istedim.

“Kuyunun dibindeki kırık kanatlı bir kuş,” dedi fısıldar gibi.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. “Pardon, anlamadım?”

“Kimsenin duyamayacağı acınası bir çığlık.”

Ağzım kurudu. Odadan dışarı bir adım attım. “Ben... ben gidip bir... çorbaya bakayım,” diye kekeledim.

“*Gak-gak-gak,*” diye öttü annem. “Aşağıda tek başına ölüp giden zavallı minik mavi alakarga.”

“Bir kâse çorba ve biraz kraker getireyim sana,” dedim. Oda-dan çığlık atarak kaçma düşüncesiyle savaşıırken güçlkle konuş-muştum.

Annem gülümsedi. “*Gak-gak-gak,*” diye şakıdı. “Hatırlıyor-sun değil mi, Alison?”

Başımı eğip odadan sıvıştım. *Hayır, hayır, hayır, hayır!*

Aceleyle mutfağa gittim, sırtımı duvara yaslayıp derin ne-fesler aldım. Bacaklarım zayıf ve kırıllandı. Küçük bir kız gibi mutfağımın köşesinde saklanarak çömeldim. Gözyaşları gözleri-mi yakıyordu.

Moxie beni kontrol etmeye geldi, yüzümü kokladı.

“İyiyim, kızım,” dedim.

Ama iyi değildim. Hem de hiç.

Bu imkânsızdı.

Annemin kuyudaki kuşu bilmesine imkân yoktu. Kimse bilmiyordu. Hiç kimseye söylememiştim. Ben bilmiyordu. Mark ya da Penny bile bilmiyordu. Hiç kimse. Kimseye söylememiştim.

Gözlerimi kapadım ve onu gördüm, duydum: çığlıkları zamanda ve boşlukta yankılanarak beni bulan kuyunun dibindeki o yaralı mavi alakarga.

Babamın ölümünden bir yıl kadar sonra olmuştu. İntiharı beni yıkmış ve daimi bir öfkeye sürüklemişti. Olanları sindirmek yahut onlara bir anlam yüklemek istememişim. Sekiz yaşındaydım ve dünyam tepetaklak olmuştu. Çevremdeki her şeye zarar vermek istiyordum.

Sürekli sinirli olmama ek olarak, kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar yalnız hissediyordum. Babam artık müdahale edip onu kontrol altında tutamadığından annemin alkol bağımlılığı iyice çığırından çıkmıştı. Sabahları da içmeye başlamıştı ve öğleden sonra okuldan eve döndüğümde karşımda kimi bulacağımı hiç bilemezdim. Kurabiyeler yapan veya kitapçıya gitmek ya da yeni çizim malzemeleri almak isteyen nazik bir anne mi yoksa sarhoş ve eşekarısı gibi sokacak birilerini arayan bir anne mi?

Okuldan eve geldiğimde hep yorgun olurdum: Bütün gün rol yapmak, iyi ve mutlu bir kız gibi davranmak, annesi içki içmeyen, babası intihar etmemiş çalışkan bir öğrenci taklidi yapmak, sırtı yaralarla kaplı değilmiş gibi takılmak zihinsel ve fiziksel olarak yorucuydu.

Ben de değişmişti. Pek ortalıkta görünmüyor, artık küçük kız kardeşine pek vakit ayırmıyordu. Her gün okuldan sonra ya

futbol ya da basketbol idmanı olurdu ve akşam yemeğine kadar eve gelmezdi. Hatta çoğu akşam o saatte bile gelmez, bir arkadaşına yemek yemeğe gider ve onunla bilgisayar oyunları oynar, belki geceyi de orada geçirirdi. Evde olduğunda ise akşam yemeğinden sonra ödev yapmak ve oyun oynamak için kendisini odasına kilitler, kapısını tıklatıp seslendiğimdeyse kapıyı açmazdı.

Ama benim okuldan sonra meşgul olabileceğim bir sporum veya arkadaşlarım yoktu. Bu yüzden annem beni ön kapıda ağzı cin kokarak karşılar, “Maalesef bugün pek kendimde değilim,” derdi. Bunu eve girmemem ve dışarıda durmam için bir uyarı olarak algıladım. Havayı umursamadan ormana giderdim.

Gitmeden önce de çantamı bırakıp ayağıma sağlam botlar giyer, Ben’in havalı tabancasını alırdım.

Koridordaki portmantonun derinliklerinde, annemin çöp torbalarına doldurup Kurtuluş Ordusu’na bağışlamadığı sayılı kıyafetlerden biri olan babamın eski kırmızı siyah kareli yün av ceketinin yanında dururdu. O kocaman ceket giyip içinde kaybolur, tabancayı elime alır, mutfak kapısından sessizce çıkıp bahçeden geçerdim. Mavimsi bir griye boyanmış iki katlı evimiz kaçmakta olduğum bir hapishane gibi gelirdi. Işıklar yanarken bile ev hep sanki yüzlerce yıllık odunlardan değil de nemli kayalardan yapılmış gibi karanlık ve soğuk bir his yayardı. Perdeler hep kapalıydı, pencereler hiç açılmazdı: Ev bir mezar gibi bunaltıcı ve havasızdı.

Annemin stüdyosu evin arka tarafında, bir zamanlar eski kapalı verandanın olduğu yerdeydi. Oraya yemek odasındaki bir kapıdan gidiliyordu. Mutfağın arkasındaki kapı da avluya açılıyordu. İşte ben bu kapıdan elimde tabancayla sıvışır, sessizce kapıyı kapatır ve önce avludan sonra bahçeden koşarak geçip arazinin sınırlarını belirleyen ormana doğru giderdim.

Evden uzaklaşırken asla dönüp arkama bakmazdım. Evden kaçarken annemin dikkatini çekmek kötü şans getirirdi. Hem

annemin hem de bizzat evin beni izlediğini hissederek gözlerimi ağaçlardan ayırmaz, yürürken elimi tabancaya sımsıkı sarardım.

Evimizin arkasındaki orman kilometrelerce uzayıp gidiyordu. İnsanların yaz aylarında arazi motosikletlerini ve atvlerini, kışın ise kar arabalarını sürdükleri patikalar vardı. Ama ben yoldan uzak durur, aralıksız ormanda kendi rotamı oluşturarak etrafı keşfederdim.

Saatlerce yürür, hareket eden her şeye ateş ederdim. Hareket etmeyenlere de. GİRMEK YASAK tabelalarına, eski bira şişelerine ateş etmiştim. Hiç vuramasam da sincaplara, kuşlara nişan almıştım. Nişancılığım berbattı.

Evimizden aşağı yukarı bir buçuk kilometre uzaktaki unutulup gitmiş patikanın yakınlarında, zamanında bir evin bulunduğu alanda bir mahzen bulmuştum. Oradan ne anneme ne de abime bahsetmiştim. İkisini de oraya götürmemiştim. Bu benim gizli keşfimdi, sadece ve sadece bana aitti.

Dökülmekte olan taştan temel otların istilasına uğramış, on yıllardır biriken yapraklarla dolmuştu. Eskiden evin bulunduğu yerde bazı şeyler bulmuştum: paslı bir çanak, eski bir cam şişe, gümüş bir kaşık, metal bir düğme. Burada bir zamanlar yaşayan aileyi düşünür, kendime bu ailenin kendi ailemin klonu olduğunu söylerdim: bir anne ve baba, erkek ve kız çocuk. Mutlu olduklarını düşünürdüm. İyi bir hayatları olmuştu. Hiç ayrılmamışlar, birbirlerini çok sevmişlerdi. Zamanla hayal ettiğim mutlu yaşamın adaletsizliği dayanılmaz hale gelince de onlara korkunç şeyler olmuş olmasını dilemeye başlamıştım: bir hastalık, bir yangın, katilin intihar ettiği bir cinayet. Sonsuza dek mutlu hayatlarını alıp dehşetle değiştirdim. Artık hayatlarından geriye kalan harabede dikiliyordum ve halimden çok memnundum.

Kilerin arkasında on metre kadar derinliği olan taştan bir daire vardı. Eski bir kuyu. Kuruyup gitmişti. Dibinde su

yoktu, sadece çürümüş yapraklardan oluşan bir halı vardı. Sessizce dibe düşmelerini izlemek içi kuyuya palamutlar ve çakıtaşları atardım. Dallardan minik figürler yapar, birbirlerine otla bağlı kollar, bacaklar ve küçük vücutlar oluşturdum. Onları kuyunun kenarında sıraya dizer, sırf düşüşlerini izlemek için aşağı iterdim.

Bazen kuyuyla konuşur, içine doğru haykırırdım ve kelimelerim bana geri yankılanırdı. Babamla konuşurdum, çoğunlukla ona sinirlenirdim. “NEDEN, NEDEN, NEDEN?” diye bağıırırdım. “BİZİ NASIL TERK.EDERSİN?” diye çığlık atıp ağlardım ve kolları beni sarınca nasıl da güvende hissettiğimi, bakınca dünyaları görebildiğim o devasa tabloları, bana *bebeğim* değişini düşünürdüm. “SENDEN NEFRET EDİYORUM!” diye bağıırırdım kuyunun derinliklerine. Sanki babam artık kuyunun dibinde yaşayan sihirli bir kaplumbağaymış gibi.

Sonrasında gözlerimdeki yaşları babamın üzerimde emanet gibi duran yün ceketiyile siler, tabancamı elime alır, ateş etmeye devam ederdim.

Bir şeyler vurmaya hiç beklememiştim.

Hayalini kurmuştum ama.

Vahşi bir yaratığı vurmaya istemişim. Ona acı çektirmek.

İçimde hasta ve zehirli bir şey olduğunu hissediyor, kendimden başka şeylere zarar vermenin kendi acımı daha hafifleteceğini düşünüyordum. Bir şekilde işleri yoluna koyacağını.

Ama gerçekten de mavi alakargayı vurduğumda, ince kavak ağacından aşağıya düşüşünü gördüğümde, yaralı kanadını umutsuzca çırpmasını izlemek bana kendimi arınmış veya temizlenmiş hissettirmemişti.

Çırpınmasını, feryat ederek sıçramasını izleyerek yanında durmuştum.

Kalbim de çıldırmış bir kuş gibi küt küt atıyordu. Tabancayı tutan ellerim terden kayganlaşmış, sımsıkı tutmaktan ağrımişti.

Alakargayı öldürmeye çalışmıştım. Bu feryat eden canlının acısına bir son vermek istemiştım. Büyük bir taş bulmuş, kuşun tepesinde tutmuştum ama indirmeye cesaret edememiştım.

Gak gak gak, diye devam etmişti kuş telaşla, döne döne kanat çırparak.

Ama ben bir katil değilmışim. Sadece masum canlıları sakat bırakabiliyormuşum.

Önce babamın ceketini, sonra da eve koşup bir veteriner veya kuş kurtarma merkezi bulmaya çalışmayı düşünerek bu çılgınca debelenen kuşu sarmak için kullandığım kazağımı çıkarmıştım. Belki de bana yardım edebilecek bir yetişkin çağırırdım.

Ama öyle yapmamıştım.

Çünkü kuşu eve götürürsem herkese ne yaptığımı anlatmam gerekirdi.

Gerçekte nasıl biri olduğumu görürlerdi.

Annemin bunca zamandır haklı olduğunu itiraf etmem gerekirdi: Seviilmeye değmeyecek bir çocuktum. Berbat, içinde karanlık ve zehirli bir şey olan, işe yaramazdan bile kötü bir çocuktum. Belki de annem gerçekten de doğumda beni boğmalıydı.

Kazağıma sarılı kuşu kuyuya taşımıştım.

Orada bir anlığına öylece durup kuşu kocaman, karanlık bir ağza benzeyen kuyunun başında tutmuştum.

Mavi alakarganın ellerimde çaresizce çırpınmasını, minik kalbinin çarpışını hissetmişim.

Sonra onu aşağı bırakmıştım.

Düşmesini izlemişim.

Arkamı dönmüş, belki unutabileceğimi düşünerek aceleyle koşmuştum. Acınası ve çaresiz haykırıışlarını duymamak için. Ama kuyunun duvarları sesi yeterince bastırmıyordu.

Gak gak gak, diye ciyaklamıştı ben dallar yüzümü çizerken ağaç köklerine basarak ormana, eski kuyudan uzağa koşarken.

Gak gak gak.

Hayatımda yaptığım en korkunç şeydi.

Şimdi, bunca yıl sonra bile kendimi kâbuslarımda o kuyudaki kuşun çığlıklarını dinlerken buluyordum.

Geçmişte kaldığını, kemiklerinin toz olup gittiğini biliyordum ama hâlâ sesini duyabiliyordum.

Şimdi ise bu ses annemin odasından geliyordu.

“*Gak gak gak*,” diye kusursuz bir taklitle feryat ediyordu.

Ama bunu nasıl bilebilirdi ki?

ON DÖRT

“**B**u hafta sonu opera binasındaki provaya beni kim götürececek?” diye sordu Olivia.

“Henüz bilmiyorum, tatlım. Daha günlerden salı. Hafta sonuna çok var.” Başıma ağrı girmişti. Saat daha akşamın altısı olmasına rağmen yorgun hissediyordum.

“Ama çok *yok*,” dedi Olivia. “Sahiden. Ayrıca beni kim götürecekse orada kalıp kostümlü provayı da izleyebilecek. Beni fare kostümümle görmek istemiyor musun?”

“Açılış gününe geldiğimizde sürpriz olmasını tercih ederim galiba,” dedim.

Olivia’nın yüzü asıldı, ağzına bir lokma pankek tıktırdı.

“Fare kostümleri her yıl aynı oluyor zaten,” dedi Izzy. “Ben birinci seviyedeyken giydiklerimin aynısı.”

Olivia’nın gözbebekleri büyüdü. “Sen fare miydin?”

“Elbette. Birinci seviyelerin hepsi fare olarak başlar.”

Olivia, Izzy’nin o doğmadan çok önce fare olabileceğine inanmıyormuş gibi büyülenmiş bir ifadeyle ablasına baktı.

Masaya oturup Olivia’ya söz verdiğim gibi akşam yemeği yerine kahvaltı yapıyorduk: zencefilli pankekler, pastırma ve meyve salatası. Bu sabahın üstünden milyonlarca yıl geçmiş gibi geliyordu. Çatalımı bir üzüme batırmaya çalıştım ama başaramadım.

“Hepiniz açılış gününe gelebilecek misiniz?” diye sordu Olivia.

“Elbette hepimiz orada olacağız,” dedi Mark.

“Peki ya Needle’ın yanında kim kalacak?” diye sordu Olivia birden telaşlanarak.

“Needle mı?” dedim. Doğru mu duymuştum?

Mark’a baktım ve o da *bu kız da ne saçma laflar ediyor* anlamına gelen yüz ifadesini takındı. Haklıydı elbette. Olivia’nın hayal gücü çok genişti ve bazen düşünceler aklını o kadar hızlı istila ediyordu ki kelimelere yeterince çabuk dökemeyerek laflarını birbirine karıştırıyordu.

“Anneannem,” diye düzeltti. “Yalnız kalamaz, değil mi?”

Başımla onayladım. “Doğru. Bilmiyorum ki. Dürüst olmak gerekirse şimdiye kadar bunu hiç düşünmemiştim ama bir çözüm bulabilmek için bolca vaktimiz var. Belki Teresa’yı ya da bakımevindeki hemşirelerden birini çağırabiliriz. Ya da belki Penny gelip bakabilir. Eminim yardımcı olabilmek onu çok mutlu eder ve anneannenle iyi anlaşabileceklerini düşünüyorum.”

“Keşke anneannem de gelip baleyi izleyebilse,” dedi Olivia.

“Biliyorum, tatlım,” dedim. “Ben de isterdim. Ama o kadar süre oturamayacak kadar hasta.”

“Gina’nın babası Will açılış gecesinde bir video çekecek,” dedi Mark. Will yerel televizyon kanalında çalışıyordu ve *Fındıkkıran* balesinin profesyonel çekimlerini yapmaktan hep o sorumluydu. “Onunla konuşup bir kopyasını almaya çalışırım. Sonra da evde özel bir gösterim yaparız.”

“Anneannemin odasında mı?” diye sordu Olivia hevesle.

“Olur,” dedi Mark. “Televizyonu odaya götürüp hep beraber izleriz.”

“Patlamış mısır da olur mu? Sinema gecesindeki gibi?” diye sordu.

“Patlamış mısır, şekerlemeler, çikolatalar. Güzel olan her şey,” dedi Mark.

Olivia heyecandan sandalyesinde sallanıyordu. “Sen de bizimle izleyecek misin, Izzy? Anneannemin odasında?”

“Olur,” dedi Izzy. “Biri bana şurubu uzatabilir mi?”

Annemi masaya davet etmiştim ancak çok yorulduğundan akşam yemeğini tepsiyle yatağına götürmemi istemişti. Öğleden beri etrafında dört dönüyor, bir yandan mavi alakarga meselesini açmayı istiyor ama bir yandan da çekiniyordum. Bunu nereden bilebilirdi ki? Gerçi bir daha bahsini açmamıştı. O ür-kütücü *gak-gak-gak* seslerini de tekrar çıkarmamıştı. Ona çorba götürdüğümde hayatında içtiği en iyi çorba olduğunu söylemişti memnuniyetle. Pankekler için de aynı derece heyecanlıydı. “Daha önce hiç, özellikle de akşam yemeğinde zencefilli pankek yediğimi sanmıyorum ama bunun niye Olivia’nın en sevdiği yemek olduğunu anlayabiliyorum. Çok leziz, Ali.” İltifatlarına rağmen hiçbir şeyden çok yememişti. Sadece birkaç ısırık almıştı.

Olivia okuldan eve geldiğinden beri heyecanla provadan bahsediyordu: gelecek hafta sonu bale grubuyla bütün cumartesi gününü opera binasında geçireceklerinden, rollerine çalışacaklarından, kostümler deneyeceklerinden ve kostüm provası yapacaklarından. Gösteri ondan sonraki hafta sonu olacaktı.

Izzy’nin keyfi yerinde gibiydi, o da heyecanlıydı. Bacağını sallıyor, normalden daha çok konuşuyor, kardeşine sıradışı bir sabır ve yakınlık gösteriyordu. Okuldan geldiğinde gidip annesiyle çay bile içmişti. Tamamen kendi fikriydi. Koridordan onlara kulak kabartırken beraber kahkaha attıklarını duyup Izzy’yle en son böyle gülmemizin üzerinden uzun zaman geçtiğini hatırlayınca kalbim sızlamıştı.

“Peki senin günün nasıldı, Iz?” diye sordu Mark.

“Harikaydı,” dedi. “Gerçekten harikaydı.” Bir pankek daha alıp şuruba buladı ve başını kaldırıp ıslı ıslı gözlerle bize baktı. “Projem için yeni bir fikir buldum. Güzel olacağını düşünüyorum.”

“Öyle mi?” dedim. “Anlat bakalım.”

“Bir video günlük tutacağım. En sonunda yeterince kayıt aldıktan sonra bir belgesele dönüştüreceğim,” dedi. Bir şey için çok heveslenince yaptığı gibi hızlı hızlı konuşuyordu.

“Harika!” dedi Olivia. “Bir film mi yapacaksın?”

Izzy başıyla onayladı.

“Ben de oynayabilir miyim?” diye sordu Olivia.

“Elbette, şapşal.”

“Bale kıyafetlerimi giyebilir miyim?”

“Ne istersen giyebilirsin,” dedi Izzy. “Bale kıyafetlerini, salak peri kanatlarını, pembe kovboy çizmelerini... normalde giydiğin her şeyi.”

“Bu belgesel ne hakkında?” diye sordum.

“Ailemiz hakkında. Anneannemin burada olması ve her şeyin ne kadar bok—” Kız kardeşine bakıp kendini düzeltti. “Her şeyi ne kadar ilginç kıldığı hakkında. Bundan sonra burada hayatın nasıl da yoğun ve ilginç olacağı hakkında.”

Dudağımı ısırarak kaşlarımı çattım. “Bilemedim, İz. Video çekmek için anneannenden izin almamız lazım.”

Fotoğrafının çekilmesinden hiç hoşlanmazdı. Bir kamera-nın burnunun dibine sokulmasını seveceğini düşünmüyordum. Ben’in biz küçükken annemin peşinden fotoğrafını çekebilmek için polaroid kamerayla koşup duruşunu hatırladım. Annemse hep kaçır, arkasını döner, yüzünü kapatırdı. En son sonunda Ben’in çabalarından o kadar bıkmıştı ki kamerayı yere çalıp par-parparça etmişti.

“Ona sordum bile,” dedi Izzy. “Okuldan sonra ona çay götürdüğümde. Fikrime bayıldı!”

“Gerçekten mi?” dedim.

Izzy başıyla onayladı. “Onunla röportaj yapabileceğimi, bana hayatını anlatabileceğini söyledi. Burada geçirdiği zamanın daha sonra açıp bakabileceğimiz bir kaydı olmasının iyi olacağını düşündü.”

Annem röportajlardan nefret etmesiyle ünlüydü. Birkaç yıl önce *New York Times*’taki bir yazıda ondan, “İnzivadaki ressam Mavis Holland,” diye bahsedilmişti. Galeri açılışlarına ve müze etkinliklerine genellikle kendisi adına Paul’ü gönderirdi.

“Bence...” Kelimeler ağızımdan çıkmıyordu. İstedğim bu değil miydi? Kızımın –iki kızımın da– annemi tanımalarını istemiyor muydum? Beni korkutan neydi ki? Neden bunun düşüncesi bile tüylerimi diken diken etmişti?

“Çaba göstermemi söylemiştin,” dedi Izzy sinirle. “Daha çok dahil olmamı istemiştin.”

“Evet, doğru. Ama ben...”

“Ben de bu fikri buldum, anne. Bu da benim dahil olma yolum. Madem onaylamıyorsun, o zaman...”

“Bence iyi bir fikir,” dedi Mark. Bakışlarını Izzy’den bana çevirip, “Eminim annen de bunu onaylıyor. Sadece anneannenin isteklerine ve gizliliğine saygı duyduğumuzdan emin olmak istiyor,” diye devam etti.

“Elbette,” dedi Izzy. “Onu utandıracak şeyler çekmeyeceğim. Aptal değilim. Lazımlıktayken veya ilaçlar yüzünden falan uyuşmuş halde salyaları akarken göstermeyeceğim onu. Röportaj verme fikri onu gerçekten heyecanlandırmış gibi. İstersen kendin sor! Ben de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Böylece

ikimiz de birbirimizi tanırız. Senin istediğin de bu değil miydi zaten, anne?” Gerçeği söylemem konusunda meydan okur gibi gözlerimin içine baktı.

Yutkundum, konuşmayı beceremeyince de hafifçe başımı sallayarak onayladım.

“Öyleyse sonucu görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Mark. “Bu kadar büyük bir projeye girişmene bayıldım. Belgeselin harika olacak Iz, içime doğuyor.”

Izzy gülümserken yüzü hafiften kızarmıştı.

Olivia neşeyle bale provaları konusuna dönene kadar bir dakika kadar sessizce yemek yemeye devam ettik.

Tabağıma bakınca bir hareketlilik gördüm. Kenara sinmiş, o korkunç diliyle akçaağaç şurubunun tadına bakan bir sinek vardı. Parmağımla ona vurdum ve minik bir sarhoş gibi zikzak çizerek uçmaya başladı.

“İyi misin, anne?” diye sordu Izzy.

“Sadece bir sinek,” dedim.

Olivia ellerini kendi tabağına örterek, “Nerede?” diye sordu.

“Uçtu gitti,” dedim. Etrafa baktım, nereye gittiğinden, kimin tabağına dalış yapacağından emin değildim. “Bu arada aklıma geldi de... odanda yemek bırakmıyorsun, değil mi Izzy?”

Kızım sanki dolabında evcil bir köpekbalığı olup olmadığını sormuşum gibi baktı. “Ee, hayır, anne.” Çatalını sanki kaçmaya çalışacakmış gibi hızla ahududuya sapladı.

Izzy küçükken koridordaki halının kalıcı olarak lekelenmesiyle sonuçlanan kırmızı jöleli bir kaza olmuştu. O günden beri üst katta yemek yasak kuralı geçerliydi.

“Bu sabah odana girdim de sinekler vardı,” dedim. “Bir sürü hem de.”

“Öğk!” dedi Olivia. “Izzy’nin sinekleri var!”

“Kapa çeneni, böcek surat!” Izzy’nin kardeşine iyi davranma merasimi buraya kadardı.

“Izzy,” dedi Mark uyarıcı bir sesle.

“Belki filmine koyabilirsin onları,” dedi Olivia. “Sinekleri. Belki onları eğitebilirsin. Bir sinek sirki gibi.” Kıkırdamaya başladı.

Izzy kardeşine iğrenmiş gibi bir bakış attı, sonrasında bana ve Mark’a döndü. “Bu sabah okula giderken odamda hiç sinek yoktu,” dedi.

“Sinek olduklarına emin misin?” diye sordu bana Mark kendi tabağına biraz daha pankek alırken.

“Kesinlikle sinekler vardı,” dedim. “Daha şimdi tabağımda bir tane vardı. Görmedin mi?” Nereye gittiğini merak ederek odaya, tavana bakındım.

Izzy aklımı kaçırmışım, sinek halüsinasyonları görüyordum gibi bana bakıyordu.

“Bu mevsimde sinek olmaz ki,” dedi Mark.

“Evet, bu doğru olabilir ama mesajı daha almamışlar gibi görünüyor,” dedim.

Mark kaşlarını çatarak bana baktıktan sonra gözlerini Izzy’ye çevirdi.

“Odanda yemek yasak,” dedi ona.

“Ama baba...”

“Aması yok,” dedi Mark.

“Aması yok, aması yok, aması yok,” diye şarkı söylemeye başladı Olivia. Şarkısı hızla *Büyük popoları severim, yalan yok* şarkısının müstehcen bir yorumuna dönüştü. Sözlerin devamını bilmiyordu, bu yüzden aynı sözü tekrar edip dururken birkaç ekstra söz uydurdu. Sonra nasıl olduysa şarkı Queen’in “Fat Bottomed Girls” –Mark’ın kızlara defalarca dinlettiği bir

şarkı– şarkısına dönüştü ve Mark’la birbirimize baktık, onu durdurmamız gerektiğini biliyorduk ama kahkahalara boğulmuştuk. Derken Izzy de nakaratta Olivia’ya eşlik etmeye başladı, elleriyle masaya vurarak ritim tuttu. Kendimizden geçtiğimiz birkaç dakika boyunca sinekleri ve odasında uyuyan anemi unutmuştum. Mark’la masanın iki ucundan birbirimize bakarak kahkahalar atıyorduk. Her şeyin yolunda olduğunu hissetmiştim.

ON BEŞ

“**B**ir insan bilmesi imkânsız olan bir şeyi nasıl bilebilir?” diye sordum.

Penny bana sorgular gibi baktı. Stüdyomdaydık. Saat neredeyse on buçuktu. Kızlar, Mark ve annem battaniyenin altında mışıl mışıl uyuyorlardı (gerçi on bire ya da gece yarısına kadar kitap okuyan, resim yapan veya videosuyla uğraşan, bir yandan da Theo’yla mesajlaşan Izzy büyük ihtimalle uyumuyordu). Olivia’nın eski bebek telsizini elimde tutuyordum. Sesi sonuna kadar açıktı, annemin gürültülü ve düzensiz horlamalarını –bu telsizden bir zamanlar çıkan sakın nefese hiç benzemeyen sesi– duyabiliyordum.

Anneme uykusundan önce morfine ek olarak yüksek doz Ativan verdiğimden deliksiz uyuyordu. Akşamüstü sabaha göre daha zayıf ve içine dönük görünüyordu. Uykuya dalmak üzereyken Paul’ün nerede olduğunu sormuştu. Cuma günü döneceğini söylemiştim. “Peki ya Benji?” diye sormuştu bunun üzerine.

Abimden bahsetmesi beni şaşırtmıştı. Bildiğim kadarıyla yıllardır konuşmamışlardı. Ayrıca abime en son o küçük bir çocukken Benji derdi.

“Kaliforniya’da,” dedim. “Orada yaşıyor.”

Oradaki yaşamı hakkında herhangi bir şey biliyor muydu? Onu düşünüyor muydu? Tek erkek çocuğunun yetişkin halini hiç merak ediyor muydu?

Jennifer McMahon

Annem başını onaylar gibi sallamıştı. “Bobbi de orada yaşıyor,” demişti. “Laurel Vadisi. Beni en kısa zamanda tekrar oraya çağırıyor.”

Sonra da gözlerini kapayıp uykuya dalmıştı.

Stüdyo sıcacıktı. Sobayı yakmıştım ve ışıkların hepsi açıktı. Pencerelerden karın yağışını görebiliyordum: iri, yumuşacık, daha çok Mark’ın Hallmark Noel filmlerindekilere benzeyen, gerçek gibi görünmeyen kar taneleri.

Penny’yle ortaklaşa bir esrar içiyorduk.

Sadece bu saatlerde ot içerdim: Kızların ve Mark’ın uykuda olduğunu bildiğim geç vakitlerde. Mark bu alışkanlığımı biliyor ve bana karışmıyordu ama beraber içmeye ilgisi yoktu. Zaman zaman birkaç bira ve Noel zamanı *eggnog*’una birkaç damla rom katmak ona yetiyordu.

Cümleyi biraz değiştirerek Penny’ye sorumu tekrarladım. “Nasıl açıklarsın bunu? Bir insan kesinlikle bilemeyeceği bir şeyi nasıl bilebilir?”

Bütün gün evde dört dönmüş, annemin kuyudaki kuşu bilmesine mantıklı bir açıklama bulmakla kafayı bozmuştum.

“Yani, mesela şu an tam olarak neyden bahsettiğini nasıl bilebilirim ki?” dedi Penny bir kaşını kaldırarak.

“Evet, tam olarak öyle,” dedim gülerек. O da benimle beraber güldü. Onun burada olması bile her şey yolundaymış gibi rahatlamamı sağlamıştı.

Moxie Cadılar Bayramı’nı Kurtarıyor için yaptığım birkaç çizime göz atıyorduk. Penny’yle çizimlerin üzerinden geçmenin işe koyulup biraz ilerleme kaydedebilmek için bana ilham olacağını umuyordum. Ama aklım başka yerdeydi. Aklım ormanın derinliklerinde, elinde havalı tabancayla kuyunun dibine bakan sekiz yaşındaki halimdeydi.

Penny, o gelmeden hemen önce üzerinde çalıştığım yeni çizimi eline aldı. İri gövdeli bir sineğin detaylı çizimi. Resme bakarken kaşlarını çattı. Ben de aynısını yaptım. Niye çizmiştim ki bunu?

“Aslında neyi sorduğunu bana anlatmak ister misin?” Çizimi bırakıp ela gözlerini benimkilere dikti.

Ottan bir fırt daha çektim, akciğerlerime yayılan dumanı ağızımdan serbest bırakıp havaya yükselişini izledim.

“Çocukken korkunç bir şey yaptım. Kimseye anlatmadığım bir şey.”

Penny başını teşvik eder gibi sallarken gözlerini benden ayırmadan bekledi.

Ben de anlattım. Babamın intiharından, bundan sonraki süreçte hayata karşı hep sinirli oluşumdan, bizi terk etmesinden dolayı babama, annemin o gittikten sonra içkiyi artırmasına, bütün dünyaya duyduğum öfkeden başladım. Ona Ben’in havalı tabancasını alıp mavi alakargayı vurmamı ve onu gerçekten öldürüp acısına son vermeye cesaretimin olmayışını anlattım.

“Onu eski bir kuyuya attım. Orada bırakıp gittim. Feryat ediyordu. Etrafında dönerek sığıyor, kırık kanadıyla sağlam kanadını çırpıyor, umutsuzca uçmaya çalışıyordu. Eve dönüş yolu boyunca, hatta evin içinde bile o kuşun sesini duyabildiğime yemin edebilirdim.”

Hâlâ duyuyorum, diyecektim neredeyse. Sesi kulaklarımdan hiç silinmedi.

Penny esrar dumanının arasından bana bakıyor, hiçbir şey söylemiyordu. Yüz ifadesini hiç okuyamıyordum ve bu beni tedirgin ediyordu.

“Berbat biri olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordum.

“Hayır, Ali. Elbette hayır.” Elim tutup sıktı. “Çok acı çeken sekiz yaşındaki bir çocuk olduğunu düşünüyorum. Dayanılmaz

bir kayıp yaşayan, istismara uğrayan ve hepsini sır olarak saklayan bir çocuk olduğunu.”

Başımı onaylar gibi salladım, boğazımdaki düğümü yuttum.

“Hiç başka bir şey öldürdün mü? Başka hayvanlar?”

“Tanrım, hayır!”

“O zaman berbat biri olman seçeneğiyle birlikte bir psikopat olma ihtimalini de eleyebiliriz.” Gülümsedi.

İçim rahatlamamıştı.

“Ama daha sana en garip kısmı anlatmadım,” dedim.

“Pekâlâ,” dedi Penny başını sallayarak. “Bilirsin, garip şeyleri severim.”

“Bugün annem bu konuyu açtı. Kuyudaki kuşu. Hakkındaki her şeyi biliyordu. Cinsine kadar. Ama bu imkânsız. Çünkü o gün yalnızdım ve hiç kimseye bundan bahsetmedim. Az önce sana anlatana kadar.”

Penny soluklandı, dumanın yükselişini izledi, sonra bana baktı. “Ona hiç söylemediğine emin misin? Ya da abine bahsetmediğine?”

“Kesinlikle. Bu hani hiç kimseye bahsetmediğin türden sırlardandı, anlarsın ya? Hayatın boyunca senden başka kimsenin haberdar olmayacağı sırlardan.” Dudağımı ısırdım. “Annemin kuşu bilmesi... imkânsız geliyor. Tekrar tekrar düşündüm durdum. Nasıl bilebilir?”

Penny kulağının arkasından çıkan bir bukleyi atkuyruğuna ilişti. “O zaman belki de ormandayken seni gördü. Belki de seni takip ediyordu.”

“Ben de kendimi böyle avutuyorum çünkü gerçekten başka bir açıklaması yok ama buna da inanasım gelmiyor. Yani sonuçta niye öyle bir şey yapsın ki?”

Ormanın ne kadar yoğun, karanlık ve gölgeli olduğunu hatırladım. Annem öyle doğaya düşkün biri değildi. Gezme anlayışı

kasabaya inmek veya trenle şehre gitmekten ibaretti. Bunların dışında evden dışarı adım atmaz, bahçeye bile çıkmazdı. Mahzen kuyusuna gittiğim yol da işaretsiz, engebeli ve yürünmesi zor bir yoldu. O sarhoş haliyle sendeleye sendeleye ben onu fark etmeden o yolda yürüyebileceğini hiç sanmıyordum.

Ormanın derinliklerindeki o ev sadece bana aitti. Ben'i oraya hiç götürmemiş, ona oradan bahsetmemiştim. Benim gizli mekânımdı. İçki içtiği günlerde annemden kaçtığım yerd. Öğleden sonraları okuldan eve gelirdim ve beni kendinde olmadığı konusunda uyarırdı. Beni ormanın derinliklerine kadar takip etmesi, orada saklanıp bir gölge gibi izlemesi pek mümkün görünmüyordu.

“Belki de senin için endişeleniyordu?” dedi Penny.

Kahkaha attım. “Hiç sanmıyorum.”

“Seni takip etmesi, medyum olmasından daha muhtemel görünüyor,” diye karşılık verdi Penny.

“Doğru.” Çizimlerime baktım: arılar, kalın tüylü ve bana dik dik bakan pörtlek gözlü sinek. “Böyle insanlar olduğunu düşünüyor musun? Her şeyi bilen insanlar. Medyumlar?”

Aklıma Izzy geldi. Odasındaki kitapları ve tarot kartlarını düşündüm. Geleceğin ne getireceği hakkında bir fikir edinebilmenin, bilinmesi imkânsız şeyleri bilmenin nasıl bir şey olacağına kafa yordum.

Penny gülümsedi. “Varsa da şaşırmam. Peki annenin onlardan biri olduğunu düşünüyor muyum? Muhtemelen hayır. Herhangi bir anneden fazlasını bildiğini sanmıyorum. Kendi çocukların sözkonusu olduğunda farklılıkları algılamaz mısın? Bir şeyler ters gittiğinde anlamaz mısın? Onlar sana söylemeden hissetmez misin?”

“Elbette,” dedim. Kızlarım yalan söylediklerinde anlardım. Bir dertleri olduğunda anlardım. Ama benden uzaktayken yaşadıkları şeyleri apaçık bilebilir miydim? Kesinlikle hayır.

Penny'ye baktım. "Gelip annemle tanışmalısın."

Bir kaşını kaldırdı. "Süper güçleri olup olmadığına bakayım da fikrimi sana söyleyebileyim diye mi?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır. Sadece tanışmak için. Bir ara kahveye uğra. Yarın sabah nasıl olur?"

Başıyla onayladı. "Olur. On bire kadar randevum yok."

"Mükemmel," dedim. "Kızlar okula gittikten sonra uğra. Hemşire on birde gelecek, yani biraz vaktimiz olur."

"Bana uyar. İtiraf etmeliyim, anneni çok merak ettim."

"Fazla merak için ne dendiğini biliyorsun," diye uyardım.

Somurttu ve tekrar elimi tuttu. "Ali, sana bir tavsiye verebilir miyim?"

"Elbette."

Bana çok iyi tanıdığım o yoğun, vurucu bakışıyla baktı. "Ona halihazırda elinde tuttuğu güçten fazlasını verme."

"Ne demek..."

"Diyorum ki, süper güçleri olduğunu düşünmeye başlama. Senin aklını okuyamaz."

"Onu biliyorum."

"Artık savunmasız küçük bir kız değilsin. Sana zarar veremez."

Başımınla onayladım, Penny'nin söylediğinin tamamen doğru olduğunu söyledim kendime.

Peki ona niye inanmıyordum?

ON ALTI

Kuş yine feryat ediyordu.

Oradaydım, içine bakmaktan korkarak yuvarlak kuyunun başında dikiliyordum. Kuşun ağlayışını duydum: *Gak-gak-gak*. Ama daha gürültülü, daha düzensiz, daha insan sesi gibiydi.

Ali, Ali, Ali... diye seslenen bir ses.

Yavaşça ilerledim, elimi pürüzlü çimento taşına koyup kendimi aşağıya bakmaya zorladım ama göreceklerimden korkarak gözlerimi kapalı tuttum.

Beni aşağıda bekleyen şey her neyse korkunçtu. Fazlasıyla korkunç. Bakamadım. Ama mecburdum. Görmek zorundaydım. Penny'nin sesini duydum: *Artık savunmasız küçük bir kız değilsin.*

Üç kadar sayıp gözlerimi açtım.

Kendi yatağımdaydım, Mark yanımdaydı.

Kuyu yoktu.

Kuş yoktu.

Sadece bir rüyaydı.

Yana döndüm, kolumu kocamın bedenine sardım, göğsündeki o huzur veren kıpırtıyı, vücudunun sıcaklığını hissettim. Onun üzerinden yatağın yanındaki saate baktım: 04.43.

Bebek telsizinden bir cızırtı, ardından da bir uğultu geldi ama sadece makine cızırtısı değildi... Yumuşak ve alçak bir ses vardı: “*Gak-gak-gak.*”

“Annen seni çağırıyor,” diye mırıldandı Mark sırtını dönerken.

Hareketsiz kalıp dinledim.

“Ali, Ali, Ali,” diye fısıldadı annem.

Telsizi elimde tutarak kalktım, halı döşemeli yatak odamızda ayaklarımı sürüyerek ilerleyip koridora yöneldim. Telsiz vızıldadı. Annem şimdi yumuşak ve alçak sesle fısıldıyor, anlayamadığım kelimeler söylüyordu. Sanki biriyle konuşuyormuş gibi geliyordu kulağa.

“Emin misin?” dedi annem. “Böyle mi olmak zorunda?”

Yatağının yanındaki korkulukların indirilirken çıkardığı metalik sesini duydum.

Alt kata koştum, oturma odasının ortasında hırlayan Moxie’ye çarptım.

“Bir şey yok, kızım,” dedim. “Benim, annen.”

Annemin odasından gelen monoton bir vızıltı vardı.

Moxie uzaklaştı, yatağına gitti ve mızırdandı.

Oturma odasını ve yemek odasını geçtim, koridordan misafir odasına doğru gittim.

Yaklaştıkça, söylediği şarkıyı duydum: “*Elma ağacının altında benden başkasıyla oturma, benden başkasıyla oturma...*” Sesi eski bir plak gibi cızırdıyordu.

“Anne?” dedim odaya girerken.

Kahkaha attı. “Öyle olduğumu mu sanıyorsun?”

Oda sanki annem yatağı kirletmiş gibi berbat kokuyordu.

“Bir kaza mı oldu?” diye sordum yaklaşırken. Ama çarşafar temiz görünüyordu.

Tekrar kahkaha attı. “Hayat kocaman bir kazadır, öyle değil mi? İnsanlığın burada olması bile art arda yaşanan birkaç kazadan ibaret. Doğru yerde doğru zamanda, yanlış yerde yanlış zamanda. Yıldızlar çarpışıyor. Yaşamın sağlanması için gerekli unsurları bulunduran ilk çamur.”

Korkulukları indirilmiş yatağın kenarında oturuyordu. Soğuktu. Çok soğuktu. Başımı çevirince pencerenin açık olduğunu gördüm.

“Burası buz gibi olmuş,” dedim aceleyle pencereyi kapamaya giderken. “Niye pencereyi açtın?” Yataktan kendi başına kalkmış olması beni dehşete düşürmüştü. Çok hassas ve kırılgandı, ayakta dengesini sağlayamıyordu.

Cevap vermedi. Sadece oturdu, hafif hafif sallanıyordu.

“Anne?”

Kafasını kaldırıp bana baktı. Saçları bir oyuncak bebeğin gözleri gibi siyaha çalan gözlerini örtüyordu. “Ben annen değilim.”

“Elbette öylesin.”

“Hayır. Kesinlikle değilim.”

Pencereyi kapamama rağmen soğuk bir havanın estiğini hissettim. Ondan geliyor gibiydi. Sanki buzdan yapılmış bir kadınmış gibi.

Bir adım geri attım. Kelimeleri ağzımdan dökülmeye, soruyu sormaya zorladım kendimi. “Kimsin o zaman?”

Sırıttı. “Gerçekten unuttun mu?”

Uzun ve kemikli elleriyle bana uzandı. Parmakları mı uzuyordu? Kolları korkunç kanatlar gibi açılıyor muydu? Geri sıçradım ve ışığı yaktım.

Sadece annemdi, biraz hırıltılı nefes alıyor, battaniyenin kenarında kambur oturuyor, her an yere kapaklanacakmış gibi duruyordu.

Elimi omzuna koydum. "Hadi seni geri yatağa yatırayım. Sonra da seni sakinleştirecek bir şeyler bulalım. Ağrın var mı?"

"Berbat," dedi sesi titreyerek. "Kelimeler anlatmaya yetmez."

Onu tekrar yatağa yatırdım, battaniyeye iyice sardım ve yatağın korkuluklarını kaldırdım. Ardından hem kısa etkili morfin-den hem de dilinin altında eriyen Ativan'dan verdim. Dozları ve zamanı yatağının yanındaki tabloya not aldım.

Bana sanki beni tanımaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak baktı. "Bana neden bunu yapıyorsun? Beni neden böyle üşütüyorsun?"

"Pencereyi açmışsın," dedim. "Sana bir battaniye daha getireyim. Bir bardak da çay yapayım."

"Neredeyiz biz?" diye sorguladı etrafına bakarak.

"Benim evimdeyiz," diye açıkladım.

"Niye buradayız?"

"Çünkü bizimle kalıyorsun. Unuttun mu?"

"Bu bir hata," dedi. "Burada olmak istemiyorum. Eve gitmem lazım."

"Hadi sana bir çay yapayım. Daha iyi hissedeceksin."

"Paul'ü ara," diye ısrar etti.

"Tamam. Arayalım ama bu saatte olmaz. Sabahın beşi bile değil daha. Hadi çay içelim. Acıktın mı? Küçük bir kahvaltı yapabiliriz. Poşe yumurta ister misin? Sonra da Paul'ü ararız, olur mu?"

Arkamı dönüp dolabı açtım ve en üst raftan bir battaniye daha aldım. Yanına götürerek yatak örtüsünün üzerine serdim. "Böyle daha iyi, değil mi?"

Arkasına yaslanarak başını yastığa dayadı. "Hemen dönerim," dedim. "Bir nane çayı yapıp geleceğim."

"Ben nane çayı sevmem," dedi.

“Dün sevmiştin. En sevdiğinin o olduğunu söylemiştin.”

“Papatya çayı,” dedi.

“Tamam, papatya çayı olsun.” Mutfığa gittim ve çok sıcak olmamasına dikkat ederek çayı hazırladım. İçinin ısınmasını istiyordum, yanmasını değil. Odaya dönüp tepsiyi yatağa koydum.

“Burada her şey yanlış,” dedi odaya göz gezdirip ardından da getirdiğim çaya bakarken.

“Çay mı?” Eğer nane çayı istediğini söylerse kafayı yiyecektim.

“Hayır. Çay güzel. Ama ben buraya nasıl geldim?”

“Seni Paul getirdi.”

“O zaman beni eve geri götürmeli. Güvenli değil. Lütfen. Hadi onu arayalım. Hemen, şimdi.”

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. “Anne, ben...”

Üst kattan bir çığlık yankılandı. Havayı delip geçen, duvarları titreten gürültülü, deli dolu bir çığlık. Gitgide yükselerek devam etti.

Acı çeken Olivia’nın çığlığıydı bu. Korkunç, korkunç bir acı. Böyle çığlık attığını bir tek geçen sene kolu kırıldığında duymuştum.

“Sana demiştim,” dedi annem dehşetten irileşmiş gözlerle. “Güvenli değil.”

Arkamı dönüp koşarak misafir odasından çıktığım gibi merdivenlere koştum.

ON YEDİ

Ben peşimde Moxie'yle yemek odası ve oturma odasından koşarak geçer, basamakları ikişer ikişer çıkarken Olivia tiz ve çaresiz çığlığına devam ediyordu.

Olivia hiç aralıksız bu kadar gürültülü, bu kadar kuvvetli çığlık atarken nasıl hâlâ nefes alabiliyordu?

Mark üst katın koridorundaydı, neredeyse kızımızın kapısına varmıştı. Işıkları açmıştı ve ortalık inanılmaz aydınlıktı. Gözleri benimkilerle buluştu ve ikimizin de gözlerinde saf panik vardı.

Kalbim güm güm atıyordu, resmen adrenalin patlaması yaşıyordum. Izzy'nin kapısı açıldı. "Anne? Baba?" diye sordu gözlerini kırıştırtarak.

Mark kapıyı telaşla açtı ve... ne bekleyerek içeri dalmıştık ki? Berbat bir şey. Çünkü bu tam da öyle bir çığlıktı.

Ama Olivia sağ salımdı ve tek parçaydı.

Soluklanmaya çalıştım. Mark ışıkları açtı.

Olivia Büyük Köpek'i göğsüne sımsıkı bastırmıştı. Minik yüzü kızarıp büzülmüştü, yatağın ortasında dikiliyordu. Kendisini öylesine kaybetmişti ki geldiğimizin farkında bile değildi. Onu zor tanıdım. Sanki vahşi, kurtlarla büyümüş bir çocuk kızımın yatağına yatmış, *Fındıkkıran* pijamalarını giymişti. Gözleri

kocamandı ve yaşlarla ıslanmıştı. Yatak örtüleri ve peluş hayvanları yataktan yere düşmüştü.

“Olivia? Ne oldu?” diye sordu Mark. “Neyin var?”

Olivia çığlık atmaya devam etti. Sanki başka bir yerdeymiş, bir korku diyarındaymış da bizi duyamıyormuş gibiydi.

Korkunç bir kâbus muydu? Gece terörü müydü?

Gece terörü karşısında ne yapılması gerekirdi ki? Çocuğu uyandırmak mı? Uyandırmamak mı? Hatırlamaya çalıştım ama başaramadım.

“Bana bak, Liv,” dedi Mark güven verici ve sakin sesiyle. Ona doğru yürüdü. Olivia, Mark’a döndü. “Bana ne olduğunu anlat.”

Olivia her gece özenle etrafına dizdiğimiz peluş hayvanların düşüp kaldığı yeri işaret etti. Pembe ayıcık Freddy, kahverengi tavşan Trixie, kirpi Hedgie, kokarca Samuel ve altlarında da diğerleri.

Ama yanlış olan bir şey vardı.

Biri hareket ediyordu.

“Mark!” diye bağırdım geriye sıçrayıp elimle işaret ederek.

“Fareler Kralı!” Olivia hıçkırarak ağladı.

Görebildiğim kadarıyla Fareler Kralı değildi; uzun, tüysüz bir kuyruğu olan ve kömür rengi gözleri parıldayan sıradan bir gri sıçandı. Peluş hayvanlar yığınının dibinden çıkmış, sonra da tekrar yığının altına saklanmıştı. Orada, Olivia’nın sevgili pembe ayısının yüzünün üzerinden yılan gibi sürünürken öylesine grotesk duruyordu ki.

Daha önce sıçan görmüştüm ama hiç bu kadar yakından görmemiştim. Boyutu beni şaşırtmıştı. Kafası ve vücudu yirmi beş santimetre kadar olmalıydı ve kuyruğu da boyuna en az bir on beş santim ekliyordu. Bazen mutfakta veya kilerdeki tuzlu kraker kutularında ve akça ağaç granolası dolu torbalarda delik açarken yakaladığım farelerden çok daha büyüktü.

Olivia farelere zarar vermemizi yasaklamıştı (zaten Mark da herhangi bir canlıya zarar vermeme taraftarıydı), bu yüzden metal bir avla-sal kapanı bulunduruyorduk. Bir fareyi yakalar, ambarın arkasındaki alana götürür ve doğaya salardık. Aynı farenin tekrar tekrar geldiğine emindim. Bir kere kilerde sakladığımız organik Vermont akça ağaç granolasını tattıktan sonra onu oradan uzak tutmanın yolu yoktu.

Şimdi Olivia'nın peluş hayvanlarının üzerinde sinsî sinsî hareket eden bu yaratık, minik fare kapanımıza sığmazdı.

Tüyleri neredeyse siyaha çalan koyu bir griydi ve yağ gibi parlaktı. Yağ gibi de hareket ediyordu, akışkan hareketleriyle vücudu katıdan çok sıvıya benziyordu.

“Bana yakalayabilmem için bir şey getir!” diye emir verdi Mark fareye dik dik bakarak. “Yataktan inme, Liv.” Olivia hâlâ ağlıyor, bütün vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu ama o dehşet verici çığlığını kesmişti.

Umutsuzca odanın etrafına bakarken Olivia'nın yatağının altındaki pembe plastik çöp kutusunu gördüm, içindeki buruşmuş kâğıtları yere döküp sert plastik kutuyu Mark'a uzattım. Izzy kapının eşiğinde dikilmiş, kamerasıyla kayıt alıyordu. Ne zamandan beri oradaydı?

Mark pembe kutuyu farenin üzerinde tuttu, fare hareket ettikçe sepeti de hareket ettirdi. Sonrasında, ani bir hareketle fareyi içine alarak yere indirdi.

“Bravo, baba!” diye kutladı Izzy.

“Üstünü kapatmak için bir şeye ihtiyacım var,” dedi. “Bir tahta parçası veya kalın bir karton gibi bir şey.”

Olivia'nın masasındaki ciltli ve resimli *Fındıkkıran* kitabını gördüm, elime aldım ve yanına getirdim. Kitabın kapağındaki resimde Fındıkkıran ve Fareler Kralı kılıçlarını çekmişken Clara

onları izliyordu. Fareler Kralı'nın parlayan kırmızı gözleri, kırmızı pelerini ve dikenli altın tacı vardı.

"Yavaşça kenarını kaldıracağım, sen de kitabı altına ittir," dedi. Eğildim, parmaklarımı çöp kutusunun kenarından uzak tutarak Mark'ın talimatlarını yerine getirdim ve sarı uzun dişli, yüksek ihtimalle kuduz veya korkunç bir başka hastalık taşıyan kötü niyetli yaratığı düşünerek kitabı dikkatle ittirdim.

"Mükemmel," dedi. "Onu yakaladık." Yanına eğildi ve pembe çöp kutusunu sağ tarafını tutarak yukarı döndürürken kitabı sabit tuttu. Farenin ağır vücudunu çılgınlar gibi çöp kutusunun kaygan yüzeylerine çarparak tırmalamasını duyabiliyorduk.

Olivia biraz hıçkırdı. Yanına gittim, dağınık yatağında diz çöktüm ve kollarımı ona sardım. Çöküp bana sıkıca yapıştı, minik vücudu sonunda rahatlamaya başlamıştı.

"Sıkıntı yok," diye fısıldadım ona. "Baban onu yakaladı."

"Herkesin aklındaki soruyu sormam gerekiyor: O sıçan Olivia'nın odasına nasıl girdi?" diye sordu Izzy kayıttaki kamerayı bize çevirerek.

"Bilmiyorum," dedim. "Sıçanlar küçük deliklerden rahatça geçebilirler. Dışarısoğuk, bizim evimizse rahat ve sıcak."

"Daha önce hiç sıçan girmemişti ama," dedi Mark çöp kutusuna ve içindeki debelenip duran yaratığa somurtarak bakarken. Sanki bir bomba tutuyormuş gibi dikkatle kapıya doğru ilerledi.

"İçeri girdiğinde küçük değildi," dedi Olivia.

Sarılmayı bıraktım ama bir kolumu omzunda tutarak yataкта, yanında durmaya devam ettim. Vücudu hâlâ titriyordu.

Izzy şimdi odaya tamamen girmiş ve kamerayı küçük kardeşine yöneltmişti. "Ne demek istiyorsun, Liv?" diye sordu.

"Yani, Fareler Kralı'ydı. Odaya girdiğinde arka ayaklarının üzerindeydi ve babamdan daha büyüktü."

“Rüya görmüşsün, tatlım,” dedim sırtında huzur verici daireler çizerek.

“Rüya görmüyordum,” diye ısrar etti Olivia. “Tamamen uyanıktım.”

“Fareler Kralı diye bir şey yok,” dedi Izzy kameranın arkasından. “Gerçekten yok.”

“Var işte. Bak, orada. Gidiyor,” dedi Olivia. Mark devasa sıçan kaçmasın diye *Fındıkkıran* kitabını çöp sepetinin üzerine bastırarak dışarı çıktı.

Pat. Küt. Pat. Küt.

Izzy kamerayı döndürüp babasını takip etti.

Olivia’yı bırakıp yataktan indim, farenin arkadaşıyla gelmediğinden emin olmak için yerdeki peluş hayvanları tekmeledim. Ayağım sert bir şeye çarptı. Eğildim, Freddy ve Trixie’yi kenara çektim ve altlarındaki şeyi gördüğümde dudaklarımdan boğulmayı andıran gülünç bir ses döküldü. Şok içindeydim.

“Anneanneninin taşının burada ne işi var?” diye sordum.

“Bilmiyorum,” dedi Olivia. Yüzü gözyaşlarıyla lekelenmişti ve hâlâ hıçkırıyordu.

Olivia’nın gözlerinin içine baktım. “Sen mi aldın?”

“Hayır!”

“O zaman buraya nasıl geldi?” diye sordum.

Izzy beni ve Olivia’yı kadrja alabilmek için geriye adım attı.

“Bilmiyorum,” dedi Olivia tekrar yaşlı gözlerle. “Belki o getirmiştir?”

“O kim?” diye sordum.

“Fareler Kralı.”

“Fareler Kralı diye bir şey yok,” dedim. Sesim yüksek ve tiz çıkmıştı.

“Var,” dedi Olivia. “Görmedin mi? Babam daha şimdi dışarı götürdü.”

Derin bir nefes aldım. “O bir sıçandı, Liv. Sıradan bir sıçandı.”

“Dönüşüm geçirdi. Sen gelmeden önce.”

“Olivia...”

“Needle anneanne bana inanacak,” dedi.

Dişlerimi sıktım. “Niye anneannene öyle diyorsun?”

“Çünkü ona öyle dememi söyledi. Needle Sivam. Bence komik bir isim ama bana bunun isimlerinden biri olduğunu ve özel olduğum için bilebileceğimi söyledi.”

Tüylerim diken diken oldu. “İsimlerinden biri mi?”

“Hı-hı. Zamanla diğerlerini de söyleyeceğim dedi. Hepsini öğrendiğim zaman gerçekten de birbirimizi tanımış olacağız. Biricik kızı olduğumu söylüyor. Çalışkan izcisi.”

Bana doğru yaklaşan ayak sesleri duyunca döndüm, Izzy’nin kamerayı bana çevirdiğini görünce irkildim. Orada olduğunu, başından beri kayıt aldığını unutmuştum.

Yakın çekim almak için ilerledi. Elimi kaldırdım. “Şu siktiğimin kamerasını yüzümden çeker misin lütfen!”

Izzy kamerayı bana tutmaya devam ederek odadan çıktı. “Peki, anne,” dedi. “Nasıl istersen.” Izzy’nin koridorda ilerlediğini duydum, şüphesiz hayvanın salınma anını çekmeyi umarak babasının ve farenin peşinden gidiyordu; evimizin arkasındaki kar dolu alanda sürünecek o iri, parlak vücudu.

Mark boş pembe çöp kutusunu ve kitabı tutarak geri döndüğünde peluş hayvanları topluyor, battaniyeyi Olivia’nın üzerine geri örtüyor, nemli saçını elimle düzleştiriyor ve kahvaltı için waffle mı yoksa pankek mi istediğini soruyordum. Izzy de Mark’ın hemen arkasındaydı.

“Sıçan nerede?” diye sordu Olivia. Ürktüğü aşikârdı.

“Gitti artık, Liv,” diye söz verdi Mark.

“Ama geri gelebilir.”

“Hayır. Gelmeyecek.”

“Dışarı çıkardığımız fareler bazen geri geliyor.”

“Ama bu sıçan artık gelemeyecek,” dedi Mark. Beti benzi atmış, sarsılmış görünüyordu.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Olivia.

“Çünkü öldü, Liv. Öldürdüm onu.”

“Bunu doğrulayabilirim,” dedi Izzy kamerayı hepimize doğrulturken. “İsterseniz videoyu gösterebilirdim. Harika bir andı. Onu arka verandadaki o eski demir Noel Baba’yla hakladı. Fare bağırsakları her yere saçıldı! Farelerin o kadar kanı olduğunu kimbilebilirdi ki!”

Kaskatı kesildim.

“Yeter, Isabelle,” diye çıkıştı Mark.

“Yakalayıp salmaya ne oldu?” dedim.

“Bu bir sıçandı, Ali. Küçük bir tarla faresi değildi.”

Başımla onayladım. Mesaj alınmıştı. Ama yine de o tatlı, hayvansever kocamın demir Noel Baba’yla bir yaratığa ölene dek vurduğunu düşünmek midemi bulandırmıştı.

“Babam Fareler Kralı’nı öldürdü,” dedi Olivia.

“Evet, öldürdüm,” dedi. Kutuyu yere koydu, gidip Olivia’ya sarıldı ve başından öptü.

“Aynı Fındıkkıran Prensi gibisin!” dedi Olivia.

“Evet ama baledekinden çok daha havalıydı,” dedi Izzy. “Fındıkkıran Prensi farenin canını çıkarmak için metal bir Noel Baba kullanmıyor.”

“Gereksiz detaylar, Iz,” dedim.

“Ama öyle oldu,” dedi. “Ben sadece gerçekleri anlatıyorum. Kaydediyorum. Bir belgesel yapımcısının böyle yapması gerekmez mi?”

Gözlerimi devirdim.

“Baba, tahmin et ne oldu? Annem küfretti,” diye ispiyonladı Olivia.

“Gerçekten mi?” diye sordu Mark bana bakıp hafifçe gülümseyerek. “Olur öyle, böyle stresli anlarda hepimizin ağzından kaçabilir. Doğrusu bu sabah ben de birkaç kötü söz söylemiş olabilirim.”

“Bahçede Noel Baba’yı sallarken de kesinlikle birkaç tane söyledin,” dedi Izzy kamerasına vurarak. “Hepsi burada kayıtlı.”

“Alison!” diye seslendi annem bebek telsizinden.

“Yine ne var?” dedim yüksek sesle, bu sabahın daha neler getireceğini merak ederek.

“Taşım nerede?” diye haykırdı annem, telsizden gelen sesi tiz ve çirkindi. “Taşıma ne yaptın?”

ON SEKİZ

A lt kata, annemin yanına koştum; bebek kamerasından gelen uğultu devam ediyor, annem de onunla beraber bağıırıyordu. Kulaklarını tıkadı ve kameranın statik cızırtısına eşlik eder gibi inledi.

“Özür dilerim!” dedim makineyi kapayıp sesi keserken. “Her şey yolunda.” Kanıtlamak için de görebilsin diye taşı havaya kaldırdım. “Gördün mü? Bak, hallettim. Sorun kalmadı.”

“Ne yaptın sen?” diye sordu. Gözleri donuk ve suçlayıcıydı.

Ben taşı ona verirken kollarını uzatmış, çaresizce havayı tırmalıyordu. Ellerimden çekip alırken parmağımı çizdi. Taşı kendine iyice yaklaştıırıp çatlak veya hasar arıyormuş gibi inceledi. Belki de ona sahte bir taş verdiğimi sanmıştı. Sanki gerçek olanı satmışım da yerine çizgili bir cam parçası veriyormuşum gibi.

“Şimdi Olivia’nın odasında buldum,” diye açıkladım. “O almış olmalı. Özür dilerim.”

Olivia’nın iyi olup olmadığını sormasını bekledim. Üst kattan gelen çığlığı duymuş, kızına bakmak için koşarak odasını terk edişimi izlemişti. Sevdiğini iddia ettiğı kızına. Gizli ismini onunla paylaşacak kadar özel olduğunu söylediğı kızına.

Biricik kızı olduğumu söylüyor. Çalışkan izcisi.

Annemin kaşları çatıldı, gözleri karardı. “Taşı o mu çalmış?”

Dilimin ucuna kadar gelenleri bastırmaya çalışırken vücudum kasıldı: *Durumu iyi bu arada, sorduğun için teşekkürler.*

Kendimi gülümsemeye zorladım. “Kötü bir amacı olduğunu sanmıyorum. Eminim sadece bakmak istemiştir. Öylesine ilgisi ni çekiyor ki... Üstelik ben...”

“Bu kabul edilemez, Alison. Kimsenin eşyalarım dokunmasını istemiyorum.”

“Biliyorum. Onunla konuşacağım. Tekrar yaşanmayacağına emin olabilirsin.”

“*Kimse* bu taşa dokunamaz,” diye uyardı annem. O konuşukça çocukluğuma, *beni* odasında taşı incelerken yakaladığı zamana döndüm.

“Dışarı!” diye bağıırdı. “Her şeyi berbat etmeden dışarı çık.”

Sekiz yaşındaki halim odadan geri geri çıkarken tekrar tekrar, “Özür dilerim,” diye mırıldanmıştı.

“Özrün ne olduğunu bilmiyorsun sen,” demişti annem. “Gösteririm sana özrü.”

Şimdi de sanki aklımı okurmuş gibi, “Aynı şeyi tekrar yaparsa çok pişman olur,” dedi.

Artık yetmişti. Omuzlarımı dikleştirdim, burnumdan soluyordum artık ve öfkeli bir nefes verdim. Geçmişe dönüp küçüklüğümü koruyamazdım ama kızımı koruyabileceğime emindim. “Daha altı yaşında bir çocuk o, anne. Seni seven bir çocuk. Taş ilgisini çekiyor çünkü sana ait, çünkü senin için çok önemli. Senin yerinde olsam ödünç almasından *onur* duyardım. Onun seninle yaklaşma yolu bu.” Sözler ağzımdan âdeta nefretle saçılmıştı.

Annem sadece baktı.

“Eğer çocuklarımı bir kez daha tehdit etmeye kalkarsan seni bakımevine kapatırım.”

Annem kıkırdamaya başladı. "Görünüşe göre birileri cesaretlenmeye başlamış."

Öfkemi dizginlemeye çalışarak dişlerimi sıktım. "Ayrıca kabalığa da tahammülüm yok. Benim evimde kabalaşmayacaksın."

"Kabalık ne demek fikrin bile yok, küçük kız."

"Telefonumu alıp Paul'ü arayayım mı? Bakımevine kapatılman için gerekli ayarlamaları yapsın diye? Hafta başına kadar buradan gitmesi gerekiyor diyeyim mi?"

"Yapamazsın ki," dedi annem.

"Zorlama beni," dedim.

"Böyle mi olduk artık?" dedi annem kendini acındırmaya çalışan bir sesle. "Ölüm döşeğindeki yaşlı bir kadını tehdit ediyorsun." Yüzünü öyle bir asmıştı ki karikatürlerden fırlamış gibiydi.

"Bizi bu noktaya sen getirdin," dedim. "Geri döndürecek olan da sensin. Senden mükemmel bir anneanne veya mükemmel bir misafir olmanı istemiyorum. Sadece düzgün davranmanı, minnettar olmanı ve bir daha çocuklarımı tehdit etmemeni istiyorum."

Eski kovboy filmlerindeki iki silahşor gibi birbirimize bakıyorduk.

En sonunda başını onaylar gibi salladı, ki onunla bir anlaşmaya yahut ateşkese en fazla bu kadar yaklaşabilirdim zaten.

Anneme ilk defa karşı geldiğimden içimde garip bir tatmin duygusu hissettim.

"Dediğim gibi," diye başladım, "taş konusunda Olivia'yla konuşacağım ve bir daha ödünç almayacağından emin olacağım. Bu konu yüzünden ona laf etmeni istemiyorum. Anladın mı? Tek bir kelime dahi istemiyorum."

Annem başıyla onayladı. "Bir fare kadar sessiz olacağım," dedi. "Ya da... sıçan mı demeliyim?" Yüzünde fesat bir gülümseme belirdi.

Yukarıdan gelen sesleri duymuş olmalıydı. Ya da Izzy ve Mark'ın o yaratıkla evden çıkışını. Yine de sanki sıçan oynadığı bir oyunun parçasıymış gibi kıkırdadı.

İçimdeki rahatsızlık hissi büyüdü.

Özel baston şekerli sıcak çikolatamdan ve bir kâse çikolata parçacıklı yulaf ezmesinden sonra Olivia kendine gelmiş gibiydi. Anneannesinin çok yorgun olduğunu, bu sabah onu ziyaret edemeyeceğini söylemiştim. Bu yüzden kahvaltı masasında okul için giyinme vakti gelene kadar lak lak etmişti. Mark işe gitmiş ve kızlar da servise doğru yola çıkmıştı. Saat sekiz buçukta kapının tıklatıldığını duydum. Hemen sonra da açılan kapıdan Penny seslendi, “Merhaba?”

Onu annemle kahve içmeye çağırdığımı unutmuştum. Annemin düzgün davranacağını düşündüğüm için biraz utandım. Ama belki de böylesi, Penny'nin onun pek de iyi olmayan yanını görmesi açısından hayırlı olmuştu. Annem herkesi kandırmış gibiydi. Ancak ben, dikkatli ve çevresini kolaylıkla okuyabilen en yakın arkadaşımın onun gerçek yüzünü görebileceğine inanıyordum.

“İçeri gel,” diye seslendim mutfaktan. “Ben de tam da kahveyi tazeliyordum.”

Penny içeri girdi, ceketini ve botlarını çıkarıp elinde bir tabakla mutfığa geldi. “Louise bize yabanmersinli, ekşi kremalı ve kahveli pasta yapmış,” dedi gururla gülümseyerek. Pastayı masaya koydu ve bana sarılıp yanağımdan öptü. Terapist kıyafetlerini giymişti: Yün külotlu çorap ve uzun mavi bir etek, mor bir tişört ve üzerinde emanet gibi duran el örgüsü süveterlerinden biri. Saçı örgülüydü ve içinden çubuk geçen deri bir tokayla tutturulmuştu.

“Harika! Keşke onu da getirseydin.”

Penny kahveli pastanın ufalanmış parçalarından alıp ağzına attı. “Evdeki işlere dalıp gitmiş. Tavuklarımızdan birinin kuluçkaya yatmasından dolayı biraz sıkıntı çektik, o yüzden diğer kızlarımız da aynı fikre kapılmadan bu işe bir son vermek istiyor. Denediği bazı numaralar var. Bir tanesinde yumurtaların üstünden kalkması için zavallı tavuğun altına bir poşet buzlu bezelye sokuyorsun.” *İnanabiliyor musun* der gibi başını iki yana salladı.

Kahkaha attım. “Louise’in işi başından aşkın gibi.”

“Değil mi! Ayrıca anneni yormak istemedik. Louise de başka sefere uğrayıp tanışır. Hem kahveli pastasından tekrar yapmak için bahane olur.”

“Kulağa harika geliyor.” Kahve demlenirken fincanları çıkardım.

“Yardım edebileceğim bir şey var mı?” diye sordu Penny.

“Var. Pastayı dilimleyip tabaklara koyabilirsin.”

Penny mutfağımın yabancısı değildi. Tabakları, bıçağı ve çatalı aldı.

“Sabahın nasıl geçiyor?” diye sordu pastayı dilimlerken.

Kahkaha attım. “Saat dört buçukta annemin bana bağırmasıyla başladı. Bir yolunu bulup yataktan kalkmış ve pencereyi açmış.”

“Pek hoş bir başlangıç olmamış,” dedi Penny kocaman dilimlediği pastayı tabaklara koyarken.

Başımınla onayladım. “Sonra da Olivia kendini kaybetti çünkü saat beş gibi uyanmış ve –buna inanmayacaksın– odasında bir sıçan görmüş.”

“Sıçan mı?” Penny bıçağı elinden bıraktı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Gerçek bir sıçan mı? Fare olmasın?”

“Hayır, değildi. Hatta alakası bile yoktu. Sahiden koca bir sıçandı. Ayrıca zavallı Olivia’nın *Fındıkkıran*’daki Fareler Kralı hakkında kâbuslar görmesi durumu iyice karıştırdı. O kâbusun

ardından odasında gerçek bir sıçan görünce onun Fareler Kralı olduğuna inandı, bir türlü vazgeçiremiyoruz.”

“Zavallı,” dedi Penny. “Biz de ağılda bazen sıçan buluyoruz. Koyunların ve tavukların yemlerini metal çöp kutularında tutmamız gerekiyor. Hatta bir keresinde önünü alamayıp fare zehri kullanmak zorunda kalmıştık. Gerçi bir süredir görmüyoruz. Bence etrafta bu kadar kedi olması onları uzak tutuyor.”

“Öyle mi? Bizimkini de Mark demir bir Noel Baba’yla öldürdü.”

“Hadi canım!” Penny güldü. “Mark mı? Senin Mark’ın mı? Emily Dickinson akademisyeni, Noel hayranı olan? Yakaladığı farelere tatlı isimler koyan ve doğaya salan adam?”

“Ta kendisi.”

“Vay! İşte bunu görmek isterdim.”

“Şansın varmış. Izzy hepsini kayda almış.”

Penny tekrar gülüp başını salladı. “Evinizde cümbüşsüz bir dakika bile geçmiyor.”

Sanki içine doğmuş gibi annem seslendi. “Alison? Alison! Neredesin?”

“Pekâlâ,” dedim Penny’ye dönerek. “Sanırım daha fazla ertileyemeyeceğiz. Hadi gel de annemle tanış.”

Penny başıyla onayladı. Bakışlarındaki o iç rahatlatıcı ifade içimdeki kuruntuyu silip attı.

Elimde annem için bir fincan çayla misafir odasına doğru ilerledim. Penny de arkamda kahveli pasta tepsilerini taşıyordu.

“Anne,” dedim, “arkadaşım Penny’yle tanışmanı istiyorum. Penny, bu benim annem, Mavis.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Mavis,” dedi Penny iç ısıtan bir gülümsemeyle.

“Sen o hemşirelerden biri misin?” diye sordu annem.

“Hayır. Ben Alison’ın kapı komşusuyum.”

“Bir de en yakın arkadaşı,” diye ekledim.

“Ayrıca karımın yaptığı yabanmersinli, ekşi kremalı pastadan getirdim,” dedi Penny anneme tabağı uzatarak.

Nefesimi tuttum, Penny’nin karısından bahsetmesi karşısında annemin ne gibi bir yargılayıcı yorum yapacağını merak ettim.

“Ne kadar güzel,” dedi annem, gülümseyip kahveli kek dilimini alarak. “Gel, yanıma otur. Seninle ve bu leziz görünen pastayı yapan karınla ilgili her şeyi duymak istiyorum.”

Annem sürprizlerle doluydu.

Penny yatağın yanına bir sandalye çekerken annem pastadan bir çatal alıp ağzına attı. “Enfes!” dedi. “Kakule tadı mı alıyorum?”

Penny gülümsedi. “O gizli malzemesi. Sadece bir tutam. Bir de taze rendelenmiş limon kabuğu.”

“Mükemmel,” dedi annem sonraki lokma için gözlerini kaparken. Sonra gözlerini tekrar açtı, Penny’ye baktı ve “Söyle bakalım, Minik timsahım Ali’yi ne zamandır tanıyorsun?” diye sordu.

Penny eski takma adımı duyunca gülümsedi. Ben de gülümsemek istedim ama bu sabah yaşananlardan sonra içimden gelmedi. Annem kesinlikle büyüsunü devreye sokuyordu. *Belki de iyi olmasının, çok kibar olmasının yolu sürekli eve misafir çağırmaktan geçiyordur,* diye düşünmeye başlamıştım. Sıkıntılar sadece ikimiz yalnızken yaşanıyordu.

“Mark’la ikisi buraya taşındıklarında tanıştık. Tanrım, nereden baksan on yıl oldu, değil mi Ali?”

Başımınla onayladım. “Evet, Izzy birinci sınıftaydı. Olivia’nın şimdiki yaşındaydı. Daha dün gibi.”

“Zaman gülünç bir şey,” dedi annem. “Ne kadar hızlı geçiyor, değil mi? Bir bakmışsın, çocukların dünyanın en tatlı minikleri;

bir bakmışsın, ortadan kaybolmuşlar, evden ayrılıp kendi hayatlarını kurmuşlar.” Sanki beni ve abimi özlüyormuş gibi acıklı bir ifadeyle konuşmuştu.

Penny bir saate yakın oturdu. Annem bütün cazibesini konuşturmuştu. Onun karşısındaki Grateful Dead hayranı annemdi. Bana *canım* diye seslenen ve küçüklüğümü, eskiden ne kadar korkak olduğumu anlatan, kaldırımlardaki çatlaklardan ve cıvık yumurtalardan korkmamla ilgili komik anıları hatırlatan annemdi. “Her şeye çok kafa yorardı, canını sıkacak bir şey bulur ve endişelenir dururdu,” dedi annem Penny’ye. Sonra bana döndü ve “Umarım artık bunu aşmışsındır, Ali. Kontrolünde olmayan şeyler için o kadar endişelenmeyi... olmayan sorunlar icat etmeyi,” dedi.

Başımı onaylar gibi salladım. Annem Penny’ye baktı. “Sen ne düşünüyorsun, Penny? Minik timsahım Ali hâlâ sorun icat ediyor mu?”

Penny gözlerime bakıp gülümsedi. “Hepimiz ne kadar ediyor-sak o kadar,” dedi. “Hazır konu sorunlardan açılmışken sana zavallı Louise’in evde kuluçkaya yatan tavuklarla ne yaptığını anlatayım.”

Annem hikâyeye güldü, Louise’in tavuklara ve yumurta üretimine ilgisini takdir etti.

Ziyaretinin sonunda Penny yakında Louise’i de alıp tekrar geleceğini ve anneme esrarlı ballarından getireceğini söyledi. Annem üzerinden uzun zaman geçmiş olsa da eskiden ara sıra bir dal ota ya da birkaç parça esrarlı brownieyle kendini şımarttığını itiraf ederek ikimizi de şaşırtmıştı. “Üniversitede Bobbi ve ben hep içerdik,” dedi. “O zamanlar herkes içerdi.”

Vedalaştıkları esnada Penny’nin elini yakalayıp, “Muhteşem bir terapist olmalısın. Anlayışlısın ve çok iyi bir dinleyicisin. Ali’nin hayatında olduğun için çok mutluyum,” dedi.

Penny gülümsedi, onun terapist olduğunu nereden bildiğini bile sormadı. Sohbet esnasında hiç bahsi geçmemiştir. Penny ona çiftlikten, hayvanlardan, Louise ve arılarından, elektrikli koyun isimli ev yapımı esrarından bahsetmişti. Ama iş hayatı hakkında tek kelime bile etmemiştir. Bu konuda ben de ona bir şey söylememiştim. Çürük bir dişi kurcalarmış gibi tereddütle ve dikkatle mantıklı bir açıklama bulana kadar bu soruya kafa yordum.

Olivia bahsetmiş olmalıydı. Kafamda canlanıyordu: Geveze kızım arkadaşlarının hepsinden, sonra yan kapıdaki teyzeleri Penny ve Louise de dahil bizim arkadaşlarımızdan bahsetmiş olmalıydı.

@ayisigikitaap

ON DOKUZ

Paul söz verdiği gibi cuma günü öğle vakti geldi. Haftanın ilk günlerine kıyasla daha zayıf, daha solgun görünüyordu. Gözlerinin altında mor halkalar vardı.

Onu karşılamak için garaj yoluna kadar çıktım.

Bana sarıldı ama insanların sırf nezaketen kollarını doladıkları o zayıf sarılışlardandı. Sonra kendini geri çekti, yüzümü gördü ve birden endişelendi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu. “Mavis’e bir şe—”

“Durumu gayet iyi,” dedim. “İşler büyük oranda yolunda.”

Omuzları rahatladı. “İyi.” Bakışları evden bana, sonra tekrar eve döndü.

“Annem buraya alışmış gibi duruyor. İyi kötü zamanlarımız oldu tabii.” İfademin yetersiz kaldığını düşünerek duraksadım. “Ama genel olarak iyi gittiğini söyleyebilirim.”

Paul’e baktım. Yüz ifadesinden yüzde yüz dürüst olmadığım-
dan şüphelendiği anlaşıyordu.

“Bakımevinden gelen hemşireyle anlaşıldınız mı?”

“Evet. Teresa iyi biri. Oldukça da gerçekçi. En başta annemin anlaşılabileceği bir tip olmadığını düşünerek endişelenmiş-
tim ama birbirlerini çok sevdiler. Teresa her sabah geliyor. Hatta az önce çıktı.”

“Her şeyin yolunda olmasına sevindim. Mavis uyanık mı?”

“Evet, uyanık, sabırsızlıkla senin gelmeni bekliyordu.”

Başıyla onayladı ama yüzünde hayal kırıklığına benzer bir ifade görür gibi oldum. Yine de çok mantıklı değildi bu. Bunca yolu annemi uykuda bulmayı umarak gelmediğine emindim. “Güzel, güzel. Onunla üzerinden geçmem gereken birkaç evrak var. Ayrıca Woodstock’taki evinden birkaç eşyasını daha getirdim. Bazı kitaplar ve ona kendini daha çok evinde hissettirecek kişisel eşyalar.” Birkaç çanta ve bir kutunun olduğu arka koltuğa uzandı.

“Paul?”

“Evet?”

“Sen annemi iyi tanıyorsun. Muhtemelen herkesten daha iyi. En azından benden iyi tanıdığın kesin.”

Ağzını açtı ama sonra dudaklarını bastırarak geri kapadı. Başını sallayarak onaylamakla yetindi.

“Mesele şu ki... Hasta olmadan önce... nasıl desem... hiç kafası karışıyor muydu diye merak ettim.”

“Kafa karışıklığı mı?”

“Sadece... küçük şeyler. Evde dolanıyor; gece yarısı uyanıp yatağından çıkıyor. Gerçekten afalladığı zamanlar oldu. Nerede olduğunu bilmiyor gibiydi. Hatta bir gece yatak odasının penceresini açmış.”

Paul endişelenmiş gibiydi.

“O günden beri bir şey olmadı gerçi. Çoğu zaman akli başında. Ama zaman zaman... sanki bütün karakteri değişiyor. Bana aslında Mavis olmadığını bile söyledi.”

“Mavis olmadığını mı?” Paul dişlerini sıktı ve sanki odağını kaybediyormuş gibi gözlerini kıstı. Sanki ben Alison değilmişim gibi.

“Birkaç sefer de tedirginleştii, benim burada olmamam gerektiğini söyledi. Tehlikeli olduğunu.”

“Tehlikeli mi?” Kaşlarını kaldırdı.

“Bu konu hakkında Teresa’yla konuştum ve acaba demans olabilir mi diye merak etti.”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Bildiğim kadarıyla hayır, yani. Hiç belirtilerini görmedim. Mavis... hep keskin zekâlı olmuştur, zihni berraktır.”

“O zaman yüksek ihtimalle hastalığından ve ilaçlardan kaynaklanıyor.”

Bana ciddi anlamda endişelenmiş bir bakış atarken alındaki çizgiler derinleştii. “Sen gerçekten iyisin değil mi, Alison?” diye sordu. “Biliyorum onu burada ağırlamak sana ağır geliyor. Eğer daha fazla yardıma ihtiyacın varsa daha çok hemşire çağırabiliriz, gerekirse senin yerine onlar ilgilensinler.”

“Hayır,” dedim. “Gerçekten. İyiyim ben. Hallediyorum.”

“Yorgun görünüyorsun,” dedi.

Sen de öyle görünüyorsun, Paul, dememek için kendimi tuttum.

Dürüst olmak gerekirse yorulmuştum. Pek iyi uyuyamıyordum. Bütün gece eski bebek telsizinden gelen cızırtıları dinleyerek bir o yana bir bu yana dönüyor, oradan sesler duyduğumu hayal ediyordum: fısıltılar, cızırtılar, uzaktan gelen bir kuş çığlığı.

“Zor bir... alışma süreci oldu,” diye itiraf ettim. “Ama artık alıştık. Gerçekten de bir sorun yok. Göreceksin.”

“Kızlar ve Mark sorun yaşamıyorlar, değil mi?”

“Onlar gayet iyi. Hatta iyiden de öte denebilir. Mark annemi çok etkileyici buluyor. Olivia resmen âşık oldu. Izzy bile ona ısındı. Annemle röportaj yapıp bir video günlüğü hazırlıyor.”

“Video günlüğü mü?”

“Annem röportaj yapma ve kayda alınma fikrini sevmiş gibi.”

Paul’ün yüzünde bir gülümseme belirdi. “Kızın benimle sırlarını paylaşmalı. Yıllardır Mavis’i röportaj vermeye ikna etmeye çalışıyorum.”

Bakışlarını tekrar eve çevirdi.

“İçeri geçelim,” dedim. “Seni bekliyordu. Gelmene çok sevinecek.”

Gözleri ön kapıya kilitlenmişti ve yarım saniyeliğine de olsa içeri gelmeyeceği fikrine kapılmışım. Evrakları elime tutuşturup gitmek ister gibiydi. Yüz ifadesi bana evin içine girip annemi görmenin istediği en son şey olduğunu söylüyordu.

Bir kez daha aynı düşünceye kapıldım: Onu korkutan annemin hastalığının kederiyle korkunçluğu ve yaklaşan ölüm müydü yoksa başka bir şey miydi?

“Paul,” dedi annem, o içeri girerken.

“Ta kendisi,” diye karşılık verdi Paul. Ardından yatağın yanına gitti, eğildi ve annemi yanağından öptü. Annemin vücudu solgundu ve bir kâğıt havlu kadar hassastı. “Seni görmek güzel, Mavis,” dedi Paul.

“Madem öyle, niye daha erken gelmedin?” diye sordu annem.

Alay mı ediyordu yoksa gerçekten kızmış mıydı anlayamamıştım. Belki de her ikisi birdendi.

“Çünkü cuma diye anlaşmıştık.” Alnında bir ter parıltısı vardı.

“Öyle mi?”

Paul başıyla onayladı. “Evdeydim, hazırladığımız upuzun listeyi yerine getiriyordum. Tabloların, çizimlerin ve dergilerin hepsini Toronto retrospektifi için toparladım. Yeni parçaları da New York’taki Ravenwood’a gönderdim. Evi kilitleyip benden

yapmamı istediğin şeyleri yapmaya başladım. Epey meşguldüm yani.” Sesi titredi. Normalde kendinden çok emin olan, işini çok iyi bilen Paul zorluk çekiyor gibiydi. Bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama bir şey çıkmadı.

“Aferin,” dedi annem. “Paranı hak ettiğini duyduğuma sevindim.”

Paul hafiften irkilse de yüzüne zoraki bir tebessüm yerleştirmeyi başardı. “İmzalaman gereken küçük bir evrak yığını ve birkaç sorum var. Kendini hazır hissediyor musun?”

“Elbette.” Annem oturma pozisyonuna geçti, aniden bütün dikkatini toplamıştı.

“Ben ikinizi yalnız bırakayım o zaman,” dedim. “Gidip bir demlik kahve yapayım. Biraz da taze tarçınlı rulom var.”

“Kulağa harika geliyor,” dedi Paul çantasını karıştırıp bir evrak dosyası çıkarırken.

Mutfakta kahveyi ocağa koydum ve tarçınlı ruloları fırına attım. Ardından tabakları sıcacık tatlılarla donatıp odaya yaklaştım.

“Lütfen,” dediğini duydum Paul’ün. “Bu doğru olamaz.”

Duraksadım, sonra kenara çekilerek dinlemeye devam ettim.

“Bilmiyormuş gibi davranma,” dedi annem. “Tanıdığım en zeki insanlardan birisin, Paul. Gerçek gözünün önünde duruyordu ama sen bakmayı reddettin.”

Hastalığından mı bahsediyorlardı? Ölümünün yaklaşması ve Paul’ün bunu kabullenememesinden mi?

“Ama bu mümkün değil,” dedi Paul.

Annem kahkaha attı. “Neyin mümkün olup olmadığı hakkında hiçbir fikrin yok.”

Paul kısık, hırıltılı bir sesle ne olduğunu anlayamadığım bir şey söyledi ve annem tekrar kahkaha attı ama bu seferki gaddar,

zalim bir kahkahaydı. Sonra kulağa uzun, sinsi bir ıslık gibi gelen bir şey fısıldadı.

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu.

“Hayır,” dedi Paul kararlılıkla. “Yapmayacağım. Yapamam.”

“Elbette yapacaksın. Senin için yaptığım bunca şeyden sonra beni reddetmeye hakkın yok, Paul.”

Yine kısa bir sessizlik, biraz daha fısıltı ve ardından bana doğru gelen ayak sesleri. Elimdeki tarçınlı rulo tabağını düşürmeden koridordan mutfığa kaçmayı başardım.

Paul neredeyse bana çarpacaktı.

“Paul?” diye seslendi annem odasından. “Buraya gel!”

Paul bana baktı —çılgınca, çaresizce— başını iki yana salladı ve aceleyle ön kapıya yöneldi.

“Paul!” diye seslendi annem odasından. “Sakın gideyim deme!”

Ruloları yemek masasına bıraktım, kapıyı arkamdan çekmeye bile kalkmadan bahçe kapısına doğru Paul’ün peşinden gittim. Ben bahçeye çıkarken o cipinin kapısını açıyordu. Soğukta ceketsiz titremeye başladım.

“Paul? Neler oluyor?”

Arabasının kapısından bana döndü. “Bilmiyorum... Yapamam...”

“Anlat bana, Paul.”

“Özür dilerim,” dedi yaşlı gözlerle. “Çok, çok özür dilerim. Hepsi benim suçum. Asla bunu...” Sesi kısıldı. “Ama bilmiyordum. Sana yemin ederim.”

“Anlamıyorum. Lütfen içeri gel, bir fincan kahve içip konuşalım.”

Arabasına bindi.

“Paul!” Annemin evin içinden bağırdığını duyabiliyordum.

Paul bakışlarını evden ayırıp bana çevirdi, arabanın kontağını çevirirken yüzü keder doluydu. Motor birden gürledi.

İçeride annem Paul'ün ismini haykırıyor, anlayamadığım sözler ediyordu. Ona farklı bir dilde mi bağırıyordu? Ardından alçak bir inleme ve çarpma sesi duyuldu.

Paul arabayı geri vitesine takarken bana baktı, gözleri korkuyla açılmıştı. Pencereyi açtı. "O Mavis değil," dedi uzaklaşırken.

YİRMİ

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordum. Annem akşamın çoğunu uyuyarak geçirmişti. Şimdi uyandığından ona biraz çay ve daha önce ısıttığım tarçınlı rulolardan getirmiştim.

Paul gittikten sonra içeri koştuğumda onu yerde bulmuştum. Korkulukları indirmiş, yataktan çıkmış, dengesini kaybedip üzerindeki her şeyi yere düşürerek komodine tutunmuştu: cep telefonu, dolu su bardağı, taşı. Düşerken kolunu vurmuştu. Kırılmış gibi görünmüyordu, kafasını da vurmamıştı ama yine de Teresa’yı aramıştım ve hemen gelmişti. Beraber annemi sakinleştirmeyi başarmıştık, kolundaki yarayı sarıp ona yüksek doz Ativan vermiştik. Teresa şanslı olduğumuzu –yaralanmıştı ama ciddi bir şeyi yoktu– ve yatak alarmini tekrar düşünmenin vakti geldiğini söylemişti. “Tekrar düşerse bu kadar şanslı olmayabiliriz.” Daha uyanık, daha dikkatli olacağıma söz vermiştim. Annemin kendini şu an hissettiğinden daha çok mahkûm gibi hissetmesine neden olacak bir şey yapmak istemiyordum.

“Acıkmışsındır,” dedim anneme getirdiklerimi komodinın üzerine koyarken.

Bana bakmadı. Onun yerine sargı beziyle sarılı olan koluna bakıyordu. Mumyalanmış koluna. “Anne?”

O Mavis değil.

“Buraya ne sormaya geldiğini biliyorum,” dedi.

“Öyle mi?”

Gözleri mi kararmıştı? Zalim bir gülüşle kıvrılmış dudakları incelmış miydi?

Mavis değil.

“Hadi sor,” diye meydan okudu. “Yoksa korkağın teki misin?”

Boğazım kurumuş, iyice sıkışmıştı. “Ne sormaya geldiğimi düşünüyorsun?”

Mavis değil.

Sessiz kaldı. Sırtarak beni izledi, bekledi.

“Pekâlâ,” dedim. “Paul’le bugün ne olduğunu anlatmak ister misin? Niye öyle apar topar gitti?”

Sırtışı büyüdü. “Zavallı Paul. Gitti ve kafasını kaybetti.”

“Ne demek istiyorsun? Aranızda bir şey mi oldu?”

“Yanlış soru.”

“Ama bunu...”

“Korkakça bir soru bu, Alison. Biraz cesaretli ol ve sağlam bir soru sor.”

Mavis değil.

“Pekâlâ.” Kafam karışmıştı. Neyi bilmek istiyordum ki? Aklıma gelen ilk soruyu sordum. “Olivia’ya niye sana Needle Sivam demesini söyledin?”

Annem öyle kocaman gülümsedi ki sanki az sonra canı yancakmış, yüzü ikiye ayrılacakmış ve avını yutmak üzere olan bir yılan gibi delicesine atılacakmış gibi görünüyordu.

“Alnının tam ortasında minik bir kıvrım olan küçük bir kız vardı,” diye şarkı söylemeye başladı annem.

“Senin adın Mavis,” dedim.

“Ya değilse?” dedi. “Ya gerçekten de Mavis değilsem? Artık değilim.”

Uzun bir nefes verdim. Oda gitgide küçülüyor, karanlıklaşıyordu sanki.

Yoksa annem mi büyüyordu? Uzuvarı mı uzuyordu?

Gözlerimi kırıştırdım. İmkânsızdı.

“Tamam o zaman. Madem Mavis değilsin, kimsin sen?” Sesim alçak ve tizdi, korkmuş bir kız çocuğuna benziyordum.

Paul’ün uzaklaşırken söyledikleri kafamın içinde yankılanıyor, korkunç bir gürültü yaratıyordu:

O Mavis değil.

O Mavis değil.

O Mavis değil.

“Mavis’i bir deri gibi üzerime giyiyorum,” dedi. “Hem oyum hem de değilim. Ondan çok daha fazlasıyım.”

Otları ele geçiren bir yangını andıran çıtırtılarla dolu bir kahkaha attı.

“O zaman Needle gerçek ismin mi?”

“Çoğunu denesen de söyleyemeyeceğin pek çok ismim var.”

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Sesinde garip bir aşinalık vardı.

Kiralık hastane yatağında yatan anneme baktım ve yüzünün değiştiğine yemin edebilirdim. Çökmüş yaşlı bir kadın yerine annemin gençliğine dönüşmüştü. Çocukluğumdaki anneme. Kırıksıklıklar kayboldu, göçmüş yanakları tombullaştı, saçı koyulaştı. Sonrasında da bir anlığına tamamen farklı bir şeye dönüştü. Boncuk gibi kömür gözlü, dik burunlu, büyük sarı ön dişleri olan bir yaratık.

Olivia’nın Fareler Kralı.

Geriye doğru sıçradım, arkamı döndüm.

Kendimi zorlayarak tekrar ona baktığımda battaniyelere sarılmış, kolu sargılı, ölüm döşegindeki annem vardı karşımda.

Elbette öyleydi.

Uykusuzluk vurmaya başlamıştı. Kâbuslar. Onun burada olmasının verdiği stres. Bir de o aptal kemirgen ve Olivia'nın Fareler Kralı hikâyesi.

Üstüne de Paul'ün tuhaf, hummalı gidişi.

Akılalmaz sözleri: *O Mavis değil.*

Aklını başına topla, dedim kendime gözlerimi sımsıkı kapatarak.

Annem hep böyle yapmaz mı zaten? diye hatırlattım kendime. *Yalanlar söyler. Kafamı karıştırır.* Bu sadece annemin o eski, zalim oyunlarından.

“Needle Sivam,” dedim harfleri aklımda canlandırarak. Baskı çalışmalarım için yıllarca her şeyi tersten yazmak olayı zihnimde çözmemi sağlamıştı. Gözlerimi açtım ve dosdoğru ona baktım. “Mavis Eldeen’in tersten yazılışı.”

Kıkırdadı. “Akıllı kız.”

“Ama niye? Niye Olivia’dan sana isminin tersten yazılışıyla seslenmesini istedin? Bir oyun mu bu? Bir bilmece mi? Olivia’nın anlayıp anlayamayacağını görmek için bir test mi?”

“Belki de ben Mavis’in aynada gördüğü şeyimdir,” dedi.

Ona, karşımdaki yaşlı ve hasta kadına baktım. Şu anda yapmam gereken en son şeyin onunla bu kördüğümünden farksız tartışmaya girmek olduğunu fark ettim.

“Sen aynaya baktığında ne görüyorsun, Alison?” diye sordu.

Sorusunu duymazdan gelip başka bir soru sordum. “Başka isimlerin olduğunu söyledin. Onlar da mı bilmeceydi? Çözülmesi gereken yapbozlar mıydı?”

Başıyla onayladı. “Olivia bana Needle diyor,” dedi annem, sesi alçak bir tıslama gibiydi. “Ama sen... sen Alison, bana Azha diyebilirsin.”

Çok eskilerden hatırladığım, çocukluğumda geceleri odama, yatağıma gelip korkunç şeyler fısıldadığı o sesle konuşmuştu.

Peki bu ismi bir yerlerden hatırlamıyor muydum?

Daha önce duymamış mıydım?

“Özür dilerim... ne?”

Dilini şaklattı, başını iki yana salladı. “Gerçekten mi, Alison? Sana her şeyi tek tek anlatmam mı gerekiyor? Elini de tutayım istersen? Her siktiğimin adını beraber mi atalım? A-Z-H-A!”

Sendeleyerek ondan uzaklaştım, kalbim küt küt atıyor, kasılan dişlerim birbirine sürtüyordu.

Gözleri öylesine karanlıktı ki neredeyse siyah olmuşlardı.

“Hatırlamıyor musun?”

Başımı iki yana sallayarak odadan geri geri çıktım.

YİRMİ BİR

“Öylece gitti mi yani?” diye sordu Mark. Saat ona geliyordu ve yatakta, ağır yorganımızın altındaydık. Genelde günün en sevdiğim saatiydi: Mark ve benim sarılarak günümüzden küçük detaylar paylaştığımız, en iyi kısımlarını birbirimize anlattığımız, bazen de zor şeyleri beraber aştığımız akşamın son anları. Mark okuma ışığını kapatmıştı, benim laptopum açıktı. Ekranın mavi ışığı odayı aydınlatıyordu: çerçeveli düğün fotoğrafımızı üstünde sakladığımız, üzerinde oval ayna olan antika şifoniyer. Birbirine uyumlu komodinlerimiz vardı: Mark’ınki şiir kitapları ve notlandırılması gereken sınav kâğıtlarıyla doluydu, benimkindeyse birkaç çizim defteri, teknik resim kalemleri ve Mark’ın yeni Moxie kitabı için ilham getirmesini umarak aldığı Cadılar Bayramı’nın tarihçesi hakkında bir kitap vardı.

Mark’a Paul’ün gidişini anlatıyor, daha öncesinde kızların yanında söyleyemediğim detayları ekliyordum.

“Daha hızlı gidemezdi. Tartışmalarına kulak misafiri oldum, ikisinin de keyfi kaçmıştı. Annem ona bir şey yapmasını söyledi ama o hayır dedi. Sonra bir baktım resmen kaçıyor.”

“Vay be! Annenin hastalığının onu çok etkilediğini söylemiştin.”

“Doğru ama...”

“Etkilenmesi normal. Onlar anne oğul gibilerdi.”

Bunun beni niye rahatsız ettiğini bilmiyorum ama etmişti. Belki de kıskançlıktı. Paul yıllar boyunca anneme çok yakın olmuş, onun günlük hayatına benim hiç olamadığım kadar dahil olmuştu.

“Biliyorum,” dedim.

Paul annemin benim hiç tanımadığım yönlerini biliyordu.

Tıpkı benim de onun Paul’ün asla tanımayacağı yönlerini bilmem gibi.

Düşüncesi bile garipti ama sanki iki farklı kişiyi tanıyorduk.

Sık sık acaba Paul abimle benim o evde annemle geçen çocukluğumuz hakkında ne biliyor diye düşünürdüm. Bir şeylerden şüphelendiğine emindim. Ben’in annemle konuşmayı reddetmesi bile onu meraklandırmış olmalıydı. Uzun zaman önce bir keresinde bana, “Mavis ve Ben’in arasında ne gibi bir problem var? Mavis ona ne yaptı ki?” diye sormuştu. Bu sorunun içinin ne kadar dolu olduğunu biliyor, bana da bir şey yapıp yapmadığını merak ettiğini ama bunu sormanın yanlış olduğunu bilerek yüz ifademden bir şeyler öğrenmeye çalıştığını hissediyordum. Paul’e hiç cevap vermemiş, başımı iki yana sallayıp konuyu değiştirmiştım. Bir daha da bu konuyu açmamıştı.

“Yıllardır onun yanında,” dedi Mark. “Sadece onun için çalışmıyor, yıllardır da o ek binada yaşıyor.”

Ben de bunu merak etmiştim. Oradan niye ayrılmamıştı? Oradaki hayatı nasıldı? Hiç arkadaşı var mıydı? Zaman zaman gelip geceyi orada geçiren bir sevgilisi var mıydı? Bana ailesinin olmadığını söylemişti ve onun veya annemin Paul’e yakın birinden bahsettiğini hiç duymamıştım. Özel hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bunun için pek vakti olduğunu da sanmıyordum gerçi.

Peki ya annemin onun üzerinde olan kontrolüne ne demeliydi?

Belli ki tam bir kontrolü yoktu çünkü bu öğleden sonra Paul ona karşı gelmişti.

Annem ondan ne istemişti ki? Paul'ün anneme hayır diyeceği aklımın ucundan bile geçmezdi.

“Belli ki ona çok önem veriyor,” dedi Mark. “Annen de onu umursuyor.”

“Kesinlikle güçlü bir bağları var,” diye onayladım. “Paul onu terk edip giderken annem öyle sinirliydi ki... Korkutucuydu.”

“Peki gittiğinden beri Paul'le hiç konuştun mu?”

“Hayır. Aramayı denedim. Sayısız mesaj gönderdim. Birkaç tane e-posta da attım.”

Başını yukarı aşağı salladı. “Ona biraz zaman verelim. Eminim yakında ondan haber alırız. Muhtemelen böyle apar topar çıkıp gittiği için o da kendini kötü hissediyordur.”

O Mavis değil.

Günün geri kalanında kendimi meşgul etmiş, yaşananları veya annemin bana söylediği tuhaf şeyleri düşünmemeye çalışmışım. Hasta olduğumu, Paul'e kızdığımı, ilacın etkisinde olduğumu söylemiştim kendime. Mutfağı temizlemiş, çamaşır yıkamış, kızlar okuldan eve geldiklerinde onlara *quesadilla* yapmışım. Olivia sanat dersinde yaptığı minik tavuk yastığını anneannesine göstermek için koşarak odasına gitmişti. Kapının eşiğinde dikilip annemin minik kızına kendisinde olmaması gibi korkutucu saçmalıklar söyleyeceğinden korkarak onları izlemiştim. Ama annem nazik ve çekiciydi, hevesle yastığı inceliyordu. “Senin için yaptım, anneanne Needle,” demişti Olivia. “Bayıldım,” diye cevap vermişti annem. “Bana şimdiye kadar verilen en güzel hediye.”

Mark yatakta yanıma yanaştı ve bilgisayarımın ekranına göz ucuyla baktı.

“Takımyıldızları mı araştırıyorsun?” diye sordu, ardından okudu: “*Azha, Eridanus takımyıldızındaki bir yıldız.*” Somurttu. “Bunu bilmiyordum.”

“Eridanus bir ırmak. Orion’un ayağında.”

Başını onaylar gibi salayarak tekrar ekrana baktı. “*Azha ismi kuluçka yeri anlamına geliyor.*” Bana baktı. “Niye özellikle bu yıldızı araştırıyoruz?”

“Annem bahsetmişti.”

“Öyle mi? Astronomiye ilgi duyduğunu bilmiyordum.”

“Duymuyor.” Annemin ilgi alanları hakkında bir fikrim varmış gibi konuşmuştum. Sanki onu tanıyormuşum gibi. “En azından bildiğim kadarıyla duymuyor,” diye ekledim.

Mark beni izleyerek bir şeyler dememi bekledi.

Bilgisayarın ekranını biraz indirerek yeni bir taktik denemeye karar verdim: Gerçeği söylemek. “Bana gerçek isminin Azha olduğunu söyledi.”

Mark gülümsedi. “Kendisine bir yıldız ismi mi vermiş? Çok hoş bir şey bence, sence de öyle değil mi?”

“Ben hoş demezdim.”

“Ne derdin peki?”

“Bilmiyorum, Mark. Garip? Biraz rahatsız edici belki?”

O Mavis değil.

“Olivia’ya da ona Needle Sivam demesini söylemiş. Mavis Eldeen’in tersten yazılışı. Bugün bunun sebebini sorduğumda bana birçok ismi olduğunu ama ona Azha diyebileceğimi söyledi. Paul de gitmeden önce dedi ki...” Duraksadım, devam edecek cesaretim var mı diye düşündüm. Her şeyi anlatmalı mıyım diye.

Mark nazikçe bilgisayarımın ekranını kapadı. “Ali, annen çok hasta ve birçok ilacın etkisinde. Acayip şeyler söyleyecek. Her söylediği ya da yaptığı şeyde sinsilik arama.”

“Benimle... oyun oynadığını düşünüyorum. Ancak sorun şu ki ben oyunu anlamıyorum.”

“Alison...”

“Biliyorum, biliyorum. O hasta. Benim de sınırsız bir hayal gücüm var.”

“Sadece genel durumu hesaba katarak düşün diyorum.”

Başımla onayladım.

“Verebileceğim en iyi tavsiye de şu,” dedi Mark. “Bilgisayarını kenara koy. Uykunu al. Yorgun görünüyorsun.” Yanağımdan, ardından alnımdan öptü.

“Aynen öyle yapacağım. E-postalarımı bir daha kontrol edeyim de. Belki Paul cevap yazmıştır. Ayrıca Sarah’dan haber bekliyorum. Bugün Kit ve John’la buluşup benim adıma kitap için altı ay daha ek süre isteyecekti.”

“Sürekli erteleyip duramazsın,” dedi Mark gözlerini kapayıp yastıklara sırtını dayayarak.

“Biliyorum,” dedim. “İlerleme kaydediyorum. Gerçekten.” Yalan boğazımda oturan bir gülle gibiydi. “Tek mesele... annemin burada olması, Noel’in gelişi ve olan bitenlerle beraber biraz yavaş ilerleyecek.”

“Eminim anlayış gösterirler. İyi geceler, aşkım,” dedi sırtını bana dönerken. İki dakika sonra usulca horluyordu. Koşullar ne olursa olsun başını yastığa koyduğu gibi uykuya dalabilmesini hep kıskanmıştım.

Bilgisayarımı tekrar açtım ve Azha aramasının sonraki sayfasında gezinmeye başladım.

Parmaklarım yanmaya başlamıştı ve linklerden birine tıklayınca garip bir cızırtı duydum.

Dünya sanki her şeye bir tünelden bakıyormuşum gibi gitgide küçülmüş ve kararmıştı.

Okuduklarımı anlamadığıma emindim. Bunlar mümkün olamazdı. Kelimeler sanki anlaşılması imkânsız farklı bir dilde yazılmış gibi bulanık ve yabancı gelmişti.

Cızırtı artmıştı, her yerden geliyordu sanki: duvarlardan, tavandan, zeminden.

Etrafımı sardı, onu ve titreşimini hissedene kadar yakınlaştı.

Cızırtının kaynağı yatakta benimleydi, battaniyenin altındaydı, Mark'la aramdaydı.

Nefesimi tuttum, battaniyeyi çektim.

Telefonumun parlayan ekranı yüzümü aydınlattı.

Sadece telefonumdu.

Kayıtlı olmayan bir New York numarasından aranıyordum. Belki de Paul beni başkasının telefonundan arıyordu.

Mark'ı uyandırmak istemediğimden sessizce, "Alo?" dedim.

"İyi akşamlar. Ben New York Eyalet Polisi'nden Komiser Herrera. Paul Deegan'ın ailesine ulaşmaya çalışıyorum."

Kalbim tekledi. Bir şey mi olmuştu?

"Ben... aile dostuyum. Bildiğim kadarıyla Paul'ün görüştüğü bir ailesi yok."

"Şu anda ev adresindeyim, 278 Spring Hill Yolu. Acil durumda ulaşılacak kişilerinde Mavis Holland var ama evde bulamadık. O karısı mı oluyor?"

"Hayır, hayır," diye kekeledim. "Patronu oluyor."

"Ama aynı evde mi yaşıyorlar?"

"Paul ek binada yaşıyor. Mavis'in asistanı."

"Bayan Holland'a nasıl ulaşabileceğimi biliyor musunuz?"

"Aslına bakarsanız burada benimle kalıyor."

"Kendisiyle konuşabilir miyim?"

"Hayır, kusura bakmayın," dedim. "Kendisi çok hasta ve şu anda ilaçların etkisinde. Ben kızıyım, Alison. Ne için aramıştınız?"

Mark yanımda kıpırdandı.

“Numaranızı Bay Deegan’ın telefonundan aldık. Yakın zamanda yaptığı görüşmelerin neredeyse hepsi sizinleydi. Haberi telefonda vermek zorunda olduğum için kusura bakmayın...” Adam duraksayınca yüreğim ağzıma gelerek bekledim. Ne diyeceğini biliyordum ama duymak istemiyordum. Söylemesine fırsat kalmadan telefonu kapatmak istedim. “Bay Deegan bu akşam 212 numaralı otoyolda bir kazaya karıştı.”

“Aman Tanrım,” dedim. “Yoksa...”

İyi olduğunu söyle. Hastaneye kaldırıldı ama iyi olacak. Hava yastıkları sayesinde de.

Ama öyle söylemeyecekti, biliyordum. “Kaza anında hayatını kaybetti,” dedi Komiser Herrera sesini biraz alçaltarak. İnsanlara telefonda böyle kötü haberler verme konusunda pek tecrübesi olmayan genç birine benziyordu.

“Olamaz,” diye inledim. “Nasıl? Ne olmuş?”

“Yolda buzlamaya denk geldiğini ve viraja girerken kontrolünü kaybettiğini düşünüyoruz. Araba takla atıp uçurumdan yuvarlanmış. Arabasının üst kısmı parçalanmış ve Bay Deegan...”

“Ne?” diye sordum aniden detayları bilme ihtiyacı hissederek. Arabadan mı uçmuştu?

“O, ee...” Boğazını temizledi. “Ne kadar detay istiyorsunuz bilmiyorum. Gerçekten de size söylememem gerekiyor...”

“Lütfen söyleyin,” dedim.

“Pekâlâ, o...” Komiser Herrera’nın konuşurken sesi titriyordu. Paul’e her ne olmuşsa bu adamı sarstığını anlamıştım. Bana söylemekten çekiniyor gibiydi ama bir yanının da anlatmak istediğini hissediyordum. Gördüğü dehşeti bir başkasıyla paylaşmak istiyordu. “Dediğim gibi kaza anında hayatını kaybetti. Onun... boynu kopmuş.”

Ne diyeceğimi bilmeyerek ağlamaya başladım.

Polis memurunun anlattıklarına odaklanmaya çalıştım: (annen üzerine kayıtlı olan) aracından kalanların nereye götürüldüğüne, iletişim bilgilerimi adli tabibe ileteceğine, Paul'ün muhtemel akrabalarını veya yakın aile üyelerini bulmam gerektiğine.

Mark yan döndü, gözlerini açtı ve bana baktı “Kim arıyor? Ne oldu?” diye sordu.

Kafam allak bullak olmuştu. Paul'ün beni afallatan sözlerinden sonra evden çıkıp gidişini izlemiştim: *O Mavis değil.*

Annemin bana birçok ismi olduğunu söylediğini duymuştum. Sonra Paul. Öyle kaçar gibi gidişi.

Gitti ve kafasını kaybetti.

Yakıcı safra boğazıma kadar yükselmişti.

Bu gerçek değildi. Bunlar yaşanıyor olamazdı.

“Ne oldu?” diye mırıldandı Mark ben telefonu kapatırken. “Her şey yolunda mı?”

Ama cevap veremedim.

Hiçbir şey yolunda değildi.

Hem de hiç.

Kucağımda hâlâ açık olan bilgisayarıma baktım.

Telefon titremeye başlamadan hemen önce tıkladığım sayfadaki ilk paragrafı tekrar okudum:

Azha sıklıkla bir yılanın vücudu ve bir kuşun kafasıyla betimlenen antik bir dişi şeytandır. Ağgözlü, zalim ve kindardır. Söylenene göre büyük bir servet, şan, en büyük arzunuz neyse onu teklif eder. Ruhunuz karşılığında.

“Tatlım?” dedi Mark doğrularak.

Bilgisayarımı kapadım ve hıçkırarak ağlamaya başladım.

YİRMİ İKİ

Annem evde yardımcı hemşireyle birlikteydi, süngerle baştan aşağı temizleniyordu. Mark, Olivia'yı opera binasına kostümlü provaya götürmüştü. Izzy dışarıda Theo'yla birlikteydi. Her cumartesi film kulübünden bir arkadaş grubuyla bir matineye gidiyorlardı. Ben ağılda "Sevdiğiniz Birinin İçine Şeytan Girdiğini Gösteren İşaretler" başlıklı bir makale okuyordum.

Kişilik değişimlerinden, şiddete eğilimden, garip konuşmalardan ve sıradışı hareketlerden bahsediyordu.

Kişinin fiziksel görünüşü değişebilir. Genç veya yaşlı görünebilirler, göz renkleri değişebilir, tüm yüz ve vücut şekilleri farklı görünebilir. Şeytanın, içine girdiği kişiyi şekillenebilir bir kil parçasından yapılmış kukla gibi manipüle edebilme yeteneği vardır.

Aldığım notlara baktım ve ekledim: *Şekil değiştirebilme*. Büyük harflerle şunu yazdım: *KİŞİLİK DEĞİŞİMİ*. Altını çizerek, *ŞİDDETE EĞİLİM*, diye ekledim. Sayfanın sonunda yaptığımı hatırlamadığım bir çizim vardı. Muhtemelen düşüncelere dalıp gitmişken karaladığım bir şeydi. Azha'yı çizmiştim. Kuş başlı bir yaratık (belli belirsiz mavi alakargaya benzeyen sorguçlu, siyah bir kuş) ve kocaman, siyah bir yılanın vücudu. Benim

versiyonumda yaratığın bir parçası tanıdıktı: Ona annemin buz mavisi gözlerini vermiştim.

Gözlerim yanmaya başladı. Dün gece komiserden gelen aramadan sonra pek uyumamıştım. Bir ara içim geçtiğinde de rüyamda Paul'ün kazasını görmüştüm. Hayal gücümün yorumunda, Paul köşeden dönerken Azha yoldaydı, bekliyordu. Yılan vücudu kıvranıyor, mavi alakarga başı *gak-gak-gak* diye ötüyordu.

Gözlerimi ovuşturdum. Ensem ve omuzlarım ağrıyordu. Biraz daha kafeine ihtiyacım vardı.

Saatime baktım. Üçü biraz geçmişti. Neredeyse iki saattir bununla uğraşıyordum: Siteleri tarayıp notlar alıyor, şeytanlar ve şeytan girme üzerine kitaplar sipariş ediyordum. İsmimi oradaki herkesin bildiği, kapıdan girdiğimde hoş geldinlerle karşılandığım, kitaplar önerildiği ve elbette sıradaki Moxie kitabının nasıl gittiğinin sorulup durulduğu mahalle kitapçımızdan almaktan utanacağım kitaplardı.

Şeytan araştırmasına ne kadar dalarsam o kadar boğazım düğümleniyor, kalbim sıkışıyor. Bir yandan da her şey bir anda sağlam bir zemine oturmuştu. Annemin kişiliğine ve davranışlarına bir açıklama bulmak beni bir anlamda rahatlatmıştı. Bir yandan da beynimin mantıkla çalışan tarafı bunların gerçek olamayacağını söylüyordu. Şeytanlar korku romanlarının sayfaları ve geç saatlerde izlenen filmlerin dalgalanan ışıkları dışında gerçek değildi.

İmkânsız, dedim kendi kendime.

Peki ya değilse?

Ağılın kapısından, "Tık-tık!" diye boğuk bir ses geldi.

Yerimden öyle bir sıçradım ki neredeyse taburemden düşüyordum.

"Kim o?" demeye çalıştım ama kelimeler boğazımın derinliklerinde kurumuş kalmıştı.

Azha, diye tıslardı.

Azha kim? diye sorardım saçma bir tık-tık şakasını, bir bilmeceyi sürdürerek.

Peki cevabı ne olurdu?

Az-ha-cıktı, şimdi ağzımı açacağım ve seni tek lokmada yutacağım.

Ağılın kapısı kayarak açıldı, arkamı döndüğümde Penny'nin başını içeri uzattığını gördüm.

İçim bir rahatlama hissiyle doldu.

"Selam," dedi içeri girerken. "İyi misin?" Beni uzun uzun süzdü. Endişesini yüzünden okuyabiliyordum.

Ekrandakileri görmemesi için bilgisayarımı kapadım. "Pek değilim," diye itiraf ettim. Ona doğru koşmak, sandal ağacı kokusuna gömülmek istiyordum.

"Mark bana mesaj attı. Gelip iyi misin diye bakmamı istedi." Gözleri kapanan bilgisayarımdan not defterime yöneldi. Onu da kapadım. Ama emindim ki çizdiğim yaratığı görmüştü.

"Öyle mi?"

Kocam bana Olivia'nın fare kostümüyle birkaç fotoğrafını atmış ve nasıl olduğumu sormuştu. Ona yeni Moxie kitabıyla meşgul olduğumu söylemiştim. Yardımcı hemşire Janice programa göre öğleden sonrayı annemle geçirecekti, ben de stüdyomda mola veriyordum.

İnternette Azha hakkında bulduklarımı Mark'a göstermemiştim. Söyleyeceklerini, bunların mümkün olmadığını açıklarken bana atacağı endişeli ama alaycı bakışı hayal edebiliyordum.

Penny başıyla onayladı. "Paul'ün başına gelenleri anlattı. Bunun seni çok etkilediğini, dün gece pek uyuyamadığını söyledi." Bana sarıldı. "Bu çok korkunç, Ali. Başınız sağ olsun." Bana sımsıkı sarılmayı bıraktı ve yüzümü inceledi, ona anlatmadıklarımı görebilmek için gözlerime dikkatle baktı.

Başımla onayladım, boynumu kaşıdım. “Hâlâ inanamıyorum. Kötü bir rüyaymış gibi. Paul daha dün buradaydı. Kaza Woodstock’a geri dönerken olmuş. Annemle kavga etmişti. Buradan ayrılırken çok üzgündü. Onu burada kalmaya ikna edebilseydim, meseleyi çözebilseydim ya da en azından sakinleştirebilseydim belki de...”

“İhtimalleri düşünme, Ali. Kazanın sebebinin buradan üzgün ayrılması olup olmadığını bilmiyorsun. Hem öyleyse bile bu senin hatan değil.”

“Biliyorum.”

“Kaza işte,” dedi Penny elimi tutup sımsıkı sıkarak. “Sadece bir kaza. Bazen korkunç şeyler yaşanır ve suçlanacak kimse yoktur.”

Başımla onayladım. Aklıma Penny ve Louise’in oğlunun hayatını kaybetmesi geldi. Tam olarak bir kaza sayılmasa da kimse-
nin öngöremeyeceği trajik bir olaydı. Dünya korkunç şeylerle doluydu.

Mark bana aynı şeyi tekrar tekrar söylemişti: Paul’ün başına gelenleri değiştirebilmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Mantıklı yanımda bunu engelleyemeyeceğimi anlıyordu.

Ama yine de bu garip ziyaret aklımda dönüp duruyor, neyi farklı yapabilirdim diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Dağınık çalışma masama baktım. Çizimlerim, aldığım notlar, ekranında sipariş verdiğim kitapların e-posta onayı olan laptopum.

O Mavis değil, demişti Paul.

“Annen haberi nasıl karşıladı? Çok yakınlardı, değil mi? Neler hissettiğini tahmin bile edemiyorum.”

Dudağımı ısırdım. “Bilmiyor.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ali, biliyorum onu korumaya çalışıyorsun ama...”

“Biliyorum, biliyorum. Ona söylemem gerekiyor. Cenaze hazırlıkları için onunla konuşmam gerekiyor. Paul’ün haber vermem gereken bir ailesi olup olmadığını da öğrenmeliyim. Ayrıca annemin arabasını sürüyordu, yani bir de onunla uğraşmak gerekiyor. Adli tabip bu sabah hangi cenazeevini kullanmak istediğimizi sordu. Bize bir yer önerdi. Tam bu kâbus daha da kötüleşemez derken kötüleşiyor.”

“Öyleyse ona ne kadar erken söylersen o kadar iyi,” dedi Penny asi bir bukleyi kulağının arkasına ilâştirirken.

“Biliyorum. Sadece... biraz daha uygun bir zaman kolluyorum. Uyandığında çok acı içindeydi ve ekstra doz istedi. Sonra da bir uykuya daldı bir uyandı durdu. Derken hemşiresi Teresa biraz uğradı. Şimdi de yardımcı hemşire Janice’le birlikte. Janice onu temizleyip çarşaflarını değiştiriyor. Ben de bu sırada biraz dinleniyorum işte.”

Penny beklentiyle bana baktı. Normalde bu etkileyici bakışlarını rahatlatıcı bulurdum ama şimdi suçüstü yakalanmış hissediyordum.

“Öğleden sonra ona söyleyeceğim,” dedim. “Janice gittikten sonra. Uyanık ve aklı başındaysa tabii.”

“Söz mü?” diye sordu.

“Söz,” dedim.

Sıcak bir tebessümle karşılık verdi. “İstersen söylerken yanında durabilirim. Bilirsin, moral desteği için.”

Başımı iki yana salladım. “Teşekkürler ama bunu yapabiliyim.”

“Büyük bir şok yaşayacağına eminim,” dedi Penny.

Başımla onayladım.

“Sana sonra mesaj atarım. Nasıl karşıladığını öğrenmek için.” Bunun en yakın arkadaşımın anneme haberi verdiğimden emin

olma yöntemi olduğunu anlamıştım. “Belki Louise ve ben yarın ona yiyecek bir şeyler getirebiliriz. Mesela yine kahveli kek? Ya da çörek?”

“Olur,” dedim. “Eminim bu hoşuna gider.”

“O zaman yarın geleceğiz,” dedi.

Kapalı bilgisayarına ve not defterime baktı. “Neyle uğraşıyorsun peki?” Doğruyu söylemem için bana meydan okuyormuş gibi gözlerimin içine baktı.

“Ben...” Yalan söylemeyi denedim. Sıradaki Moxie kitabı için araştırma yaptığım gibi bir şey uydurmayı denedim. Cadılar Bayramı’nın kurtarılması gerekiyorsa Moxie’nin bunu nasıl başaracağını bulmaya çalıştığımı. Ama o benim en yakın arkadaşım ve ona yalan söyleyemezdim. Denediğim anda enselenirdim. Nasıl başlayacağımı düşünerek iç çektim.

“Uzun zaman önce koruyucu melekler hakkındaki teorini anlatmıştın bana, hatırlıyor musun? İyi ruhlar bizi izliyor, koruyor, bize yol gösteriyorlardı hani?” O zamanlar bunun tuhaf bir fikir olduğunu düşünmüştüm ama Penny tüm o *new-age* tarzı ruhsal inançlarla ilgileniyordu.

Başıyla onayladı. “Evet.”

“Hâlâ bunlara inanıyor musun?”

“Kesinlikle.”

Elimi not defterimin üzerinde gezdirdim, parmaklarım defterin omurgasındaki metal spirale doğru çekinerek ilerliyordu. “Pekâlâ,” dedim, “eğer iyi ruhlar varsa, kötü ruhların da olması mantıklı değil mi?”

Kaşlarını çatarak baktı. “Ne sormaya çalışıyorsun, Alison?”

“Paul dün gitmeden önce çok garip bir şey söyledi. Ona annemin nesi olduğunu, aralarında ne yaşandığını sordum ve bana, *O Mavis değil*, dedi.”

“Anlamıyorum.” Penny afallamıştı. “Mavis değil mi?”

“Şeytanlara inanıyor musun?” diye sordum.

“Şeytanlar mı?” diye tekrarladı yavaşça.

Buraya kadar gelmiştim. Artık geri dönüş yoktu. “Dün annem Paul gittikten sonra... çok sinirliydi. Âdeta cinnet geçiriyordu. Sanırım onu yakalayabilmek için yataktan çıkmıştı ve düşüp kendini yaraladı. Sonra da saçma sapan şeyler söylemeye başladı ve dedi ki... Bana gerçek isminin Azha olduğunu söyledi.”

“Azha mı? A-Z-H-A?”

“Evet. Ben de oturup araştırdım. Bir yıldızın ismi. Ama aynı zamanda antik bir şeytanın ismi.” Penny’yi izledim. Hiçbir şey söylemedi, yüzü ifadesizdi. Ama her zamanki gibi gözlerini benimkilerden ayırmadı. “Bir resim bile buldum. Bir kuşun kafasıyla bir yılanın vücudunun birleşmiş hali, korkunç pençeleri var.” Not defterimi açıp yaratığın çizimini buldum. “Azha kişiye zenginlik, ün ve kişinin en çok arzuladığı şeyi sunar. Ruhunuz karşılığında dileklerinizi gerçekleştirir.”

Penny bomboş bir ifadeyle ama tamamen sakince bana bakıyordu. Gözlerinde beni yargıladığını gösteren herhangi bir emare yoktu. Öte yandan bana barken genellikle hissettiğim o sevgi ve bağlılık da yoktu. Bu onun terapist bakışıydı. Tamamen hayal dünyasında yaşayan, travma ve kederden dolayı neyin gerçek neyin sahte olduğundan emin olamayan danışanlarına da böyle mi bakıyordu?

“Yani dediğine göre, annenin tam olarak ne?.. Yani onun içine şeytan girmiş olduğuna mı inanıyorsun?” Bu cümleyi kurarken zorlanmıştı.

“Biliyorum kulağa çılgınca geliyor, ilk başta ben de öyle düşündüm ama sonra araştırmaya başladım ve Azha hakkında, şeytan girme hakkında öğrendiklerim... mantıklı geldi.”

Not defterime aldığım notları paylaşmaya, kanıtlarımı sunmaya hazırdım.

Penny koruyucu meleklerle, kristallerin iyileştirici gücüne, tarot okumanın verebileceği fikirlere inanıyordu. Bu yüzden bunlara hoşgörüyle yaklaşabilecek, gerçek olduğuna inanabilecek en uygun kişiydi. Bana inanırdı. Ona gösterirsem, bildiğim her şeyi anlatırsam bana inanmak zorunda kalırdı.

Ama yanılıyordum.

Başını iki yana salladı. “Şeytan mı, Alison? Gerçekten de annenin içine şeytan girdiğine inandığını mı söylüyorsun?”

Bana nasıl baktığını görünce boğazım düğümlendi. Gözleri şaşkınlık, endişe ve kuşkuyla doluydu.

“Azha’dan bahseden kayıtlar var, ilk olarak...”

“Alison,” dedi elini koluma koyarak. “Azha diye bir şey yok.” Benimle yavaşça ve sakince konuşuyordu. Olivia’ya Fareler Kralı’nın gerçek olmadığını söyleyişim gibiydi.

Kolumu geri çektim. “Ne yani? Delirdiğimi mi düşünüyorsunuz?” Ses tonum kızgın ve savunmacıydı.

İç çekti. “Hayır, Ali. Delirdiğini düşünmüyorum. Bunun beyninin olanlara anlam verebilmesinin bir yolu olduğunu düşünüyorum. Annenin sana yaptıklarına bir sebep bulmaya çalışıyorsun. Annenin içinde sana korkunç şeyler yapmasını söyleyen bir şeytan oluşunu düşünmek, onun seni istismar ettiğine inanmaktan daha kolay.”

Not defterimi hiddetle kapadım, içimde savunmacı bir hissin yükseldiğini hissettim. Penny en yakın arkadaşımdı. Hep yanımda olan, arkamı kollayan kişiydi. O bile bana inanmıyorsa kimse inanmazdı. “Şeytanlara inanmıyor musun yani? Lanetlere inanmıyor musun?”

Üşüyormuş gibi ellerini ovuşturdu. “Elbette lanete inanıyorum. İnsanlar çeşit çeşit berbat, şeytani şeyler yapıyorlar. Ama

belki travmadan, akıl hastalıklarından, baş etme becerilerinden yoksun olduklarından ya da belki de sırf aşağılık insanlar olduklarından yapıyorlar bunu. İçlerinde bir şeytan olduğu için değil. İnsanlık tarihi boyunca akıl hastalıkları hep kişinin içine şeytan girdiği şeklinde yorumlanmış. Ama artık doğrusunu biliyoruz.” Beni kastedermiş gibi gözlerimin içine bakıyordu.

Ona *ben de doğrusunu biliyorum* der gibi başımı salladım.

Haklıydı. Bir tarafım hep annemin bana yaptıklarına bir bahane, bir açıklama aramıyor muydu? Sadece hasta deyip geçmekten daha mantıklı bir açıklama. Yaptıklarının hiçbirini hak etmediğimi şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlayacak bir açıklama.

“Dünya kötülüklerle dolu,” dedi Penny. “Annenin de içinde kötülük olduğundan hiç şüphem yok. Ama kötülük her zaman şeytan veya ifritler demek değildir.”

Yine başımla onayladım. Elbette haklıydı. Elim not defterimin üzerindeydi. Sanki içindeki fikirler fırlayıp kaçacakmış gibi kapağını sımsıkı kapalı tutuyordum.

Penny kazağının içine elini uzattı, boynundaki ipe bağlı küçük mor bir torbayı çıkardı.

“O ne?” diye sordum.

Boynundan çıkarıp bana verdi. “Arkadaşım Carmen benim için yaptı,” dedi. Penny ve Louise’in partilerinde Carmen’le birkaç defa karşılaşmıştım. Burlington’da küçük bir kitapçı ve kristal mağazası işletiyor, ayrıca tarot okuyordu. “Bir koruma tilsimi. Danışanlarımın kötü enerjilerini üzerime çekip eve taşımamak için takmam gerekiyor. Ama bence buna senin benden daha çok ihtiyacın var.” Gülümsedi. “Hadi, tak bakalım.”

İpi boynuma geçirdim. “İçinde ne var?”

“Emin değilim. Şifalı bitkiler, kökler ve bir kristal sanırım.”

“Teşekkürler” dedim.

“Hiç önemi yok.” Gitmek için ayağa kalktı. “Ali?”

“Efendim?”

Kaşlarını çattı, kazağındaki bir yün parçasını kopardı. “Yerinde olsam bu şeytan meselesinden Mark’a bahsetmezdim. Yeterince endişeleniyor zaten.”

“Hayır! Elbette bahsetmem.” Ona bahsettiğim için bile pişmandım. Mark’ın yanında bu konuyu kesinlikle açmayacaktım. “Hiçbir şey demedim say, olur mu? Biliyorum, çılgınca bir düşünce. Haklısın. Sadece çok kötü ve imkânsız bir şeye anlam verebilmemin bir yolu işte. Annemin yaptığı şeylere ne kadar mantıksız olsa da bir açıklama bulmak için. Beni yargılamadığın için teşekkürler.”

Penny başını onaylar gibi salladı. “Kendine bir iyilik yap,” dedi not defterime ve bilgisayarına bakarak. “Şeytan araştırmasını bırak. Burada vakit geçireceksen Moxie üzerine çalış.”

“O zaman Moxie vakti,” dedim mor tılsımı kazağımanın altına sokarak. Penny’ye elimden gelen en güven verici gülümsememle baktım. “Onun kurtarması gereken bir bayram ve benim de son teslim tarihim var.”

YİRMİ ÜÇ

“Anne?”

Annemin gözleri kapalıydı ama gülümsüyordu. Ölü taklidi yapıyordu.

Oda soğuktu. Çok soğuktu. Pencereye baktım ama kapalıydı. Açık bir krem rengi olan duvarlar üzerlerine bir gölge düşmüşçesine köhne ve karanlık görünüyordu. Olivia’nın HOŞ GELDİN ANNEANNE MAVIS kartonu annemin yatağının üzerinde asılıydı; Olivia’nın yaptığı tavuklu yastık da onun yanında, yatağın üzerinde duruyordu. Taş, komodinin üzerindeydi ve bir anlığına onun odadaki bütün ışığı ve rengi içine çektiğini düşündüm.

Janice yeni gitmişti. Arabasının bahçeden yola çıkışını duymuştum. Ona kapıya kadar eşlik ederken annemin ne kadar tatlı biri olduğundan bahsediyordu. “Çok kıvrak zekâlı,” demişti Janice. “Biliyor musun, bana bu geceki piyangoyu kazanacak sayıları tahmin edebileceğini söyledi. Eve giderken markete uğramam ve kendime bir bilet almam için söz verdirdi. Her şeyi bilebildiğini söylüyor.”

Ne kadar komik değil mi, der gibi gülümsedim ama korkuyu iliklerimde hissetmiştim.

“Hemen parlayıveriyor,” diye devam etti. “Ama çok tatlı biri.”

Saat dördü biraz geçmişti. Mark ve Olivia yakında evde olacaklardı. Gidip kahvaltı ve öğle yemeği bulaşıklarını yıkamam, mutfakı temizlemem ve akşam yemeğine başlamam gerekiyordu. Olivia'ya spagetti ve hindi köftesi sözü vermiştim.

“Anne, uyanık mısın?” Ona doğru bir adım attım. Tepe lambasının yanı sıra komodindeki lamba da açıktı. Yine de oda karanlık ve soğuk gibiydi. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

Paul'e ne olduğunu anlatmam gerektiğini biliyordum. Daha fazla erteleyemezdim.

Penny'den her an annemin bu haberi nasıl karşıladığını soran bir mesaj bekliyor olmam da hiç yardımcı olmuyordu.

Annemin gülümsemesi genişledi ama gözleri kapalı kaldı. Kolları iki yanındaydı, elleri dövüşmeye hazırlanıyormuş gibi yumruk şeklindeydi.

Vazgeçme isteğime direnerek elmalı şampuanıyla Janice'in sürdüğü bebek pudrasının kokusunu alabilecek kadar yakınına eğildim. Ama yüzeyin altında yanlış bir koku vardı. Çürük kokusu. Ölüme yaklaşan bir vücut kokusu.

Annem ceset gibi kokuyordu.

“Azha?” diye fısıldadım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve sımsıkı sarı dişlerini göstererek gülümsemesi genişledi. “Sonunda öğrenebilmiş olman ne güzel, değil mi? Gerçeği ağzından duyabilmek ne güzel,” dedi. “Artık saklamak yok. Etrafında dört dönmek yok. Artık ikimizin de gerçekte ne ve kim olduğunu biliyoruz.”

Başımı yukarı aşağı salladım ve neyin peşinde olduğunu anlamaya çalıştım. Bu gerçekten de hastalığının ve ilaçlarının getirdiği bir vesvese miydi? Hayatı boyunca sevenlerine zulmetmesini ve akıl sağlığını kabullenebilmesinin bir yolu muydu? Yoksa sadece oynadığı bir oyun muydu? Beni delirtmek için beynimi yakmaya mı çalışıyordu?

Bana bakınca ne görüyordu? Kimi görüyordu? Bir yanım bunu ona sormak istedi ama diğer yanım hiç bilmek istemiyordu.

“Bu ne?” dedi doğrularak. Eğri büğrü, eklemleri iltihaptan şişmiş parmağıyla boynumdaki tılsımı işaret etti.

“Penny’nin bana verdiği bir şey.” Kolyeyi gülümseyerek kaldırdım. “Bir iyi şans tılsımı.”

“İğrenç kokuyor,” dedi. Arkasını dönerken ne kadar iğrendiği yüzünden okunuyordu.

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?” Tılsımı tutup burnuma yaklaştırdım. Ben çok güzel koktuğunu düşünüyordum. Burnuma adaçayıyla lavanta kokusu çalınıyor, alttan alta da derin ve toprağımsı bir koku geliyordu.

“Çıkar şunu,” dedi emir verir gibi. “Berbat kokuyor. Bok gibi.”

Kolyeyi gömleğimin altına sokup bir adım geriledim. “Sadece saçma bir tılsım.”

“Ne istiyorsun benden, bok kafalı?” diye çıkıştı. Sonra cık cıkladı, başını iki yana sallarken aklar düşmüş perçemleri koyu renk gözlerinin üzerine düştü. “Aa, doğru. Buraya bize Paul’dan bahsetmeye geldin, değil mi?” Altdudağını yalandan büzdü. Gözleri irileşip birden üzgün bir ifade takındı, yüzünü astı. Absürt bir çizgi film karakteri, bir karikatür gibi görünüyordu.

Olanları zaten biliyor muydu? Nasıl bilebilirdi?

“Öldü zavallı. Paldır küldür çekti gitti ve kafasını kaybetti.” Birden küçük bir kız çocuğuna dönüşmüş gibi kıkırdadı.

“Sen bunu nereden biliyorsun?” diye sordum. Korkudan nefesim kesilmişti.

“*Horoz Robin’i kim öldürdü? Ben, dedi serçe. Yayımla ve okumla,*” diye şarkı söyledi. “*Horoz Robin’i ben öldürdüm.*”

“Paul’ün öldüğünü nereden biliyorsun?” diye sordum tekrar. Sesim bu sefer daha güçlü, daha yüksekti. Hissetmediğim bir güç ve özgüvenle dolu, *cevap ver, kahrolasica* sesimdi bu benim.

“Ölümünü kim gördü? Ben, dedi sinek. Minicik gözlerimle gördüm onun ölümünü.”

Izzy'nin odasındaki sinekleri, pencereye karşı yığın oluşturan iri vücutlarını hatırladım. Çıkardıkları o uğultu kulaklarımda vızıldadı.

Daha fazla sinek görmeyi bekleyerek odaya göz gezdirdim. Uzaktan bir vızıltı duyduğuma yemin edebilirdim.

“Cevap ver bana,” diye sordum daha talepkâr bir sesle. “Paul'ün başına gelenleri nereden biliyorsun?”

Gülümsemesi soldu. “Ben her şeyi bilirim. Hem serçeyim hem de sineğim.”

“Kimse her şeyi bilemez.”

Tekrar gülmeye başladı. Sığırcığın ötüşüne benzeyen korkunç bir gülüştü. Tekrar yatağına uzanıp kafasını arkasındaki yastık yığınına yasladı. “Doğru diyorsun. Yalanımı yakaladın. Ne kadar da zekisin sen öyle. Kanaryayı yutan ve gururla, memnuniyetle göğsü kabaran alnı dik kedi.” Gözlerini yüzüme dikti. “Miyav, miyav, miyav.”

Ona, kedi sesleri çıkarırken yüzünün büzülüşüne baktım ve birkaç saniyeliğine bunun gerçekten de annem değil de onun grotesk bir kopyası olduğuna emin oldum.

Çarşafının köşesiyle oynuyordu. “Doğrusunu istersen,” dedi, “çok şey biliyorum. Her şeyi değil.”

“Başka ne biliyorsun?” diye sordum onu test ederek. Ne umuyordum ki? Onun bilmesinin imkânsız olduğu bir şeyi, onun aslında bir şeytan olduğunu kanıtlayacak bir şeyler söylemesini mi?

İsteğim buydu: Hepsinin gerçek olduğuna dair bir kanıt. Ya da bunun annemin oynadığı bir oyundan ibaret olduğunu kanıtlayacak bir yalan yakalamak. Tabii ya, bu bir oyun olmalıydı.

Aklı başında, mantıklı yanıma buna hemen şimdi bir son vermem gerektiğini biliyordu. Arkanı dönüp git, odayı terk et, akşam yemeğini hazırla. İletişime girme. Bu deliliği besleme. Onun bu oyununa iştirak etmem akıl sağlığım hakkında ne söylüyordu acaba?

Penny'nin yüzünde gördüğüm o endişeyi, duyduklarına inanmıyormuş gibi bakışını düşündüm. Şimdi beni görse kesin aklımdan ne geçtiğini sorardı.

“Bilmediğim şeyleri saymak daha kolay olur,” dedi annem (ya da annem taklidi yapan şey).

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ne gibi?”

Sanki gözbebekleri patlamış da etrafındaki her şeyi yutmuş gibi kapkara olan gözlerini kıstı. “Bizim burada kalma isteğimize neden evet dedin?”

“Biz mi?”

“Annen ve ben. Ev sahibi ve ortakyaşar. Neden evet dedin?”

“Çünkü doğru olan buydu.”

“*Hayır, hayır, hayır!* Yanlış cevap.” Tekrar oturur pozisyona geçti, bana absürt bir yaylı kuklayı anımsattı. “Bir sebebin vardı. *Bir planın.* Anlaşmazlığımıza bir çözüm bulmayı mı umuyordun? Barış mı? Mutlu bir son mu?”

Başımı iki yana sallayarak geriye doğru bir adım attım. “Mutlu son diye bir şey yoktur.”

Çocukluğumda hatırladığım kötü ruhlu bir gülümseme vardı yüzünde. “Belki de senin için hâlâ umut vardır, Alison. Belki de hep sandığım kadar ahmak değilsindir.”

Dişlerimi sıktım. “*Biz* dedin. Ev sahibi ve ortakyaşar. Bu, annemin hâlâ orada olduğu anlamına mı geliyor?”

“Parçaları duruyor.”

“Sadece parçaları mı?”

“O bozulmuş bir yapboz. Ben de parçalarını bir arada tutan yapıştırıcıyım.”

Başımı onaylar gibi salladım, içime yayıldığını hissettiğim tedirginliği azaltmak için uzun ve yavaş bir nefes aldım. “Şimdi onunla konuşabilir miyim?”

“Hayır, evde değil.” Çarşafı yeniden kavrayıp boğumlu elle-riyle kırıstırdı.

“Onunla konuşmak istiyorum.”

“*Ding-dong, ding-dong*, zili istediğin kadar çal, bok beyinli, işe yaramaz kız. Bu gece annen kapıyı açmayacak. Bu gece benimle yalnızsın.”

“Ne zamandır oradasın?”

Uzun, hırıltılı bir nefes aldı, öksürdü, ardından sırtını yastıklara dayadı. “O minicik aklınla, acınası zaman ve mekân anlayışınla algılayabileceğinden çok daha öncesinden beri. Ebediyetten beri buradayım. En eski taştan bile eskiyim.”

İçten içe titriyordum. “Demek istediğim, ne zamandan beri annemin içindesin?”

İşte yine o küçümsercesine iki yana sallanan baş, kınayan *cık cık*. “Yanlı ş soruları soruyorsun.” Sesi gücünü kaybediyor gibiydi. Kulağa yorgun geliyordu. Belki de her zamanki gibi onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

“Hangi soruları sormam gerekiyor?” Sesim biraz tizdi, fazla yüksekti, korkumu ve öfkemi ele veriyordu.

“Gerçekten mi, Alison? Senin için hecelemem mi gerekiyor? Apaçık olan sorulara giden eğri büğrü yola seni elinden tutup götürmem mi gerekiyor?”

Hiçbir şey söylemedim. Odada kaldığım için, onu dinlediğim için, oyununa eşlik ettiğim için kendi akıl sağlığımı sorguladım.

Gerçek değildi. Olamazdı.

Kendime böyle diyordum ama içimde bir yerlerde bir şeylerin oynadığını hissettim: Göğsüme yerleşen, nefes almamı zorlaştıran korkunç bir gerçek.

İğrenir gibi derince iç çekti. Nefesi güneşte bırakılan bozuk et gibi kokuyordu. "Annenin vücudu ölüyor."

İyice doğruldum, bedenim geriliyordu. "Bunun gayet farkındayım."

"O zaman o ölünce bana ne olacağını sorabilirsin."

Beni baştan aşağı süzdükten sonra siyah gözlerini benimkilere kilitleyince tüylerim diken diken oldu. Bir an bana doğru yaklaştığı, vücudunun havada süzüldüğü, yılanımsı bir şekil aldığı, kıvrılarak bana doğru geldiği hissine kapıldım.

"Biliyorsun, değil mi?" dedi en sonunda. Solgun dudaklarında bir sırıtış kıpırdandı ve dudaklarını nemlendirmek için dilini bir kertenkele gibi dışarı çıkardı.

"Başka bir yere mi gitmen gerekiyor?" diye tahmin ettim. "Başka bir... ev sahibine?"

Filmlerde hep böyle olmaz mıydı zaten? Bir masum kurbandan diğerine bir parazit gibi sıçrayan şeytan.

"Doğru." Başını hafifçe öne doğru salladı. "Devam et, ipi takip et."

Gözlerimi kapadım. Bir anda çocukluk yatağıma dönmüştüm, annem yanımda kulağıma fısıldıyordu. *Seni kurtarmalıydım. Belki de doğumda boğmalıydım seni, ileride yaşanacakların acısını çekmemen için.*

Göğsümde hissettiğim ağır gerçek kocaman ve karanlık bir şeye dönüşerek nefesimi kesti.

O zaman bile biliyordu.

Sırada benim olduğumu biliyordu.

Buraya niye geldiğini nihayet anlamıştım. Hayatının sonunda benimle olmak değildi derdi. Barışmak ya da affedilmek istemiyordu.

Beni istiyordu.

Bedenimi.

Ruhumu.

“Benim,” dedim gözlerimi açıp onunkilerin içine bakarak.

Başıyla onayladı, yüzünde hastalıklı bir gülümseme belirdi.
“Başından beri sendin.”

Dengemi sağlayabilmek için yatağının yanındaki korkuluklara tutundum.

“Senin için neler yapabileceğimi biliyor musun? Sana neler verebileceğimi? Beraber gidebileceğimiz yerleri?” Gözlerinde korkunç bir ışıltı vardı: heyecan, umut. Solgun yanakları renklenmişti. Tekrar doğruldu, öne eğildi, beni kavramaya çalıştı.

“H-hayır,” diye kekeledim gerileyerek.

“O salak köpekli kitabınla başarı elde ettiğini mi sanıyorsun? Başarının ne demek olduğunu bilmiyorsun. Hayal etsene, Alison: İsmi çoksatın listelerinin başında, insanlar saatlerce senden imza almak için bekliyorlar, hayatın boyunca harcayamayacağın kadar paran var.”

Başımı iki yana salladım.

Gerçek olamazdı bu. Karşımdaki hasta ve yaşlı kadın, hastalığını bana bulaştırmak istiyordu.

“Annenin son isteği bu,” dedi.

“Peki ya hayır dersem ne olur? Reddedersen?”

Gür bir kahkaha patlattı.

“Reddetmek diye bir şey yok. Bu bir *tercih* meselesi değil. Bugün ne giyeceğini seçmeye benzemez. *Canım et istemiyor onun yerine tavuğu tercih ederim*, demek gibi bir şey değil.”

“Hayır,” dedim titrek bir sesle. Kızlarımı, ben kendimde olmazsam onların başına neler geleceğini, ben farklı biri –bir

şey- olursam yaşanacakları düşündüm. Sonra bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım çünkü saçmaydı. Annemin ekmeğine yağ sürüyordum. Çünkü o elbette Azha isimli bir şeytan değil de annemdi ve en incelikli, en zalim şakalarından birini yapıyor, beni ölümüyle yalnız bırakmadan önce son oyununu oynuyordu. Küçükken bana söylediklerini hatırladım: *Bu kadar saf olmalısın. Her duyduğuna inanma, Alison.*

“Reddedecek bir şey yok, *anne*. Bunların hiçbiri gerçek değil,” dedim, akıl sağlığı yerindekiler diyarında kalmak için var gücümle mücadele ederken kafam allak bullak olmuştu. Şeytanların olmadığı bir diyarda kalmaya çalışıyordum. Annemin sadece hasta ve yaşlı bir kadın olduğu, kiralık bir hastane yatağından tek kızına son bir zalim şaka yapmaya çalıştığı bir diyar. “Hepsini uyduruyorsun. İtiraf et.”

Şeytan diye bir şey yoktu. Şeytan girme diye bir şey yoktu. Olamazdı.

Tek kaşını dramatik, alaycı bir *Öyle mi dersin?* tavrıyla kaldırdı.

“İtiraf et!” diye patladım. “Dalga geçiyorsun benimle. Tıpkı eskiden de yaptığın gibi dalga geçiyorsun.”

Bana evimizi kaybettiğimizi ve artık arabamızda yaşamamız gerektiğini, abimin öldüğünü söylediği o korkunç zamanları hatırladım. Bunların hepsi ona göre bir oyundan ibaretti.

Karşımdaki kadın gülümsedi, arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve bu sefer daha zayıf bir sesle şarkı söylemeye devam etti: “*Çanların zavallı horoz Robin için çaldığını duyduklarında, gökyüzündeki tüm kuşlar iç çekerek, ağlayarak döküldüler.*”

Yeniden ona yaklaştım, ellerimi kırılğan, kemikli kollarına koydum. “Şu siktiğimin şarkısını keser misin?” diye bağırdım ona.

“Alison?”

Arkama döndüm. Mark kapının eşiğindeydi, yüzünde üzgün bir ifade vardı.

“Ahh,” dedi annem kısık, zayıf bir sesle. “Canımı yakıyorsun, Ali. Dur lütfen,” diye feryat etti. “Bana tekrar zarar verme, lütfen.”

Kolunu bıraktım, geriledim, iş üstünde yakalanmış bir suçlu gibi ellerimi kaldırdım. Mark odaya girdi ve ellerini omuzlarıma koyup beni ondan uzaklaştırarak annemi kurtardı.

YİRMİ DÖRT

Alışveriş merkezindeki Noel Baba'nın kucağında oturan küçük kız çığlık atıyordu. Onu kim suçlayabilirdi ki? Noel Baba'nın parlak polyester kostüm giymiş, sahte sakallı, sentetik botlu bir taklit olduğu apaçık ortadaydı. Yardımcı elf, selofan kaplı küçük bir baston şeker teklif ederek zavallı kızı sakinleştirmeye çalışıyordu. Küçük kızın bitap düşen annesi fotoğraflarını çekebilmek için bir dakikalığına da olsa ağlamayı bıraksın diye kızına yalvarıyordu.

“O Noel Baba,” diye tekrarlıyordu annesi. “Noel Baba'yı seviyorsun, değil mi?”

Henüz dört yaşında bile olmayan kız, annesi onu orada tutmaya çalışırken güzel kırmızı elbisesinin içinde Noel Baba'nın kucağında debelenip duruyordu.

“Lütfen,” diye yalvardı annesi. “Sadece bir dakikalığına sakin dur.”

“Hayır!” diye çığlık attı kız. Yüzü kıpkırmızıydı, kendini kaybetmişti. “Hayır! Hayır! Haaaayır!”

Anneye elimden gelen en şeytani bakışı attım, daha sonra bu işkenceden uzaklaşıp yemek katına gittim.

Mark evden çıkmam, alışveriş yapmam, hatta bir arkadaşım-la öğle yemeği yemem konusunda ısrar etmişti. Paul hakkındaki

korkunç haberlerden kafamı uzaklaştıracak bir şeyler yapmamı istiyordu. Annemle arama biraz mesafe koymamı sağlayacak bir şeyler.

Bir gün önce beni odadan çıkararak eli ayağı tutmayan annemi istismarcı kızından kurtardıktan sonra, “Sana neler oluyor böyle?” diye sormuştu. Bana endişeyle, artık neler yapabileceğimi kestiremiyormuş gibi bakıyordu.

“Hiçbir şey,” demiştim.

“Yaptığın *hiçbir şey* annenin kolunda yaralar bıraktı ama.” Sesinde korkunç, suçlayıcı bir tını vardı.

“Ona doğru düzgün dokunmadım bile! Dediklerini duysaydın...” Yapabileceğim herhangi bir açıklamanın aptalca –ve belki de çılgınca– bir bahane gibi geleceğini bilerek kendimi durdurmuştum.

Derin bir nefes almıştı. Bir yılan tıslaması ya da bir balon sönmesi gibiydi. “Alison, biliyorum, son dönemde yaşananlar çok karışık ve zor. Senin için olduğu kadar bizim için de öyle. Ama eğer işi yaşlı istismarına vardırırsak annen için başka bir yer bulmamız gerekecek. Hiç geciktirmeden. Eminim ki yaşam sonu bakımı hizmeti sunan güzel kurumlar vardır.”

“Hayır,” demiştim kararlılıkla. “Ben iyiyim, bir sorun yok. Burada kalacak.” Onu kesinlikle başka bir yere göndermeyecektim. Kapanmamış bir meselemiz vardı. Bana söylediklerinin gerçek olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. Gerçek değilse hepsini yüzüne vurmalıydım. Gerçekse de (bu ihtimali değerlendirdiğim için bile delinin teki olmalıydım) bunu durdurmanın bir yolunu bulmak bana düşüyordu.

“O zaman, kesinlikle biraz molaya ihtiyacın var,” diye ısrar etmişti Mark. Sanki beni evden sürmek her şeye derman olacakmış gibi gülümseyerek konuşmuştu. Sanki günü alışveriş yapı-

rak geçirmek gerçekten de zevk alacağım bir şeymiş gibi. Kocam beni hiç tanıyor muydu?

“Birkaç yeri arayacağım. Fazladan yardım alalım. Bakımevin-den gelip günde birkaç saatliğine sana yardımcı olsunlar. Annen şu yardımcı hemşireyi sevdi demiştin. Janice’ti, değil mi? Bir arayıp soralım bakalım daha sık gelebilir miymiş? Ayrıca Penny de var. Bu öğleden sonra onunla konuştuğumda yardımcı olmak için elinden geleni yapabileceğini söyledi. Hem anneni gerçekten de sevmiş gibi duruyor.” Bu kısımda yüzüm biraz buruşmuştu ama bunu bir gülümsemeyle gizlemeye çalışmışım. “Çok bir şeye ihtiyacımız yok,” diye devam etmişti Mark. “Sadece yanında durabilecek biri yeter. Yemeklerini yapacak. Sen de kendine zaman ayırabileceksin böylece. Stüdyoda daha fazla zaman geçirebilirsin. Moxie’yi yürüyüşe çıkarabilirsin. Her gün biraz da olsa evden çıkabilirsin.”

Aptal değildim. Mark’ın annem için olduğu kadar benim için de bir bebek bakıcısı aradığını anlamıştım.

“Kulağa şahane geliyor,” demiştim yüzümde bir gülümsemeyle. “Teşekkürler. Haklısın. Bu aralar çok stresliyim. Her şey... çok ağır geliyor.”

Omuzlarımı ovmaya başlamıştı. “Süper kadın olman gerekmiyor, Ali.”

“Biliyorum,” demiştim.

“Kendine vakit ayırman gerekiyor. Belki de terapistine... hani o Burlington’daki memnun kaldığın terapistte tekrar gitmeyi düşünebilirsin. Neydi ismi? Cara mıydı?”

Başımla onaylamış, bakışlarımı yere çevirmiş, hemen ardından da kendime gelip göz teması kurmaya çalışmışım. “Carla,” demiştim. “Haklısın, onu bir ararım belki.”

Aslında böyle bir terapist hiç var olmamıştı. Carla bir hayal ürünüydü. Yıllar önce uyku problemi çektiğim dönemde, bütün

dünya bana baktığında kurabiyeler pişiren ve kızının okulunda sanatçı kadın olarak bilinen mutlu, Noel sevdalısı bir kadın görüyormuş gibi hissettiğimde Mark beni terapiye gitmeye zorlamıştı. “İnsanları kandırıyorum,” demiştim Mark’a o zamanlar.

“Sen başarılı bir sanatçı ve çocuk kitabı yazarısın, harika bir eş ve annesin,” diye karşı çıkmıştı.

“Bunların hepsi dikkatlice kurgulanmış bir yalan,” demiştim. “Ben bir yalancıyım.”

İşte o zaman profesyonel birinden yardım almam konusunda ısrarcı olmuştu. Ruhumu bir yabancıya açmak gibi bir niyetim yoktu. Bunu yıllar önce deneyip görmüştüm ve hiç iyi gitmemişti.

Ama endişeli kocamı memnun etmem gerekiyordu, bu yüzden Carla diye birini uydurmuş ve her hafta Burlington’a gidip bir kafede kahve içmiştim. Bu sözümona terapi randevusundan eve ne kadar çok ilerleme katettiğim hakkında hikâyelerle ve Carla’nın ne kadar yardımcı olduğuna dair övgülerle döner, ferahlamış gibi davranırdım.

İnsanlara görmek istediklerini ver, demiştim kendi kendime.

Çocukluğumdan öğrendiğim bir başka hayatta kalma becerisi. Okula güzel kıyafetlerle git, iyi notlar al, diğer çocuklarla arkadaş ya da düşman olma, derste el kaldır ve öğretmenlerine gülümse. O zaman kimse beden eğitimi dersinde soyunma odasındaki diğer kızlarının önünde üstünü değiştirmemenin sebebinin bir bıçak ucuyla sırtında açılmış derin yaralar yahut kollarındaki ve bacaklarındaki kesikler olduğunu düşünmez. Diğer kızlar ve beden eğitimi öğretmeni üstünü değiştirmek için tuvalete gittiğini görür ve senin edepli, iyi huylu bir kız olduğunu düşünürler. Biraz utangaç bir kız ama bu kötü bir şey midir ki?

Alışveriş merkezi yer cilası, yapay balsam, pretzel ve şekerlemeciden yayılan yanık şeker kokularıyla doluydu. Tüm mağazalar, büfeler ve kolonlar parlak ışıklar ve süslerle donatılmıştı. Bütün bu parıltı ve simden kendimi korumak için güneş gözlüğüne ihtiyacım olduğunu hissettim.

NOEL'E ON BEŞ GÜN diye parıldıyordu bir kırtasiyenin önündeki parlak kırmızı dijital tabela: Bir uyarı.

Alışveriş merkezlerinden ve alışveriş yapmaktan en az Noel'den nefret ettiğim kadar nefret ediyordum. Hepsinin bir araya gelmesi benim için cehennemden farksızdı. Şenliği Mark'a ve yılın bu zamanına duydukları ortak coşku üzerinden kocamla arkadaşlık kuran Penny'ye bırakıyordum.

Ama Mark alışveriş yapmamı, bunun kafamı dağıtmama yardımcı olacağını söylemişti. O zaman alışveriş yapmalıydım. İnsanın ruhunu ele geçiren şeytanları, annemi ya da Paul'ün başına gelenleri düşünmeyecektim. Az önce menajerim Sarah'dan gelen ve yayınevi son teslim tarihini uzatmayı reddettiği için yeni Moxie kitabından örnek çizim göndermemi isteyen e-postayı düşünmeyecektim.

Alışveriş yapan insan kalabalığının, parlak ışıkların, Noel müziklerinin ve polyester kostümlü alışveriş merkezi Noel Babalarının *ho-ho-hoları* arasında kaybolup gidecektim.

O esnada kendimi de kaybedecektim. Her şey üzerime geliyordu. Bunalmıştım. Paniğe kapılmıştım. Omuzlarım ve boynum kaskatıydı. Şakaklarıma bir ağrı girmeye başlamıştı. Burada ne yaptığımı hatırlamak için listeme tekrar tekrar bakmam gerekti.

Noel alışverişi. Birtakım eşyalar alıp kasadan geçirmek. İnsanların hep yaptığı şey. Birçok insan bundan keyif aldığını söylerdi. Kâğıda yazdıklarıma baktım:

Mark için sıradışı bir kravat ve şiir kitabı

Izzy için bir iPad Pro

Olivia için Fındıkkıran temalı bir şey

Penny için güzel bir defter ve dolma kalem

Louise için turta tepsi

Annem için?..

O konuda hiçbir fikrim yoktu. Gezerken gözüme bir şeyler çarpacağını umuyordum.

Alışveriş yapmadan önce bir kahveye ihtiyacım vardı. Belki biraz kafein aniden bastıran baş ağrımı dindirirdi. Ayrıca gözlerim yorgundu ve kapanıp duruyordu. Yine pek uyuyamamıştım.

Yemek katına ilerledim, kahvecide ekstra espressolu bir latte sipariş ettim (barista kısa kesimli kadife elbisesiyle seksi bir elf kılığındaydı) ve üzeri renkli folyoya sarılı saçma boyutlardaki hediye kutularıyla döşenmiş ve beyaz, yumuşacık pamuk battaniyeye sarılmış neredeyse on metre uzunluğundaki Noel ağacının yanına oturdum. Sahte kar tabakası kola şişeleriyle, fişlerle ve ezilmiş sigara paketleriyle kirletilmişti. Tabakanın bir köşesi biri yangın çıkarmaya çalışmış gibi yanık görünüyordu.

Alışveriş merkezinin ses sisteminden bangır bangır tiz ve çirkin Noel müzikleri yayılıyordu: "Walking in a Winter Wonderland." Kahvenin tadı yanık şeker ve erimiş plastik gibiydi. Alışveriş yapan insanların ellerinde çantalarla tepsi tepsi yağlı alışveriş merkezi yemeklerini taşımalarını izlerken kafein için yanıp tutuşarak kahveyi kafama diktim. Bazı insanların gülümseyip kahkaha attıklarını gördüm ama çoğunluğu bayram neşesinden yoksun görünüyordu. Bir kış harikalar diyarı gibi değildi.

Çantamı açtım, üç tane ağrı kesiciyi büyük bir yudum kahveyle yuttum, sonrasında bir kalem alıp listemin üzerini karalamaya başladım. Çize çize bir yılbaşı ağacı çizmiştim.

Boktan lattem soğumuştı. Üstelik hâlâ oturuyordum ve listemde hiçbir ilerleme kaydetmemiştim. Kol saatime bakınca alışveriş merkezine gelmemin üzerinden bir saat geçtiğine inanmadım.

Çizimime göz gezdirdim. Garip bir şekilde *Fındıkkıran*'daki ağacı düşünerek çizdiğim, büyüyüp kâğıdın sağ kısmının tamamını kaplayan ağaç, gerçekte süs olmayan garip süslerle kaplıydı: Arılar, sinekler ve eşekarıları üzerine üşüşmüş gibiydi. Neredeyse vızıltılarını bile duyabiliyordum. Ağacın en tepesinde, yıldızın olması gereken yerde Mark'ın cam meleğinin dehşet verici bir versiyonu bulunuyordu: yarı insan, yarı böcek bir yaratık. Gözlerini bana dikmiş.

Ağaç çizimli listemi aldım ve tam da alışverişini halletme kararlılığıyla ayağa kalktığım esnada çantamın içinden telefonumun sesi yükseldi. Belki de Mark nasıl olduğumu sormak için arıyordu. Ben çizim yaparken mesaj yazmıştı da ben mi duymamıştım acaba? Benden cevap alamadığı için mi meraklanmıştı?

Telefonumu çıkardım.

“Merhaba, Alison O’Conner’ı aramıştım.”

“Buyurun, benim.”

“Adım Francis Lefler. Woodstock, New York’taki Lefler Cenazeevinin müdürüyüm. Paul Deegan’ın son yolculuğunu planlamak için benimle konuşmak istemiştiniz.”

“Ever,” dedim. “Bana geri döndüğünüz için teşekkürler.”

Bu sabah cenazeevini aramış ve nasıl cevaplamam gerektiğini bilmediğim sorular soran genç bir kadınla konuşmuştum. Konuşmanın iyi ilerlemediğini hissedince planlamalar için müdürün beni aramasını teklif etmişti.

“Birkaç dakikanız varsa bazı konuların üzerinden geçebiliriz.”

“Elbette,” dedim yemek katındaki masama tekrar oturarak.

“Bay Deegan’ın gömülmek mi yoksa yakılmak mı istediğini biliyor musunuz?”

“Şey... Korkarım ki bilmiyorum.”

“Pekâlâ. Buna tekrar döneriz. Nasıl bir tören düşünüyorsunuz? Dini inancı var mıydı?”

“Benim... benim bir fikrim yok. Özür dilerim. Anneme sorabilirim ama bu günlerde pek kendinde değil.”

Telefonun diğer ucunda sessizlik vardı. En sonunda, “Ailesi yok mu?” diye sordu.

“Sanmıyorum. En azından görüştüğü bir ailesi yok.” Duyduğum kelimeleri tekrarladım ama doğrusu bir fikrim yoktu. Ya bir yerlerde bir ailesi, öldüğünü bilmek isteyecek birileri varsa?

“Vasiyetini buldunuz mu? Bazen insanlar vasiyetleriyle beraber tören belgelerini de saklarlar.”

“Ben...” Daha aramadığımı itiraf etmek istemedim. “Hayır, henüz bulamadım.” Adam tekrar sessizliğe büründü.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. İçimi müthiş bir korku sarmıştı fakat seçme hakkım olmadığını da biliyordum. Bunu yapabilecek başkası yoktu.

“Bay Lefler, size verebilecek bir cevabım olmadığı için özür dilerim. Ama öğreneceğim. Bana birkaç gün verirsiniz ailesini bulmak, belgelerine göz atmak için elimden geleni yapacağım.” Salı günü sorularına verilecek cevaplar bulmuş olarak onu arayacağıma söz verdim.

Woodstock’a, büyüdüğüm eve geri dönme fikri buz dolu bir havuz gibi yüzüme çarpmıştı. Dişlerimi sıktım ve titredim. Oraya en son ne zaman gitmiştim?

Yatılı okul ve üniversite aralığında eşyalarımı toplamak için eve gittiğim hatırlıyordum. Daha sonra küçük çocuklara yönelik bir sanat kampında yaz işi bulduğum Vermont’a gitmiştim.

Eve en son o zaman adım atmıştım. Ev her zamankinden daha yabancı ve soğuk gelmişti ve nereye gidersem gideyim evin beni temkinle izlediği, içine çektiği hissinden kurtulamamıştım. Sanki annem ve ev tek bir varlık olmuş gibiydi. Annem ve ben birbirimizi karanlık odalardaki iki yabancı gibi görmezden geliyorduk. Nereye gidersem gideyim yanımda biber spreyi ve cep telefonumu taşıdığımı, kapıyı kilitleyip koluna sandalye sıkıştırdığımı hatırladım. Bir haftalığına kalacaktım. Sadece bir gün dayanabilmişim. Ondan sonraki üniversite tatillerimi ya çalışarak ya da arkadaşlarım ve sıradan ailelerinde kalarak, bir süre sonra da kendi evimde takılarak geçirmiştim. O eve ve geçmişimin orada saklanan parçalarına geri dönmek gibi bir niyetim hiç olmamıştı.

Mark ve çocuklarla birlikte o bölgeye gittiğimizdeyse Woodstock'taki güzel bir pansiyonda kalmış, evin yakınına dahi adım atmamıştık.

Ama bunu yapabilirdim.

Aklı başında bir yetişkindim ben. Hem üzerime gelen bir canavardan değil, sıradan bir evden bahsediyorduk. Oraya gidip korkunç şeylerle karşılaşacağım falan yoktu. Kenarda köşede gizlenmiş tozlu anılardan başka...

Gariptir, evin beni kendine çağırdığını, geri dönmem için bana meydan okuduğunu hissettim. Bir yanım içeri adım attığım anda oranın bir evden ibaret olduğunu ve artık benim üzerimde bir gücü olmadığından emin olmayı bekliyor, sırf bu yüzden orayı tekrar görmek istiyordu.

Yapmam gereken şeyleri zihnimde bir sıraya dizdim. Düzen ustası kocamdan öğrendiklerimden dolayı liste yapma konusunda iyiydim. Bir günlüğüne anneme bakacak birini bulmam gerekiyordu. Teresa ya da Janice, hatta belki Penny. Şayet hiçbiri müsait olmazsa da Mark bir günlüğüne izin alıp evde kalırdı.

Annemden Woodstock'taki evin anahtarlarını alırdım. Oraya gidip etrafı bir kolaçan ederdim. Acaba temizlikçi haftada bir gelmeye devam ediyor muydu? Paul evi ufak ufak boşalttığını, kapamaya hazırladığını söylemişti. Ne kadar ilerleyebilmişti? Bakım isteyen şeyler var mıydı? Sulanması gereken çiçekler, alınması gereken postalar, ödenmesi gereken faturalar?

Paul'ün yaşadığı ek binayı yoklar, herhangi bir aile üyesine, son isteklerine dair bir bilgi kırıntısı, bir vasiyet arardım. Hazır oradayken de başka ipuçlarının peşine de düşerdim.

Annem'e, Azha'ya ve Paul'ün bu konuda bir fikri olup olmadığına dair ipuçları.

YİRMİ BEŞ

“Alışveriş nasıldı?” diye sordu Mark eve döndüğümde. Koltuğundan fırlayıp beni karşılamıştı. Televizyonda Hallmark kanalı açıktı ve en sevdiği Noel filmlerinden biri oynuyordu. Adam ve kadın sahte karlarla doldurulmuş bir parkta sıcak çikolata içiyorlardı. Bu kadını çok eski, artık unutulmuş bir diziden hatırladığımdan emindim.

Aklıma Bobbi geldi. Yaşasaydı o da böyle bayık Noel filmlerindeki güçlü kadın figürünü oynar mıydı?

“Güzeldi,” diye yalan söyledim. “Listemdeki her şeyi aldım.”

Ev sıcaktı ve balsam köknarı kokuyordu. Ağaçtaki ışıklar oturma odasının köşesinde neşeyle parlıyordu. Melek köşedeki yerinde hafifçe sallanarak bana ters ters bakıyordu.

Mark beni yanağımdan öpüp alışveriş poşetlerime gülümseyerek baktı.

“Izzy’ye iPad Pro ve Olivia’ya çok havalı, üç boyutlu bir *Fındıkıran* yapbozu aldım. Ayrıca onda olmayan bir bale kitabı: *Bale Ansiklopedisi*. Çok güzel çizimleri var.”

“Harika,” dedi Mark. Poşetlere göz atmaya başladı.

“Kurcalamak yok,” diye azarladım.

Elleri havada geri çekildi. Konu Noel olunca küçük bir çocuğa dönüşüveriyordu.

Elimdekileri yemek masasına koydum.

“Annem nasıl oldu?” diye sordum çekinerek.

“Harika,” dedi.

Ben yokken garip bir şeyler söyledi mi ya da yaptı mı diye sormamak için dilimi ısırđım.

“Penny ve Louise uğradı. Leziz turtalar ve Penny’nin ördüğü o küçük, tığ işi battaniyelerden getirdiler.”

Başımı onaylar gibi salladım. “Tatlı bir jest,” dedim.

“Evet, annen bayıldı. Çok duygulandı. Şu anda içine gömülmüş yatıyor.”

Sahneyi hayal edebiliyordum, annem minnettar ama hasta anneanne rolünü dibine kadar oynuyordu.

“Onlar gittikten sonra öğle yemeğı için peynirli sandviç yaptım,” dedi Mark. “Sonra da iskambil oynadık.”

“Gerçekten mi?”

“Kart oyunlarında müthiş yetenekli,” dedi. Başımla onayladım, annemle babamın kart oynamayı ne kadar sevdikleirni, Bobbi ziyarete geldiğinde gece yarlarına kadar başından kalkmadıklarını hatırladım. “Beni çok fena yendi! Bence bütün bu aksiyon onu yormuş olmalı. Neredeyse bir saattir uyuyor. Bu arada Kingdom Bakımevini aradım. Janice her gün birkaç saatliğine gelmeye başlayacak. Daha uzun süreli yardıma ihtiyacımız olursa da gelebilecek bir yardımcı hemşire daha var. İsmi Paige. Penny ve Louise de ellerinden geldigince yardım etmeyi teklif ettiler.”

Başımla onayladım. “Güzel, her şeyi ayarladığın için teşekkürler. Kızlar nerede?”

“Olivia Sophie’de. Izzy de okulda.”

Kaşlarımı çattım. Yemek katında bir saatin nasıl geçtiğini anlamamıştım tamam ama günleri de mi karıştırıyordum? “Pazar günü?”

“Theo ve drama kulübündeki çocuklarla. Şu tören mi ne varmış ya, onu planlıyorlar. Sanırım kamera kaydını Izzy üstlenecek.”

Izzy’nin geçen hafta bundan bahsettiğini hatırlayınca başımla onayladım. Birçok çocuğun Krampus kostümleri giyip davul çalarak geçit töreni yapacaklarını söylemişti. Izzy bu törene “Noel düşmanı bir sanat” ismini vermiş, sevebileceğim bir şey olduğunu düşünmüştü. “Gel bir gör istersen,” demişti ve gerçekten de benim orada olmamı istiyor gibi görünüyordu. Son zamanlarda nadiren olan bir şeydi bu. Belki de ertelemekle meşgul olduğum yeni Moxie kitabı zaman zaman epey çekişmeli bir hal alan ilişkimizi yumuşatmıştı. Izzy hortlaklara, her çeşit kostüme ve Cadılar Bayramı’na bayılırdı. En yeni projem sekteye uğramış olsa da onun bana olan saygısını artırmış gibi duruyordu. Ama annemle ilgilenmenin verdiği stresle Izzy’nin Krampus törenini tamamen unutmuştum. “Törenin saat kaçta olduğunu biliyor musun?” diye sordum.

“Altı,” dedi. “Ayrıca çıkışta onu arabayla sen alırsın diye umuyordu. Okula giden caddede yürüyecekler. Saat yedi gibi oradan alınması gerekiyor.”

Saatimi kontrol ettim. Henüz beşti. “Hiç dert değil. Hatta erken gidip töreni izleyeceğim.”

“Çok güzel olmalı,” dedi Mark. “Çocuklardan biri uzun ayaklıklar takacakmış. Bir de gerçek meşaleler taşıyabilmek için izin almaya çalışıyorlardı. Ama alabildiler mi bilmiyorum.”

“Belki de alamamaları daha iyidir,” dedim gülümseyerek. Paltomu çıkardım. “Konuşmamız gereken bir şey var.”

“Pekâlâ.” Mark yemek masasına oturdu ve ben de ona katıldım.

“Woodstock’a gitmem gerekiyor. Anneme bakabilecek birini bulabilirsek yarın gideyim diyorum.”

Olabildiğince soğukkanlı davranmaya, sanki annemin Woodstock'taki evine gitmek her gün yaptığım bir şeymiş gibi konuşmaya çalışmıştım.

"Öyle mi?" Mark sahiden şaşırmış görünüyordu.

"Cenazeevinin müdürü Paul'ün cenazesini planlamak için beni aradı. Ona hiçbir bilgi veremedim. Ek binaya gitmem ve eşyalarına bakmam gerekiyor. Belki bir ailesi vardır. Ya da bir vasiyet falan bulurum, ne bileyim. Adam tam bir sır küpüydü ve onun hakkında bir şeyler öğrenebilmemin tek yolu eşyalarını karıştırmak. Hem annemin evine de göz atmam gerek. Oraya gelen postaları alıp yeni gelecek olanları da buraya yönlendirmek için ne yapılması gerekiyorsa onu yaparım. Ödenmesi gereken faturalar, atılması gereken çöpler, sulanması gereken bitkiler, para bekleyen bir temizlikçi falan var mı diye bakarım. Anlayacağın Paul'ün yaptığı işleri halletmem gerek."

Mark kaşlarını çatarak çenesini sıvazladı. "İyi düşünmüşsün. Sadece..."

"Ne?"

Elimi tuttu. "Kafanı yoran çok şey var zaten. Keşke bunları yapacak başka biri olsaydı."

"Ben de isterdim," dedim. "Ama yok."

"Ben de seninle geleyim," dedi Mark. "Penny'ye söyleriz, gelip annenle ve kızlara göz kulak olur."

"Gerek yok," dedim. "Kendi başımın çaresine bakarım. Ama sen de işten izin alıp annemle ilgilenirsen ve kızlar geldiğinde onlara bakarsan güzel olur."

"Hallederim," dedi.

"Emin misin?"

Başıyla onayladı. "Kesinlikle. Gregory'yle konuştum, annenin durumundan, bizde olduğundan bahsettim. O da bana

dilediğim zaman izin alabileceğimi söyledi. Zaten becerikli ve fazladan ders saati için yanıp tutuşan vekil öğretmenlerimiz var.”

Başımı onaylar gibi salladım. Okul müdürü Gregory, Mark’ın yakın bir arkadaşıydı. Beraber çalışmanın yanı sıra dönem bittikten sonra da haftada iki kere raketbol oynarlardı. Mark’ın ona durumun ne kadarını anlattığını düşündüm. Annemle olan geçmişimin detaylarını paylaşmış, onu burada ağırlamanın ruh sağlığımı kötü etkilemesinden endişelendiğini de söylemiş miydi acaba?

“Mavis’le bir gün geçirmeyi çok isterim,” dedi Mark. “İskambilde intikam alma şansım olur böylece.” Gülümsedi ama bu tebessüm yerini hızla endişeye bıraktı. “Woodstock’a tek başına gitmenin iyi bir fikir olduğundan emin misin?”

“Elbette eminim. İşimi hızla halledip bir an önce oradan ayrılacağım. Paul müthiş düzenli bir insan, o yüzden evraklarını bulmak kolay olur diye düşünüyorum. Ayrıca annemin de kalan pek bir işi yok. O kadar zorlanacağımı sanmıyorum.”

Ona güven vermek ister gibi gülümsedim, sonra da ayağa kalkıp alışveriş poşetlerini topladım. “Ben gideyim de kızlar gelmeden bu hediyeleri saklayayım.”

“İyi plan,” dedi. “Ben de yemek yapmaya başlayayım. *Burrito* yapacağım. Ama öncesinde kadına ve iki erkeğe neler olacağını görmek istiyorum. Büyük şehirde yaşarken nişanlandığı küstah, acayip zengin adamla mı kalacak yoksa küçük bir kasabada yaşayan Noel ağacı çiftliği sahibi çok yakışıklı adamla mı beraber olacak?”

“Aa, nasıl merak ettim anlatamam,” dedim alaycı bir tavırla.

“Nefretini kendine sakla,” dedi.

Alışveriş poşetlerini üst kata taşıırken başımı iki yana salladım. Bu kadar duygusal bir adamla nasıl evlenmiştim ben?

Kızların hediyelerini gardırobumuza sakladım. Mark'ın kravatının olduğu kutuyu ve onda olmayan şiir antolojisiniyse iç çamaşırı çekmeceme koydum.

Koridordan geçerken Izzy'nin odasının kapısının açık olduğunu gördüm. Bilgisayar ekranı, sanki daha demin biri kullanmış gibi açıktı. Garip.

İçeri girip etrafa baktım. Hiçbir şey yoktu. Hiç kimse yoktu.

Sinek vızıltısı duymak için kulak kesildim, hatta ağır karartma perdelerini bile çekip baktım. Bu sefer böcek yoktu. Sadece arka bahçemizin manzarası vardı. Karla kaplanmış olan sebzele-rimize ve stüdyoma baktım. Sağ tarafta, köşeyi dönünce yaprak-ları kurumuş armut ağacının olduğunu biliyordum.

Bilgisayarın beni davet ettiği hissine kapılarak sandalyeye oturdum ve ekrana baktım.

Kurgu programı açıktı. Izzy annemle olan röportaj videola-rını düzenliyordu.

Merakla ilk kareye tıkladım, Mark gelirse diye kulak kabart-tım. Kızımızın bilgisayarını böyle izinsiz kurcalamama karşı çıkacağını biliyordum. Haklıydı da, mahremiyet ihtiyacı ergen gelişiminin normal bir parçasıydı. Bunu biliyordum, ergenlerin ebeveynlerinden bağımsız olmaları gerektiğinin de farkınday-dım. Ama yine de Izzy'nin kayda aldığı şeyleri, annemin ona hangi kişiliğini gösterdiğini ölesiye merak ediyordum.

Oynata bastım.

Annem yatakta sırtıarak yatıyordu.

Kamera yüzüne odaklıydı. İki gözünde de ışık halkası vardı. Izzy özel ışık düzeneği kurmuş olmalıydı.

“Anlat bakalım, erkek arkadaşın var mı, canım?”

Izzy'nin *varsayım, ataerkil düzen, cinsel kimlik* gibi kelimeler kullanarak saydırmaya başlamasından korkarak kaslarımın gerildiğini hissettim.

Ama yapmadı.

“Hayır,” dedi kameranın arkasından duyulan sesi. “Aslında bir kız arkadaşım var. İsmi Theo.”

Annem hiç duraksamadı ya da şaşırma veya rahatsız olma belirtisi göstermedi. Sadece başını onaylar gibi sallayarak gülümse-di. “Bu kızı seviyor musun? Theo’yu?”

Izzy hafif bir kahkaha atınca kamera sarsıldı.

“Komik bir soru muydu?” diye sordu annem.

“Hayır. Sadece... daha önce kimse bunu sormamıştı. Theo bile sormadı.” Duraksadı. Annem ona bakıyor, şüphesiz sorusuna cevap bekliyordu. “Ama evet, onu seviyorum.”

Kızımın sesini, anneme gerçek hislerini itiraf etmesini dinlerken kalbimden bir parça koptu. Bu sözleri bana söylemeyi aklından bile geçirmediğini biliyordum. İçini dökmesini kolaylaştıran şey kameranın arkasında olmak mıydı? Yoksa ölmek üzere olan bir kadınla konuşmak mı?

“Ona söylemelisin,” dedi annem.

Izzy cevap vermedi.

“Ben de bir zamanlar âşıktım,” dedi annem.

“Büyükbabamıza mı? Evli olduğun adama?” Izzy'nin sesinin yükseldiğini duyabiliyordum. “Ben ismini bile bilmiyorum.”

“Büyükbabanın adı David'di. David Russo. Evet, onu seviyordum. Ama ona *deliler gibi âşık* değildim. Şarkılar ve şiirler yazacak kadar derin bir aşk değildi. Gerçek aşkı sadece bir kez tattım.” Annem yüzünü kameradan çevirdi. Gözlerindeki yaş mıydı?

Videoyu durdurmam gerektiğini bilerek parmağımı klavyede gezdirdim. Bilgisayarı kapamam, kalkıp kızımın odasından gitmem gerekiyordu. Ama yapamadım. Neler söyleyeceğini bilmem gerekiyordu.

“Kimdi peki?” diye sordu Izzy.

Annem tekrar Izzy’ye döndü. “İsmi Bobbi’ydi.”

İSMİ BOBBİ'YDİ.

Sana ondan bahsetmiştim, Isabelle. Meksika'da bu taşı bulan kişi, hatırladın mı?

Tanrım, öylesine güzeldi ki. Öyle sıradan bir güzellik de değildi onunki. Büyüleyiciydi. İnsanlar dönüp dönüp ona bakardı. Bir odaya girdiğinde insanların gözünü ondan alamamasına neden olan... bir görkem, bir enerji yayardı. Onu bir kere gördün mü kafanı çevirmek çok zordu. Göz kamaştırıcıydı. Ancak böyle tarif edebilirim.

Resmini yaptığım son günü hatırlıyorum. Herkesin konuştuğu, profesyonel kariyerimi başlatan resim. Hangisinden bahsettiğimi biliyor musun? Annen sana hiç o resimden bahsetti mi? Ya da gösterdi mi? Hayır, sanmıyorum. Bulması pek zor değil. Bilgisayarını açıp ismimi yazman yeterli. Çıkan ilk şeylerden biri. En ünlü eserim bu. Tıpkı Warhol'un Marilynleri gibi.

Ama o zamanlar o resmin beni nereye götüreceğini bilmemizin imkânı yoktu. Sadece çocuktuk aslında. Elimizde olanlara sımsıkı tutunan, âşık iki çocuk.

Geziden döndükten sonraydı. Taş doğal olarak Bobbi'deydi. Aile evimin sanat stüdyosuna çevirdiğim çatı katındaki yatak odamdaydık. O gün onu resmetmeyi çok istiyordum. Bobbi hiç havasında olmadığını söyledi ama onu ikna ettim. Beraber son günümüzdü. Bobbi ertesi sabah Colorado'daki bir akrabasının düğününe uçakla gidecek, sonra da Kaliforniya'ya geçecekti.

Onun hayali hep Hollywood olmuştı. Onu tanıdığım ilk günden beri, daha küçücük bir kızken bile bir gün ünlü olacağını, aktris olacağını söylerdi.

Bu konuda, Bobbi'nin bir gün çekip gideceği konusunda çok konuşmuştuk. Ama hiç gerçekmiş gibi gelmiyordu. O ana kadar.

Gezimizin son günlerinde benden kopup gidişini hissetmiştim. Benden uzak durması ve çekingenliği garipti. Yanıma kıvrılıp yatığında, parmaklarını boğazımdan göğsüme kadar gezdirip oraya, kalbimin üzerine koyarak, "Seni seviyorum," diye fısıldadığında bile bir şeylerin gölgesini hissedebiliyordum. Bobbi'nin benden bilerek yavaş yavaş uzaklaştığını, bunu da gittiğinde çok acı çekmeyeyim diye yaptığını anlamıştım. Bobbi'nin hayalindeki hayat bensizdi. Hep hayalini kurduğu şu Kaliforniya'daki hayat.

Ona sürekli hareketsiz durmasını hatırlatmam gerekmişti. Bobbi hareketsiz durmakta, poz vermekte oldu olası zorlanırdı.

Neden bir sürü fotoğrafını çekip resmi onlara bakarak yapmadığını, son günümüzü niye böyle geçirmek zorunda olduğumuzu sormuştu.

Ama ben tam olarak öyle geçirmek istiyordum. O anı sonsuzluğa kavuşturmak istiyordum: Bobbi orada duruyorken arkasındaki pencere onu aydınlatıyordu ve bana derin bir tutkuyla bakıyordu. İşte bu bakış oydu. Sen hep benim olacaksın anlamına geldiğine inandığım o bakış.

Taşı resme dahil etmek Bobbi'nin fikriydi.

Onu pencerenin yanında dikilirken resmedecektim ama o taşı eline aldı, gömleğinin önünü açıp göğsünün önünde tuttu. "Taşı kalbim yap," dedi.

Taşı bulduktan sonra Meksika'daki bir kuyumcuya götürmüştük. Bobbi'ye taşın o bölgeden olmadığını söylemişti. Bir obruğun dibinde onu nasıl bulduğunu açıklayamamıştı.

Bobbi nereye giderse gitsin onu yanında götürdü, onunla beraber uyudu, gözlerini ondan alamıyor gibiydi. Bazen onu taşla konuşurken yakaladığım bile oluyordu.

Saçmaydı, biliyorum ama bir miktar kıskandığımı inkâr edemem. Bir taşı kıskanmıştım.

Sence aptalca mı? Hayır mı? Bence öyleydi. Ama kendimi durduramıyordum. Hislerimizi kontrol edemeyiz değil mi, Isabelle?

Ben resim yaparken konuşuyorduk. Ona obruğun dibinde gerçekte ne olduğunu sordum. Ölü adamın sesini duyup duymadığını sordum.

Başıyla onayladı.

“Peki ne söyledi?” diye sordum.

Bobbi gülümsedi. Söylese bile ona inanmayacağımı söyledi.

“Dene bakalım,” dedim.

Bobbi o an bana baktı, öyle bir baktı ki gözleri beni içine çekti. “Seni gerçekten çok seviyorum, biliyorsun değil mi?” dedi.

Sevdiğini biliyordum. Ben de onu seviyordum. Ama bunun bir önemi olmadığını söyledim.

Hiçbir şeyin önemi yoktu. Çünkü gidecekti.

Menfaatçi davranıyordum. Ayrıca beraber son günümüzü onu suçlayarak berbat etmek istemiyordum. Ama kelimeler ağzımdan çıkmıştı ve onları söylediğim an kendimi berbat hissettim.

Bobbi bir dakikalığına sessiz kaldı, hiç kıpırdamadı. Daha sonra, “Benden ne yapmamı bekliyorsun?” dedi.

“Hiçbir şey,” dedim gözlerimi ona çevirmeden. Resme bakmaya devam ediyordum. “Hiçbir beklentim yok.”

Gerçekten de yoktu. Aptal değildim. Dünyanın nasıl işlediğini biliyordum. Güneşin batışına doğru arabamızı sürüp sonsuza dek beyaz çitli küçük evimizde yaşamayacağımızın farkındaydım.

Tuvalin kenarından ona baktım. Bobbi hâlâ sımsıkı tuttuğu taşı göğsüne yaslayarak bana buruk bir gülümsemeyle bana baktı.

“Neler olacağını anlatacağım,” dedi. “Suyun altındaki sesin bana söylediklerini anlatacağım.”

O zamanlar suyun altındaki bir hayalet sesin onunla gerçekten de konuştuğuna inanmamıştım. Bobbi’nin bir şeyleri dramatize etme konusunda müthiş bir yeteneği vardı. Bir şeyler uydurmayı severdi. Gerçeği biraz allayıp pullamayı.

“Ben Kaliforniya’ya gideceğim. Daha büyük bir role yol açacak küçük bir rol bulacağım. Ünlü olacağım.”

Bobbi’nin bu gelecek görüşünde benim bir rolüm olup olmayacağını merak ederek, “Peki ya ben?” diye sordum. “Sen orada ünlü olurken ben ne yapacağım?” dedim.

“Sen de burada kalıp David’le evleneceksin,” dedi Bobbi.

Boya fırçamı yere attım. Çok saçma bir şey söylemişti ve ona kızgındım.

David sürekli ayrılıp barıştığım iyi niyetli, utangaç bir çocuktur. Woodstock’ta yaşıyordu ve Yale Üniversitesi’nde sanat okuyordu. Bir parti veya etkinlikte partnere ihtiyacım olduğunda ve Bobbi’yle gidemeyeceksem mecburen onunla gidiyordum. Dediğim gibi, farklı zamanlardı. İnsanlar yetenekli, genç bir Vassar kızının erkek arkadaşı olmasını bekliyorlardı. Benim de David’im vardı.

Bobbi, David’in benim için ne kadar mükemmel olduğunu anlatmaya, nedenler sıralamaya başladı. “Tatlı biri, ailesi zengin, sanatçı ve sana deli oluyor. Kanıta ihtiyaç duyarsan mektuplarını okuman yeterli.”

David bana her hafta mektup yazar, aşkını ilan eder, beni aklından çıkaramadığını söyler, bir dahaki buluşmamız için plan kurardı: beni götürmeyi sabırsızlıkla beklediği yeni açılan bir restoran, şehir merkezinde sanat galerisi turu. Bobbi ve ben beraber mektuplarının hepsini kıkırdayarak okumuştuk. “Zavallı David,” demiştik.

Ona acıyorduk. Ona üzülüyorduk ve onunla dalga geçiyorduk. Şimdiyse Bobbi çıkmış bana onunla evlenmem gerektiğini mi söylüyordu?

“Ama onu sevmiyorum,” dedim ona.

“Seveceksin,” dedi Bobbi. “Ayrıca unutma, David’le evlenip onu sevmeye karar vermen beni sevmeyi bırakman anlamına gelmiyor. Ne yaparsak yapalım, nerede yaparsak yapalım, kiminle evlenirsek evlenelim hep birbirimizin olacağız. Bunu kimse bizden alamaz.”

Ardından taşı kaldırdı, önce ona sonra bana baktı. “Kalbim hep senin olacak,” dedi. “Seninki de benim. Bunu bilmek bile bize yetecek.”

@ayisigikitap

YİRMİ ALTI

Sersemlemiş halde bilgisayarın ekranına bakarak sandalyede oturdum.

Gerçek apaçık önümde duruyordu.

Hem mantıklı değil miydi? Bir yanımda hep şüphe duymuş fakat üzerine çok düşünmeye, kabullenmeye tereddüt etmemiş miydi?

Annemin böyle gizli bir yaşamı olması yüreğimi burktu. Büyürken onun hakkında bildiğim her şeyin yanlış olması rahatsız ediciydi. Annemi hiç tanımamıştım. Ama bildiğim şeyler de artık yerlerine oturmuştu.

Annemle babamın iyi bir ilişkileri olmadığını biliyordum. Daha küçük bir çocukken bile babamın kendini yetersiz hissettiğini, daima annemin ilgisini çekmeye, sevgisini kazanmaya çabaladığını anlamıştım.

Bobbi ziyarete geldiği zamanlarda annemin mutlulukla parlayışını, telefonda onunla konuşurken bile gözlerinin nasıl ışıldadığını hatırladım.

Annemin Bobbi'nin ölümünden sonra darmadağın olduğunu, ondan sonra bambaşka birine dönüştüğünü biliyordum.

Sebebiniyse ancak şimdi tam olarak anlıyordum.

O saçma taşın onun için niye bu kadar anlamlı olduğunu da çözmüştüm: Taş onun Bobbi'yle kurduğu bağıydı. Gerçek

aşkını kaybetmişti. Ona Bobbi'den kalan tek şey taştan kalbiydi ve annem de o taşa sımsıkı sarılmış, yanında uyumuş, onunla tartışmış, ona Bobbi'yi geri vermesi için yalvarmıştı. Şimdi ölüm döşeğindeyken bile taşı elinin altında olacağı bir yerde, gözünün önünde tutuyordu.

Kendimi bir kez daha anneme acırken buldum.

Annemi Izzy'nin bilgisayarının ekranında izlerken gözlerimde yaşlar vardı.

"Hem en iyi arkadaşımı," diye itiraf etti annem Izzy'ye. "Hem de sevgilim. Hatta bütün dünyam. Ta ki bitene kadar."

Kamera hareketlendi, Izzy bu itiraftan etkilenmiş olacak ki kamerayı neredeyse yere düşürecekti.

"Yani siz... çıkıyor muydunuz?"

"Evet, tam olarak öyle."

"Kimse biliyor muydu?"

"Birkaç kişi. En yakın arkadaşlarımız. Diğerleri de tahmin ediyordu. Sanırım annem şüpheleniyordu ama hiç sormadı. Sorsaydı da reddederdim. Böyle şeylerin... ağır sonuçları vardı. Uzun zaman önceydi, Isabelle."

"Peki... sonra ne oldu?"

"Dediğim gibi farklı bir zamandı. İnsanların beklentileri vardı." Yüzü gerildi ve bakışlarını kameradan uzaklaştırdı. "Bobbi Kaliforniya'ya gitti ve tam da dediği gibi oyunculuğa başladı. Ben de Doğu Yakası'nda kalıp tam da onun dediği gibi David'le evlendim. O da evlendi. Çoluk çocuğa karıştık. Hayatlarımız devam etti. Her yaz bir haftalığına görüşebildik."

"Ama hâlâ birbirinizi seviyordunuz, değil mi?"

Annem başıyla onayladı.

"İkiniz de bu yalanı mı yaşıyordunuz?" Izzy'nin sesi şoka uğramış gibiydi.

“Herkes öyle ya da böyle yalanlarla yaşamaz mı?” diye sordu annem.

“Ben... Kocan biliyor muydu?”

“Şüpheleniyordu. Aslında şüpheden daha fazlası da vardı. Bence biliyordu, eminim bundan. Ama o hiç sormadı, ben de ona söylemedim. Böylesi daha basitti.”

“Ama yine de onunla yaşadın? Bobbi’yi sevmene rağmen?” dedi Izzy kuşkuyla.

“Aslında o konu dilimizden hiç düşmüyordu. Kocalarımızı terk etmek. Bir gün beraber olmak. Ama doğru zaman hiç gelmedi. Zaten konuşmalarımız da... ikimizin de duymak istediği ancak hiç gerçekleşmeyeceğini bildiği bir hikâye anlatmak gibiydi. Daha sonra da o... hayatını kaybetti.” Annem yatak örtüsüne bakıp köşesini parmaklarıyla kıvırdı. “Bir trafik kazası.”

“Aman Tanrım,” dedi Izzy. Sesindeki şaşkınlık ve keder ayan beyan ortadaydı. “Çok üzüldüm.”

“Uzun zaman önceydi,” dedi annem. Yüzü bir kez daha sertleşti. Kafasını çevirdi ve bir süre taşı izledikten sonra uzanıp pütürlü yüzeyinde parmaklarını gezdirdi. Derken tekrar dönüp kameraya ve kameranın arkasındaki Izzy’ye baktı. “Üzerinden bir ömür geçti.”

Video sona erdi. Ekrandan bana bakan annemin fotoğrafına bakakaldım.

Kızımın odasına gizlice girdiğim görülmesin diye etrafı kontrol ederek –Mark öğrenirse kıyameti koparırdı– parmak uçlarıma basa basa koridora çıktım ve kapıyı kapatıp yatak odamıza girdim.

Telefonu cebimden çıkarıp Ben’in numarasını tuşladım.

“İşe gidiyorum, Ali, fazla konuşamam.”

“Annem ve Bobbi hakkında ne biliyorsun?” Titizlikle toplanmış yatağıma oturdum.

“Efendim?”

“Aralarından arkadaşlıktan fazlası olduğunu, annemin ona... âşık olduğunu biliyor muydun?” Mark’ın yukarı gelip beni duymasını istemediğimden sesimi kısık tuttum.

“Hımm, bilmiyordum. Hiç konusu açılmamıştı. Bunu sana o mu söyledi?”

“Sayılmaz. Aslında Izzy’ye söyledi.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Peki neden Izzy’ye söyledi?”

“Izzy onunla röportaj yapıyor. Hazırladığı bir video projesi için. Annemin burada olması hakkında. Bir belgesele çevirmeyi umut ettiği bir video günlüğü.”

“Yani Izzy annemle yalnız vakit mi geçiriyor?”

“Eee... evet.”

“Tanrım, Ali! Başlarında durmalısın. Kimbilir neler söyler, neler der.”

“Ben, açıkçası annemiz yatakta yatmak dışında pek bir şey yapabilecek halde değil.” Dudağımı ısırdım, onu terslemek istedim: *Sen ne bilirsin ki zaten.* İçimde hafif bir kızgınlık hissetmiştim. Kendisi Kaliforniya’da bunların hiçbirisiyle muhatap olmamayı tercih ediyordu, annem de burada, benim evimde ölüyordu. Ama bunların hepsi benim seçimimdi, değil mi?

“Ayrıca kızlar da onunla iyice bağ kuruyorlar,” dedim abime kendimi ve kararlarımı savunarak. “Mark da onu seviyor. Bütün öğleden sonrayı kart oynayarak geçirdiler.”

Ah, bu arada bana gerçek isminin Azha olduğunu ve aslında şeytan olduğunu söyledi. Bu konuyu sonraya ertelemeye karar vermiştim.

“Güzel. Ne kadar da iyi. Bunu duymak kalbimi sıcacık etti.” Sesi ironi doluydu.

“Annem ve Bobbi meselesi. Sence bu doğru mu?”

“Doğru değilse de yalan söylemek için garip bir konu,” dedi Ben.

Annem ilk geldiğinde Izzy’nin dedikleri, annemin fazla çabaladığını söyleyişi, hep en doğru şeyleri yaptığını söylediğini ama aslında hepsinin sahte bir çaba olduğunu düşünmesi aklıma geldi.

“Yoksa...”

“Ne?” diye sordu Ben.

“Yoksa bu Izzy’nin aklını çelmenin bir yolu mu? Güvenini kazanabilmek için. Izzy anneme kız arkadaşı Theo’dan bahsetti. Annem de bunun üzerine Bobbi’den bahsetti.”

Belki de annem insanlara görmek istedikleri şeyleri gösteriyor, akıllarını çelebilmek için elinden geleni yapıyordu.

Ama doğrusu annemin itirafı beni hiç şaşırtmamıştı.

“Ama hepsi mantıklı geliyor değil mi? Demek istediğim, bir tarafım hep biliyordu bunları.”

“Fark eder mi?” diye sordu abim.

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, doğru olup olmamasının ne önemi var. Hiçbir şeyi değiştirmez. Nasıl biri olduğuna, yaptığı şeylere bir bahane olamaz bu. Gizli bir lezbiyen ilişki yürütmek zorunda kalması hiçbir şeyi değiştirmez, Ali. Belki de Bobbi’yi seviyordu. Belki de bu çifte hayatı yaşamak ona ıstırap veriyordu ve gerçek aşkı öldüğünde perişan olmuştu. *Tuzun Bedeli* misali gizli bir yaşamı olması onu aklamaz. Peki ya narsist bir istismarcı olmayan açılmamış eşcinsellere ne demeli? Bundan çıkarılacak bir sonuç varsa bence şu ki, şayet duydukların doğruysa bence durum daha da kötü bir hal alıyor.”

“Neden ki?”

Uzun bir sessizlik daha oldu. Telefondan cızırtılar geldi.

“Çünkü Bobbi’yi gerçekten bu kadar seviyorsa bu birilerini sevebildiği anlamına geliyor. Dürüst olmak gerekirse bu bana acı veriyor.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Ona annemizin elbette sevebildiğini, bizi sevdiğini söyleme isteğiyle savaştım.

Peki gerçekten sevmiş miydi?

Neye inanacağımı bilemedim. Ama Ben haklıydı. Bu düşünce insanın canını yakıyordu.

“Kapatmam gerek,” dedi Ben. “Ali?”

“Efendim?”

“Kendine dikkat et.”

YİRMİ YEDİ

A nacaddedeki kaldırımında törenin başlamasını bekliyordum. Kitapçının tam önündeydim: Yüzlerce kitap pencerenin önünde bir ağaç şeklinde dizilmiş, üzeri ışıklarla süslenmişti. Lapa lapa kar yağıyordu. Kasabanın tüm sokak lambalarına beyaz ışıklar ve yeşil çelenkler sarılmıştı. Diğer mağazaların pencereleri de benzer bayram süsleriyle donatılmıştı: Züccaciye kırmızı ve yeşil mutfak malzemeleri ve kırmızı Bundt kek kalıplarından yapılmış çelenklerle doluydu; hırdavat dükkânının vitrininde bir Noel ağacı duruyor ve ışıkları NOEL IŞIKLARI, AMPULLERİ, KAR KÜREKLERİ, BUZ KALIBI, NOEL HEDİYELERİ BULUNUR yazan tabelalarını aydınlatıyordu. İçinden aletler taşan bir Noel çorabı pencerede asılıydı: bir kurbağacık, bir tornavida, bir çekiç ve bir çift iş eldiveni. Çörek dükkânının penceresinde hem bir menora hem de bir Noel ağacı vardı. Ağaç da küçük çöreklerle süslenmişti. Butik kahveci naneli lattelerinin reklamını “Noel Baba’nın en sevdiği” olarak yapıyordu. Az önce oradan bir kahve almıştım ve bardağı ellerimde tutarken ince eldivenlerimden sıcaklığını hissedebiliyordum. Montumun şapkasını kafama geçirmiştım ancak büyük kar taneleri yüzüme düşüyor, kirpiklerimde birikiyordu. Isınabilmek için yerimde hareket ediyordum. Tablolardan çıkma anacaddemizin kaldırımında çoğunlukla drama kulübündeki çocukların aileleri ile

lisedeki diğer öğrencilerden oluşan küçük bir kalabalık birikmişti. Kar küresinin içindeki bir Noel kasabasında, hatta ve hatta, Tanrı saklasın bir Hallmark Noel filminin setindeymiş gibi görünüyorlardı.

“Selam Alison. Kimleri görüyorum?”

Arkama döndüm ve kitapçının sahiplerinden biri olan Marie’yi gördüm. “Aslında seni aramak veya e-posta atmak gibi bir niyetim vardı. Gelip birkaç kitap imzalarsın diye umuyordum.”

“Elbette,” dedim. “Çok sevinirim.”

“Mevsimi geldi. Sıradaki Moxie kitabı için yayımlanma tarihi belirlediniz mi?” diye sordu.

“Daha belirlemedik,” dedim. “Henüz bitmedi. Ama az kaldı. Çok az.”

“Sabırsızlanıyorum,” dedi Marie.

Ben de sabırsızlanıyorum, diye geçirdim içimden.

“Önümüzde birkaç gün içerisinde kitap imzalamaya uğrayacağım,” diye söz verdim.

Bana teşekkür etti ve karşı kaldırımında kamerasıyla dikilen kocasına doğru ilerledi.

Saat altıyı on geçiyordu. Nihayetinde polis gelip anacaddenin iki ucuna çakarlarını yakarak yanaştı ve trafiği durdurdu.

Tören kalabalığını görmeden önce seslerini duydum. Gümbür gümbür çalan davulun ahenksiz şamatası, çanların tıngırtısı, uğultular ve çığlıklar.

Tam olarak ne beklediğimi bilmiyordum ama bu olmadığından emindim.

Anacaddenin kuzeyinden, karanlığın ve yağan karın içinden bir kâbustan ya da ateşli hastalık rüyalarından fırlamış yaratıklar gibi çıktılar. On iki kişi kadar varlardı ve her biri özenle

hazırlanmış, korkunç kostümler giyiyordu. Boynuzlu grotesk şeytan maskeleri vardı. Uzun ve kıvrımlı maskelerin yanı sıra kısa ve düz boynuzlar. İçlerinden biri kat kat çuval giymişti. Başka biri de yırtık pırtık bir Noel Baba kostümü geçirmişti üstüne. Bir diğeri tahta bacakların üstünde diğerlerini yukarıdan gözlüyor, paramparça cüppesi arkasından sarkıyordu. Bir başkası kan lekeli bir beyaz cüppe giymiş, en fazla bir çocuğa ait olabilecek kadar küçük bir kol taşıyor, onu kalabalığa doğru düşmanca sallıyordu.

Caddede davul çalarak, çanları tıngırdatarak, yeraltından kaçmış yaratıklar gibi feryat ederek, kükreyerek ilerlerken hepsinin üstüne kar taneleri düşüyordu.

Kaldırımındaki anneler çocuklarını iyice kendilerine doğru çektiler. Esnaflar bekledikleri tören bu değilmiş gibi kocaman açılmış gözlerle dışarı çıkıp izlemeye koyuldular. Daha geçen hafta Noel Baba ve Bayan Claus aynı yolda çan çalıp baston şeker dağıtarak, “Mutlu Noeller” diye bağırmıştı. Bu seferki gösterinin de ondan pek farklı olmayacağını düşünmüş olmalıydı.

Derken kalabalığın arasında kızımın silüetini seçtim.

Simsiyah giyinmişti. Siyah bir pelerin, uzun ve kıvrımlı boynuzların uzadığı dehşet verici siyah bir maske, sivri dişlerle dolu açık bir ağız. Gözleri LED ışıklardan dolayı kıpkırmızı parlıyordu. Onu paralanmış Doc Marten ayakkabılarından ve diğerlerinin etrafında dönerken elinde tuttuğu kamerasından tanıdım. Kalabalık sokağı kaplarken hepsinin kadraja alabilmek için en öne koşuyor, şeytanlardan biri gruptan ayrılıp korkudan annesinin eteğine yapışmış küçük bir çocuğa yaklaşıp ona kükreyerek yakın çekim için yanlarına gidiyordu.

“Fazla korkunç,” diye şikâyet etti kaldırımda sıralanan annelerden biri.

“Muhteşem bir şey,” dedi çocuklardan biri arkadaşlarına.

Donup kalmış, öylece izliyordum; Noel şeytanları ayaklarını sürerek yürürken, pata küte yere vurup kostümlerini giydikleri şeytanlar gibi kükreyip tıslarlarken nefesimi tuttum.

Sersemlemiş gibiydim. Halmark filmini andıran küçük kasabamın altının üstüne getirildiği hissi başımı döndürdü.

Izzy'nin odasında izlediğim video geldi aklıma: Büyürken annem hakkında bildiğim her şeyin yanlış olduğunu fark etmemi sağlamıştı. Dünya görüldüğü gibi değildi. Benden, herkesten büyük sırlar saklıyordu. Kendi maskesini takıyordu. Ben de aynısını yapmamış mıydım? Kendi kızlarımdan sır saklamamış mıydım? Aslında olmadığım biri gibi davranmamış mıydım?

Izzy beni fark etti, birkaç saniyeliğine kamerasını bana yöneltti. Yüzümdeki rahatsızlık ifadesini yakaladığına hiç şüphe yoktu. Ona gülümsemek için elimden geleni yaptım ama eminim ki daha çok yüz buruşturmaya benzemişti.

“Nasıl buldun?” diye sordu biraz sonra lisenin otoparkında arabama bindiğinde. Hâlâ pelerinini ve boynuzlu siyah maskesini takıyordu. Sesi biraz boğuk çıkmıştı.

Çok kar yağıyordu ama ısıtıcı sayesinde araba sıcaktı.

“Çok korkunçtunuz,” dedim. “Bayıldım.”

Başıyla onaylarken kar maskesi biraz kaydı. Eliyle uzanıp düzeltti.

“Peki tam olarak ne kılığındaydınız?” Göz ucuyla bakarken yanımdakinin sadece Izzy olduğunu kabullenmeye çalıştım. Kırmızı gözleri bana baktı. Boynuzları kan dökebilecek kadar sivriydi.

Çevremizde diğer çocuklar ailelerinin arabalarına biniyorlardı. Spor salonunun kapıları açıldı ve basketbol takımındaki çocuklar şortları ve formalarıyla karlı otoparka koştular.

“Krampus,” dedi. “Sanırım Almanya’nın eski bir efsanesinde yer alan korkunç bir figür. Bu karanlık şeyler de hep Almanlardan çıkıyor. Her neyse, Krampus Noel zamanında Noel Baba’yla beraber geliyor. Noel Baba iyi çocuklara ve kızlara hediyeler verirken Krampus yaramazlık yapanları cezalandırıyor. Onları sopalıyor. Bazı söylentilere göre çocukları kaçırıyor, hatta yiyor.”

“Haklısın,” dedim. “Gerçekten de karanlıkmış.”

Başıyla onayladıktan sonra maskesinin ardından hevesle konuşmaya devam etti. “Noel’in artık bu kadar parıltılı, bu kadar neşeli, bu kadar ticari olmasının antitezi gibi. Krampus, Noel’in karanlık tarafı. Ne kadar mükemmel, değil mi? Yani burada şu an yılın en karanlık, en soğuk zamanı. Şeytanlar için daha iyi bir vakit var mı?”

Boynuzlu maskesinin arkasından bana baktı, gözlerinin ışıkları hâlâ yanıyor, o parıltının ardından beni izliyordu.

Kalbim durur gibi oldu, sonra tekrar hızlandı. Parmaklarım titriyordu. *Keşke bugün o kadar çok kahve içmeseydim,* diye düşündüm. Boğazımdaki düğümleri yuttum.

Kafamın içinde annemin sesini duydum: *Sen, Alison, bana Azha diyebilirsin.*

Izzy maskesini çıkarıp kucığına koyunca rahatladığımı hissettim. Yeniden kızıma dönüşmüştü ve bu içimi rahatlatmıştı. Ona minnetle gülümsedim.

“O zaman eve mi gidiyoruz?” diye sordu elini saçında gezdirerek.

Donup kaldım, bir an içimden hiç eve gitmek gelmedi.

Evde annem bekliyordu.

Şeytanlar için daha iyi bir vakit var mı?

“Pardon, elbette gidiyoruz,” dedim silecekleri açarken. Aracı vitesine taktım ve lisenin otoparkından çıktım.

Yollar ince bir kar tabakasıyla kaplıydı.

“Bu arada masken harika,” dedim onu incelerken. “LED ışık mı onlar?”

Kahkaha attı, gözlerini devirdi. “Hayır, anne. Birkaç parça gerçek cehennem kömürü.”

Ben de başımı iki yana sallayarak kahkaha attım. “O zaman bana bir iyilik yapıp eve gittiğimizde kardeşini korkutmamaya çalışır mısın? Ayrıca Krampus hikâyeleri anlatmak da yok, tamam mı? Fareler Kralı temalı yeterince kâbusu var zaten.”

Başını sallayarak onayladıktan sonra maskesine uzandı ve parlayan ışıkları kapattı.

Bir süre sessiz kaldık. Izzy radyoyu açtı, ardından vazgeçip geri kapattı.

“Theo’nun kostümünü beğendin mi?” diye sordu bana değil de maskeye bakarak.

“Hangisiydi o?” Granite Sokağı’ndan bizim eve doğru uzanan Farm Yokuşu’na doğru sola döndüm. Buralarda hiç sokak lambası yoktu ve yolun iki yanındaki ağaçlar karanlık bir tünel oluşturuyordu. Hıza yağın kar görüşü kısıtlıyordu. Yokuşu tırmanırken yavaşladım, işi kar lastiklerine ve dört çekere bıraktım. Döşemeli yol bitince toprak yola çıktık.

“Beyaz olan.”

“Kanlı kolu taşıyan mı?”

“Evet, ta kendisi.”

Ona dönüp gülümsedim. “İkiniz birbiriniz için yaratılmışsınız,” dedim.

Koltuğuna sırtarak gömüldü.

“Ama birkaç küçük çocukta travma bırakmış olabilirsiniz,” diye ekledim.

Kahkaha attı. “Amaç da o zaten, anne.” Boynuzlu maskesine baktı. Uçları öylesine keskin duruyordu ki onu dikkatli olması için uyarmak istedim. “Amaç insanlara, küçük çocuklara bile dünyada kötülüğün olduğunu hatırlatmaktı. Kötü şeyler hiç yokmuş gibi, etrafta sinsice dolaşan tek şey çuvalını sırtına atmış Noel Baba’yımış gibi davranabiliriz ama bu saçmalık, değil mi? Gerçeği ne kadar erken görürsek o kadar iyi oluruz.”

YİRMİ SEKİZ

Pazartesi sabahı Woodstock'a yaptığım üç buçuk saatlik yolculuk su gibi akıp gitti. Bir ara evden çıkmıştım ve sonra bir baktım ki annemin evinin önündeydim. Bana yol gösteren navigasyonun robotik sesini dinliyordum: *Variş noktanıza ulaştınız.*

Posta kutusunda durup içindeki ağır posta yığını aldım ve zarflara şöyle bir göz gezdirdim: hepsi annemin adına olan kataloglar, ıvır zıvır postalar, birkaç fatura. Paul'ün adına olan tek şey *Amerika'da Sanat* isimli bir dergiydi.

Arabayı vitesle takıp evin önündeki uzun yolda ilerlemeye devam ettim.

Eve yaklaşırken içimden, *Kahretsin*, dedim ve aklımdan bir an geri dönmek geçti. Beni bekliyormuş gibi duran evden gözlerimi ayırmadan yavaşça ilerledim. *Beni özleyen evden.*

Hatırladığımdan daha küçüktü ama bunun içimi rahatlatığını söyleyemezdim. Aklımda hep duman rengi sedirden bir canavar gibi kocaman kalmıştı. Volvo'mu mıcırlı yolda sürüp evin önünde park ettim. Sağda evden ayrı bir garaj vardı ve solda Paul'ün on beş yıl boyunca yaşadığı ek bina duruyordu. Aslında babamın sanat stüdyosu olan ama çocukluğumdan beri içine girmediğim binaydı bu. Babam orada ölmüştü ve annem babamın ölümünden kısa bir süre sonra orayı temizleyip her

şeyi çöpe atmasına rağmen yine de ek binaya mümkün mertebe adım atmamıştım. Oraya girseydim hangi çatı girişini kullandığını, ipe ne olduğunu, Ben onu bulduğunda neyle karşılaştığını merak edeceğimi biliyordum. Ayrıca oranın temizlenişini, babamın tablolarının ve kişisel eşyalarının annemin bahçede yaktığı ateşe atılıp yok edilmesini, hatıralarının dumanla birlikte havaya karışmasını görmek istememiştim. Ek binayı oraya gidip babamın çalışmasını izlediğim, devasa tuvalleri parlak renklerle kapladığı, bana dönüp “Zürafaları görebiliyor musun, yavrum? Ağacın arkasında saklanan bir tane daha çizdim. Onun orada olduğunu bilecek tek kişi sensin,” dediği zamanlardaki haliyle hatırlamak istiyordum.

Sırf bu nedenle oradan yıllarca uzak durmuştum. Yıllar sonra –abim ve ben çoktan gitmişken– annem orayı yenileyip Paul için bir daireye dönüştürmüştü. Yıllar boyunca zaman zaman Paul’ün hayaletlere inanıp inanmadığını merak etmiştim. Babamın varlığını hissedip hissetmediğini.

Arabayı evin önüne çektim, kontağı kapadım ve annemin bir zamanlar yaşadığı yeri, büyüdüğüm ve gençliğimden beri geri dönmediğim o evi izledim.

En son ziyaretimde evle annem arasında tuhaf bir bağ olduğunu, evin bir anlamda onun bir uzantısı sayılabileceğini düşündüğümü hatırladım.

Oysa burası her zaman felaket habercisi bir yer olmamıştı. Babam hayattayken ve annem alkole bağımlı olmadan önce ev bana aydınlık ve mutluluk dolu gelirdi. Derken annem değişmişti ve onunla beraber ev de değişmişti. Pencereleer kilitlenmişti, güneşlikler yıl boyunca sımsıkı kapanmıştı. Aile resimleri de babamın tabloları gibi indirilmiş, hatta abim ve benim yaptığım çizimler bile kaldırılmıştı. Annem evin iç duvarlarını evi yoğun bir sisle kaplı gibi gösteren mat bir griye –istiridye kabuğuna– boyatmıştı.

Çantamdan annemin anahtarlarını ve torpido gözünden telefonumu alıp arabadan indim, soğuktan dolayı paltoma sımsıkı sarındım. Evin gölgesinin altında duruyor, beni izlediğini hissediyordum; içeri girmem için bana meydan okuyor, karanlık pencereleri bana ruhsuz gözler gibi bakıyordu.

Uzağa, evin gölgesinin dışına adım attım ve sesini duymanın bana iyi geleceğini, bu işi halledecek cesareti ondan alabileceğimi düşünerek telefonumu paltomun cebinden çıkarıp Mark'ın numarasını tuşladım.

“Hey,” dedi telefonu açtığında. “Her şey yolunda mı?”

Gözlerimi kapadım, Mark'ı bayram süsleriyle ve kızların resimleriyle, şu an içinde bulunduğum soğuk ve neşeden yoksun evin tam zıddı olan çok sevdiğimiz mobilyalarımızın yanında hayal ettim.

“Evet, geldiğimi haber vermek istedim sadece.”

“Erken varmışsın.”

“Evet, trafik yoktu.”

“Garip mi?” diye sordu Mark. “Tekrar orada olmak.”

“Garip demek az kalır,” dedim eve bakarak. Arkamda rüzgar ağaçları sallıyor, sanki fısıldayarak beni uyarıyordu.

“Eğer fazla geldiyse...”

“Sorun yok,” dedim. “Koca kadın oldum artık. Bunu kaldırabilirim. Yapmam gerekenleri yapıp burayı terk edeceğim. Yola çıkarken sana mesaj atarım. Akşam yemeğine yetişirim.”

“Peki o zaman,” dedi. Ardından, “Bu arada sana bir kargo geldi. Kitap falan mı sipariş ettin?” diye ekledi.

Şeytan kitaplarım.

“Noel hediyeleri,” dedim vakit kaybetmeden. “Burnunu sokmak yok!”

Mark güldü. “Tamam, kutuyu açmam. Kapamam lazım. Teresa geldi.”

“Tamam. Hey, annemle evde kaldığın için tekrar teşekkürler.”

“Problem değil. Onunla vakit geçirmeyi seviyorum.”

Vedalaştık ve gözlerimi evden ayırmadan telefonu kapadım.

“Hadi halledelim şu işi,” dedim yüksek sesle. Evle okul arası binlerce kez çıktığım ya da bahçeye ve evin arkasındaki ormanlara giderken mekik dokuduğum taş basamaklara yaklaşırken kendi kendime moral konuşması yaptım.

İçeri girerken kendimi yine küçük bir çocuk gibi hissettim, annem duymasın, çıkıp bana bağırmasın diye parmak uçlarımda yürüdüm, “Kim var orada?”

Okul servisinden inip de eve girerken o gün kiminle karşılaşacağımı hiç bilemezdim. Beni beklerken brownie yapan ve günümü soran eğlenceli anne mi yoksa bana hayatına zorla girmişim, oraya ait değilmişim gibi davranan sarhoş anne mi? “Yine mi sen?” derdi sesinde şaşırma ve içten bir hayal kırıklığıyla. Bazen de ayakkabısının tabanından sıyırdığı çöpmüşüm gibi pek de gizli olmayan bir iğrenmeyle söylerdi bunu.

“Nerede kaldın?” diye sorardı sarhoş annem suçlayıcı bir tavırla, saat öğlen üç buçuk olmasına rağmen elinde gezdirdiği martini bardağının arkasından.

Çantamı düzelterek, “Okul,” diye cevap verirdim.

Sanki başka ihtimaller de varmış, sarı bir otobüsle alınıp bırakılan bir çocuğun sabah yedi buçuktan öğlen üç buçuğa kadar gidebileceği başka bir yer varmış gibi, “Öyle mi?” diye sorardı.

“Bugün kendimde değilim,” derdi annem bazen. “O yüzden beni rahatsız etmesen iyi olur.”

“Elbette,” diye cevaplardım, hep itaatkârdım.

Sonrasında sendeleyerek evin ucundaki bir zamanlar kapalı veranda olan ama sonradan yıl boyunca kullandığı çalışma alanına dönüştürdüğü sanat stüdyosuna gidişini izlerdim. Orası

perdelerin her zaman açık olduğu tek yerdi. Ama gün ışığı almasına rağmen annemin stüdyosu çoğu zaman zalim ve korkutucu gelirdi. Annemden parçalarla öylesine doluydu ki oraya davet edildiğimde dahi sanki ait olmadığım bir yere gelmişim gibi hissedirdim. Oda beni dışarı tükürecekmiş gibi gelirdi.

Koridorda dururken neredeyse annemin iki halinin de hayaletlerinin beni aynı anda çağırdığını duyar gibi oldum: *Sen misin, minik timsahım Ali?* ve *Nerede kaldın, işe yaramaz velet?*

Varlığının bir parçasının hâlâ orada, duvarlarda, zeminde, alçı tavanda olduğunu hissedebiliyordum.

İçeride bir şey hareket etti. Boğuk bir gıcırta duyuldu.

“Merhaba?” diye seslendim.

Ama hiçbir şey yoktu. Hiç kimse yoktu.

Gerçek annemin Vermont’taki evimde, yatağında ölmekte olduğunu hatırlattım kendime. Burada gölgelerden sıçrayıp kulağıma, “Nerede kaldın?” diye fısıldayacak, beni sürükleyip götürecek kimse yoktu.

Nerede kaldın?

“Uzaklardaydım. Kendimi senden kurtarmak için uzaklara gittim.” Bunları yüksek sesle söyledim, annemin küçüklüğüm-den hatırladığım hayalet versiyonuyla konuştum. Ancak o sadece dalga geçercesine gülüp fısıldadı:

Ama yine buradasın.

Işıkları açıp oturma odasında, mutfakta ve kilerde hızlıca bir tur attım. Her şey hatırladığım gibiydi. Aynı sade mobilyalar, aynı soluk gri duvarlar, dolaplarda aynı mavi tabak çanaklar. Buzdolabını açtım. Bir kavanoz zeytin, lüks bir hardal ve köri ezmesi dışında pek bir şey yoktu. Fayanslı zemin cilalanmış, granit tezgâhlar parlatılmıştı. Kimsenin yaşamadığı, her şeyin bir gösteri için hazırlandığı bir yer izlenimi uyandırıyor. Işıklar

açıkken bile oda bir mağara gibi karanlık ve havasızdı. Mutfaktaki arka kapı kilitlenmişti ve pencereden baktığımda döşeme taşlı verandayı gördüm. Bu kapının babamın paltosunu giyip, abimin havalı tabancasını alıp kaçtığı kapı olduğunu hatırladım. Bir anlığına onun –küçüklüğümün hayaletinin– ormana doğru kaçan silüetini gördüğümünden emindim.

Arkamı döndüm ve uzaklaştım.

Alt katta sulanması gereken bir bitki ya da ilgilenilmesi gereken herhangi bir canlı yoktu.

Ev temiz görünüyor ve kokuyordu; şüphesiz temizlikçiler haftada bir gelerek yerleri silip süpürüyor, toz alıyorlardı. Yıllardır gelen bir ekip vardı. Kendi anahtarları mı vardı? Onlara ulaşmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Mutfaktan çıktım ve etrafına altı sandalye dizilmiş, hiçbir zaman gerçekleşmeyecek –en azından bu evde– son bir akşam yemeğini bekleyen kiraz ağacından cilalı bir masanın bulunduğu yemek odasına geçtim. Bu masa abimle ikimizin sayısız akşam yemeğine katlandığımız masaydı.

Yemek odasının sonunda annemin stüdyosuna açılan kapı duruyordu. Ellerimi tereddütle kapı koluna koydum. Büyürken burası ve annemin yatak odası girilmesi yasak olan iki yerdi. Davet edilmediğimiz sürece girmemiz yasaktı ve kuralları çiğneme-ye kalkarsak korkunç sonuçları olurdu.

Kapıyı iterek açıp içeri girdim.

Burası bir zamanlar kış bahçesi olduğu için üç yanında büyük pencereler ve bahçeye açılan bir kapısı vardı. Odaya gün ışığı girmesi gerekiyordu ama karartma perdeler odayı karanlık bir mezara çevirmişti. Odanın diğer ucuna doğru ilerleyerek perdeleri açıp kış güneşini odaya aldım.

Etrafı kirleten hiçbir malzeme yoktu: boya tüpü, fırça, boya-
ların üzerinde yeni karıştırıldığı palet. Yağların ve terebentinin
koku havada hayalet gibi geziniyordu.

Burada olmak garipti. Bir duvara yaslanmış uzun çalışma
masasının üstündeki delikli panoya aletler asılmıştı. Birden be-
nim st dyomun tasarımının buraya çok benzediğini fark ettim.
Annemin  alışma düzenini mi kopyalamıştım? Fark etmeden
yapmış olmalıydım. Onda bende olan baskı makinesi yoktu ve
aletlerimiz farklıydı ama benim stüdyomda da bulunan duvara
asılı çizimlere kadar çoğu şey aynıydı. Yakından bakabilmek için
ilerledim. Anatomik  izimlerdi: derisi iyice çekilmiş, sinirleri ve
kemikleri özenle çizilip isimlendirilmiş ayrıntılı el  izimleri. Bir-
den çok kuş çizimi vardı. Daha yakından baktım. Hepsi mavi
alakargaydı.

Gak-gak-gak, diye haykırdı kafamın içindeki annemin sesi.
Kuşun kendi sesinin neredeyse kusursuz bir taklidiydi.

 izimlerden kafamı çevirdim.

Odanın ortasına üzerinde bir tuval olan ş vale kurulmuştu.
Biri –belki annem? Belki Paul?– tuvalin üstünü örtüyle kapat-
mıştı. Yanına yaklaştım, annemin en son üzerinde çalıştığı şeye
bakabilmek için örtüyü nazikçe kaldırdım.

Bendim.

K   kl   m. Sekiz yaşındaydım, taranmamış saçlarını arka-
dan kelebek tokayla bağlanmıştı, yüzüm herhangi bir ifadede-
n yoksundu. Avucumun içinde de nazikçe tuttuğum, doğal olma-
yan bir açıda duran kırık kanatlı mavi alakarga vardı.

Gak-gak-gak.

YİRMİ DOKUZ

Örtüyü bırakıp çocukluk halime bir hayalet kostümünü yeniden giydirir gibi tablonun üstünü kapadım.

Bacaklarım titreyerek stüdyodan çıktım ve kapıyı biraz sertçe kapadım. Keşke kapıyı sonsuza dek kilitleyebilseydim.

Nerede kaldın, minik timsahım Ali? Eve gelmen neden bu kadar uzun sürdü?

Gak-gak-gak.

Yalnız olmadığımıdan emin olarak arkamı döndüm. İzlendiğime emindim.

Ama elbette bu boş evde yalnızca ben vardım.

Kim var orada?

Benim, anne, dedim içimden. Hâlâ benim.

Bu evde olmak aklımı allak bullak ediyordu. Gitmem gerekiyordu. İçimde tamir edemeyeceğim bir şeyler kırılmadan buradan çıkmam lazımdı.

Hızlıca göz atıp çık git, dedim kendi kendime. Bir sızıntı, açık cam, üst katta sulanması gereken bir bitki olmadığından emin ol.

İkinci kattaki yatak odalarına giden meşe basamakları çıktım. Ev nefesini tutmuş, sıradaki hamlemi bekliyordu.

Ben'in eski yatak odasının kapalı kapısını açtım. Storlar kapanmış, yatağa düzgünce mavi bir yatak örtüsü serilmişti. Ben'in

uçak maketlerinden biri kitaplarıyla beraber masanın üzerindeydi. Bitki yoktu. Kaçak yoktu. Tamir veya bakım gerektirecek bir şey yoktu. Kapıyı kapayıp koridorda ilerlemeye devam ettim.

Çocukluk odamın kapısında durdum.

Tek bir bakış, dedim kendi kendime.

Orada da hiçbir şey olmadığından emindim.

Annem muhtemelen içerideki her şeyi atmış (hatta bahçede ateş yakıp içine atmış bile olabilirdi), odayı bir misafir odasına ya da depoya dönüştürmüştü.

Ama kapıyı açtığımda kalbim neredeyse duracaktı. Gözlerimi kırptırdım ve birden tekrar on iki yaşına, Connecticut'taki yatılı okul için evden ayrılmak üzere olduğum günlere döndüm.

Oda aynı bıraktığım gibiydi.

Geçmişimin sıradışı bir müzesi.

Tek kişilik yatak, çocukluğum boyunca altında uyuduğum, hiç tanışmadığım büyükannem tarafından yapılan eski, kırmızı beyaz ekoseli bir örtüyle kaplıydı. Çam ağacından masamda yıllar önce açtığım bir kavanoz kalem, ince bir toz tabakasıyla kaplı masa lambası ve yanında açık duran bir ansiklopedi vardı. Masaya yaklaşıp açık iki sayfaya bakarak küçükken neler aradığımı hatırlamak için kelimeleri taradım: *panteist*, *pantograf*, *pantomim*, *pantufle*.

Raflarda annemin her doğum günümde ve Noel'de bana aldığı resim ve sanat kitaplarıyla plastik atlı süvari vardı. Ata Kestane ismini vermiştim ona.

Üzerinde lamba olan eski komodinin orada duruyordu. Parlayan kollarıyla mekanik çalar saatim artık sessizdi. Lambanın ve saatin altındaki çekmecedeki Frances Hala'nın verdiği resimli çocuk İncili vardı.

Anneme kanı hiç ısınmayan Frances Hala babamın ölümünden sonra nadiren ziyaretimize gelmişti, doğum günlerimizde

abimle bana İncil'den alıntılar yazan ve arasına beş dolar sıkıştırılmış kartlar gönderirdi.

Daha geçen nisan cenazesine gittiğim Frances Hala.

Orada biraz daha durursam sıkışıp kalacağım, çocukluğuma geri dönüp her şeyi en baştan yaşamak zorunda kalacağım hissiyle odadan çıktım.

Kalbim göğsümde küt küt atarken kapıyı kapadım.

Bir şey duyar gibi oldum: Duvarların iç kısmından gelen koşuşturma sesleri. Fare mi? Sıçan mı?

“Odaların hepsini kontrol et ve buradan git,” dedim kendime yüksek sesle. Sonra koridorun sonundaki odaya, annemin odasına doğru ilerledim.

Kapıyı açıp karanlığa daldım ama anında yalnız olmadığımı hissettim. Perdeler çekilmişti, içeriye ışık sızmasına izin vermiyorlardı. Parmaklarım ışık düğmesini bulana kadar elimi duvarda gezdirdim.

Haklıydım, yalnız değildim.

Beni izleyen gözler vardı.

Bobbi'nin gözleri.

Annemin Bobbi tablosu.

En son hatırladığım yerde, oturma odasındaki televizyonun yanında asılı olmadığını fark etmemiştim bile. Demek Bobbi onu her gece uykusunda izleyebilsin diye artık annemin yatağının üzerinde asılıydı.

Bobbi ve taştan kalbini gösteren açık göğsü.

Annem tabloya baktığında ne görmüştü? Ona bakarken aklından neler geçiyordu? Bobbi'nin ona kalbini kapaması, onu terk edip Kaliforniya'ya gitmesi, evlenmesi ve başka bir hayatı seçmesi mi? Yoksa Bobbi'ye ve sonra da komodinindeki taşa bakmış ve en sonunda aşkının kalbini elde ettiğini mi düşünmüştü?

Bobbi gözlerini dikmiş bana bakarken göğsündeki taş atarak hayata dönmeye çalışıyor gibiydi. Tablonun çocukluğumda nasıl olduysa kaçırdığım gerçek anlamını fark ettim: Bobbi'nin yüzündeki ifade, o gizli açlık ve mahremlik. *Biz bir sır paylaşıyoruz, sen ve ben. Ben seninim ve sen de benimsin*, diyen o ifade.

Babam gerçekten de onların ilişkisini biliyor muydu?

Bobbi öldüğü zaman babam annemin gerçek aşkının hayaletiyle nasıl boy ölçüşebilirdi ki? Annemin yatağının yanında tuttuğu o taş nasıl baktığını izliyor muydu? Onun taşla konuşmasını, Bobbi'yi geri vermesi için yalvarmasını duymuş muydu?

Tabloya, yirmi bir yaşındaki haliyle sonsuza dek ölümsüzleşen ve göğsünü açıp iğneye benzer siyah turmalinlerle deşilmiş taş kalbini gösteren Bobbi'ye arkamı döndüm.

Annemin dolabına gittim, kapağını açtım ve kıyafetlerinin, parfümünün kokusunu içime çektim. Sergi açılışlarında üst üste iki sefer giymediği parıltılı ayakkabılarına baktım ve karnıma ağrı girdi. Bir gün bu dolaba tekrar gelip ayakkabılarını toplamak, hâlâ parfüm kokan elbiselerini ve bluzlarını kutuya doldurup bir hayır kurumu mağazasına göndermek zorunda kalacağım geçti aklımdan.

En üst rafta katlanmış bir yatak örtüsü vardı. Bunu çocukluğumdan hatırlıyordum. Annemle beraber bu zikzak desenli mavi beyaz bez parçasının altında kıvrılıp yatarız. Bu örtüyü onun annesi yapmıştı; annem bu desenin isminin sarhoş yolunu şaşırdı olduğunu söylerdi. Parmaklarımızla sarhoşun örtüye örülmüş yolunu takip eder, annesinden bahsederken gülüşürdük. Onun da bir sanatçı olduğunu ama boya yerine kumaşla çalıştığını söylerdi.

Eve götürüp anneme sürpriz yapmayı düşünerek örtüyü indirdim.

İndirir indirmez de arkasında ayakkabı kutusuna benzeyen iki kutu gördüm.

Gözlerimi kırptıştırarak öylece bakakaldım.

Siyah keçeli kalemle isimlendirilmişlerdi. Birinde BEN, diğerinde ALISON yazıyordu.

Üzerinde ismimin yazdığı kutuya uzandım, ne görmek istediğimden emin değildim, parmaklarım tereddütlüydü.

Ama öğrenmek zorundaydım.

ALISON kutusunu indirip yatağa koydum. Kapağını kaldırdım. İçinden küf kokusu yükseldi.

“Bu da ne?” diye mırıldandım içine bakarken.

İçinde saç ve kumaş parçalarından dikilmiş sıradışı bir kuluçka vardı. Elimi uzattığımda sert bir şey hissettim. Saçları ve kumaş parçalarını çıkarırken oluşturdukları desen tanıdık geldi. Bu desende sarı ve beyaz çizgili çok sevdiğim bir elbisem vardı. Hem bunlar benim saçlarım mıydı? İçinde üç tane bebek dişi, kuru bir çiçek ve üzerine sade bir şekil kazınmış küçük, yuvarlak bir mum vardı: içinde X işareti olan bir kare ve X’in oluşturduğu her üçgenin içinde birer nokta.

Sembolü hemen tanıdım.

Aynısı sırtımın tam ortasına, kürekkemiklerimin arasına kazınmıştı.

OTUZ

Abimle ikimizin kutularını arka koltuktaki yatak örtüsünün yanına koyarken ellerim titriyordu. Abimin kutusunu da açmış ve benimkiyle neredeyse aynı şeylerle karşılaşmıştım: saç ve kumaştan bir kuluçka, bebek dişi, üzerine X işareti ve dört nokta kazınmış mum.

Bunlar da neydi böyle ve annem neden bunları dolabındaki rafa saklamıştı?

Sırtımdaki yaralar sızladı.

Saatime baktım. Evde sadece yarım saat durmuştum ama bana uzun yıllar gibi gelmişti. Ek binaya da göz atıp bu işi ne kadar erken halledersem arabama da o kadar erken binip buradan gidebileceğime karar verdim.

Ek binada tatlı, çiçeksi bir koku vardı ve sebebini öğrenmem uzun sürmedi: Masada bir saksı çiçek açmış sümbül vardı. Paul'ün aldığı bu mor çiçeklerin ondan daha uzun ömürlü olduğunu düşünmek insanın canını yakıyordu. Havaya yaydıkları koku o kadar tatlıydı ki mide bulandıracak seviyedeydi. Susuzluktan ölmek üzereydiler. Onları hayata mı döndürsem yoksa çöpe mi atsam karar veremedim.

Binada babamın kaotik stüdyosundan eser bile kalmamıştı. O zamanlar karanlık, karman çorman bir yerdi. Duvarlara

dayanan devasa tablolarla, odanın ortasında açık duran, çalışmak için kullandığı merdivenle, palet olarak kullandığı yerdeki büyük odun parçalarıyla fazla kalabalıktı. Çalışmalarını alt katta yapıyor, büyük tuvallerle çerçeveleri ve yedek boya tüpleri gibi malzemelerini üst katta saklıyordu. Bir zamanlar sanat stüdyosu olan bu yer şimdi çatı hizasındaki yüksek tavanlı derli toplu küçük bir daireye dönüşmüştü. Açıkta olan tahta kirişlere baktım ve babamın ipi hangisine doladığını düşünmekten kendimi alamadım.

Bunu düşünme, dedim kendi kendime. Ana odaklan. Burası Paul'ün evi.

Ama Paul de artık ölüydü.

Gitti ve kafasını kaybetti.

Gözlerimi kapadım, Penny'nin bana öğrettiği gibi kontrollü nefesler aldıktan sonra gözlerimi tekrar açtım.

Yapmam gereken işler vardı. Odaklanmam gerekiyordu.

Alt kat kocaman, tek bir alandan oluşuyordu. Küçük oturma alanı duvarla ayrılarak küçük bir kahvaltı köşesi de içeren mutfak oluşturulmuştu. Arka duvarda bir lavabo vardı. Merdiven yatağa çıkıyordu. Güneye bakan pencerelerden içeri giren kış güneşi mekâna aydınlık ve neşeli bir hava katıyordu. Dışarı baktım ve ana evi bütünüyle görebildim. Daha önemlisi de annemin Paul'ü evden rahatça görebilmiş olduğunu fark ettim. *Seni göz önünde tutmak böylece daha kolay.*

Rafları inceledim. Şiir, sanat ve sanat tarihi kitaplarının yanı sıra doğal objeler buldum: kuş kafatası, bir parça kuvars, kâğıttan bir kovan. Eski bir daktilo ve bir çift opera gözlüğü vardı. Hepsi incelemesi zevkli şeylerdi. Ama bir fotoğraf, kişisel eşya ya da Paul'ün annemin dünyası dışında nasıl biri olduğu hakkında fikir edinebileceğim herhangi bir şey bulamadım.

Belki de annemin dünyası dışında bir hayatı yoktu. Belki de annem, onun etrafında döndüğü güneşiydi. Belki bu kadarı ona yetiyordu: Bütün hayatını annemin, onda kimsenin görmediği potansiyeli gören, onu gelişmeye, daha iyi yaşamaya teşvik eden bu kadının hayatının sorunsuz işlemesine adanmıştı. Ayrıca anneme değer verdiği de apaçık ortadaydı.

Ondan hep takdirle, minnetle, hatta hürmetle bahsediyordu.

Gözlerimi kapadım ve zihnimde bana söylediği son sözleri duydum: *O Mavis değil.*

Duvarların birinin yanında bir masa vardı ve üzeri darma-dağınık evrak yığınlarıyla doluydu. Çoğunluğu çizim defterleri ve not defterleriydi ama birkaç sanat kitabı ve gereksiz kâğıt da vardı. Yakından bakabilmek için masanın önüne gittim ve çoğunun annemin belgeleri, eski çizim defterleri ve günlükleri olduğunu gördüm. Onların üzerinden geçiyor, sayfaları renkli yapışkan kâğıtlarla işaretliyordu. Bunları Toronto'daki sergiye neyi dahil edip neyi etmeyeceğine karar verirken yaptığı kuşkusuzdu. Paul'ün düzenli yazısıyla kaplı bir not defteri, şimdiye kadar sergiye gönderdiği eserleri listeliyordu: üniversitedeyken yaptığı bir sulu boya tablo, taştan kalpli portreyi yaptığı zamanlardan kalan Bobbi çizimleri, babamın intiharından sonra yaptığı otoportre, çeşitli notlar ve günlük kayıtlarının fotokopileri.

Sayfanın sonunda daireye alınmış bir kelime vardı: *Pyxis*.

Garip.

Annemin sanat eserlerinden birinin ismi miydi?

Karman çorman yığının önünde, Paul'ün not defterinin hemen yanında kırmızı ciltli bir çizim defteri vardı. Paul belirli sayfaları işaretlemek için yapışkan notlar koymuştu. Yerde sanki oraya düşmüş ya da fırlatılmış gibi duran kâğıtlar ve çizim defterleri vardı.

Masanın ve etrafın dağınıklığa baktım. Böylesi bir kaosu her zaman tertipli olmasıyla bilinen Paul'e hiç uymadığını düşündüm. Paul sanki aceleyle bir şeyler aramış, eline ne geçtiyse etrafa fırlatmıştı. Hiçbir düzen yoktu. Böylesine bir dağınıklık yaratmak Paul'ün yapacağı bir şey değildi.

Masadaki karmaşaya arkamı döndüm ve yatağa çıkan küçük basamakları tırmandım. Burası demir korkuluklu, dairenin kalanına tepeden bakan açık bir alandı. Bir yatak, komodin ve bir duvara bitişik giysi dolabı vardı. Diğer duvarda da Paul'ün dolap olarak kullandığı anlaşılan bakır borulardan bir raf duruyordu. Gömlekleri ve pantolonları burada asılıydı. Birkaç tane takım elbise, kot gömlek ve siyah deri ceket de vardı. Altta özenle dizilmiş ayakkabılar ve botlar duruyordu. Tüm bu pahalı ayakkabıların sıralanmasında, cilalı derilerinin Paul'ün ayağına göre kesiminde, garip hayaletler gibi asılı, özenle seçilmiş ve bakımı yapılmış kıyafetlerde korkutucu bir şey vardı.

Komodinin üzerinde lambadan başka hiçbir şey yoktu. Çekmeceyi açtım. Boş bir not defteri, bir kalem ve Paul'ün Belize'e olan tek yönlü uçuşunun seyahat şirketinden onaylandığına dair bir çıktı vardı. Tarihe baktım.

Bilet iki gün öncesine ayırtılmıştı.

"Belize mi?" dedim yüksek sesle.

Gideceği bir seyahatten hiç bahsetmemişti.

Bilete tekrar baktım, bizi görmeye gelmesinden önceki gece aldığını gördüm. Rezervasyonu perşembe akşamı yapmış ve uçağa JFK havalimanından cumartesi sabahı binmeyi planlamıştı.

Anneme gideceğini söylemiş miydi? Yoksa bu yüzden mi kavga etmişlerdi?

Çekmeceyi kapayıp elbise dolabına yöneldim. Artık iyice Paul'ün mahremiyetini ihlal etmeye başlamıştım. Ama başka ne

yapabilirdim ki? En üst çekmeceyi açtım ve içine göz attım: bak-sırlar, hepsi özenle katlanmış siyah çoraplar. Orta çekmecenin bir tarafında tişörtler, diğer tarafında pijamalar ve iş kıyafetleri vardı. Alt çekmecenin bir yanı düzenle katlanmış kot pantolonlarla doluydu. Diğer yanında da metal bir belge kutusu vardı.

Arkamda bir şey çatırdadı.

Etrafına halat bağlanmış bir giriş, sallanan bir beden.

Kalbim küt küt atarak arkamı döndüm. Hiçbir şey yoktu. Kimsecikler yoktu. Sadece hayaletleri uzak tutan, pencerelerden içeri sızan kış güneşi vardı.

Aceleyle belge kutusunu aldım, yatağa koydum ve kapağını açtım. İçinde özenle sınıflandırılmış dosyalar vardı: VERGİLER, VASIYET VE ERKEN BAKIM DİREKTİFLERİ, FİNANSAL, MEDİKAL.

Paul'ün vasiyetini ve bakım direktifini çıkardım.

Vasiyete göz gezdirdim ve vârisinin ismini gördüm: *İşbu belgeyle New York eyaleti, Essex ili, Keeseville kasabasından yeğenim Jack Coppage'i vasiyetimin uygulayıcısı ilan ediyorum.*

İşte şimdi aşama kaydetmeye başlamıştım. Bu, hiç ailesi olmamasından iyiydi.

Evdeki bilgisayarımdan biraz araştırma yapabilir, şansım yaver giderse yeğenini çabucak bulabilirdim. Ona Paul'ün ölüm haberini vermek sabırsızlandığım bir şey değildi ama tüm bu sorumlulukları ve kararları gerçek bir aile üyesine devredebilme fikri içimi rahatlatmıştı.

Finansal evraklara ve vasiyete göz atarken şüphelendiğim şeyi doğruladım: Paul gayet varlıklıydı. Etkileyici bir vergilendirilebilir hisse senedi ile tahvil portföyü ve dopdolu bir emeklilik birikimi vardı. Ayrıca kripto paralardan da yüksek miktarda gelir elde etmiş gibi görünüyordu.

Annem ona iyi bakmış, yüksek maaş vermişti ve o da bu paranın büyük bir kısmını kenara koymuştu.

Paul'un vasiyetini ve diğer önemli belgeleri bir dosyaya koyup alt kata indim. Amacımı elde etmiştim. Gitme vaktiydi.

Ana odada dosyayı çantama koydum, anahtarımı aradım. Ancak içimi huzursuz eden, parmaklarını sarmaşık gibi bana dolayıp gitmeme izin vermeyen bir şey vardı.

Masaya geri döndüm. Bir sergiye hazırlıktan daha çok soygun mahallini andırıyordu. Paul masayı telaşla karıştırmış, bir şeyler aramış gibi görünüyordu. İyi de ne arıyordu?

Masaya geri döndüm ve dağınıklığı kurcalamaya başladım. Not defterlerinden birini açınca annemin çiçek ve ağaç çizimlerini buldum. Bir diğerinde de annemin on yıl önce yaptığı *Kemikler ve Dişler Ormanı* isimli tablo serisi hakkında notlar ve çizimler vardı.

Annemin eski çizimlerinden başka bir şey bulamadım. Eserlerine dair değerlendirmelerin fotokopileri, yıllar boyunca yaptığı röportajlar, kısa süreliğine yaptığı öğretmenlikten kalma müfredat da vardı.

Derken Paul'un not defterinin yanında duran kırmızı çizim defterini aldım.

Ancak kapağını açtığımda çizim defteri değil de günlük olduğunu gördüm.

Annemin günlüğü.

İlk sayfayı açtım: 4 Ekim 1984. Bobbi hayatını kaybettikten kısa bir süre sonraydı. Metin kısaydı:

Neredeyse üç hafta oldu ama hâlâ bana gerçek gibi gelmiyor. Sanırım hiç gelmeyecek. Kazadan bir gün önceki o konuşmamız kafamda dönüp duruyor. Sesi üzgün geliyordu.

Dedikleri anlamsızdı. Yapabileceğim ya da söyleyebileceğim bir şey var mıydı? Ertesi gün arabaya binip dönemeçli, dar bir yolda 160'tan yüksek hızla gitmesini engelleyebilecek bir şey? Onu hayatta tutabilecek bir şey?

Ürpertimi bastırdım. Bunlar şu sıralar Paul'le ilgili kendime sorduğum sorulardı. Garip ve korkunç bir tesadüftü.

Paul'ün yapışkan notla işaretlediği ilk sayfayı açtım. Üzerine kendisinde olmadığını ilk fark edişi yazmıştı. Boğazımdaki sert yumruyu yutkundum ve sayfayı okudum.

17 Kasım 1984

Kayıp zamanlar yaşıyorum. Normal olmayan yerlerde uyanıyorum ve en son hatırladığım şeyin üzerinden saatler, hatta günler geçtiğini fark ediyorum. Bunu David'le konuşmaya çalıştım ama benden korkuyor gibi. Sürekli çocukları dışarı çıkarıyor, beni burada yalnız bırakıyor. Belki de beni kederimle baş başa bırakmaya çalışıyordur.

Bu sabah uyandım ve stüdyomda yeni bir tablo buldum. Bir Bobbi ve taş tablosu daha.

Defterimde aldığımı hatırlamadığım bir not da vardı: Amanda Gould, Hydra Galerisi ve Kaliforniya'dan bir telefon numarası. Numarayı aradım ve onu aramama çok sevinen, Bobbi ve taş tablosuna yaptığı teklifi iki katına çıkarmak için onay alabildiğini söyleyen Amanda'yla konuştum. Miktar ev kredimizin kalanını ödemeye yeterliydi.

Bana neler oluyor böyle?

Bir çeşit şok mu geçiriyorum?

Trauma sonrası hafıza kaybı mı?

Yoksa bambaşka bir şey mi?

Sonraki işaretli sayfa ağzımı kurutmuştu:

29 Kasım 1984

Onu içimde hissedebiliyorum. Bazen konuşmasını duyuyorum, buna sonsuza kadar katlanamayacağımı söylüyor. Kazanabilecek kadar güçlü olmadığımı.

"Eğer pes edersen, benimle savaşmayı bırakıp işbirliği yaparsan bütün dünya bizim olabilir. Arzuladığın her şeyi sana verebilirim."

Dün gece bana ismini söyledi: Azha.

Vücudumdaki tüyler diken diken oldu.

Titreyen parmaklarla sonraki işaretli sayfayı çevirdim:

21 Şubat 1985

Zamanım tükeniyor. Gün geçtikçe kendimi daha çok kaybediyorum.

Çocuklar benden korkuyorlar. Azha kontrolü ele geçirdiğinde korkunç şeyler yapıyor ve söylüyorum. David bana bir yabancıymışım gibi bakıyor. Bu konuda her şeyi öğrenmek için elimden geleni yapıyorum. Dünü şehirde, New York Halk Kütüphanesi'nde geçirdim. Çok kibar bir kütüphaneci bana yardımcı oldu; sonrasında ise bir sahafa gittim.

Onu yenebilmenin, uzaklara gönderebilmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

David'i ve çocukları güvende tutabilmek için.

Ama her gün daha da güçleniyor.

Tarihsiz bir sayfada darmadağınık karalanmış, yarı okunabilir bir not vardı: *Bağlama büyüü bozmak*. Sonra da dolunay, bir ip, tuzlu su ve bir muskadan bahsediyordu.

Sayfanın sonunda büyük harflerle yazılmış iki kelime vardı:

ÇOK GEÇ

Sonraki işaretli sayfaya geçtim. Aradaki sayfalar çoğunlukla garip karalamalar, anlaşılmaz kelimeler ve şekillerle doluydu.

4 Mayıs 1985

David öldü.

İntihar.

Pek de öyle denemez.

Ona bunu Azha yaptırdı.

Defteri pat diye kapadım, kalbim göğsümde sımsıkı bir yumruk gibiydi.

Nefes al, dedim kendime.

Biliyordu. Neler olduğunu biliyordu ve durdurabilecek gücü yoktu.

Günlüğe, masadaki dağınıklığa baktım ve taşlar yerine oturmaya başladı. Kafamda hemen bir senaryo kurdum: Paul sergi için annemin eşyalarını kurcalarken bu notları bulmuştu. Muhtemelen annemde ters giden bir şeyler olduğunu başından beri seziniyordu. Yine de gerçeği annemin kendi kelimeleriyle gördüğünde bile inanmak istemedi. Bu yüzden evime geldi ve bizzat ona sordu.

Kulak misafiri olduğum konuşmayı hatırladım:

Bilmiyormuş gibi davranma, demişti annem. Tanıdığım en zeki insanlardan birisin, Paul. Gerçek gözünün önünde duruyordu ama sen bakmayı reddettin.

O zaman bile inanmak istememiş, mümkün olamayacağında ısrar etmiş ama gerçeği bildiğinden ta iliklerinde hissediyor, dehşetini anlıyordu. Woodstock'a aceleyle gelip eşyalarını toplamak için evden kaçmış, uçağa atlayıp Azha'dan elinden geldiğince uzağa gitmek istemişti.

O Mavis değil.

@ayisigikitap

OTUZ BİR

“Annem ne zaman delirmeye başladı?” diye sordum kısık bir sesle.

“Ne?” dedi Ben. “Saat burada neredeyse sabahın altısı, Ali.”

Oturma odasımdaydım. Kızlar okulda, Mark’sa işteydi. Annem odasında çay içiyor ve yulaf lapasını yiyordu. Sabah vardiyası için Janice’in gelmesini bekliyordum.

Dün eve geldiğimde internette araştırma yapmış ve Paul’ün yeğeninin iletişim bilgilerini pek zorlanmadan bulmuştum: Facebook profili, LinkedIn profili, ev adresi ve telefon numarası. Bugünlerde birini bulabilmenin bu kadar kolay olması her seferinde beni şaşkınlığa sürüklüyordu. Aramış, kendimi tanıtmış ve yaşananları anlatmıştı. Şaşırmış gibi görünüyordu ve amcasıyla pek yakın olmadığını belirtmişti. Vârisi olduğunu öğrenince çok şaşırmıştı. Paul aile fertleriyle yıllardır doğru düzgün iletişim kurmamıştı. Jack ailenin kalanına haber vereceğini ve cenazeeviyle iletişime geçip planlamaları halledeceğini söylemişti. Cenazenin ne zaman yapılacağını haber verecekti ve ek binaya gitmek için beraber bir tarih belirleyecektik. Ona Paul’ün vasiyetini yazdırdığı avukatın ismini ve numarasını vermiştim. Bir yerlerde vasiyetin kopyasını sakladığından emindim. Ayrıca vasiyetin bendeki kopyasını Paul’ün diğer belgeleriyle birlikte kargolayabileceğimi söylemiştim.

Jack'le konuştuktan, ailemle akşam yemeği yedikten ve kızları yatağa yatırdıktan sonra stüdyoma gidip gece geç saatlere kadar sipariş verdiğim şeytan kitaplarını incelemiştim. Karanlık varlıklar, lanetli cisimler, şeytan girme, şeytan çıkarma, tılsımlar ve büyü mühürler hakkında bir sürü bilgi edinmiştim.

Annemin günlüğünün her sayfasını inceleyerek şeytana yenik düşüşünün tarihçesini okumuştum.

Günlüğe yapıştırılmış bir sayfa vardı. Kütüphanede bulduğu Mezopotamya sanatı hakkındaki bir kitaptandı.

Kestiği ve altını çizdiği yazı şöyleydi: *Bir kuşun kafasını ve bir yılanın vücudunu taşıyan şeytani tanrıça Azha'nın insan ruhlarına dinmek bilmez bir iştahı olduğu söylenir.*

Yazının yanında taştan yapılmış küçük, silindirik şeklindeki bir kaba kazınmış bir Azha resmi vardı.

Kolayca form değiştirebilmesinin yanı sıra, milattan önce 1500'den kalma pyxis gibi bir kaba veya objeye özünü hapsedebildiği söylenir.

Pyxis. Paul'ün defterine not ettiği kelime.

Tüm noktalar önümdeymiş de sadece nasıl birleştirmem gerektiğini bulmam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

"Hep öyle değildi," dedim abime. "Babamın ölümünden öncesini hatırlamıyor musun?"

"Bilmiyorum, Alison."

Uzun ve bitkin bir nefes verdim. Seçici amnezisine katlanacak durumda değildim.

"Mutluydu. Hatırladığını biliyorum. Bizimle oyunlar oynardı. Hazine avına çıkardık. Saçma şarkılar söylerdi. Bizi çeşit çeşit maceralara çıkarırdı. Boston'daki akvaryuma gitmek, bizi pijamalarımızla arabaya bindirip dolaştırmak gibi. Sırf dünyanın en iyi karidesini yiyebilmek için Cod Burnu'na götürmüştü."

“Hatırlamıyorum,” dedi Ben ama yalan söylediğini biliyordum.

Başımı iğrenerek iki yana salladım ama bu saçma bir hareketti, abim beni göremiyordu.

“Dün Woodstock’a gittim,” dedim Ben’e. “Eve gittim.”

“Harbi mi?”

“Harbi.”

“Aynı mıydı?”

“Çok tuhaf ama aynıydı.” Çocukluğumun bir hayaleti gibi evde yürüyüşümü, annemin her an köşeden çıkıp orada ne yaptığımı sormasını bekleyişimi hatırladım. “Zamanda geriye gitmişim gibiydi. Tüm eşyalarımız hâlâ oradaydı. Yatak odalarımız hiç ellenmemişti. Çok garipti.” Duraksadım. “Başka şeyler de buldum. Garip şeyler.”

“Ne gibi?” diye sordu.

“Üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu kutular vardı.”

“Anı kutuları gibi mi?”

“Bir bakıma. Ama acayip şeylerle doluydu. Saç tellerimiz, bebeklik dişlerimiz, kıyafetlerimizden parçalar.”

“Aileler hep böyle şeyleri saklamazlar mı zaten?”

“Evet,” diye itiraf ettim. “Ama tam olarak öyle değildi.”

Sessiz kaldı.

“Lütfen,” dedim Ben’e. “Düşün. Annemin ne zaman değişmeye başladı sence?”

“Bunu düşünecek halim yok, Ali. Bok gibi bir anneydi. Ne zaman değişmeye başladığı önemli mi?”

“Düşündüm ki...”

“Ne?” diye çıkıştı. “Tam olarak ne zaman değiştiğini bulabilirsen ona bir bahane verebileceğini, ona çok çekmiş bir sanatçı

deyip geçebileceğini mi düşündün? *Ah, kocası kendini öldürdü, kalbinden bir parça koptu ve bir daha hiç aynı olmadı, zavallı, bu yüzden çocuklarını dolaba kilitlemeye ve mutfak bıçağıyla kesmeye başladı.*"

"Ben..."

"Babamız ölmeden önce de annem berbat biriydi," dedi Ben. "Babamı da bu öldürdü ya zaten. Annemiz öldürdü."

"Babam kendini öldürdü," dedim. "Onun kararıydı. Boynuna ipi o bağladı. Sandalyeden o atladı."

Çenem sıkıştı. Annemin günlüğündeki kelimeleri düşündüm: *Ona bunu Azha yaptırdı.*

Duvarlar üstüme üstüme geliyor gibiydi.

"Annem ona başka seçenek bırakmamıştı," dedi Ben. "Kafasını ütileyip duruyordu. Aşağılıyordu. Onu bir toz zerresine dönüşene dek küçük düşürdü, sonra da *puf*, bir gün tamamen yok oldu."

"Haksızlık ediyorsun, Benji."

"Bana artık kimse öyle seslenmiyor." Sanki bir maraton koşmuş gibi nefes nefese kaldığını duyabiliyordum. "Kapatmam lazım, Ali."

"Bekle," dedim. "Diyelim ki... diyelim ki bize, babamıza o şeyleri yaparken aslında kendinde değilse? Kendi değilse?"

"Ne demek istiyorsun, Alison?"

"Diyelim ki başka biriye... başka bir şeyse?"

"Kim mesela? Uzaylılardan mı bahsediyoruz? *Ceset Yiyicilerin İstilas*ı mı? Ya da belki de robotlar. *Stepford Kadınları* mı?"

"Bir şeytan," dedim. Laf ağzımdan çıkmıştı bir kere. Artık geri dönüş yoktu. Ben de devam ettim. Kelimeleri hızla, delirmişçesine sıralıyordum. "Bana Azha isimli bir şeytan olduğunu söyledi ve ilk başta bunun imkânsız olduğunu, benimle dalga geçtiğini

düşündüm ama sonrasında Paul'un bunu bildiğini öğrendim. Gerçeği öğrenmişti ve sanırım Paul de öldüğü gün beni uyarmaya çalıştı. Ayrıca bu çok mantıklı olmaz mı, birçok şeyi açıklamaz mı? Kişiliğindeki değişimi, yaptığı korkunç şeyleri açıklamaz mı? Araştırma yapıyorum ve annemizin eski günlüğünü buldum..."

"Sen kafayı mı sıyırdın, Alison?"

"Hayır, ben..."

"Çünkü öyleymiş gibi konuşuyorsun. Gerçekten delirmiş gibi. Sadece söylediklerin de değil. Heyecanla, kontrolü kaybederek, gerçeklerden koparak anlatıyorsun. Aynı onun gibi konuşuyorsun."

"Ben... ben..." diye kekeledim.

"Seninle bunu tartışmayacağım, Alison. Yapamam," dedi. Ardından da telefonu kapattı.

Mutfakta volta atmaya başladım, bir fincan daha kahve demledim.

İçimden abime saydırdım.

Deli değildim ben. Annem gibi değildim.

Ama Ben bir konuda haklıydı: Annemin değişimi babamın ölümünden önce başlamıştı. Hatta çok daha önce. Alkol bağımlılığı, zalimliği Bobbi öldükten hemen sonra başlamıştı.

İşte o zaman değişmişti.

Kaliforniya'dan döndüğünde.

Kayıp zamanlar yaşamaya, değiştiğini hissetmeye o zaman başlamıştı.

Yatak odamıza gittim, dolabın derinliklerine dalarak içinde babamın intihar notu olan kutuyu çıkardım.

Bunu da yıllardır çocukluğumun diğer hatıralarıyla beraber saklamıştım: kırık bir madalyon, beşinci sınıftaki heceleme turnuvası şampiyonluğu sertifikası.

Şimdi annemin adının yazdığı zarftaki notu kutudan çıkardım. Babamın ölümünden sonra notu buruşturup çöpe atmıştı. Ama ben çöpten çıkarıp düzleştirmiş, ansiklopedimin arasına saklamıştım. Yıllar sonra o zarfı açtım, kâğıt yıpranmıştı.

Mavis,

Artık buna daha fazla katlanamıyorum. Artık seni tanıyamıyorum ve seninleyken kime dönüştüğümü anlayamıyorum. Yolumuzu çok kaybettik ve bundaki sorumluluğum için senden özür diliyorum.

David

Babamı Ben bulmuştu.

Babamız ek binadaydı. Radyoda klasik rock çalışıyordu, minik buzdolabı bira doluydu.

Dikkatlice katlamadan önce nota bir sefer daha baktım.

Artık seni tanıyamıyorum.

Bu kelimeleri annem gerçekten de kendinde olmadığı için mi yazmıştı?

Ya onu değiştiren şey Bobbi'nin ölümünün açtığı yara değilse?

Fotoğraflarla ve Bobbi'nin uğurlu taşıyla dolu bir valizle Kaliforniya'dan dönüşünü hatırladım.

Onu konuşurken, tartışırken, Bobbi'yi geri vermesi için yalvarırken yakaladığım taş.

Annemin sanat kitabından kopyalayıp sakladığı metni hatırladım: *Kolayca form değiştirebilmesinin yanı sıra, milattan önce 1500'den kalma pyxis gibi bir kaba veya objeye özünü hapsedebildiği söylenir.*

Okuduğum şeytan kitabında sözkonusu varlığın lanetli objeler ve kötücül ruhların içlerinde barınabilme yeteneği hakkında bir bölüm vardı.

“Hasiktir,” dedim yüksek sesle.

Taş.

Azha o taşın içine gizlenmişti. Belki Bobbi bulmadan önce ya da sonra.

Taş aynı kitaptaki *pyxis* gibiydi.

Detayları bilmiyordum ama bir anda annemin Kaliforniya’dan dönerken yanında sadece taşı getirmediğinden emin olmuşum. Başka bir şey daha getirmişti. O taş yuva yapmış, gitgide büyüyen, karanlığını her şeye yayan bir şey. Bu yüzden taştan uzak olamıyordu. Belki de Azha hâlâ ona ihtiyaç duyuyordu.

Kapının tıklatıldığını duyunca yerimden sıçradım.

Janice. Janice olmalıydı.

Alt kata koştum ve onu ön pencereden delicesine el sallarken buldum. Moxie de orada Janice’i karşılamayı bekliyordu. Kapıyı açtım. “İçeri buyur.”

“Haklıymış!” dedi Janice, Moxie’nin başını severek evin içine koşarken.

“Ne?”

“Annen. Bana söylediği o piyango numaraları. Gidip ona haber vereceğim!”

Aceleyle paltosunu fırlattı ve annemin odasına doğru yöneldi.

“Piyango numaraları doğru çıktı!” diye duyurdu. “Kazandım! Hakkın var, ödülü sana vermem gerekiyor. Ya da en azından seninle paylaşmam.”

Annem gülümsedi. “Gerek yok,” dedi.

“İki bin beş yüz dolar!” dedi Janice. “İnanabiliyor musun? Harika bir tahmindir, Mavis!”

“Tahmin değildi,” dedim annem sinsi bir gülümsemeyle.

Komodininin üzerindeki taşa baktım, siyah çizgili, sıradışı bir cam kalp.

Taş böylesine karanlık ve korkutucu bir şey için güzel bir saklanma yeri, bir taşıyıcı mıydı?

Beni şu anda annemin gözlerinden izleyen bir şey miydi?

Janice annemin omzunu sıvazladı. “Ah, tabii haklısın,” dedi göz kırparak. “Her şeyi biliyorsun, değil mi Bayan Mavis?”

Annem başıyla onayladı. Bakışlarını Janice’ten bana çevirdi. “Çok şey biliyorum,” dedi gözlerini benden ayırmadan.

OTUZ İKİ

Stüdyoda oturuyordum, sipariş ettiğim şeytanlar ve şeytan girme konulu kitaplar önümde diziliyordu, notlarım masanın üzerine yayılıyordu. “Kendinizi veya bir yakınınızı şeytanlardan ya da kötücül ruhlardan nasıl kurtarırsınız?” isimli bölümün başını tekrar okudum:

İlk aşama onun ne olduğunu ve nereden geldiğini elinizden geldiğince öğrenmektir. Gerçek bir şeytan mı? Bir öcü mü? İntikam peşindeki bir ruh mu? Bu varlığa gidip de ne olduğunu söylemesini istemeyin. Kötücül ruhlara sahtekâr olurlar, onlara inanılmamalıdır. Savaşmak üzere olduğunuz yaratık hakkında ne kadar çok şey bilerseniz, onu kovabilme şansınız o kadar yüksek olur.

Ne olduğunu ve nereden geldiğini elinizden geldiğince öğrenin.

Eğer teorim doğruysa ve şeytan taşla bağlantılıysa annem dışınca yalnızca bir kişiden o taşla ilgili yeni bilgiler edinebilirdim. Şansım düşüktü ama başka çare yoktu. Bir süre internette dolaştıktan sonra bir telefon numarası bulmuştum. Yine şaşkınlığa kapıldım. Bugünlerde birini bulabilmenin bu kadar kolay olması çok saçmaydı.

Bobbi'nin oğlu Carter şu sıralar Los Angeles'ta emlakçılık yapıyordu.

Telefonu ikinci çalışta açtı. "Carter Dixon'la konuşuyorsunuz."

Eskiden her yaz bizi ziyarete gelen o upuzun çocuğu düşündüm; bıçak taşıyan, abimle beni onunla sigara içmeye çağıran, Kaliforniya'daki hayatı hakkında uçuk kaçık hikâyeler anlatan çocuk.

"Selam Carter. Bu sana çok beklenmedik gelecek ama ben Alison, Mavis Holland'ın kızı."

Uzun bir sessizlik oldu. Arkadan gelen trafik seslerini duyunca benimle araba sürerken konuştuğunu fark ettim.

"Annenin arkadaşı Mavis. New York'tan. Beraber büyüdüler."

"Evet, evet, Mavis'in kim olduğunu biliyorum. Sadece beni aramana çok şaşırdım. Mavis'i en son annemin cenazesinde görmüştüm. Her Noel'de kart gönderiyor ama."

Kartları gönderen muhtemelen Paul'dü. Annemin adres defterinin başına oturup defterdeki herkese bayram kutlama kartı yazdığını, her birini *Sevgilerle, Mavis*, diye imzaladığını hayal ettim.

"Ama seni hatırlıyorum. Minik timsah Ali, değil mi? Bir de abin vardı, Benji. O nasıl, iyi mi?"

"İyi. Aslında Kaliforniya'da yaşıyor."

"Öyle mi? Neresinde?"

"La Jolla. Abimle kuzenim orada bir restoran işletiyorlar."

"Harika. La Jolla güzel bir yer. Ben de hâlâ Los Angeles'tayım. Sürekli buradan gitmeye çalışıyorum ama sanırım bu şehir beni içine çekiyor. Peki ya sen? Nerede yaşıyorsun?"

"Vermont. Evliyim. İki kızım var."

"Güzel," dedi. Kendi ailesinden bahsetmedi, ben de sormadım.

Trafiğin akışı ve korna çalan bir tırın sesiyle dolu uzun bir duraksama oldu. Otoyolda olmalıydı.

Niye aradığımı merak ettiği ortadaydı. En sonunda tekrar konuşmaya başladı. “Herhalde beni Los Angeles’tan ev almak için aramıyorsun, değil mi? Ama eğer öyleyse tam adamını aradın.”

“Mesele şu ki,” diye başladım, “annem çok hasta.”

“Öyle mi? Çok geçmiş olsun.”

“Teşekkürler. Burada, benim yanımda kalıyor. Burada olması da geçmişe dönmeme sebep oldu. Büyük kızım da —on altı yaşında— bir video günlüğü yapıyor, anneme hayatını soruyor. Annem de Bobbi’den çok bahsetti. Büyürken çok yakınlardı, biliyorsun.”

Ne duymayı beklediğimi bilmiyordum ama kalbim heyecandan güm güm atıyordu. Carter bir şeyler biliyor olabilirdi, bana taş hakkında, nereden geldiği hakkında işime yarayabilecek bir fikir verebilirdi.

“Evet, yakınlardı,” dedi. Bir anlığına sessiz kaldı ve bu sessizliğin annelerimiz arasında arkadaşlıktan öte bir şeyler olduğundan şüphelendiği anlamına mı geldiğini merak ettim.

“Bobbi’nin taşı annemde. Biliyorsun değil mi o taşı? O tablodaki taş hani?”

Uzun bir sessizlik oldu. “Evet, hangi taştan bahsettiğini biliyorum.” Uzaktan gelen bir siren sesi duydum.

“Şu an yanı başında duruyor. Yakınından ayırmıyor.”

Boğazını temizlediğini duyabiliyordum. “Güzel,” dedi. “Bende durmasından iyidir.”

Tüylerim diken diken oldu.

“Niye?”

Siren sesi Carter’a yaklaşıyor, sesi gitgide yükseliyordu.

“O aptal taştan hep nefret etmişimdir.”

“Niye ki?” diye sordum masum görünmeye çalışarak. Bir yandan da içimdeki heyecanı gizlemeye çalışıyordum. Taş hakkında yanılmamıştım. Biliyordum.

“Şöyle ki...” duraksadı. “Biliyorum bu sana saçma gelecek ama hep o taşın şeytani olduğuna inanmışımdır. Çocukken ondan çok korkardım. Hayatımdaki kötü her şey için onu suçlardım.”

İşte bu. O kadar barizdi ki bir çocuk bile farkına varabilmişti.

“Kötü şeyler mi? Ne gibi mesela?” Benim aklımda o hep Hollywood’da yaşayan dizi ünlüsü annesiyle kusursuz bir hayatı olan çocuk olarak kalmıştı.

Beni ürkütecek kadar sesli bir kornayla siren yanından geçti gitti.

“Annem her zaman o dizide oynadığı iyi cadı gibi biri değildi.”

“Öyle mi?”

“Hayatla cebelleşiyordu. Babam hep onda *sanatçı mizacı* olduğunu söylerdi. Babamı kaçıran da bu oldu. Ben daha dört yaşındayken bizi terk etti. Onu suçlayamam. Annem huysuzlukta sınır tanı mıyordu. Bir bakmışsın sevgi dolu ve aşırı ilgili, bir bakmışsın zalim ve istismarcı.”

Tüylerim ürperdi. Bu hikâye biraz fazla tanıdıktı. “Çok üzüldüm,” dedim. “Hiçbir fikrim yoktu.”

“Yüksek ihtimalle bipolar falandı. Bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla hiç teşhis falan da konmadı. Çok içerdi. Bundan eminim. Ayrıca kendi kendine de konuşurdu. Bir de o aptal taşla konuşurdu. Ona yalvarırdı. Onunla tartışırdı. Ona göre taş yaşayan, nefes alan bir varlıktı. Babam bizi terk ettiğinde evde üç kişi kalmıştık: annem, ben ve taş.”

Güçlkle yutkundum. Bu hissi çok iyi tanıyordum.

“Bir keresinde çok sinirlendi, delirdi ve taşı çöpe attı. Sonrasında gece yarısı uyanıp sokağa gitti, çöp kutularını devirdi,

poşetleri kesip açtı, kendi kendine konuşuyor, korkunç laflar ediyordu. Ne olduğunu görmek için bütün mahalle ayağa kalktı. Ama taşı bulunca hemen sakinleşti, içeri girdi, dağınıklığı toparlamak da bana kaldı.” Birkaç saniye sessiz kaldı. “Yemin ederim bazen o taşın canı olduğunu düşünüyordum. Hani çocukken edindiğimiz çılgınca fikirler vardır ya?”

“Evet,” dedim. “Benim de o zamanlar çılgın fikirlerim vardı.”

Derin bir nefes aldım, o zamanki fikirlerimin şu ankilerin yanında hiçbir şey olduğunu düşündüm: canlı taşların içindeki, insanlara musallat olan, onları zalim, istismarcı annelere dönüştüren şeytanlar.

“Her neyse, annem öldükten sonra annen taşı almak istediğinde teyzelerim ve ben elbette evet dedik. O lanet olası şeyi bir daha görmek istemiyordum.”

“Taşın ortaya çıkış hikâyesini biliyor musun? Annem bana Bobbi’nin onu Meksika’da bulduğundan bahsetmişti. Üniversiteden sonra dünya turuna çıktıkları zaman, hatırlıyor musun?”

“Annem bana bundan hiç bahsetmemişti,” dedi. “Sanırım beraber çıktıkları sıradan bir dünya turuydu. Annemde o turdan kalma çok fazla fotoğraf var. Başka şeyler de saklamış. Biletler, otel fişleri, broşürler.”

“Öyle mi?”

“Evet. Ben çocukken bana sürekli gösterdiği bir koleksiyon defteri vardı. Ona ne olduğunu bilmiyorum ama hep çok havalı olduğunu düşünmüşümdür. Annelerimizin İngiltere’deki, İtalya’daki, Fas’taki fotoğraflarını görmek ve hikâyelerini dinlemek. Bana çok büyülü bir zamanmış gibi geliyordu. Ben daha doğmadan önce annemin dünyayı gezdiği bir zaman. O fotoğraflarda çok mutlu görünüyordu. Ayrıca bu geziden, Mavis’ten bahse derken de çok mutlu oluyordu. Ama altında biraz da hüznü vardı, bilirsin ya? Hasret daha doğru bir kelime sanırım.”

“Çok yakınlardı,” dedim, başka bir şeyler daha söylemesini bekledim ama sesiz kaldı. “Düşünüyordum da... o gezi onlar için son bir maceraydı belki de. Dönmelerinin üzerinden çok zaman geçmeden annen Kaliforniya’ya taşınmış. İkisi de evlenip kendi hayatlarına çekilmişler. Çok sık görüşüyor, sürekli telefonda konuşuyorlardı ama ülkenin iki ucunda, birbirlerinden çok uzakta yaşıyorlardı.”

Mırıldanarak onayladı. Trafik gürültüsü azalmıştı. Otoyoldan çıkmış mıydı? “Bir yaz sizi ziyarete geldiğimizi hatırlıyorum,” dedi. “Annem ve seninkiler gece yarısına kadar oturup içki içiyor, kart oynuyorlardı ve biz de gizlice onları gözetliyor, izlemememiz gereken filmler izliyorduk. Arka bahçenizde çadır kurup kamp yaptığımızı hatırlıyor musun?”

Kahkaha attım. “Abimle sen o şişe roketlerle az daha çadırı yakıyordunuz.”

“Baban çok kızmıştı!”

“Ama annelerimiz gülmüştü, hatırlıyor musun?” diye sordum.

“Beraberken hep mutlulardı,” dedi.

“Mutlulardı.”

“Mavis’e çok üzüldüm, geçmiş olsun,” dedi tekrar.

“Teşekkürler. Ben de anneme çok üzülüyorum. Büyürken senin de sıkıntı çekmiş olmana üzüldüm. Bunu hiç bilmiyordum. Hep annenin harika biri olduğunu düşünmüştüm.”

“Zaman zaman harika da olabiliyordu.” Carter bir anlığına sessiz kaldı. “Ne kadar işe yaramaz biri olduğumu söylemediğinde ya da mutfak bıçağıyla sırtıma desenler kazımadığında mesela.”

Nefesim kesildi. “Desenler mi?” dedim.

“Özür dilerim. Unut gitsin. Bu konuyu açmamalıydım. Annem anlaşılması zor biriydi. Karmaşık demek hafife almak olur.”

“Lütfen,” dedim. “Anlat bana. Ne gibi desenler?”

“Etch a Sketch tarzı aptal şeyler. Şekiller. Desenler.”

“Daireler mi?” diye sordum. “Sarmallar?”

“Bazıları. Hey. Niye sordun ki?”

“Peki ya içinde X işareti olan ve her üçgenin içinde nokta olan bir kare yapmış mıydı?”

Hırıltılı bir soluklanma duydum. “Bunu...” Kekeliyordu. “Bunu nereden bildin?”

“Ben...” Sesim titriyordu. “Şanslı bir tahmindir sadece. Seninle konuşmak güzeldi, Carter. Kusura bakma, gerçekten kapatmam lazım.”

Ne cevap vereceğimi bilmediğim yeni sorular sormasına fırsat vermeden telefonu kapadım.

@ayisigikitap

OTUZ ÜÇ

Opera binasındaki koltuğumda otururken sırtımdaki yaralar sızladı, rahatlayabilmek için oturuşumu değiştirdim. Abimin sırtındaki yaraları düşündüm. Annem ikimizi de işaretlemişti. Bobbi'nin de kendi oğlunu işaretlediğini öğrenmiştim. Tüm bunlara bir anlam vermeye çalıştım. Bu, şeytana ait olduğumuz anlamına mı geliyordu? Tekrar kıpırdandım, bacak bacak üstüne attım, ardından yine eski pozisyonuma döndüm.

Mark elimi sıktı. Kulağıma eğilip, “İyi misin?” diye fısıldadı. “İyiyim. Minik faremizi göreceğim için heyecanlıyım.”

Geniş salon fazla küçük, fazla kalabalık geliyordu. Etrafımızda diğer genç dansçıların aileleri ve halktan tanıdığım birçok insan vardı: terziler, sanatçılar, esnaflar, kütüphaneci, taco kamyonu olan adam, yılda dört kere emlak vergilerimizi toplayan kâtip. Hepsi *Fındıkkıran*'ı izlemek için bu eski opera binasına doluşmuştu.

Mark yanımdaydı, Izzy de onun yanımdaydı. Izzy kardeşinin güzel görüntülerini yakalayabilmek için kamerasını açmış bekliyordu. Gösteriden önce herkesin kostümlü fotoğrafını ve Olivia'nın diğer birinci seviye farelerle güzel bir fotoğrafını çekbilmek için kulise sızmıştı.

Nihayetinde perde açıldı. Clara ve ailesi parti konuklarını karşılıyorlardı. Yetişkinler ve çocuklar dans etti, Drosselmeyer

hediyeleriyle beraber geldi, Clara'ya fındıkkıranı verdi. Ardından her şeyin değiştiği garip kâbus sahnesi başladı: Clara uykuya daldı. Saat on ikiye geldi. Noel ağacı büyüdü ve önce fareler sonra sıçanlar sahneye girdi. Olivia ayaklarını kaldırarak döne döne diğer farelerle fare dansını yapıyordu. Fareler Kralı'nın önderliğinde sıçanlar geldiğinde dehşete kapıldılar. Kocaman karton hamuru maskesini takmış, büyük gümüş kılıcını çekerken özellikle korkutucuydu. Farelerin hepsi, en çok da Olivia titriyordu. Yedici sıradan bile Fareler Kralı'nın sahne boyunca hoplayıp Fındıkkıran ve askerleriyle düello yapışını izlerken gözlerindeki dehşeti görebiliyordum. Adaletsiz bir dövüş gibi görünüyordu: Sıçanlar kazanacaktı. Derken Clara Fareler Kralı'na bir terlik atıp onu öldürdü ve fareler tarafından taşınarak götürüldü, arkalarından da fareler takip ediyordu.

İrice bir miğferi olan Fındıkkıran, beyaz pantolonlu yakışıklı bir prenze dönüştü ve Clara'nın elinden tutup onu karların içinden şekerler diyarına götürdü.

İzlerken birden bir aydınlanma yaşadım. Büyüyle savaşabilmek için büyü kullanmak gerekiyordu. Şeytan kendiliğinden çekip gitmeyecekti. Annem öldüğünde sırf ben hayır dedim diye içime girmekten vazgeçmeyecekti. O antik, karanlık ve büyük bir güçtü. Benim de büyülü bir şeye ihtiyacım vardı: kendi piyade taburuma, cesurca fırlatılan kendi terliklerime. Büyüye inanan, ormanda minik büyüler yapan, kötülüğü savabilen bir bıçağı olan küçük kız halimi bulabilmek için çocukluğuma geri dönmem gerekiyordu.

İlk bölüm bitip perdeler kapandığında mutlulukla sııttım ve ellerim acıyana kadar alkışladım.

≧ ≦

“Naneşekerine bayılırım!” dedi Olivia.

“Naneşekerli dondurma iğrenç,” dedi Izzy.

“Naneşekeri en iyisi çünkü rengi pembe ve sadece Noel’de yeniliyor.”

“Mide şurubuna benziyor,” dedi Izzy.

“Senin marşmelovlu çikolatan da kakaya benziyor.”

“Yeter!” diye bağırdı Mark.

Bir tatlıcıdaki masaya oturmuştuk. Mark ve ben çikolatalı *sundae* paylaşıyorduk ama ben pek yemiyordum. Kahve söylemiştim ve Mark yüzünü asmıştı. Bu aralar uyumakta zorluk çektiğim için bunun pek iyi bir fikir olmadığını düşünüyordu ama ona problem olmayacağını söylemiştim.

“Needle anneanneye biraz dondurma götürebilir miyiz?” diye sordu Olivia.

“Bence bu iyi bir fikir,” dedi Mark. “Onun için de paket yaptırıp eve götürürüz. Hangi aroma olsun?”

“Elbette naneşekerli!” dedi Olivia. Ayağa kalktı, masadan uzaklaştı ve etrafında döndü. Sahne makyajı hâlâ yüzünde duruyordu: toz pembe allık ve kuyruklu eyeliner. Normalde yerinden kalkıp restoranda dans ettiği için onu azarlardık ama bugün onun özel günüydü, kurallar bugün geçersizdi. Sihrin gerçek olduğu bir geceydi.

“Fareler Kralı bu yıl çok korkunçtu, değil mi?” diye sordu Olivia.

“Evet,” dedi Izzy. “Yeni sıçan maskesi harikaydı!”

“Fareler Kralı’nı Carrie Forge oynadı,” dedi Mark. “Eskiden beraber dans ederdiniz, değil mi Izzy? Senden bir sınıf üstte değil mi?”

Carrie’yi Izzy’nin dans derslerinden hatırladım. Utangaç bir kızdı ve pek de iyi bir dansçı değildi. Çok yol katetmişti.

Izzy marşmelovlu çikolatasından bir ısırık aldı. “Evet, son sınıfta. Onun o maskenin arkasında olacağını asla tahmin

edemezdım. O çok sessiz, garip ve utangaçtı. Ama mükemmel bir Fareler Kralı olmuş. Sanki... evrim geçirmiş gibiydi.”

Olivia başıyla onayladı. “Bayan Perez ona, *Fareler Kralı ol, Carrie’yi kuliste bırak*, deyip duruyordu. Sanırım işe yaramış. Sanki bütün vücudu değişmişti. Hatta daha büyümüş gibi görünüyordu. Bence çok korkunçtu.”

Kızlar dondurmalarına giriştiler, Izzy *Fındıkkıran*’da rol aldığından beri hangi kostümlerin değişip değişmediğini konuştular. “Benim sıçan maskemin iğrenç koktuğunu hatırlıyorum,” dedi Izzy. “Sanki önceki yıl giyen kişi her gece sarımsak yemiş gibi içine işlemişti.” Olivia güldü. Fare kostümlerinin naftalin gibi koktuğunu, kızlardan birinin deterjana alerjik reaksiyon gösterdiğini ve kurdeşen döktüğünü söyledi.

Konuşmalarını izledim, gülüyorlardı, mutlulardı.

Azha içime girip beni, uysal minik Carrie Forge’un Fareler Kralı maskesini takınca korkunç bir kötü karaktere dönüşmesi gibi bir canavara dönüştürürse neler olacağını düşündüm. Daha sabahın köründe içki içmeye mi başlardım? Izzy’yi bir dolaba kilitlemeye mi? Biricik miniğim Olivia’ya seni doğumda boğmalıydım demeye mi?

İçime bir huzursuzluk doldu ve gözlerim yaşardı.

“İyi misin, anne?” diye sordu Izzy.

Olivia bana endişeyle bakıyordu. “Anneciğim?”

Gülümsedim, gözyaşlarımı sildim. “İyiyim. Sadece ne kadar mutlu, ne kadar şanslı olduğumuzu düşünüyorum. Bir de seninle ne kadar gurur duyduğumu, minik farem,” dedim, ona doğru eğilip çenesindeki dondurma parçasını silerken.

“O zaman niye ağlıyorsun?” diye sordu.

“Çünkü çok mutluyum,” dedim.

Olivia güldü. “Bu çok saçma! Mutluyken ağlamak mı?”

“Sanırım öyle,” diye onayladım onunla birlikte gülerken.

İşte o an anlamıştım: Kızlarımı ve Mark’ı buna maruz bırakmayacaktım, bırakamazdım. O şeytani durdurmanın bir yolunu bulamazsam çekip giderdim. Gerekirse kendimi öldürürdüm. *Şeytan* filmindeki Peder Karras’ın şeytana onun içine girmesini söyleyip sonra camdan atladığı sahneyi düşündüm. Ben de o kadar güçlü ve cesur olabilir miydim? *Olmam gerekiyor*, diye düşündüm kızlarıma bakarken. Onları kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmalıydım.

Eve geldiğimizde Penny oturma odasında bekliyordu. Biz opera binasındaki baleden bize gelip anneme göz kulak olmayı seve seve kabul etmişti ama şimdi çok üzgün görünüyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Mark.

“Elbette. Yolunda,” dedi zorlama bir gülümsemeyle.

Olivia yerinde duramıyordu.

“Gidip anneanneme ona dondurma aldığımızı söyleyeceğim. Bir kâseye koyabilir misin, babacığım?”

“Elbette koyarım,” dedi Mark. Penny’ye döndü. “Naneşekerli dondurma ister misin, Penny?”

Penny, “Hayır, teşekkürler,” dedi.

Mark elinde aldığımız dondurmayla “Dance of the Sugar Plum Fairy” şarkısını mırıldanarak mutfığa gitti. Olivia koridorda sıçrayıp duruyordu. Annemin ona, “İşte en sevdiğim balerinim geldi! Gösteri nasıldı? Bana her şeyi anlat!” dediğini duyabiliyordum.

“Theolara gitsem olur mu?” diye sordu Izzy.

“Olur,” dedim ve Volvonun anahtarlarını ona verdim. “On bire kadar dön, tamam mı?”

Evden çıkıp Penny'yle beni yalnız bıraktı. Penny paltosunu giyyordu. Benimle göz teması kurmuyordu. Bir şeyler yolunda değildi.

“Penny,” dedim bir elimi koluna koyup bana bakmasını sağlayarak. Gerildi, benden uzaklaştı. “Ne oldu?” diye sordum.

“Annen...” diye başladı Penny, kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakınırken fısıldayarak konuşuyordu.

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey. Biraz korktum sadece.”

Boğazım kurumuş ve düğümlenmişti. “Neyden korktun?”

Annem ne yapmıştı acaba?

“Penny?”

Hiçbir şey söylemedi, sadece paltosunun fermuarını çekti.

“Gitmem lazım, Ali. Eve dönmem gerekiyor.” Başka tek kelime etmeden kapıdan çıktı. Bahçede yürüyüp karanlığa karışmasını izledim.

OTUZ DÖRT

Olivia annemin yatağına kıvrılmış, söylediği şarkıyı dinliyordu. Kapı eşiğinde hareketsizce dikilerek onları izledim, unutulmuş bir gölgeydim, oraya ait olmayan bir casustum. Oturma odasında sürekli bizi gözetleyen cam meleği düşündüm.

Kızımın annemle sarılıp yatışını izlerken içimde bir huzursuzluk belirdi. Odaya koşup Olivia'yı çekip almamak, güvenli bir yere götürmemek için kendimi zor tuttum. Kendime kızımın güvende olduğunu söyledim. Şeytan ona zarar vermeye kalkmayacaktı. Onun istediği bendim.

Yorgunluktan bütün vücudum ağrıyor, gözlerim sarhoş gibi kapanıp duruyordu.

Bana yardım edebilecek bir şeyler bulabilmek için dün gece geç saatlere kadar stüdyomda kalmış, şeytan kitaplarını incelemiştim. Şeytan girmenin tarihi, ünlü vakalar, şeytan çıkarma, insanları şeytanlardan koruyan mühür ve tılsımlar, şeytanların dili üzerine olan bölümleri okumuştum.

Penny'ye mesaj atmıştım:

İyi misin? Elektrikli Koyun paylaşıp konuşmak istersen stüdyomdayım. Annem seni korkutacak bir şey yaptıysa bana anlatabilirsin.

Cevap vermemişti.

Gözlerim kızarana kadar stüdyomda durup kitapları okumuş ve sonrasında gözlerimi yumup kafamı masaya koymuştum.

Annem kısık ve insanı hipnotize eden bir sesle şarkı söylüyordu:

*“Gördüm seni minik fare,
Evde koşup duruyordun,
Minik gözlerinle delikten
Gözetleyip duruyordun
Büyük bir ziyafet yapmak için
Yemek kırıntıları bulmayı umuyordun
Dışarı çıkmadan iyice bak
Kedi yakınlarda mı emin ol”*

“Kediciğin beni yemesini istemiyorum, Needle anneanne!” diye haykırdı Olivia.

“Ah, hayır kedici senı yakalayamayacak, tatlım. Sen benim akıllı minik faremsin, değil mi?”

Biraz önce ailecek annemin odasındaaydık. Mark büyük ekran televizyonu odaya çekip diğer babalardan birinin çektiği *Fındık-kıran* videosunu açabilmek için dizüstü bilgisayarını televizyona bağlamıştı. Olivia bale kıyafetini giymişti. Mısır patlatmıştık ve Mark şekerle kola almıştı. Gösteri bittiğinde de Olivia annemin yanında kalmış, yatakta yanına kıvrılıp ona arkadaşı Sophie'nin aslında içmemesi gereken üzüm suyunu kafasına dikerek kostümünün her yerine bulaştırmasını ve yıkamak zorunda kaldıkları için ıslak kıyafetlerle dans ettiğini, kuliste yaşanan buna benzer tuhaf olayları anlatmıştı. Anneme Fareler Kralı'nın ne kadar

korkunç olduğunu ve kostümün içindekinin Carrie olduğunu asla anlaşılmadığını söylemişti. Carrie çok hoş biriydi ama maskeyi taktığı zaman korkunç oluyordu.

Boş patlamış mısır tabağını ve kola bardaklarını mutfığa götürmüştüm; şimdiyse kapının eşiğinde dikiliyordum. Odaya tamamen girip büyüü bozmak istemiyordum ama ikisini uzun süre yalnız bırakmak da istemiyordum. O yüzden sadece izliyor, dinliyordum.

“Keşke beni gerçekten de *Fındıkkıran*’da görebilseydin,” dedi Olivia dalgın bir tavırla kafasını annemin kemikli omzuna yaslayarak. Ben de küçükken annemin yanına böyle kıvrıldığımı, onun bana hikâye okuduğunu hatırlayınca içim sızladı. Benim de bir zamanlar bu kadar küçük, bu kadar savunmasız, herkese kolayca güvenebilen biri olduğumu hatırlamak garipti.

“Gördüm zaten,” dedi annem gülümseyerek. “Seni gördüm, minik farem.”

“Nasıl?”

“Ruhen oradaydım, seni izledim.”

“O ne demek?”

“Rüyada olduğunu fark ettiğin, istediğin yere gidebildiğin ya da istediğini yapabildiğin bir rüya gördün mü hiç?”

“Evet!”

“İşte onun gibi. Vücudum yatakta hasta yatıyor ama aklımın içinde dünyanın her yerine uçarak gidebilirim.”

“Dünyada istediğin yere gidebilirdin ama sen opera binasına beni görmeye mi geldin?”

“Elbette. Başka görmek istediğim kimse yok.”

Olivia kollarını annemin boynuna doladı. “Seni seviyorum, Needle anneanne.”

“Ben de seni seviyorum, minik farem.”

Ellerimi öylesine sıkıyordum ki tırnaklarım avucumu deliyordu.

“Dansımı tekrar izlemek ister misin?”

“Evet, hadi hepsini en baştan izleyelim.”

Olivia ayağa fırladı ve bilgisayardaki oynat tuşuna bastı. Televizyon ekranında bale başladı, kapalı perde açılarak parti sahnesini gözler önüne serdi.

Kapı eşiğinden yavaşça uzaklaştım.

Mark üst katta ofisinde sınav kâğıtlarını okuyordu. Bebek telsizini yanıma aldım ve paltomu giyip stüdyoma giderken arkaplanda çalan o muhteşem Çaykovski müziği eşliğinde annemle Olivia'nın *Fındıkkıran*'ı tekrar izlemelerini ve izlerken yaptıkları konuşmaları dinliyordum. “Clara sence de güzel değil mi?”

“Evet güzel ama senin kadar değil, minik farem.”

Kaskatı kesildim, *Pamuk Prenses*'teki sihirli aynayı düşündüm: *Ayna ayna söyle bana... Var mı benden güzeli bu dünyada?*

Ağıla yaklaşırken ışıkların açık olduğunu gördüm. Dün gece açık unutmuş olmalıydım.

Ağılın kapısını çekip açtım ve orada gördüğüm şeye şaşkınca bakakaldım.

Mark kıpkırmızı bir suratla çalışma masamın önünde dikiyordu. Arkasına döndü, önce bana sonra tekrar masaya baktı. “Hasiktir, bunlar da neyin nesi, Alison?”

Tanıştığımızdan beri bu kelimeyi nadiren kullanırdı. Hep İngilizcede çok ilginç kelimeler olduğunu ve iyi bir kelime dağarcığınız varsa küfretmenin gereksiz olduğunu söylerdi.

Derin bir nefes alarak şeytan kitaplarını açıklamaya hazırladım.

Ama sonra çizimleri gördüm. Onlarcası. Belki de yüzlercesi. Korkunç çizimler. Böcekler. Karıncalar. Sıçanlar. Arılar.

Arıların kanatlarına, sıçanların vücutlarına karışmış semboller vardı.

Tanıdık gelen semboller.

“Ben... ben bilmiyorum,” diye kekeledim, çizimler beni şaşkına uğratmıştı.

Mark'ın gözlerinde endişe ve öfke birbirine karışmıştı. “Ne demek bilmiyorsun? *Sen* yaptın bunları. Bunlar *senin* çizimlerin.”

“Ben...”

Hangisi daha kötüydü?

Bunları yaptığımı hatırlamadığımı itiraf etmek mi?

Yoksa benim olduklarını inkâr etmek mi? (Benim çizimlerim oldukları çok açıktı. Kendi eserlerimi nerede görsem tanırdım.)

Yoksa yeni fikirler üzerine çalıştığımı mı söylemeliydim?

Annemin günlüğünde bahsettiği kayıp vakitleri, hatırlamadığı tablolar yaptığını hatırladım. Şeytan beni ele geçirmesinin ne kadar kolay olduğunu gösterebilmek için şimdiden üzerimde deney mi yapıyordu?

“Dün gece uyumayıp bir şeyler karaladım,” demeyi başardım.

Geçen akşamdan hatırladıklarımı düşündüm. Burada kitaplara bakıyordum. Uyku bastırmıştı. Uyandığımda ise yatağımdaydım, Mark da yanımdaydı.

“Karalamak mı?” Simsiyah karalanmış kızgın gözlü, kanatları garip sembollerle dolu bir arı çizimini eline aldı. Kanatlarını işaret etti. “Bunlar aynı sırtındaki yaralara benziyor, Alison.”

Başımınla onayladım.

Ben'in de sırtında olan yaralar. Bobbi'nin oğlunun da.

Mark kitaplardan birini eline aldı. “*Aramızdaki Şeytanlar*,” diye okudu yüksek sesle. Bir başkasını aldı. “*Şeytanların ve Şeytan Girmenin Karanlık Tarihi*. Bunlar da ne böyle?”

Açıklamaya cesaret edemedim.

Kocam bana sanki beni hiç tanıımıyormuş gibi bakıyordu. Bir şeyler yapmam gerekiyordu.

“İnsanlar sorunlarıyla farklı şekillerde baş ediyor, Mark,” dedim. “Ben de çizim yaparak baş ediyorum.”

“Peki ya kitaplar?”

“Araştırma, ilham için.”

“Bunlar çok korkunç şeyler,” dedi. “Farkındasın, değil mi?”

Vücudum kâğıttan yapılmış gibi uçup gidecekti. Transparan bir kadın, varla yok arası.

Çizimleri ben yapmıştım.

Çizimleri ben yapmıştım ama yaptığımı hatırlamıyordum.

Başka neyi hatırlamıyordum?

Başka neler aklımdan silinmişti?

Mark dudağını ısırды, bakışlarını kitaplardan ve çizimlerden kaldırıp bana çevirdi. “Terapistini aradın mı?” diye sordu.

“Daha aramadım,” dedim.

“Arayıp randevu alacağına söz vermeni istiyorum.”

Başımınla onayladım. “Yarın arayacağım.”

Kapıya doğru yürümeye başladı ama onu izlerken kafamda zehirli bir mantarın karanlık toprakta bitmesi gibi bir soru belirdi.

“Mark?”

Tekrar bana döndü.

Bu kez suçlayıcı bakışlar atan bendim.

“Burada ne yapıyordun?”

Stüdyoma hiç gelmezdi. Bu aramızdaki bir anlaşmaydı. Bir şey göstermek için davet etmediğim sürece buraya adım atmazdı.

Yaratıcı sürecim kıymetli ve özeldi, Mark da buna her zaman saygı duymuştu.

Bana bakakaldı. "Seni arıyordum," dedi.

Ama yalan söylediğini biliyordum. Evde, Olivia ile annemin yanında olduğumu çok iyi biliyordu.

Buraya casusluk yapmaya gelmişti. Keçileri kaçıran karısının nelerin peşinde olduğunu öğrenmeye. Aradığını da bulmuştu. Kafayı sıyırdığının kanıtlarını.

Gidişini izledim, sonra yaptığımı hatırlamadığım çizim yığınınna geri döndüm.

Arıların kanatlarına, sineklerin gözlerine çizdiğim sembolleri inceledim: minik sarmallar, haç işaretli bir daire, X sembollü bir kare ve her üçgenin içinde bir nokta.

Bu sembolleri sadece kendi sırtımdan, abimin sırtından ya da Carter'ın anlattıklarından hatırlamıyordum.

Bunları başka bir yerde görmüştüm.

Şeytan kitaplarını elime aldım, sayfaları çevirmeye başladım.

İşte önümdelerdi. Sipariş verdiğim kitaplar içinde daha nadir bulunanların arka sayfalarına yerleştirilmişti, biri garip bir eski İngilizceyle yazılmıştı.

Sizi şeytanlardan koruyacak mühürler.

Sayfaları taradım.

Bunlar antik koruma damgalarıydı.

Kötülüğü savmak için kullanılan işaretler.

Bunları başka bir yerde de gördüğümü fark ettim. Annemin kırmızı günlüğünü açtım ve girdilerin aralarına bunlardan karlandığını gördüm.

"Aman Tanrım," dedim yeni bir idrakle.

Bebek telsizinden Çaykovski melodileri yayılıyordu.

Annemin küçük kızına, “Geri sar da fare dansını tekrar izleyelim,” dediğini duydum.

Etrafta dolanarak düşündüm.

Kitapları tekrar açtım, insanları şeytanlardan korumak için olan büyüler ve tılsımlar üzerine bir bölüm buldum. Saçlardan, kıyafet parçalarından ve tırnaktan küçük bir kese veya oyuncak bebek yapıp tuz ve şifalı bitkilerle karıştırılmasını söylüyordu. Üzerine mum döküp katılaştıran muma koruyucu bir sembol çizilmesinden bahsediyordu.

Annemin dolabında bulduğum garip kuluçkalar bizi lanetlemek ya da bağlamak için yapılmamıştı. Bizi korumak için yapılmıştı.

Telefonumu çıkarıp abimin numarasını tuşladım.

“Sakin bana annemin bezelye çorbası kustuğunu ya da başının döndüğünü söyleme?”

“Onlar koruma mühürleriymiş,” dedim ona.

“Ne diyorsun sen, Ali?”

“Sırtımızdaki yaralar. Bize zarar vermeye çalışmıyormuş, Ben. Bizi kurtarmaya çalışıyormuş. Neye dönüştüğünü biliyordu. Tehlikede olduğumuzu biliyordu. Hâlâ annemiz olan tarafı bunu bizi kurtarmak için yaptı.”

Ona anlatmanın, yanıldığımızı açıklamanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Annemiz, gerçek annemiz bu hikâyenin kötü karakteri değil, kahramanıydı.

Ben’in gitgide daha sinirli nefesler almaya başladığını duyabiliyordum. “Derimizi kesti, Alison. Sırtlarımızı birer mazoşist grafiti duvarına çevirdi, sırf kanayışımızı görmek için etimize şekiller çizdi ve çığlıklarımızı dinledi. Hatırlıyor musun bunu? Hareketsiz durup yapmasına izin verirsek hemen biteceğine söz verdiğini hatırlıyor musun?”

Evet, hatırlıyordum.

Ben, "Buna dahil olamam, Ali," diye homurdandı ve telefonu yüzüme kapattı.

Annemin sırtımı keserken nasıl ağladığını, özür dilediğini, ne kadar üzüldüğünü ve bunun benim iyiliğim için olduğunu söylediğini hatırladım.

"Bir gün anlayacaksın," demişti.

Haklıydı da.

Sonunda anlamıştım.

Bana zarar vermek için işaretlemiyordu beni.

Beni kurtarmak için yapıyordu.

Şeytanı uzak tutmak için.

Şeytan tarafından ele geçirilen gerçek annemin, benliğinin son parçasına tutunabilmek ve çocuklarını koruyabilmek için verdiği bir savaştı bu.

Derimize işlenmiş koruma mühürleri varken o şeytan bedene girmeyecekti. Belki de mühürlerden dolayı bize gerçekten zarar veremezdi.

Peki hâlâ işe yaramıyorlar mıydı? Büyü bir şekilde etkisini mi kaybetmişti? Annem öldüğünde benim içime nasıl girecekti?

Bebek telsizi cızırdadı ve annemin Olivia'yla konuşmasını duydum. "O sahnedeki açık ara en iyi fare sensin. Seneye daha da iyi olacaksın."

"Bir gün belki ben de Izzy gibi bir sıçan olabilirim."

"Daha büyük hayaller kur, Olivia. Bir gün gösterinin başrolü olabilirsin. Sadece bu küçük balenin değil, New York gibi bir şehirdeki gerçek bir balenin başrolü olabilirsin. Bu hoşuna gitmez miydi?"

"En büyük hayalim bu," dedi Olivia.

"O zaman senin olacak," dedi annem.

İşte o an anlamıştım. Gerçeklik karnıma bir balyoz gibi indi.
Gerçeğin farkına varırken sersemlemiştim.
Şeytanın istediği kişi ben değildim.
Minik kızımdı.

@ayisigikıtap

OTUZ BEŞ

“Hey,” diye seslendim Izzy’ye yarı açık kapısını tıklattırken. “Girebilir miyim?”

“Olur.” Bilgisayarının başında oturmuş ailemizin *Fındıkkıran* videosunu izleme kaydını düzenliyordu. Çok sıradışı gelmişti: Başkalarının sahne performansını izleyen insanların videosu.

Izzy videoyu Olivia’nın annemin yanına kıvrıldığı anın yakın çekiminde durdurdu.

“Kardeşini ve anneanneni sık sık kayda alıyorsun bu aralar.”

Izzy başıyla onayladı. Telefonunu eline alıp bir şeylere dokundu, muhtemelen Theo’nun mesajlarını kontrol ediyordu. Bana dikkatini vermeyerek bir şeyler anlatmaya çalıştığı açıktı. Son birkaç aydır alıştığım bir davranıştı bu.

Sivri boynuzlu parlak siyah Krampus maskesi çalışma masasındaydı. Loş kırmızı gözleriyle beni izliyordu. Tehlikeli görünüyordu.

Seni görüyorum.

Her şeyi görüyorum.

Ona arkamı döndüm, bakmamaya çalıştım. Ama beni izlediğini hissedebiliyordum.

Izzy’nin odası her zamanki gibi dağınıktı: toplanmamış yatak, yerde kıyafetler ve ayakkabılar, tüm yüzeyleri dolduran boş enerji içeceği kutuları.

“Son zamanlarda hiç... onlarda garip bir şey fark ettin mi?” diye sordum.

Izzy telefonun tepesinden bana baktı. “Ne anlamda garip, anne?”

“Herhangi bir gariplik. Doğru görünmeyen herhangi bir şey.”

“Nasıl yani? *Uygunsuz* bir şeyler mi? Anneannemin ne yaptığını düşünüyorsun?”

“Hiçbir şey, ben sadece...”

“O sana ne yaptı, anne?”

“Ne?”

“Sen çocukken. Aranızda ne oldu? Ondan bu kadar nefret etmenin sebebi ne?”

Bir adım geriledim. “Ondan nefret etmiyorum.”

“Mesele ne o zaman?”

İç çektim. Odaya iyice girdim, Izzy’nin darmadağın yatağına oturdum. Kızım bana çok benziyordu. Bir zamanlar yakındık ve bu çok uzun zaman önce de değildi. Eğer güvenebileceğim, bana inanacak biri varsa o ancak Izzy olabilirdi. Nazik yaklaşıma, çok fazla şey söylemeden onu da anlamaya çalışmaya karar verdim. Ayrıca annemle beraber geçirdiği bunca zaman, aldığı bunca kayıttan dolayı belki de bir şeylerin yolunda olmadığından şüphelenmiş olabilirdi. Belki de bana yardımcı olabilecek ipuçları bulmuştu.

“Kendinde olmadığını düşünüyorum,” dedim. “Zaman zaman yani.”

Izzy gürültülü, zoraki bir kahkaha attı. “O da ne demek oluyor, anne?”

Cevap vermedim.

“Tamam,” dedi Izzy ciddi bir ifade takınarak. “O zaman kim o? Yani kendisi değilse.”

Beni izleyen Krampus maskesine baktım. Bir şekilde bakışlarını mı kaydırmıştı? İmkânsız.

“Çoğul kişilik bozukluğu falan olduğunu mu düşünüyorsun? Ya da demans?”

Başımı iki yana salladım. “Öyle bir şey değil. En başta öyle düşünmüştüm. Teresa ve ben hafıza kaybı ihtimalini konuştuk.”

“Teresa ne düşünüyor peki?”

“Emin değil. Bir parça demans olabileceğini söylüyor. Anneannenin kanserinden dolayı da olabilir. Ya da ilaçlar yüzünden.”

“Mantıklıymış,” dedi Izzy.

“Buraya ilk geldiği zamanı hatırlıyor musun?” dedim. “Sahte görüldüğünü söylemiştin. Hani fazla çabalıyor demiştin?”

Izzy başıyla onayladı.

“Hâlâ öyle düşünüyor musun?”

Omuzlarını silkti. “Bence... hepimize biraz farklı davranıyor. Ama hepimiz öyle değil miyiz zaten?”

Haklı olduğunu bilerek başımı salladım. Hepimiz bukalemun gibiydik, kendi maskelerimizi takıyorduk.

Izzy kaşlarını çattı, bilgisayar ekranına, kardeşinin ve anneannesinin yatakta kıvrılışına baktı. “Garip ama, değil mi? Olivia’yla ne kadar da hızlı yakınlaştı. Sırlar falan saklıyorlar.” Bu düşünce ona biraz acı vermiş gibiydi. Yoksa kıskanıyor muydu?

Boğazımdaki yumruyu yuttum. “Kardeşin hiç seninle o sırları paylaştı mı?”

Dikkatli ilerle, dedim kendime. *Fazlasını söyleme. Israr etme.*

“Hayır.” Telefonuna baktı, sonra tekrar bana döndü. “Doğrusu... bir şey söylemişti.”

“Ne söyledi?”

Benimle göz teması kurmuyordu. “Olivia bana sormuştu. Anneannem ona bir seferinde, senin uzun zaman önce hastaneye yattığını söylemiş. Daha liseye giderken.”

Çenemi öyle sert sıktım ki dişlerim gıcırdadı.

“Bir akıl hastanesi,” dedi Izzy yüz ifademi inceleyerek.

“Bunu kardeşine mi söylemiş?” diye sordum gergin bir tavırla.

Izzy başıyla onayladı. “Doğru mu peki?”

“Hayır,” dedim. Kelimelerim fazla keskin, fazla yüksekti.

Bu olayı kimse bilmiyordu. Mark ya da Penny bile bilmiyordu. Ben de öyle kalmasını istiyordum. Olivia’nın öğrenmesi ve şimdi de Izzy’nin bilmesi düşüncesi kalbime bıçak gibi saplanmıştı.

Bu olay yatılı okulun ikinci yılında yaşanmıştı. O zamanlardan kalan hatıralarım çok bulanıktı. Kendimden ve duygularımdan kopmuş gibi hissediyordum ve günlerim uyurgezer gibi geçiyordu. Kayıp vakitlerim artmıştı, artık onların dissosiyatif nöbetler olduğunu biliyordum.

Bu nöbetlerden birinde yurt odamda bulabildiğim her ilacı içmişim –Tylenol’dan kas gevşeticilere ve oda arkadaşımın doğum kontrol hapına kadar– ve midem yıkandıktan sonra transfer edildiğim akıl hastanesinde uyanmıştım. Doktorlar beni soru yağmuruna tutmuştu. Sırtımdaki yaraları sormuşlardı. Onlara bunu bir arkadaşımın ben istedim diye yaptığını söylemiştim. Kendi kendime zarar vermekten ya da bir başkasının bana zarar vermesinden hoşlanıp hoşlanmadığımı sormuşlardı. Evet demiş, sonra da bireysel terapi almıştım. Grup terapisine, sanat terapisine gitmişim ve benden çok daha kötü halde olan çocuklarla dama oynamıştım. Yaralı, incecik kolları olan, kusmadan yemek yiyemeyen kızlarlaydım. Ben oradayken annem sadece bir kere ziyarete gelmişti. Hâlâ yüzündeki hayal kırıklığını hatırlıyordum. Bana dediklerini de hiç unutmamıştım. *Acı çekmek başka, gösteriş yapmak ve o acıyı bütün dünyaya göstermek başka bir şey. Biraz gururun olsun da zavallılığını kendine sakla.*

Izzy şimdi gözlerini kısmış bana bakıyordu. Yalan söylediğimi anlamış mıydı?

“Anneannem niye Olivia’ya böyle bir şey söylesin ki?”

“Bilmem, Iz, korkutmak içindir belki? Benden korksun diye?”

“Ama neden?”

Tekrar maskeye baktım. “Diyelim ki...” dedim. O konuyu açmaya cesaretim var mıydı? Kızıma baktım, bana çok benziyordu. Hem bendi hem de değildi.

Küçüklüğünü, birbirimizin aklını okumaya çalıştığımız oyunu hatırladım. Ben, “Aklımdan bir renk tuttum,” derdim ve o da “Turuncu!” diye bağıırdı. Ben de gülerek onu kollarıma alırdım ve benim özel kızım olduğu, beni herkesten iyi tanıdığı için aklımı okuduğunu söylerdim.

“Ne oldu, anne?” diye sordu Izzy.

Tekrar masadaki maskeye baktım. Sönük kırmızı gözleri beni izliyor, devam etmem için bana meydan okuyordu.

“Krampus hakkındaki hikâyeleri biliyorsun, değil mi? Sence nereden geliyorlar?”

Izzy omzunu silkti. “Uzun karanlık kışlardan. İnsanların çocukları iyi davranmaları için korkunç hikâyelerle korkutmaktan çekinmediği zamanlardan. O korkunç peri masalları gibi. Orijinal Grimm masalları çok korkutucu, değil mi?”

Başım la onayladım. “Ama bunlarda bir gerçeklik payı olduğunu düşünüyor musun? Krampus hakkındaki hikâyelerde?”

Izzy huysuz bir kahkaha attı. “Ee... bana Krampus’un gerçek olup olmadığını mı soruyorsun? Bu Noel Baba gerçek mi diye sormak gibi, değil mi?”

“Kötücül ruhlar, şeytanlar, şeytan girmeler hakkındaki hikâyeler, insanlar hikâye kaydetmeye başlayalı beri var.”

“Bir saniye,” dedi Izzy. “Anneannemin içine... ne... şeytan girdiğini mi söylemek istiyorsun?” Bana bakakaldı. “Krampus mu girmiş?”

İkimiz de tedirgin bir kahkaha attık.

Nefesimi tuttum, ona içimi açmanın bir hata olup olmadığını düşündüm. Ama eğer onu inandırabilirsem ya da en azından bu ihtimale açabilirsem bir müttefikim olurdu. İzlememe yardım edecek, ipuçları toplayacak, bundan sonra ne yapılması gerektiğini düşünecek biri. Olivia’yı kurtarmama yardım edecek biri.

Başımı iki yana salladım. “Krampus değil,” dedim. “Birkaç gün önce bana gerçek isminin Azha olduğunu söyledi. İlk başta umursamadım ama...”

“Yok artık.” Izzy bakışlarını benden çevirip elinde sımsıkı tuttuğu telefonuna baktı. Belki de Theo’ya yardım mesajı gönderecekti. *Annem keçileri kaçırdı. Yardım et!*

“Azha’yla konuştum, Izzy. Annemle de konuştum. Annemin parçaları hâlâ orada. Ama bu Azha, bu şeytan veya ruh veya farklı kişilik her neyse... ondan güçlü. Uzun zamandır orada.”

“Ben, ben inanmıyorum...” diye kekeledi Izzy. Bana baktı, sonra Olivia ve anneannesinin sohbet ettiği bilgisayar ekranına baktı, sonra tekrar bana baktı. “Onu her gün kayda alıyorum. Saatlerce kaydım var. Röportajlar ve fazlası. Bir büyükanneden farkı yok. Bazen yorgun oluyor. Acı çektiği ve hasta olduğu anlaşılıyor. Ama bir şeytan?”

“Hangi tarafını göstermek isterse o tarafını görüyorsun,” dedim ona. “İçindeki şeytan herkesin güvenini kazanabilmek için çok çalıştı, Iz.”

“Ama neden? Şeytan bu kadar kötü ve bu kadar güçlüyse neden iyi davranıyor?”

“Bize ihtiyacı var.”

“Neden?”

“Anneannen ölünce Azha’nın başka bir bedene geçmesi gerektiğini düşünüyorum.” Izzy’ye bakıp bekledim. Sonra bilgisayar ekranına baktım: Olivia annemin yanında kıvrılmış yatıyordu.

Izzy’nin anlaması uzun sürmedi. En fazla on saniye. Akıllı kızım benim.

Gözbebekleri büyüdü. “Olivia’yı istediğini mi söylüyorsun?”

Başımınla onayladım. “Ama onu almasına izin vermeyeceğim.”

“Nasıl durduracaksın?” diye sordu Izzy. Sesi tizdi, çocuksuydu.

“Bir yolunu bulacağım.”

Korkmuş görünüyordu. “Ne yapacaksın, anne?”

“Daha bilmiyorum. Birkaç fikrim var ama net bir şey yok.”

“Şeytan çıkarma falan olacak mı?” diye sordu umutla. “Eğer olacaksa... kayda alabilir miyim?”

“Izzy! Sana kardeşinin tehlikede olduğunu söylüyorum ve sen filmini mi düşünüyorsun?”

“Özür dilerim.” Dudağını ısırıldı. “Anlamıyorum. Şeytan sadece... ona zıplayıp içine mi girecek? Olivia onu... bir mikrop gibi içine mi çekecek?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Nasıl işlediğini bilmiyorum. Ama Olivia’yı istediğini biliyorum.”

Izzy başını onaylar gibi salladı. “Bunları babama anlattın mı?”

“Hayır,” diye itiraf ettim. “Ona anlatmadım çünkü bana inanmaz.”

Paul’ü, ölümünden bir gün önce gerçeği öğrendiğini düşündüm; içini korkuyla doldurup kaçmasına sebep olan bir gerçek. Onu geri döndürebilmeyi, hâlâ aramızda olmasını, ondan meseleyi çözebilmek için yardım etmesini istemeyi, Azha’yı dur-

durabilmenin bir yolunu bulmamda destek olmasını istemeyi diledim.

Kızıma baktım. “Ne düşünüyorsun?” diye sordum. “Bana inanıyor musun?”

Lütfen, diye düşündüm. *Lütfen.*

Dudağını ısırdı, telefonuna baktı, sonra yine bana döndü. “Dünyada çok boktan şeyler olduğunu düşünüyorum. Her zaman anlam veremediğimiz şeyler. O yüzden evet, sanırım bu mümkün.”

Ona doğru eğilip kollarımı sardım. “Teşekkür ederim,” dedim. Birden için rahatlamıştı. “Öyleyse bana yardım edecek misin?”

“Nasıl?” diye sordu Izzy, şimdiden pişman olmuş gibi kararsız görünüyordu.

“İkisini kayda almaya devam et. İpuçları ara. İşimize yarayabilecek her şey olur. Şeytan hakkında ne kadar çok şey öğrenirsek planlarını suya düşürme ihtimalimiz o kadar artar.”

“Tamam.”

“Bir de, Iz... Bunları bildiğini sakın belli etme. Şeytanla konuşmaya çalışma. Azha ismini söyleme. Bir şeylerden şüphelendiğini bilmemeli.”

“Anne, söylemeyeceğimi biliyorsun.”

“O sırada da anneannenleyken kardeşine göz kulak ol. Ben de aynısını yapacağım ama birimiz onları izlerse ben bu meseleyi çözerken onu güvende tutabiliriz.

“Bir de en önemlisi, babana, kardeşine, hatta Theo’ya bile bundan bahsetme. Başka kimsenin bundan haberi olamaz. Söz ver bana.”

“Söz veriyorum,” dedi.

Izzy’ye tekrar sarıldım, yanımda en azından birinin olmasına minnettardım.

OTUZ ALTI

“Anne?” diye seslendi Olivia, sesi uykuluydu. Yatağında kendime yer açmak için peluş hayvanları kenara ittirdim.

“Şşş, minik farem,” diye fısıldadım saçlarına.

Elmalı şampuan kokuyordu. Süt ve kurabiye gibi. Güneşte kurumuş sıcak bir battaniye gibi. Hayatta güzel olan ne varsa bir araya toplanmış gibi. Şu anda olduğu gibi onu yakınımda tuttuğum zamanlarda böylesine kusursuz bir şeyin benden çıkmış olması inanılmaz geliyordu.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım. Onu öylesine seviyordum ki kalbim göğsümden fırlayacak gibi hissediyordum.

Oda uğur böcekli gece lambası tarafından aydınlatılıyordu.

Uç uç böceğim, evinde yangın çıkmış, çocukların yalnız kalmış.

Işığın görmeye yetmesini umdum. Örtüleri kaldırdım, geceliğini sıyırdım. Parmaklarım titriyordu.

Bunu yapmam gerekiyordu. Denemek zorundaydım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Kelime oyunu oynayacağız,” dedim sesimi neşeli tutmaya çalışarak. Kendi annemle bir zamanlar oynadığım oyun. Bir kişinin parmaklarını diğer kişinin sırtında gezdirdiği oyun.

“Peki,” dedi uyku mahmurluğuyla.

Genelde, *Seni seviyorum*, yazardık. Ya da, *Kurabiye istiyorum*, gibi saçma şeyler.

Tükenmez kalemin kapağını açıp ucunu sırtına dayadım.

“Bu koku da ne?” diye sordu başını yastıktan kaldırarak.

“Hiçbir şey,” dedim saçını okşayıp geri yatırarak. Kafasını yastığa koydu, gözlerini kapadı. Bana güveniyordu.

Çizmeye başladım.

“Değişik geliyor,” dedi.

“Ne yazdığımı biliyor musun?” diye sordum bu oyunu her oynayışımızda sorduğum gibi.

“W mu çiziyorsun?” diye sordu.

“Hayır,” dedim, “tekrar tahmin et.” Hızlı çiziyor, büyüünün işe yaraması için sembolleri kalemle yapmanın yeterli olmasını, kan akıtmanın veya acı çektirmenin gerekli olmamasını umuyordum. Oysa bu yaptığım hiç de büyülü gelmiyordu. Sadece çaresiz ve aptalca bir şey yapıyormuşum gibi hissediyordum. Olmaktan korktuğum her şeye dönüşüyormuşum gibi. Gece yarısı kızının odasına gizlice girip sırtına bir şeyler karalayan, onu korkutan deli kadın.

Ama denemek zorundaydım, değil mi? Bunun işe yarayacağına dair küçücük bir ihtimal bile varsa...

“Hiçbir şey yazmıyorsun,” diye şikâyet edip geri çekildi. “Sadece karalıyorsun.”

“Sabit dur, minik farem,” dedim onu kendime doğru çekerken.

“Hayır!” diye bağırdı. “Sevmedim bunu!”

“Şşş, Olivia,” dedim elimden gelen en rahatlatıcı sesle. Bir yandan da saçını okşuyordum. “Bitirmem gerekiyor. Sırtına gizli bir mesaj yazıyorum.”

“Dur, anne! Lütfen.”

Kapı sertçe açıldı ve tavan lambası yandı.

“Ne yapıyorsun, Alison?” Mark bana, elimdeki kaleme, Olivia’nın sırtına çizdiklerime bakıyordu. “Ben...”

Ben kızımızı kurtarıyorum.

“Ayağa kalk,” diye hırladı. Bana sanki bir yabancıymışım gibi, davetsiz bir misafirmişim gibi bakıyordu. Bana daha önce hiç görmediğim bir nefretle bakıyordu. Tam o anda, bana zarar verebileceğine inanmıştım. Bana saldırmamak için kendini güçlkle tuttuğunu görebiliyordum.

Olivia ağlamaya başlamıştı. Mark benim yerimi alıp yatağına oturduğunda Olivia kollarını ona sarıp hıçkırmaya başladı.

“Özür dilerim,” dedim. “Minik farem, ben...”

“Çık dışarı, Alison,” diye emir verdi Mark nefret dolu gözlerle.

Donup kaldım.

“Hemen,” diye emretti.

Titreyen bacaklarla odadan çıktım, elindeki kamerasını yüzüme doğru duran Izzy’yle koridorda karşılaştım. “Neler oluyor?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedim. “Sadece...”

“Ne oldu?”

“İşe yarayacağını düşündüm.”

İkimiz de Olivia’nın ağlayışını, yutkunarak nefes alışını duyabiliyorduk.

“Ne yaptın sen?” dedi Izzy, ses tonu yargılayıcıydı.

Başımı iki yana sallayıp yanından geçerek koridorun sonundaki yatak odamıza gittim. İçeri girdim, kapıyı arkamdan kapayıp yatağa kıvrıldım, örtüleri korkmuş bir kızın dünyanın geri kalanından kaçmaya çalışması gibi kafama kadar çektim.

On dakika sonra Mark odaya girdi ve örtüleri geri açtı.

“Orada neler olduğunu açıklar mısın lütfen?” diye sordu. Yüzü kızarmış, gözleri kararmıştı. “O saçma şekilleri kızımızın sırtına çizmenizin nedeni neydi?”

“Ben...”

“Ben aptal değilim, Alison. Onların sırtındaki yaraların aynısı olduğunu fark etmediğimi mi sandın? Stüdyonda çizdiklerinin de aynısı. Bu ne demek oluyor? Aklından ne geçiyordu?”

Başımı iki yana salladım. Durumu düzeltmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Yapabileceğim herhangi bir açıklama sadece durumu daha da kötüleştirecekti.

“Bunun onu ve Izzy’yi nasıl etkilediğinin farkında mısın, Alison? Seni böyle görmenin?”

“Ne gibi?”

“Onları korkutuyorsun,” dedi.

“Onları korumaya çalışıyorum,” dedim. Sesim yükselmiş, hiddetlenmişti. Bunu niye fark edemiyordu? “Tek istediğim buydu. Annemi buraya getirmemeliydim. Onlar için güvenli değil.”

“Burada problem annen değil, Alison,” dedi Mark titreyen bir sesle. Gözleri yaşarmıştı. “Ben de buraya gelme isteğini geri çevirmemiz gerektiğini düşünüyordum. Bunun sana bu kadar ağır geleceğini bilmiyordum. Bunun sende... bunlar her ne oluyorsa onu başlatacağını bilmiyordum. Bunun için özür dilerim.”

Hiçbir şey demeden ona baktım.

“Kendinde değilsin,” diye devam etti. “O geldiğinden beri hiç kendinde olmadın. Çocuklar görüyor bunu. Penny de görüyor. Hepimiz senin için çok endişeleniyoruz.”

“Ama ben...”

“Gregory’yi arayıp ara tatilin sonuna kadar okula dönme-yeceğimi söyleyeceğim. Evde durup annenle ikinizin yanında

kalacağım. Yarın terapistini arayacağız. Bakımevinden de biraz daha yardım alacağız.”

Bana doğru uzanıp sımsıkı sarıldı. “Özür dilerim,” dedi bu kez daha şefkatli bir tavırla. “Ama bununla baş edeceğiz. Beraber başaracağız. Her şey daha iyi olacak, söz veriyorum.”

Ona inanmak istemiştim. Gerçekten de istemiştim.

Ama gerçeği biliyordum. Ta içimde hissedebiliyordum.

Hiçbir şey daha iyi olmayacaktı.

Olivia büyük bir tehlike altındaydı.

Onu kurtarmak için de vaktim azalıyordu.

OTUZ YEDİ

Penny kapıyı açtığında üstünde el örgüsü yeşil kazağı vardı. Dışarı hoş bir müzik, sıcak hava ve muhteşem kokular yayılıyordu. Gri saçlı kadın filizleriyle uzun bir örgü halindeydi. “Hoş geldiniz!” dedi yanağımı öperek. “Mutlu Yule’ler!” Elimde tuttuğum zencefilli kurabiyelere göz gezdirdi. “Ahh! Çok güzel! Izzy aralarına zombi sıkıştırabilirdi mi?”

Başımı iki yana salladım. “Bu sefer sıkıştıramadı. Hepsi Mark’ın eseri.”

Annemle beraber kaldıkları akşamdan beri Penny’yi ilk kez görüyordum. Aramalarım ya da mesajlarıma dönmemişti. Sonrasında bu akşamüstü her yıl düzenledikleri Yule partisi için hatırlatma mesajı almıştım: **Sen ve Mark bu akşam gelebilecek misiniz diye sormak istedim!** Mesajı bir emoji zinciri takip ediyordu: tokuşturulan iki şampanya bardağı, bir Noel ağacı, yanan bir mum. Hemen cevap verdim: **Hayatta kaçırmayız!** Ardından da bir sürü kalp yolladım.

Evin sorumluluğunu Izzy’ye bırakmıştık. Ona tekrar annemin yanındayken Olivia’ya göz kulak olmasını, ikisini yalnız bırakmamasını hatırlatmıştım. Theo da evdeydi ve biz çıkarken iki büyük kız ve Olivia annemle kart oynuyorlardı. Annem yorgun görünüyordu ve ekstra doz morfin istemişti. Daha fazla uyanık

durabileceğini sanmıyordum. Pizza sipariş etmişlerdi ve Izzy bir sorun olursa beni arayacağına söz vermişti. Yine de endişeliydim ama Mark bana hemen yan binada olacağımızı hatırlatmıştı. Beş dakika uzaklıkta.

Mark gün boyunca beni dikkatle izlemiş, evin içinde endişeli bir gölge gibi peşimden ayrılmamıştı. Sözünü tutup okulu aramış ve bir aile meselesini sebep göstererek kış tatilinin sonuna kadar yerine bir öğretmen bulmuştu. Ayrıca ben hayali terapistimi arayıp mümkün olan en yakın zamana randevu isteyen bir mesaj bırakırken yanımda oturmuştu. Telefonu kapattığımdaysa ortaya yeni bir fikir atmıştı: İlk randevuma benimle birlikte gelecekti. Terapistimle endişeleri hakkında konuşmak ve onunla bizzat tanışıp en iyi tedavi yöntemini duymak istiyordu.

“O *benim* terapistim, Mark. İnsanlar genelde çift terapisi olmadığı sürece kocalarını götürmezler.”

“Eminim ki endişelerimi anlayacaktır. Benim bakış açımı duymayı yararlı bulabilir. Hem ben de onun bakış açısını duymak istiyorum. İlaç seçeneğini değerlendirmeli miyiz diye sormak istiyorum, Alison,” demişti. “Ya da uzakta biraz vakit geçirmen seçeneğini.”

“Uzakta vakit geçirmek mi?” demiştim kaşlarımı çatarak.

“Kendine, iyileşmene zaman ayırmak için.”

Duyduklarıma inanamıyordum. “Akıl hastanesi mi demek istiyorsun?”

Biraz utanmış gibiydi. “Güzel yerler var. İnternette bakıyordum da New Hampshire’de, White Mountains’ta özel bir klinik varmış. Biraz pahalı ve görünüşe göre sigortamız sadece üçte birini karşılayacak.”

Gözlerimi iyice kısmıştım, onu iyice küçücük görüyordum. “Gerçekten bunu mu araştırdın? Hem de benimle konuşmadan?”

Başıyla onaylamıştı. “İyi bir yer gibi duruyor. Hem masrafları ödemenin bir yolunu bulabiliriz. Taksitli ödeme seçeneği sunuyorlar. Bence bu çok işimize yarar. Uzmanlık alanları da...”

“Dalga geçiyorsun değil mi?” demiştim.

Derin, yavaş bir nefes almıştı. “Tamam. Adım adım ilerleyelim. Önce terapistinle görüşüp fikrini alalım.”

Penny ve Louise’in oturma odası insan doluydu. Bazılarını tanıyor, bazılarını tanıımıyordum. Penny ve benim üyesi olduğumuz sanatkârlar loncasının üyeleri, gösterişli elbiseler giymiş kadınlar, geyik boynuzu takan bir adam... Odanın diğer ucunda yeşil elbiseli bir kadın kafasına bir taç takıp LED mumlarla aydınlatmıştı. Ona baktığımı fark etti ve el salladı. Burlington’da gizemli eşyalar satan bir mağazası olan Carmen’di bu. Annemin nefret ettiği o muskayı Penny’ye veren kişi. Ben de ona el salladım ve odaya göz gezdirmeye devam ettim. Her yüzeyde bir mum yanıyor, göremediğim bir hoparlörden mutlu Kelt müzikleri yayılıyor, şöminede ateş yanıyordu. İçerisi sıcak ve rahattı, burada olduğum için çok mutluydum.

“Louise nerede?” diye sordum Penny’ye.

“Mutfakta, pastaya son dokunuşları yapıyor.”

Louise her yıl özenli bir Noel tatlısı yapardı: kremşantiyle rulo yapılmış bir sünger kek yapar, kabuğunu çikolatayı şekillendirerek hazırlar, hatta mantar şekilli badem ezmesi bile eklerdi.

“Orada büyük bir çanağın içinde *grog** var.” Bana göstermek için kendi yarı dolu bardağını salladı. “Gidip kendine bir bardak almalısın.”

Eski partilerinden Penny’nin içkisinin çok ağır olduğunu, romunu fazla koyduğunu biliyordum.

* Suyla karıştırılmış alkollü bir içki. (ç.n.)

“Kesinlikle alacağım,” dedim ve “Önceki gece annemle ilgilendiğin için tekrar teşekkürler,” diye ekledim.

“Ne? Ah, hiç problem değil,” dedi Penny başını çevirerek.

“Bir şey sormak istiyorum,” dedim. “Giderken biraz... sarsılmış görünüyordun. Sana bir şey mi söyledi? Bir şey mi yaptı?”

Penny başını iki yana salladı. Yanakları kızarmıştı. İçkisinden bir yudum aldı. “Sadece...”

“Ne?”

Sesini alçalttı. “Ona Daniel’den bahsettin mi?”

Başımı iki yana salladım. “Elbette hayır.”

“Mark bahsetmiş olabilir mi?” Bana bakarken alnı çizgi çizgiydi.

“Niye bahsetsin ki?”

Penny ve Louise hayatını kaybeden çocukları hakkında açıkça konuşurlardı ve evin her yerinde güzel fotoğraflarını saklardı ama Mark veya ben durup dururken bu konuyu açmazdık. Onlardan başkasının yanında da asla Daniel’den bahsetmezdik.

“Ama annen Daniel’i biliyordu. Bilmesinin...” Kendini durdurdu.

“İmkânsız olduğu şeyleri biliyordu,” diye tamamladım.

Penny başıyla onayladı. Ağzına açtı ama sonra durdu. Yüzündeki keder okunabiliyordu.

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey.” Penny arkasını dönüp neredeyse biten bardağına baktı. “Sanırım sadece beni kontrol altına almaya, tepkimi görmeye çalışıyordu.”

“Ne dedi sana, Penny?”

Bardağı sımsıkı tutarken elleri titriyordu.

“*Grog’a* hazır mıyız?” diye sordu Mark elinde dumanı tüten iki bardak içkiyle gelirken. “Louise bardakları ağzına kadar doldurdu!”

“Sanırım ben de içkimi tazelesem iyi olacak,” dedi Penny zorlama bir neşeyle. “Pardon.” Uzaklaşıp oda boyunca ilerlerken misafirlerle muhabbete daldı.

“Gidip kurabiyeleri masaya koyayım,” dedim Mark’a.

Gündönümü kutlamasında yemekleri hep misafirler getirirdi ve yemek masası çeşit çeşit yemeklerle doluydu: güveçler, soslar, sebze ve şarküteri tepsileri, ekmekler, dilimlenmiş jambon. Zencefilli kurabiyemizi yandaki tatlılarla dolu masaya koydum. Orada çikolataya bandırılmış meyveler, her çeşit kurabiye ve *fudge* vardı. Biri trüf bile getirmişti. Üzerinde esrarlı olduğunu söyleyen bir uyarı olan bir tepsi brownie de vardı. Odanın en sonunda ise minik bir bar kurulmuştu. Temiz bardaklar, şarap şişeleri, ağır alkoller, her çeşit kokteyllik içecek ve bir kova buz vardı.

Mark bana *grog*’umu verdi. “Sanırım şurada duran Abe Young. Gidip bir selam vereceğim,” dedi. Abe devlet okulunda edebiyat dersleri veren öğretmendi ve kasabadaki gençlik merkezinde Mark’la birlikte gönüllü olarak çalışıyorlardı. Her ilkbaharda çocuklarla şiir atölyesi yaparlardı.

“Benimle gelmek ister misin yoksa yalnız idare edebilir misin?” Bana endişeyle bakıyordu.

“İyiyim ben, Mark,” diye patladım. “Bütün gece bana bakıcılık yapmana gerek yok.”

Cevap vermesini beklemeden arkamı döndüm ve yemek odasının diğer ucunda duran Carmen’e doğru ilerledim. Mumlu tacı onu görmeyi kolaylaştırıyordu. Konuşan, gülen ve bardaklarını kaldıran insanların arasından geçtim.

“Mutlu Yule’ler,” dedim Carmen’in yanına vardığımda. “Beni hatırlıyor musun? Penny’nin arkadaşayım, adım Alison.”

“Elbette seni hatırlıyorum,” dedi bana yaklaşıp sımsıkı sarılarak. “Sen o baskıcı ve yazarsın. *Moxie Noel’i Kurtarıyor*. Bu küçük kasabanın şöhrete en yaklaşan sakinisin.”

Kahkaha attım. “Ondan pek emin değilim.”

“Gündönümü kutlamasından keyif alıyor musun?” diye sordu.

Grog bardağımlı kaldırdım. “Gün ışığının yokluğunu kutlayan bir bayramı, hediyeler getiren sakallı ve şişman bir adamı kutlayan bayrama tercih ederim.”

“Kış gündönümü yılın en kısa gününden çok daha fazlası. Burada odağımız karanlık değil,” dedi. Başındaki taçtaki ışıldayan mumlara dokundu. “Işığın gelişini kutluyoruz. Güneşin tekrar doğuşunu. Bu gece iki döngü arasındaki durgunluğu kutlayacağız. Durup neler yaşadığımızı düşünmenin ve gelecek için planlar kurmanın, dilekler dilmenin vakti.”

Başımınla onayladım ve gülümsedim. “Noel’e kıyasla çok daha mantıklı.”

“Noel antik pagan geleneklerinden çok şey almış,” dedi.

Krampus’u unutmuşlar ama, diye düşündüm.

“Seninle burada karşılaşmayı umuyordum,” diye itiraf ettim.

“Öyle mi?”

“Sana teşekkür etmek istedim.”

“Ne için?”

Kazağımın altında sakladığım tılsımı çıkardım. “Bunu bana Penny verdi. İşime yarayacağını düşünmüş. Ben de sana minnetimi sunmak istedim.”

“Ah, koruma tılsımı. İşine yaradığına sevindim.”

“Sanırım yaradı. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, biraz daha yardıma ihtiyacım var.”

“Pekâlâ. Neye ihtiyacın var?”

Etrafıma bakındım. Yakınımızda kimse yoktu. Mark hâlâ oturma odasında Abe’le muhabbet ediyordu. Penny mutfaktan çıkıp, “Daha fazla *grog* isteyen var mı?” diye seslendi. Oturma odasının köşesindeki bir kadın çantasından kemanını çıkarıyordu ve bir adam gitarını akort ediyordu.

Tekrar Carmen’e baktım, sesimi alçalttım. “Şeytanlar hakkında ne biliyorsun?”

“Şeytanlar mı?”

“Annem,” diye devam ettim. “Bizimle kalıyor. Çok hasta.”

“Çok geçmiş olsun.”

“Ama bundan fazlası da var. Düşünüyorum da... Hayır, sadece düşünmek değil, eminim... İçine şeytan girmiş.”

Carmen kaşlarını kaldırdı. “Şeytan mı girmiş?”

“Azha ismindeki bir şeytan.” Kimsenin beni duymasını istemediğimden elimden geldiğince kısık sesle konuşuyordum. Etrafımızda konuşma sesleri yankılanıyordu. Ara sıra kahkahalar yükseliyordu.

Carmen yüz ifademi incelerken birkaç saniyeliğine sessiz kaldı.

“Bunun aslında çok nadir görülen bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi? Dizilerdeki ya da filmlerdeki gibi değildir.”

“Biliyorum. Üzerine okumalar yaptım. Olan biteni anlamaya çalıştım. Bildiğim bir şey var ki şeytanla konuştum. Onun annem olmadığına, içinde gerçekten de bir şeytan olduğuna da ikna oldum. Uzun zamandır orada.” Bir nefes aldım, sonra geri verdim. “Şeytan bana annem öldüğünde başka bir bedene geçmesi gerektiğini söyledi. Küçük kızıma göz diktiğini düşünüyorum.”

Carmen hiçbir şey söylemedi ama şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. Odaya göz gezdirdi. Birilerinin bizi duymadığından

emin olmak mı istiyordu yoksa onu kurtarmaya gelecek birini mi arıyordu?

Louise pastayı çıkarmıştı ve insanlar keyifli sesler çıkararak pastaya doğru ilerliyordu. Köşedeki çift mutlu melodiler çalmaya başlamıştı. Oturma odasındaki birkaç kişi dans etmeye koyulmuştu. Kimse köşedeki Carmen’la bana dikkat etmiyor gibiydi.

“Lütfen,” dedim. “Herkes kafayı sıyırdığımı düşünüyor. Ama bu gerçek. Eminim bundan. Harekete geçmek için vaktim tükeniyor.”

Carmen başını iki yana salladı. “*Şeytan* kelimesini sevmiyorum ama eğer annenin içine bir şekilde kötücül bir ruh girmişse durum çok ciddi demektir. Çok da tehlikeli.”

Başımınla onayladım. “Bir objeye bağlı olduğumu düşünüyorum. Bir taş. Taşa ihtiyaç duyuyor. Yakınında durması gerekiyor. Benim annem... taşı almadan önce, ben çocukken normal biriydi. Ama daha sonra taş eline geçince işler değişmeye başladı. *Annem* değişmeye başladı. O zaman farkına varamamıştım ama şimdi anlıyorum. Şeytanın bedenini ele geçirmesini anlattığı eski günlüğünü buldum. Taşı ondan önce elinde tutan kadın... ona da şeytan girdiğini düşünüyorum. O kadın ölünce de taş anneme geçti.”

Solumuzda bir grup kadın toplandı ve gürültülü kahkahalar atmaya başladılar. Carmen onlara baktı, sonra tekrar bana döndü. “Ruhlar kendilerini öyle objelere ilistirebilirler.”

“Mutlu Yule’ler!” diye bağırdı biri. Bardaklar çarpıştı.

Gitarlı adam şarkı söylemeye başladı: “*Yılın en karanlık gecesi...*”

Carmen’e doğru yaklaştım. “Ama anneme de bulaştı. İçinde yaşıyor. Onu kullanıyor.”

“Şeytanın taşla ihtiyaç duyması hakkında söylediklerin bir bakıma doğru. Ruh şu an annenin içinde olabilir ama gerçek evi

o değil. Bir otel gibi düşün. Orada olmak güzeldir –avantajları vardır– ama aslında oraya ait değilsindir. Güvende olmak için gittiğin yer orası değildir.”

“Peki onu nasıl yok edebilirim?”

Carmen başını iki yana salladı. “Yok edemezsin. En iyi ihtimalle kontrol altında tutabilirsin.”

Başımı kaldırdım. Daha fazla insan dans etmeye başlamıştı. Bazıları da kısmen kulak verdiğim, karanlık ve ışığın ölümü hakkındaki sözlerle şarkıya eşlik ediyordu.

Mark, Abe’le sohbetini bitirmişti ve gözlerini benden ayırmadan yanımıza doğru yürüyordu.

“Kontrol altına almak mı?” Boğazım kurumuştu. *Grog*’undan bir yudum aldım ama fazla sıcak ve tatlıydı.

“Onu annenin içinden çıkarmanın bir yolunu bul ve başkasına girmesini engelle.”

Yanımızdaki bir kadın kahkahalar atıyordu.

“Peki onu nasıl yapacağım?” diye sordum.

Mark bize ulaşmak üzereydi. Dengesiz karısının ışıklı taç takan bir kadınla telaşla konuşmasını izlerken gözlerindeki endişeyi görebiliyordum.

Acele et, diye geçirdim içimden. Hızlı anlat.

Oturma odasındaki şarkı, kemanın çılgılığı dayanılmaz bir sese yükselmişti.

“Bu taşı al ve annenle küçük kızından olabildiğince uzağa götür. Bir bağlama büyüü yapacaksın. Sonra sakla, göm, okyanusun derinliklerine fırlat, kimsenin bulamayacağı bir yere koy.”

Annemin günlüğündeki karalanmış, zor okunan kelimeleri hatırladım: *Bağlama Büyüsü*.

Denemiş miydi? Denemiş ama büyüü zayıf mı kalmıştı? Denemiş ama başaramamış mıydı?

Omzumda Mark'ın elini hissettim. "Kimsenin bulamayacağı bir yere neyi koyuyoruz?" diye sordu neşeyle ama altındaki endişenin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum.

Zoraki bir gülümseme takındım, Carmen'e panik dolu *lüt-fen ona söyleme* bakışını atma isteğiyle savaştım. "Carmen bana Moxie kitabı için başarısız denemelerim hakkında tavsiye veriyordu. Ona şimdiye kadar yazdıklarımın tamamen yanlışmış gibi geldiğini ve başa döndükçe beni rahatsız ettiğini söylüyordum. Bence haklı, yeni bir başlangıç yapma vakti."

Carmen başıyla onayladı. "Bazen zor bir şeye son verebilmek, yeniden başlayabilmek için bir işarete ihtiyacımız vardır." Uzaklaşmadan önce bana anlamlı anlamlı baktı. "Projende iyi şanslar. Yardıma ihtiyacın olursa her zaman dükkânıma gelebilirsin."

OTUZ SEKİZ

Annem kötüleşmeye başlamıştı. Penny ve Louise'in gündönümü partisinden ona bir tepsi yemek getirmiştik ama yemeyi reddetti. Ona maksimum doz morfin veriyorduk ama ağrısının devam ettiğini söyleyip daha fazlası için yalvardı. Teresa bakımevindeki doktora danıştı ve morfin dozunu artırmayı onayladılar. Acısı kontrol altındaydı ama ilaçlar onu perişan etmişti.

Zamanım tükeniyordu.

Annem uyurken Janice başında bekliyor, sudoku kitaplarıyla oyalanıyordu.

Noel tatilinin ilk günüydü ve Olivia arkadaşı Sophie'nin evindeydi. Izzy odasındaydı ve Mark kimbilir ne yapıyordu. Tahminde bulunmam gerekirse bir Hallmark Noel filmi izliyordu.

Ben de stüdyomda bağlama büyülerini araştırıyordum. Si-pariş ettiğim kitapları inceliyor, internette arka arkaya sayfalar açıp notlar alıyordum. Annemin günlüğündeki esrarengiz açıklamayı anlamaya çalıştım ve gerçekten deneyip denemediğini merak ettim. Meselenin özünü anlamıştım ama yeterli olacak mıydı? Elementlere seslenip tekrar tekrar, "Seni bağlıyorum" derken nesneyi ip veya halata bağlayacaktım. Bu... nafile,

hatta saçma geliyordu. Sanki bir büyü gerçekten de işe yarayabilirmiş gibi.

Derken ağılın kapısı çat diye açıldı. Başımı çevirirken Penny'yi ve "Tık-tık!" diye seslenmesini bekliyordum.

Ama gelen Mark'tı. Kapıyı tıklatmamıştı. Aramamıştı. Kasvetli bir ifadeyle içeri daldı.

"Ne oldu? Anneme bir şey mi oldu?"

"Konuşmamız gerekiyor," dedi Mark.

"Tamam." Bilgisayarımı kapadım ve ilgilendiğim şeylerden uzaklaştım.

Mark yanıma yaklaştı, masadakileri inceledi: şeytan kitapları, çizimler ve notlar. Gizlemeye gerek yoktu.

"Senin için endişeleniyorum," dedi. "Hepimiz endişeleniyoruz."

"Ben iyiyim," dedim. "Seni endişelendirdiğim için özür dileirim ama gerçekten de iyiyim."

Mark kollarını göğsünde kavuşturdu. "Burlington'da bir terapist olmadığını biliyorum."

Dondum kaldım, nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Tartışmalı mıydım? Yalan mı söylemeliydim? Yoksa doğruyu mu söylemeliydim?

"Orada Carla Slesar adında bir terapist yokmuş," Bana baktı. "Onu sen uydurdun."

"Uzun zaman oldu," dedim gitgide küçüldüğümü hissederek. "Belki de soyadını yanlış hatırlıyorumdur."

Mark başını salladı. "Haftalarca gittin, eve gelince ne kadar yol katettiğini, ona nasıl içini açabildiğini anlattın. Ama hepsi yalanmış."

"O..."

Mark ben devam edemediğim lafımı kesti, susturdu. "Lütfen bana daha fazla yalan söyleme. Bunun ikimize de faydası yok."

“Mark, ben...”

“Her şeyi paylaştığın kişi olmam gerekiyordu. Ne zaman değişti bu, Alison? Ne zaman bana güvenmeyi bıraktın?” Çok üzgündü, kalbi kırılmış gibi görünüyordu.

“Elbette sana güveniyorum! Özür dilerim,” dedim elini tutarak. “Biliyorum bu aralar pek normal değilim. Kendimde değilim.” Kendi sözlerimden biraz utandım. Bunlar annemin bana eskiden söylediklerinin aynısıydı: *Bugün kendimde değilim.* “Annemin burada olması çok ağır geldi.”

“İçine şeytan girdiğini düşündüğün annen,” dedi.

Elini bıraktım.

Nereden biliyordu? Derken sorumu cevaplayarak bana son darbeyi vurdu. “Izzy bana her şeyi anlattı.”

“Ne...” Nefesimin kesildiğini hissettim. Kızımın ihanetini kavramaya çalışırken ne söyleyeceğimi bilemiyordum. “Sana ne anlattı? Yanlış anlamış olmalı...”

“Bana çektiği videoyu gösterdi, Alison.”

“Video mu?” dedim zayıf bir sesle, Izzy’nin konuşurken telefonu tuttuğunu hatırlayarak. Onca zaman kamera bana mı dönüktü?

“Kaydetmiş,” dedi Mark. “Odasına gitmeni ve ona annenin içine şeytan girdiğini söylemeni. Şeytanın Olivia’nın peşinde olduğunu söylemeni. Izzy kaydetmiş çünkü senin için endişelenmiş.” Bana bakıyordu, az önceki nefreti şimdi yerini çok daha tahammül edilemez bir şeye bırakmıştı: Acıma. “Gerçekten de böyle mi düşünüyorsun, Alison? *İnanıyorsan* bile bu işe Izzy’yi de mi dahil edeceksin? Ondan yardım mı istedin ciddi? O daha çocuk, Tanrı aşkına.”

“Ona...” *Ona güvenebileceğimi sanmıştım. Anlar sanmıştım.* “Biliyorum kulağa çılgınca geliyor. Uydurma geliyor. Ama eğer gerçeklere bakarsan... Beni bir kere dinlersen...”

“Hayır. Bu saçmalığı daha fazla dinlemeyeceğim. Yapamam bunu. Yapmayacağım. Normal düşünemiyorsun. Kendinde değilsin.”

“Aklım gayet yerinde.”

“Öyle mi?”

Tekrar masadaki karmaşaya baktı: çizimler, kitaplar, şeytana ve bağlama büyülerine dair telaşla karalanmış notlar.

“Alison, annen bana lisede hastaneye yattığını anlattı. Disso-siyatif nöbetlerini anlattı. İntihar girişimini anlattı.”

Kilitlenmiş ağzımdan kelimeleri zorla çıkardım. “Anlatmıştır tabii.”

“Annen düşman değil. Senin için endişeleniyor. Hepimiz en-dişeleniyoruz.”

“Hep aynı şeyi söylüyorsun.”

“Endişelenmemem gerektiğini söyle o zaman. Aklından ge-çen bu şeylerin sana mantıklı geldiğini söyle. Kayıp vakitler ya-şamadığını, günün her dakikasını hatırladığını, mantıklı düşü-nebildiğini ve hep bizimle burada olabildiğini söyle.”

“Elbette buradayım,” dedim.

Ama bu bir yalandı, değil mi? Yüzümde gerçeğin gölgesini görebilmiş miydi?

“Şu an annenin ya da kızların etrafında olmanın güvenli ol-duğunu düşünmüyorum,” dedi.

Sözleri nefesimi kesmişti. “Ne? Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Güvenli değil mi? Ne yapabileceğimi düşünüyordu ki? Kızla-rı *koruyan* kişinin ben olduğumu göremiyor muydu?

“Birkaç yeri aradım. Sana anlattığım New Hampshire’deki klinik –Rabbit Hill Kliniği– travma ve disosiyasyon üzerine uz-manlaşmış.” Açıkça ve sakince konuşuyor, durumu kontrol altına alan öğretmen sesini kullanıyordu. “Yöneticileriyle konuştum. Dr. Hinesburg. Programlarından çok fayda göreceğini ve boş

yerleri olduğunu söyledi. Dağların arasında çok güzel bir yer. Sanat yapıyorlar, hatta kapalı yüzme havuzu bile var. Burada güzel bir Noel kutlayacağız ve sonraki gün, ayın yirmi altısında sana bir yatak hazırlamış olacaklar.”

Acı dolu bir kahkaha attım. “Yirminci yüzyıl başlarında değiliz, Mark. Kendince benim deli olduğuma karar verip beni tımarhaneye kapatamazsın.”

Kaşlarını çattı. “Seni hiçbir yere kapatmak istemiyorum. Bunun sana yardımcı olacağını görebilmeni umuyordum. Biraz molaya, kafanı dinlemeye ihtiyacın var. Aklını toplayabilmek için biraz zaman gerekiyor. Kendi isteğinle gideceğini düşünmüştüm: Benim için değilse de kızlar için.”

Sözleri kalbimi parçalamış, bir bıçak gibi deşmişti.

“Kızlar için her şeyi yapacağımı biliyorsun,” dedim.

Başını hafifçe sallayarak onayladı. “O zaman karar verildi. Noel’den sonraki gün oraya seni götüreceğim. Penny ve Louise gelip kızlarla ve annenle ilgilenecekler. Onlarla çoktan konuştum.”

Her şey planlanmış, yapılacaklar kararlaştırılmıştı. Penny ve Louise bile bu işin içindeydi.

Köşeye sıkışmıştım ve hiçbir çıkış yolu yoktu. Reddedersen bu sadece “ara vermem” gerektiği konusunda daha fazla kanıt verecekti ellerine. Üstelik Izzy’nin kaydı, çizimlerim, notlarım ve hayali terapistimden dolayı bir doktoru kendim ve çevremdekiler için tehlikeli olduğuma ikna etmesi zor olmazdı ve onayım olsa da olmasa da bir akıl hastanesine yatırılırdım.

Derin bir nefes aldım, sonra yavaşça verdim.

“Tamam,” dedim. Gözlerimin yaşla dolduğunu hissetmeme rağmen gülümsemeyi bile başardım.

Vakit azalıyordu.

Azha’yı durdurmak, annemi ve küçük kızımı kurtarmak için sadece iki günüm vardı.

OTUZ DOKUZ

Saat sabah beşe gelirken uyanıp yataktan çıktım ve karanlıkta Mark'ın hafifçe horlayışını dinlerken giyindim.

Moxie beni koridorda karşıladı ve patilerini hafifçe vurarak, neyin peşinde olduğumu ve erken bir kahvaltı ya da ödül maması mı alacağını merak ederek ben merdivenden inerken beni takip etti.

Noel arifesiydi. Günü yemek pişirerek, bir tepsi daha kurabiye süsleyip film izleyerek ve hatta yeterince kar olursa evin arkasındaki tepeye kızak kaymaya giderek geçirmeyi planlamıştık. Akşam da Noel Baba'ya bir not ve bir tepsi kurabiye bırakacak, geyiklere havuç bırakıp hediye çoraplarını asacaktık. Kahvaltı masasına bir not bıraktım:

Son dakika birkaç işim çıktı. Hemen döneceğim.

Nota ağacın altındaki hediyeler çizerek bitirdim.

Mark'ın çıldıracağını, panikleyeceğini, karanlığı fırsat bilip evden gittiğimi fark edince en kötü ihtimalleri düşüneceğini biliyordum. Ama bana başka ne seçenek bırakmıştı ki?

Üst kattan ayak sesi duyup duraksadım. Ama durup kulak verince sessizlikten başka bir şey duyamadım. Sanki bütün ev nefesini tutmuş ne olacağını bekliyordu.

Annemin odasına girdim, elimden geldiğince sessiz hareket ediyordum. Nefesleri hırıltılıydı. Yüzü daha sıska, hatta iskeletimsi görünüyordu, derisi arkasındaki yastık kılıfı kadar solgun-du.

Yatağın diğer tarafına sessizce yürüdüm, göğsünün yükselişini ve inişini dikkatle izliyordum. Taşa uzandığımda gözlerinin açılıp endişeli bir çığlık atmasını bekledim. Ama uyumaya devam etti.

Elimdeki taş ağırdı ve tuttukça daha da soğuduğunu hissediyordum.

Paltomu ve el çantamı alıp evden bir hayalet gibi çıktım. Bahçeyi geçip dün hazırladığım çantamı almak için stüdyoma gittim. İçinde beyaz bir bez parçası ve beyaz bir iple beraber elle kâğıda kopyaladığım bağlama büyüğü, bir paket tuz, bir parşömen parçası, kalem, beyaz bir mum ve kibrit vardı. Annemin taşını çantaya koydum, artık elimde tutmadığım için rahatladığımı hissettim. Ardından bahçeyi geçip garajın önüne yürüdüm, eldivenli ellerimle Volvo'nun ön camındaki karları temizledim ve motorun sesinin kimseyi uyandırmamasına dua ederek farları açmadan evden ayrıldım. Mark'ın Chevrolet'si ve Theo'nun tamponunda SIRADAN İNSANLARI SİKEYİM yazan Subaru'su evin önünde duruyordu. İkisi de ince bir kar tabakasıyla kaplıydı. Arabamla ayrılırken ışıkların yanmasını bekleyerek evi seyrettim ama hiçbirini yanmadı.

Ana yola çıkınca farları yaktım, buz çözücüyü çalıştırdım ve otoyola doğru ilerledim.

İki saat sonra, yedinci otoyoldan eyalet sınırlarını geçip New York'a girdim. Güneş açmış, ağaçlardaki kar kristallerini sime bulanmışlar gibi parıltatmaya başlamıştı. Dünya bir film seti

gibiydi. Gerçek olamayacak kadar güzel. Yan koltuktaki telefonum çaldı. Yine Mark arıyordu. İki saattir endişeyle onlarca mesaj bırakmıştı. En sonuncu mesaj artık endişelenmek yerine sinirlenmeye başladığını söylüyordu. “Neredesin sen, Alison? Bu mesajı gördüğün gibi beni ara.”

Telefonu kapadım ve torpido gözüne koydum.

Yol boyunca sadece bir kere benzin almak ve büyük boy kahveyle tadı yağda kızartılıp şekere bandırılmış kartona benzeyen bir hamur tatlısı almak için durmuştum.

Woodstock’taki eve vardığımda saat dokuzu biraz geçmişti. Gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı ve ev de en az bulutlar kadar karanlık duruyordu. Siyah pencereleri beni her şeyi gören gözler gibi izliyordu. Beni beklemiş olduğunu hissettim. Saçma olduğunu bilsem de bir yanımda annemi orada beni beklerken bulacağıma inanıyordu. Küçüklüğümün cin kokan, zalim, nerede olduğunu sorgulayan şeytan annesi.

Çantamı elime aldım ve ön kapıyı açtım.

İçerideki hava durgun ve fazla sessizdi. Buzdolabının sesini, buz makinesinin çatırtısını ya da bodrumdaki fırına bağlı olan havalandırmaların sesini duyamıyordum. Ev sanki ölü taklidi yapıyor, nefesini tutmuş bekliyordu.

“Merhaba?” diye seslendim kendimi aptal gibi hissederek.

Kim cevap verecekti?

Annem mi? Hayır, o benim evimdeydi, yataktan çıkamayacak kadar güçsüzdü.

Çocukluk halim mi?

Belki.

Belki de küçüklüğümün izleri hâlâ gölgelerde bir hayalet gibi geziyordu.

Gideceğim yeri, tam da aradığım şeyi bilerek üst kata çıktım.

Eski yatak odamın kapısını açtım ve bir anlığına da olsa burada az önce biri varmış gibi hissettim.

Odaya adım attım, küf kokusunu içime çektim. Yatağın kırmızı beyaz örtüsü hâlâ özenle düzeltilmiş duruyordu ama yatağın ortasında yatan bir beden mi görüyordum? Başımı iki yana salladım. Elbette hayır.

Arkamı dönüp elbise dolabının kapağını açtım: Büyük oranda boştu ama bazı terk edilmiş eşyalar vardı. Üzerime hiç olmayan kırmızı bir kazak, bazı yerleri paralanmış bir çift spor ayakkabı, giydiğimi hiç hatırlamadığım bir mavi elbise. Dolabın kapağını kapadım, yatağa gittim.

Yatağın ucuna oturdum, yastığın altında sakladığım bıçağı hatırladım: Düşürücü. Her sabah uyandığımda annem bulmaşın diye yastığın altına saklardım.

Hâlâ orada olamazdı, değil mi? Belki de gerçek bile değildi. Belki de kendi kafamda kurduğum, uydurduğum bir şeydi. Hatırladıklarımın ne kadarı gerçek, ne kadarı süslü hayallerdi?

Gerçekten de bir zamanlar beni kötülükten koruyacak bir bıçağım var mıydı?

Parmaklarımı yatağın altında gezdirdim ve sivri bir şeyin batışını hissettim. Dikkatle elimi uzattım, bıçağın sapını tutup çektim, işaretparmağım kesilmişti ve kanıyordu.

Bu kocaman, büyümlü bıçağın pek de cazibesi yoktu. Geyik bağırsaklarını temizlemek için tasarlanmış bir çeliği olan, kemik saplı eski bir av bıçağıydı bu. Bıçağı körelmiş, pas kaplanmıştı. Ama onu elime almak iyi gelmişti. Tanıdık. Güvenli.

Bıçağı elimde tutarken ona elementlerin gücünü yükleme anılarım canlandı: Toprağa gömmüş, tuzlu suyla yıkamış, ateşin, sonra da havanın içinden geçirmiştim. En sonunda da dolunay ışığının altında ona ismini vermiştim. *Sen Düşürücü'sün,*

demiştim yüksek sesle. *Büyülü korumanın ve gücün bıçağısın. Karanlık varlıkları kovmama ve onları geldikleri yere geri göndermeme yardım edeceksin.*

Bunları nereden öğrenmiştim? Bir kitaptan mı?

Hayır.

Elimde dökülüp kalacakmış gibi duran bıçağı tutarken hatırladım.

Bıçağı bana annem vermişti. Bana bu bıçağı hâlâ içindeki şeytanı kontrol altında tutacak gücü ve azmi varken bölümlere ayırmak için vermişti; zgr iradesiyle davranabilme ve bana bir gün dnşeceğı kişiden korunabilmem için ne yapmam gerektiğini öğretebilme becerisi varken. Bana bıçağı sırtımı büyülü mhrlerle deşmesiyle aynı sebepten dolayı vermişti: Bir gün beni kurtarabilme umuduyla.

şimdi bunu düşünmek içimi sızlatıyordu: Ne kadar telaşlı, çaresiz ve korkmuş olduğunu düşünmek, içindeki bu korkunç varlığın g kazandığını hissetmek, abimi ve beni korumak için elinden geleni yapması ve yaklaşmakta olana bizi hazırlaması gerektiğini bilmek.

“Bu sadece bir bıçaktan ibaret değil,” demişti bana. “Bunu bir büyülü bıçağı, bir *athame**’ye dönüştüreceğiz ve bir gün güçlü bir koruyucu nesne olacak. Umarım buna hiçbir zaman ihtiyaç duymazsın ama eğer bir gün duyacak olursan, buna hazır olman gerekiyor.” Bir ay boyunca bıçakla uğraşmıştık; tuzlu suda yıkamış, yanmış şifalı bitkilerinin dumanına bulamış, toprağı gömmüş, ay ışığının altında bırakmıştık. Hazır olduğundaysa annem, “şimdi son aşama için büyülü bıçağına bir isim vermeli ve ona senin için ne yapması gerektiğini söylemelisin.” Düşürücü ismini seçmiştim çünkü bu en karanlık yaratıkları savan,

* Cadılar tarafından kullanılan bir tür tören bıçağı. (.n.)

geldikleri yere geri gönderen bir bıçaktı. Annem bana bunun iyi bir isim olduğunu ve içimdeki büyü güçlü olduğu için her şeyin güzel olacağını söylemişti.

O zamanlar içimde olan büyüün şimdi yapmam gerekenlerde bana yardım etmesi için geri dönmesini diledim. Yeterli olur muydu? Yetişkin halim internette ve annemin günlüğünün sararmış sayfalarında okuduğu aptalca bir kovma büyüü yapacaktı.

Denemek zorundaydım.

Paul'ü, anneme ne kadar sadık olduğunu, kendi hayallerini ve isteklerini annem için geri plana atmasını düşündüm. Hayatta olsaydı bunu yapmamı isterdi diye düşünüyordum. Elinden gelseydi bana yardım bile ederdi. Mavis'i kurtarmak için her şeyi yapardı. Gözlerimi kapatsam neredeyse onun, babamın ve Bobbi'nin arkamda dikildiğini hissedebilirdim. Hepsi bana teza-hürat ederdi; devam etmemi, ne yapmam gerekiyorsa yapmamı söylerlerdi.

Bıçağı çantama attım ve çocukluk odamı tüm hayaletleriyle ve anılarıyla bırakarak evden çıkıp ormana yürüdüm.

@ayisigikitap

KIRK

Patika otlarla kaplanmıştı, tanınmayacak haldeydi ama ayaklarım beni doğru yoldan götürüyordu. Güneş doğmuştu ve yerdeki kar birikintilerini eritiyordu. Işığın ve havanın ısınmasının hayra alamet olduğuna inanıyordum. Huş, çınar ve kavak ağaçları arasında yürüdüm, dikenlerin ve köklerin aralarından yolumu buldum. Çocukken hepsinin benimle konuşabildiğine inandığımı hatırladım; ağaçların, taşların ve rüzgârın kulağıma sırlar fısıldadığına, onların benim gerçek arkadaşlarım olduğuna inanırdım. Yürürken büyük ağaçların bazılarına dokundum, kabukları soğuk ve engebeliydi. *Sizi hatırlıyorum*, dedim ağaçlara içimden. Beni izlemelerini, görevimde bana yardımcı olmalarını istedim.

Attığım her adımda zamanda geri gidiyormuş gibi hissediyordum. Üstümde babamın yün av ceketini, elimde abimin havalı tabancasıyla çocukluğumdaki patikayı tekrar yürüyordum. Annem evde cin ve zulüm kokuyordu: *Bugün kendimde değilim*. Ormanlar benim güvenli, gizli alanımdı ve çoğu zaman eve hiç dönmemeyi hayal ederdim: küçük bir kale inşa etmek, meyvelerle beslenmek, dereden su içmek, ağaç dallarından yatak yapmak.

Hareket eden her şeye ateş ettiğimi hatırladım. Kendime cesur olduğumu, önüme çıkan her canavarı haklayabileceğimi söylerdim.

Şimdi ise eski bıçağım elimde, daha büyük bir canavarı haklamaya, çocukluğumu kontrol eden yaratığı ölüm uykusuna yatırmaya, şeytanı kontrol altına almaya ve ailemi kurtarmaya gelmiştim.

Yürürken takip edildiğim, izlendiğim hissini içimden atamıyordum. Sürekli arkama bakıp durdum. Ama sadece siyah şapkalı baştankara, bir kardinal ve geveze bir sincap gördüm. İçimde bana bir şey söylemeye çalıştıkları, belki de beni uyarmaya çalıştıkları hissi vardı.

Tanıdık bir *gak-gak-gak* sesi duydum ve yukarı bakınca yakındaki bir ağacın alçak dalından beni izleyen bir mavi alakarga gördüm. Yoluma devam ederken beni yanımdan ayrılmadan, gaklaya gaklaya takip etti.

Daha ne olduğunu anlamadan eski mahzen deliğinin olduğu alana ulaşmıştım. Evimize hatırladığımdan daha yakındı. Otlar daha da uzamış, alan gitgide küçülüp karanlıklaşmıştı. Evin eski temeli öylesine gizlenmişti ki neredeyse üzerine basıp geçecektim. Bir zamanlar evin bulunduğu yerde temeli oluşturan beton çatlamış, ağaçlar yetişiyor, bütün bina yavaş yavaş toprağa karışıyordu. Bir gün burada bir zamanlar ev olduğunu ya da bir çocuğun harabelerde oynamaya geldiğini kimse bilmeyecekti.

Uzun, çok uzun zaman önce burada yaşadığını hayal ettiğim aileyi hatırladım. Birbirini çok seven bir anne ve baba, bir oğlan ve kız. Sonrasında uydurma hikâyelerimde onlara nasıl kötü sonlar düşündüğümü hatırladım. Hepsini yanan bir evde ya da bir hastalık neticesinde öldürmüştüm. O zamanlar mutlu sonlara inanmazdım.

Şimdi inanıyor muydum?

Evet, dedim kendi kendime. İnanmam gerekiyordu.

Arkamda bir dal çatırdadı. Ağaçların arasında bir hareket gördüğümde emin olarak hızlıca arkamı döndüm. Ama hiçbir şey yoktu. Aklım benimle oyunlar oynuyordu. Çocukluğumun hayaleti beni son bir kez korkutmaya gelmişti.

Orman üzerime üzerime geliyordu sanki, dikenler kalındı, çıplak dallar ve sivri çamlar birbirlerine yaslanarak güneşi kesiyordu.

Kuyu hâlâ orada, harabenin arkasında beni bekliyordu. Ağzını oluşturan taşlar yere gömülmüş, uzun otlar arasında kamufle olmuştu. Ona doğru yürürken kalbim güm güm atıyordu. O mavi alakarganın feryat etiğinden emindim: *Gak-gak-gak. Bunu bana nasıl yaparsın? Sen nasıl bir canavarsın böyle?*

Ama beni kınayan sadece hayattaki mavi alakargaydı.

Eski kuyunun kıyısına vardım ve kapkaranlık derinliklerine baktım. Sadece karanlığı, gölgeleri ve daire şeklindeki taş duvarların sonsuzluğa doğru inişini görebiliyordum. Dibindeki unutulmuş yaprak yığınının altında yatan minik bir kuş iskeletini hayal ettim.

Mavi alakarganın korkunç feryadını duymaya çalıştım ama sadece sessizlik vardı.

Bunca yıl sonra gerçekten de bunu duymayı mı hayal etmiş-tim? Böylesine üzücü bir kadere mahkûm ettiğim kuşun hâlâ ümitsizlikle beklediğini mi düşünmüştüm?

Nereledeydin?

Beni bunca zaman nasıl böyle bıraktın?

Kafamı çevirip çantama uzandım ve başladım. Yere diz çöktüm, ıslak yapraklar ve eski otlar pantolonumu ıslatıyordu. Eldivenlerimi sıyırıp işe koyuldum.

Beyaz kumaşı yere serdim, annemin taşını ortasına koydum. Sinirle homurdandığını, anneme geri dönmek istediğini duyar

gibiymdim. Şimdiden daha sönük, daha ölü görünüyordu. Neyin yaklaştığını biliyordu.

Doğuda, arkamda yükselen güneş rüzgârı sallanan dalların gölgelerinin dans eder gibi görünmesine neden oluyordu. Figür-
lere dönüşmüşlerdi; Kanatlı korkunç melekler. Ben onları izler-
ken vızıldayan böceklerle dönüştüler.

Mumu yaktım, taşı elime aldım ve ateşin içinden geçirdim.
“Ateşin gücüyle seni bağliyorum.”

Yerden ıslak yaprakları topladım, biraz soğuk toprak aldım ve
taşın üzerine serpiştirdim. “Toprağın gücüyle seni bağliyorum.”

Rüzgâr hızlandı, ağaç gölgelerinden oluşan böcek-melekler
daha hiddetle dans etmeye başladı, kısıpaca benzeyen pençeleriyle
bana uzanıyorlardı.

Getirdiğim kavanozdaki tuzlu suyu döktüm. “Suyun gücüyle
seni bağliyorum.”

Kafamın içinde annemin sesini duydum. Şeytan olan anne-
min. *İşe yaramaz, hiçbir şeyden anlamaz kız.*

Taşa doğru eğilip üzerine üfledim. “Havanın gücüyle seni
bağliyorum.”

Sen kim olduğunu sanıyorsun?

Parşömen parçasını alıp koruma mühürlerini çizdim –sırtıma
bıçakla kazınan, Olivia’nın sırtına kalemle çizdiğim sembollerin
aynısı– ve okuduğum sözleri üzerine yazdım: “*Seni bağliyorum,
karanlığın şeytanı Azha. Güçlerini elinden alıyorum. Seni bu taşın
içine sonsuza kadar hapsediyorum. Başka bir ruha girmeyeceksin.
Ufacık bir zerren dahi.*”

Bir hareketlilik duyduğumdan emindim; geldiğim patikala-
rın yanındaki ağaçlarda bir dal çatırtısı, ölü yaprakların hışırtı-
sı. Yukarı baktım, kızılçamın üstünde koşuşturan bir gri sincap
gördüm. Etraftaki böcek-melek gölgeler şimdi bana soğuk terler

döktürerek etrafımı sarıyor gibi, uzun, kaygan bacakları ve pençeleri bana yaklaşıyor gibiydi.

Bıçağımı çektim, işaretparmağımı kestim, kanım kâğıda akarken yüzümü ekşittim.

Taşı önce kâğıda, sonra beyaz beze dikkatle sardım. Monoton bir sesle, "Seni bağliyorum, seni bağliyorum, seni bağliyorum," diye bağlırdım. Yığını beyaz ipe sıkıca bağlarken kelimelerime inanmak, güçlerini hissetmek için elimden geleni yaptım.

Ucu hâlâ kandan yapış yapış olan bıçağımı taşa doğrulttum. "Düşürücü'nün gücüyle seni bağliyorum. Seni geldiğin yere geri gönderiyorum."

Rüzgâr dindi.

Korkunç böcek-melek gölgeler çekilmeye başladı; yeniden kış rüzgarında hafifçe sallanan ağaç dalları oldular.

Elimdeki bıçağım vızıldıyor ve uğulduyordu, hayata dönmüş gibiydi. Bunca yıldır bu anı bekliyordu.

Bağlanmış taşı elime aldım, avucumda canlı bir kalp gibi atıyordu.

Annemin kalbi, Bobbi'nin kalbi, şeytan Azha'nın kalbi.

Ayağa kalktım, eski kuyunun karanlık gözüne baktım ve bağlı taşı içine atarak düşüp karanlığa karışmasını izledim.

Kuyudan bir haykırış duymayı bekleyerek arkamı döndüm: *Gak-gak-gak.*

Ama hiçbir şey yoktu.

Sadece sessizlik.

Güzel, huzur dolu bir sessizlik.

Artık bitmişti.

KIRK BİR

“**B**itti artık,” dedim anneme. Eğilip başını öptüm. Burada olmadığım saatlerde daha da çökmüş gibi görünüyordu. Baş ve kafatası kuşa benziyor, saçları kafasından tüy gibi tutam tutam sarkıyordu. “Yok oldu. Taş. Azha.”

Yavaş nefesi hırıltılıydı.

Eve geri dönerken Mark’ı aramış, ona iyi olduğumu ve işlerimi hallettiğimi, akşam yemeğine evde olacağım söylemiştim.

“Nerelerdeydin, Alison? Senin için çok endişelendik. Polisi aramak üzereydim.”

“Ben iyiyim,” diye tekrarladım. “Noel’den önce, Rabbit Hill’e gitmeden önce halletmem gereken bazı işlerim vardı.”

“Annen iyice kötüleşti,” demişti. “Teresa geldi ve birkaç saatlik ömrü kaldığını söylüyor. Acele etsen iyi olur.”

Bir süre bekledikten sonra, “Bu kadar hızlı olduğuna inanmıyorum,” diye ekledi. “Daha dün bizimle konuşuyor ve şakalaşıyordu. Şimdi ise gözlerini açmaya bile güç bulamıyor.”

Anlamıştım.

Ona güç veren, onu hayatta tutan Azha’ydı. Annem, şeytanın bir sonraki evine geçmeye hazır olana kadar konakladığı kırılgan bir kabuktan ibaretti.

Ama ben şeytanı uzaklara göndermiştim.

Sorunları çözmüş ve sonunda annemi kurtarmıştım.

Şimdi evde onunla yalnızdım, yüzüne baktım. Gözkapakları açıldı.

“Özür... dilerim,” diye fısıldadı.

“Biliyorum,” dedim ona. “Artık anlıyorum. Anlıyorum. O kişinin sen olmadığını biliyorum. Seni affettim.”

“Seni seviyorum,” diye ekledim.

Gülümsedi ve gözlerini kapadı.

Öylece yan yana saatlerce durduk. Küçük yatak ucu lambasını açık tuttuk ama tavan lambası kapalıydı. Mark birkaç kez yemek yememi ya da biraz dinlenmemi söyledi ama reddettim. Annemi yalnız bırakmak istemiyordum.

Bazen yatağının yanındaki sandalyede annemin elini tutarak, kafamı yatağın ucuna yaslayarak uyukluyordum. Bir noktada Mark gelip küçük lambayı kapamaya çalıştı ama onu dururdum. “Hayır,” dedim. “Açık kalsın.” Annem yeterince karanlığa maruz kalmıştı.

Çubuğun ucundaki ıslak bir süngerle dudaklarını ıslattım. Ellerine ve kollarına lavanta losyonu sürdüm.

Anneme hikâyeler anlattım: Çocukluğumun güzel anılarını.

“Bizi Cod Burnu’na kadar kızarmış karides yemeye götürdüğünü hatırlıyor musun? Sahilde oturup martı olmanın, rüzgârda süzülmenin nasıl bir şey olabileceğini konuşmuştuk.”

Gece yarısını biraz geçince Mark tekrar geldi, omzuma dokundu ve başımı öptü. “Mutlu Noeller,” dedi. “Biraz ara vermek ister misin? Annenin yanında ben dururum.”

“Böyle iyiyim,” dedim.

“Sana çay getireyim,” dedi. “Hediyeleri ağacın altına ve çorabın içine doldurdum.”

Teşekkürler eder gibi başımı salladım. “Çay iyi olur.”

Moxie geldi ve ödül mamasıyla kandırmaya çalışmama rağmen odaya girmeyip kapı eşiğinde yattı.

“Hadi gel kızım, bir şey yok,” dedim. “Burası güvenli. Kötü şeyler artık gitti.”

Moxie kımıldamayı reddederek beni endişeyle izledi.

Annemin nefes alışını değiştirmeye başladı. Daha yüksek sesli, mekanik bir gürültüye dönüştü. Uzaklarda durup durup tekrar çalışan bir motorun yaklaşması gibiydi.

Gözleri birden açıldı. Öylesine karanlıktılar ki neredeyse siyah olmuşlardı.

“*Horoz Robin’i kim öldürdü?*” diye sessizce şarkı söyledi.

Elini bırakıp geri çekildim.

Moxie hırlayarak ve tüylerini dikerek ayağa kalktı.

Hayır. Hayır. Hayır.

Bu mümkün olamazdı.

Oda gitgide küçülüyor, karanlıklaşıyordu; yatak ucu lambası patlamak üzere olan bir ampul gibi yanıp sönüyordu.

Sıcaklık düştü.

“İmkânsız,” diye fısıldadım ayağa kalkarken.

Annem çirkin bir sırıtişla baktı. “Benden bu kadar kolay kurulabileceğini mi sandın? Aptal kız.”

“Azha?” dedim son nefesimi verirmiş gibi.

“Belki,” diye fısıldadı, sesi zayıftı. “Belki de Azha diye biri yoktur. Belki de başından beri seninle dalga geçmişimdir.” Duraksadı, soluklandı, gözlerini kapattı. “Belki de kafayı sıyrıyor-sundur, Alison. Belki de ailen haklıdır.”

Kafam karışmıştı. Bu mümkün olabilir miydi?

Bir vızıltı, hafif bir *tak tak tak* sesi duydum. Arkamı döndüm ve pencerenin camında iri vücutlu, şişman sineklerin toplandığını

gördüm. Aralarında da uzun boynuzlu, boncuk gözlü bir yüz, bir figür gördüğümünden emindim. Olivia'nın Fareler Kralı. Ama onu izlerken, o kendi yansımama dönüştü.

"Taşım nerede?" diye sordu annem tükürükler saçarak. Gözleri tekrar kocaman açılmıştı. Kemikli parmaklarıyla uzanıp kolumu tuttu. "Taşıma ne yaptın? Ona ihtiyacım var."

"Yok oldu," dedim ona. "Kimsenin asla bulamayacağı çok çok uzak bir yerde."

Nefesi kesilerek tekrar yastıklara gömüldü. Sessizce inledi. "Acı veriyor, minik timsahım Ali. Aman Tanrım, acı veriyor!"

Morfine uzandım. Teresa annem yutmakta zorluk çektiği için haptan sıvıya geçmişti ve diline damlatırken ağzını bir yavru kuş gibi açmıştı. Kaç tane damlattığımı saymadım.

Sinekler pencereye vurdular. Lamba titredi, sonra da tamamen söndü. İçeri giren tek ışık koridora açılan kapıdan geliyordu.

Annem dudaklarını yaladı, sonra bana gülümsedi. "Çoktan kaybettin."

Hayır. Azha'nın kazanmasına izin vermeyecektim. Artık taşı yoktu. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Saklanacak hiçbir yeri yoktu. Zayıftı ve korkmuştu. Hissedebiliyordum.

"Seni bağlıyorum, Azha," dedim. "Toprağın, havanın, suyun ve ateşin gücüyle seni bağlıyorum."

"Sen hep aptal bir kız oldun," dedi. "Zalim bir kız. O mavi alakargaya ne yaptığını biliyorum. Kuyunun içinde onu nasıl ölüme terk ettiğini biliyorum. Nasıl acı çektiğini biliyor musun, Alison? Acı içinde, aç biilaç, uçamadan kıvranıp durduğunu biliyor musun?"

Sandalyenin yanındaki çantama uzandım ve içinden bıçağı, Düşürücü'yü çıkardım. Annemin, gerçek annemin bana verdiği ve kullanmayı öğrettiği bıçağı.

Umarım buna hiçbir zaman ihtiyaç duymazsın ama eğer bir gün duyacak olursan, buna hazır olman gerekiyor.

Bıçağı göğsüne değdirdim. “Seni bağliyorum.” Elimden geldiğince kısık ve yoğun du sesim.

Altımda kıvrandı; sızlanmaya başladı.

“Bu bıçağın, Düşürücü’nün gücüyle seni bağliyorum. Bu bedenden ayrılmıyacaksın. Başka bir bedene girmeyeceksin. Seni bağliyorum.”

“Alison!” diye bağırdı Mark arkamdan. “Ne yapıyorsun sen?”

Bıçağın ucu annemin göğsüne, kalbinin tam üzerine basılı halde donup kaldım.

“Bıçağı yere bırak, Alison,” diye emir verdi Mark odaya yavaş yavaş adım atarak.

Annem hareketsizleşmişti , bilincini kaybetmişti. Nefesini duymaya çalıştım ama artık nefes almıyordu.

Sekiz ay sonra

KIRK İKİ

“**H**angi üniversiteye gitmek istediğime karar verdim.”
“Öyle mi?”

“UCLA. Film okulu.”

Izzy’nin odasına Theo’yu akşam yemeğine davet etmek ister mi diye öğrenmeye gelmiştim. Ağustosun sonlarından sıcak bir gündü. Gün ışığı pencerelerden içeri giriyordu. Hem güneşlikler hem de pencereler açıktı, içeriye hoş bir serinlik esiyordu. Dışarıdan cırcırböcekleriyle ağustosböceklerinin sesi geliyordu. Penny ve Louise’in koyununun melemesini, tavuğun ara sıra gıdıklamasını duyabiliyordum.

Izzy’yle aramı düzeltmeye çalışıyordum ama Rabbit Hill’deki altı aylık esaretimden döndüğümünden beri bana soğuk davranıyor, daha da ilgisiz görünüyordu. Yine de çabalamakta kararlıyım.

Olivia kolaydı: Eve döndüğüm gibi bacağıma yapışmış, durmadan gevezelik etmiş, öğrendiği yeni dansları göstermiş, her gece ona kitap okumam için yalvarmıştı. Hiç evden uzaklaşmamışım gibi kolayca normal rutinimize dönmüştük. Aradaki tek fark Olivia’nın artık anneannesi hakkında hikâyeler anlatmamı istemesiydi. Olivia onu çok özleyiyor, sürekli ondan bahsediyordu. “Bana sizi Cod Burnu’na kızarmış karides yemeye götürmesini tekrar anlat,” diyordu.

Izzy bana soğuk davranıyor, Mark'aysa hiç olmadığı kadar yakın görünüyordu. Buna sevinsem de içten içte kıskançlık duymaktan kendimi alamıyordum.

Odasına göz attım, normalden daha toplu olduğunu gördüm. Krampus maskesinden iz yoktu. Masası hâlâ kâğıtlar, notlar ve renkli enerji içeceği kutularıyla doluydu.

"Bu harika," dedim. "UCLA'e çok rağbet var ama giremeyen için bir sebep..."

"Gireceğim," dedi kaba bir tavırla. "Oradaki öğretim üyelerinden biriyle e-posta üzerinden yazışmaya başladım bile. Belgeselimi izlemiş. Programa mükemmel uyum sağlayacağımı düşünüyor."

Izzy'nin *Mavis* gibi sade bir isim koyduğu belgeseli New England Genç Sinemacılar Ödülü'nü kazanmıştı. Birinci sıraya yerleşmiş ve kendi tercih edeceği okul için on bin dolarlık burs kazanmasını sağlamıştı. Belgeseli başka yarışmalara ve festivallere de göndermişti. Hâlâ onlardan haber bekliyordu. Şimdi de bilgisayarında o belgesel açıktı.

"Seninle gurur duyuyorum," dedim. "Çok etkileyici bir sinema eseri."

"Teşekkür ederim," dedi.

Moxie gelip odaya baktı, dışarıdaki koridorda yere yattı.

Günün büyük kısmını stüdyomda geçirmiştım ve *Moxie Cadılar Bayramı'nı Kurtarıyor*'un son çizimini tamamlamıştım. Moxie'nin mutlu bir balkabağı fenerinin yanında durduğu kitap kapağı. Ajansım ve editörüm onlara gönderdiğim kopyaya bayılmışlardı ve şimdiden üçüncü kitabı soruyorlardı. Moxie bu kez hangi bayramı kurtaracaksa onu işte.

Mark'ın kutlama yemeği için yaptığı lazanyanın kokusunu alabiliyordum. Olivia mutfakta ona yardım ediyor, sarımsaklı ekmeği tek başına yapmakta ısrar ediyordu.

Yeniden Izzy'nin bilgisayar ekranına baktım. Kurgu programı da açıktı. "Değişiklikler mi yapıyorsun? Yeni düzenlemeler?"

Çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Bu yönetmen versiyonu," dedi.

"Ah! Yönetmen versiyonu olacağını bilmiyordum. Çok havalı."

"Yeni sonu görmek ister misin? *Gerçek sonu?*"

"Olur," dedim. Ayağa kalkıp masasındaki sandalyeyi bana verdi. Sonrasında ekranı ayarladı ve oynata bastı.

Kendimi izliyordum. Belgeseli defalarca izlememe rağmen hâlâ kendimi ekranda görmeye alışamamıştım.

Ama bu... bu farklıydı. Çok daha rahatsız ediciydi. Ekranda siyah ceketimi giymiş, bir zamanlar havluları ve plaj oyuncaklarını taşımak için kullandığımız ama bu sefer şeytanı bağlamak için ihtiyaç duyduğum şeyleri doldurduğum çantamı omzuma takmış, annemin Woodstock'taki evinin önünde dikiliyordum.

İnanamayarak gözlerimi kırptım.

Izzy orada mıydı? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

O gün kapıldığım hissi, birileri beni izliyormuş gibi geldiğini hatırladım. Ama bunun sadece eski evin anıları, çocukluğumun hayaletleri olduğunu düşünmüştüm.

Izzy arsanın ucundan yakın çekimimi alabilmek için telefoto lens kullanarak beni kaydetmişti. "Beni takip mi ettin?"

Başını sallayarak sözlerimi onayladı.

"Nasıl?"

"Theo sürdü," dedi Izzy.

O sabah Theo'nun ince bir kar tabakasıyla kaplı arabasını benimkinin yanında gördüğümü hatırlıyorum. Beni duyup uyanmış ve Woodstock'a kadar takip etmiş olmalıydı. Farkına bile varmamıştım.

“Anlamıyorum,” dedim.

Gülümsedi ama bu gülümsemede rahatsız edici bir şey vardı. Fazla büyük, fazla genişti. Gözlerinde garip bir karanlık vardı.

Boğazım düğüm düğüm oldu. Yutkunmaya çalıştım ama başaramadım.

“İzlemeye devam et,” dedi.

İzlerken arkamda üzerime düşen garip bir gölge gibi duruyordu. Hafifçe ismini hatırlayamadığım bir şarkı mırıldanıyordu.

MacBook Pro’sunun ekranında ben vardım, evin içine giriyor, sonrasında arka kapıdan çıkarak bahçeyi geçiyor, omzumda çantamla ormana yürüyordum.

Kamera mesafeyi koruyarak beni takip etti.

“Nereye gidiyor?” diye fısıldadı Theo.

Izzy cevap vermedi. Sadece kamerasıyla beni takip etti.

Izzy’nin belgeselinin son halinde olan müzik bunda yoktu. Sadece ölü yapraklara, dallara ve kar birikintilerine basınca çıkan sesler vardı. Titreyen tripodsuz kamerası sırtıma odaklıydı.

Izzy arkamda mırıldanmaya devam ediyordu. Melodi beni rahatsız ediyordu; durmasını söylemek istedim.

Alt katta Olivia kahkaha attı.

Dışarıda böcekler mırıldandı, cıvıladı, vızıladı.

Ekranda kuyuya yaklaşmamı, getirdiğim şeyleri çantamdan çıkarmamı izledim. Uzaktan hiç duyulmayan kelimeleri söylerken, taşı bezle sararken, parmağımı kesip parşömene kan damlatırken ve taşı kuyuya atıp düşüşünü izlerken kamera yakın çekimdeydi.

Izzy’nin bilgisayar ekranındaki görüntüme bakakaldım. Birtap düşmüş ve çaresiz bir kadın gördüm. Ailesi için her şeyi yapabilecek, işe yarayacağını bilse o kuyuya bizzat atlayacak bir kadındı bu.

Şimdi ise kuyuya arkasını dönüyordu, kazandığını sandığı için yüzünde bir gülümseme vardı. Bittiğini sanıyordu. Bu kadar kolay olabileceğini.

Gölgeli ormanda ilerlerken kamera beni takip etti.

Sonrasında birden Izzy kadrāja girdi.

Theo'nun, "Emin misin?" dediğini duydum.

Izzy bir ağaca ip bağıladı. Kuyunun içine fırlattı. Kameraya baktı ve başını salladı.

"Hayır," diye bağırdım avazım çıktığıınca kızımı ekranda izlerken. "Hayır."

Arkamda kızımın mırıldandığı şarkıyı hatırladım. Sıradaki sözler geldi: "*Horoz Robin'i kim öldürdü? Ben, dedi serçe. Yayımla ve okumla. Ölümünü kim gördü? Ben, dedi sinek. Minik gözlerimle gördüm ölümünü.*"

Boğazım düğümlenirken hırıltılı bir nefes aldım. "Hayır," diye mırıldandım tekrar çaresizce.

Pencerenin dışına bir böcek çarptı. Oraya baktım ve kocaman bir sinek gördüm. Yanına bir tane daha geldi. Sonra bir tane daha. Dans edip vızıldayarak içeri girmeye çalıştılar.

"Dikkatli ol," dedi Theo ekrandaki Izzy'ye.

Izzy ipe kuyuya indi. Yılların dans ve jimnastik geçmişi ona aşağıya zarifçe inebilmesi için gereken gücü veriyordu.

Sonunda kuyunun dibine ulaştı.

Theo kamerayı ondan ayırmadı, ışığını açıp kuyunun dibini aydınlattı.

"Hayır," dedim tekrar zamanda geriye gidip kızımı uyarabilecek, onu o kuyudan çıkarabilecekmişim gibi

Bağı taşı eline aldı. "Aldım," diye bağırdı kameraya. Sonrasında fısıldayarak yavaşça ipleri çözdü.

"Söylediğin şey ne?" diye sordum.

“Bağlama bozma büyüğü.”

“Sen onu nereden öğrendin...”

“Bugünlerde internetten her şeyi öğrenebilirsin, anne,” diye cevapladı duygusuzca.

Sıcak tutması gerekiyormuş gibi taşı ceketinin içine sokuşunu dehşet içinde izledim. Sanki çok kolay bir işmiş gibi rahatlıkla geri tırmandı.

Izzy durdur tuşuna basmak için önüme uzandı. Sonrasında komodinine gitti, kapağını açtı ve içinden mor bir kumaş tomarı çıkardı. Dikkatle kumaşı çözdü ama bunu yapmasına gerek yoktu; içinde ne olduğunu biliyorum.

“Anneannem biliyordu. Ne yapacağını biliyordu. Biliyordu ve bana söyledi. Ne yapılması gerektiğini de anlattı.”

“Aman Tanrım.”

Başını iki yana sallayarak kahkaha attı. “Hâlâ anlayamadın mı? Senin Tanrı’nın bu meseleyle bir alakası yok.”

Şimdi pencerede büyük bir grup sinek birikmiş, üst üste binerek, gürültüyle vızıldayarak içeri girmeye çalışıyorlardı.

“Sendin,” dedim. “Başından beri istediği sendin.”

Izzy gülümsedi.

Hem onun olan hem de onun olmayan bir sesle konuştu. Beni anneme, çocukluğuma geri döndüren bir ses. “Daha tanıştığımız gün onu seçtim. Henüz bir bebekken. O zaman bile kim olacağını, beraber kim olacağımızı biliyordum.”

“Hayır!” diye bağırdım. “Hayır! Henüz çok geç değil. Izzy, beni dinle! Bir bağlama büyüğü yapmalıyız, gidip Carmen’le konuş, o ne yapılması gerektiğini bilir.”

Taşa uzandım ama onu benden uzaklaştırdı. Masayı ve sandalyeyi devirerek peşinden koştum. “Isabelle, lütfen,” diye bağırdım.

Zaferini kutlar gibi bir kahkaha attı, ardından ifadesi ciddileşti. “Yardıma ihtiyacın var, anne,” dedi. “Bu sadece bir taş. Anneannemin bana verdiği güzel bir taştan ibaret.”

Az sonra gözlerinde yaşlarla konuşmaya devam etti: “Böyle fikirlere kapıldığını görmek beni korkutuyor.”

Dönmeme gerek kalmadan Mark’ın arkamda olduğunu anladım.

“Alison,” dedi normal bir sesle.

Arkamı döndüm ve yüzünü gördüğümde neredeyse yere çökecektim: korku, acıma.

Bana uzandı, kollarını etrafıma sarıp kızımızın odasından çıkardı.

“İlaçlarını alıyor musun sen?” diye sordu.

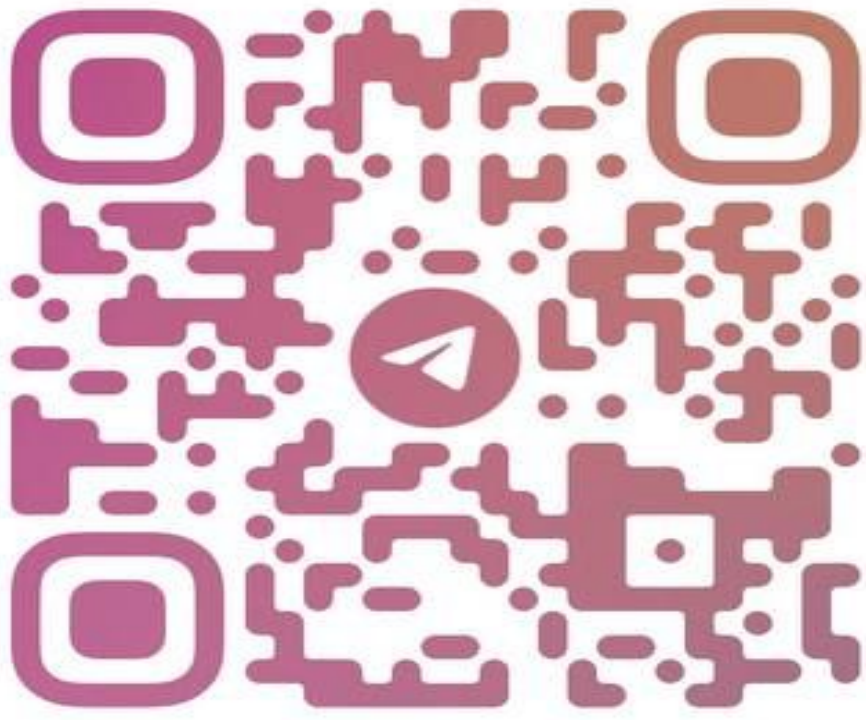
@ayisigikitap

Teşekkürler

Her zamanki gibi temsilcim Dan Lazar'a milyonlarca kez teşekkür ederim. Roman boyunca yolumu bulmama ve bu karakterleri hayata geçirmeme yardımcı olan Jackie Cantor'a. Daimi desteği ve akıllara durgunluk veren editörlük becerileri için Amara Hoshijo'ya. Jen Bergstorm, Jessica Roth, Bianca Ducasse ve Scout Press'teki bütün ekibe: Her birinizle çalışmak bir onurdu, en şahane ekip sizsiniz! Korkularımla yüzleşmem ve şeytanın ele geçirdiği bir karakterle ilgili bir roman yazmam konusunda beni teşvik eden Facebook arkadaşlarıma ve sevenlerime. Kurtarılmış bir labrador olan ve Moxie karakterine ilham veren, bana oyunun, ödüllerin ve yeni rotalarda yapılan uzun yürüyüşlerin önemini (ve zaman zaman biraz korkmanın tamamen normal ve anlaşılabilir bir şey olduğunu) öğreten Lola'ya. Son olarak da işler sarpa sardığında devam etmem için beni cesaretlendiren ve bana moral veren Drea ve Zella'ya. İkinizi de seviyorum!

@ayisigikitaap

@AYISIGIKITAP